

ДЕЙВИД
БАЛДАЧИ

ТОТАЛЕН
КОНТРОЛ

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи

Тотален контрол

На Спенсър, единственото малко момиченце, което може да ме направи така еуфорично щастлив и така невероятно да ме ядоса – обикновено в рамките на няколко секунди. Татко те обича с цялото си сърце.

1.

Апартаментът беше малък и неугледен. Миришеше на застояло, явно бе отдавна занемарен. Все пак оскъдната мебелировка и личните вещи бяха чисти и добре подредени. Няколко стола и масичката явно бяха старинни и скъпи. Най-големият обитател на миниатюрната всекидневна беше една фино резбована кленова библиотека, която със същия успех би могла да бъде и на луната – толкова не на място изглеждаше в скромното невзрачно жилище. Повечето от книгите, старателно подредени по рафтовете ѝ, бяха на икономическа тематика, посветени на международната монетарна политика и сложни инвестиционни теории.

Стаята се осветяваше единствено от лампиона, намиращ се до протритото канапе. Светлият кръг очертаваше мъж с тесни рамене, който бе затворил очи, сякаш спеше. Елегантният часовник на китката му показваше четири сутринта. Маншетите на класическия сив панталон висяха над черни обувки с пискюли. По предната част на бялата му колосана риза се спускаха зелени тиранти. Яката на ризата беше разкопчана, двата края на вратовръзката висяха на гърдите. Плешивото теме беше нещо второстепенно, защото в първия момент на очи се набиваше гъстата стоманеносива брада, която ограждаше широко, прорязано от дълбоки бръчки лице. Все пак, когато отвори рязко очи, всички други елементи на това лице се загубиха – очите бяха кестеново кафяви, пронизващи. Сякаш се уголемиха колкото орбитите си и огледаха стаята.

Болката сръза мъжа и той впи пръсти вляво, под сърцето. Всъщност тази болка беше навсякъде. Само произхождаше от мястото, което ръката му стискаше с такава жестока, макар и напразна отмъстителност. Пъшкеше тежко, лицето му беше силно изкривено. Ръката се плъзна надолу към аппарата, закрепен на колана. Беше помпа, свързана със скрит под ризата катетър, влизащ в гръдния му кош. Пръстът му напипа бутона и помпата незабавно изпрати в кръвта му извънредно силна доза обезболяващо, по-голяма от тази, която непрекъснато изпускаше на равни интервали. Постепенно болката утихна. Но щеше да се появи отново – както винаги.

Мъжът се облегна изтощен. Лицето му беше станало лепкаво, съвсем чистата му риза бе подгизнала от пот. Слава богу, че помпата можеше да подава по-големи дози. Той умееше да издържа чудовищна болка и с лекота да преодолява всякакви физически неудобства, но звярът,

който сега разяждаше вътрешностите му, бе нещо съвсем друго. Мъжът се питаше кое ще настъпи по-рано – смъртта или моментът, в който лекарството ще престане да действа. Молеше се да е първото.

Отиде със залитане до банята и се погледна в огледалото. В този момент Артър Либерман се разсмя. Почти истеричният му вой се извиси към тавана и се разнесе между стените на малкия апартамент. След миг се превърна в стенание и мъчително повръщане. Малко по-късно Либерман смени мократа риза с чиста и застана пред огледалото в банята, за да завърже папийонката си. Бяха го предупредили, че може да очаква резки промени в настроението си. Тръсна глава. Винаги се бе грижил за себе си. Не пушеше, не пиеше, подбираше внимателно храната си, редовно се занимаваше с физически упражнения. Сега, на шейсет и две, изглеждаше младолик, но нямаше да доживее до шейсет и три. Този факт бе потвърден от толкова много специалисти, че най-накрая дори неистовото му желание за живот бе пречупено. Но нямаше да си отиде мирно и тихо. Оставаше му да изиграе още една карта. Усмихна се, защото изведнъж си даде сметка, че приближаващата смърт му осигурява възможност да маневрира, каквато не бе имал досега. Каква ирония: бляскавата му кариера да завърши по такъв недостоен начин! Само че сътресението, което щеше да съпроводи напускането му, си струваше. Засага. Влезе в малката спалня и спря колкото да погледне снимките върху бюрото. В очите му се появиха сълзи и той бързо напусна стаята.

Точно в пет и половина Либерман излезе от апартамента и се спусна с малкия асансьор. Долу го очакваше лимузина с блестящи бели правителствени номера, с работещ двигател. Шофьорът му отвори вратата, докосна шапката си с върховете на пръстите в знак на уважение към високопоставения пътник, но както винаги не последва реакция. Потеглиха веднага.

По времето, когато колата на Либерман излизаше на околоръстното шосе, на международното летище Дълес от хангара изтеглиха реактивен самолет „Маринър L800“ и се заеха да го подготвят за директен полет до Лос Анджелис. След редовната проверка на системите започна зареждането с гориво. Авиокомпанията „Уестърн Еърлайнз“ бе поверила тази дейност на подизпълнител. Цистерната, ниска и обемиста, бе спряла под дясното крило. Резервоарите на модел L800 се намираха в двете крила и във фюзелажа. Капакът – на около една трета от дължината на крилото – беше отворен, дългият горивен шланг бе проврян във

вътрешността и фиксиран за резервоара. През това крило се зареждаше целият самолет. Мъж с изпоцапан работен комбинезон и дебели ръкавици следеше измервателните прибори, докато силно запалителната смес се вливаше в машината. След малко се огледа – вече товареха пощенските пратки и багажа на пътниците. Когато се увери, че никой не го наблюдава, вдигна едната си ръка и напръска откритата част на резервоара около гърловината с някакво вещество от пластмасов флакон. Металът заблестя. При по-внимателно вглеждане човек би забелязал ситни капчици по повърхността на резервоара, но никой нямаше да се вижда чак толкова. Дори механикът, който щеше да извърши последния оглед преди полета, нямаше да открие тази малка изненада.

Мъжът прибра пластмасовия флакон в дълбокия джоб на комбинезона си, след това извади от другия джоб неголям правоъгълен предмет и мушна ръка във вътрешността на крилото. Когато извади ръката си, тя беше празна. След известно време машината беше заредена, той прибра шланга и затвори капака на крилото. Цистерната се отправи към друг самолет. Мъжът погледна L800 още веднъж и се отдалечи. Работната му смяна приключваше точно в седем сутринта и той нямаше намерение да остане и минута повече.

Деветтонният „Маринър L800“ се отдели от пистата и с лекота прозяра леките утринни облаци. С двата си мощни двигателя ролс-ройс това бе технологично най-усъвършенстваният реактивен самолет извън Военновъздушните сили на САЩ.

На борда на полет 3223 имаше 174 пътници и седемчленен екипаж. Докато машината бързо набираше височина над щата Вирджиния, за да достигне нормалните десет хиляди метра, пътниците седяха по местата си, някои четяха вестници или списания. Бордовият навигационен компютър бе изчислил времетраенето на полета до Лос Анджелис – пет часа и пет минути.

Един от пътниците в салона на първа класа четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Пръстите на едната му ръка бяха потънали в гъстата стоманеносива брада, погледът му се плъзгаше по страниците с финансова информация. Пътниците в салона на втора класа седяха по местата си спокойно – със скръстени на гърдите ръце, с полузатворени очи. Възрастна жена стискаше броеница, а устните ѝ безмълвно повтаряха добре познатите думи.

Когато самолетът се изкачи на височина десет хиляди метра и

застана хоризонтално, първият пилот включи микрофона си и поздрави пътниците. Стюардесите се занимаваха с рутинните си задачи, но този път нещо щеше да им попречи.

От дясната страна на самолета избухна червен пламък и всички погледи се обърнаха натам. Пътниците, заели местата до илюминаторите, видяха с ужас как дясното крило започва да се тресе, обшивката му се раздира, нитовете се късат. Само след секунди две трети от крилото заедно с двигателя се откъснаха. Подобно на срязани вени хидравличните маркучи и кабелите се изопнаха назад, шибани от жестоката въздушна струя. Горивото от пробития резервоар обля фюзелажа.

L800 моментално се обърна нагоре с корема и пътническата кабина се превърна в ад. Хората се разпищяха в предсмъртен ужас, самолетът се завъртя бясно, напълно неуправляем. Пътниците изхвърчаха от седалките. За повечето от тях това се оказа фатално. От разкъсаните багажни отсеци се разлетяха куфари и чанти. Ръката на старицата се отвори и броеницата падна на пода, който всъщност беше таванът на кабината. Очите ѝ бяха широко отворени, но не от страх – тя бе една от щастливките, защото внезапният инфаркт я бе освободил от необходимостта да преживее следващите няколко кошмарни минути.

Двумоторните пътнически самолети са конструирани така, че да могат да летят и само с един работещ двигател. Няма самолет обаче, който да може да лети с едно крило. Машината, извършваша редовния курс по полет 3223, бе непоправимо повредена. L800 се понесе с носа напред към земята в смъртоносна спирала.

Двамата пилоти се мъчеха безуспешно да овладеят повредения самолет. Те не знаеха точно какво се е случило, но си даваха сметка, че животът на всички на борда виси на косъм, и мълчаливо се молеха да не ударят друг самолет, докато падат към земята.

– Боже! – изпъшка единият пилот, когато видя бързината, с която стрелката на висотомера се устремява към нулата. Вече бе повече от ясно, че никаква авиационна техника и пилотски умения не могат да предотвратят очевидното – всички те щяха да умрат, при това съвсем скоро.

Челюстта на Либерман увисна от изумление. Пръстите му се вкопчиха в подлакътниците на седалката. Когато носът на самолета се насочи вертикално надолу, той изпита чувството, че се намира в някакво абсурдно влакче на ужасите. За нещастие Артър Либерман щеше да остане жив до последната секунда, когато самолетът се удари в твърдата земна повърхност. Напускаше света на живите няколко месеца преди

предвижданията и не в съответствие със собствения си план. Преди последното, окончателно приземяване на машината от устните му се изтръгна една-единствена дума. Писъкът му се извиси над всички ужасяващи звуци, които отекнаха в пътническата кабина.

– Heee!

2.

ПРЕДГРАДИЕ НА ВАШИНГТОН, ЕДИН МЕСЕЦ ПО-РАНО

Джейсън Арчър, с изпоцапана колосана риза и изкривена вратовръзка, се бореше със съдържанието на купищата картонени кутии. До него имаше портативен компютър. От време на време спираше, вземаше поредния лист и с помощта на ръчен скенер вкарваше съдържанието му в компютъра. По носа му се стичаше пот. Складът, в който се намираще, беше горещ и мръсен. Изведнъж някъде от голямото пространство долетя вик.

– Джейсън? – Чу приближаващи стъпки. – Джейсън? Тук ли си?

Джейсън бързо затвори кутията пред себе си, затвори капака на компютъра и го мушна в една пролука между купчините. След няколко секунди се появи Куентин Роу – около метър и седемдесет, слаб, с тесни рамене. На челото над голобрадото му лице бяха закрепени елегантни елипсовидни очила. Дългата му руса коса бе привързана на конска опашка. Беше облечен небрежно – избелели джинси и бяла памучна риза. От джобчето ѝ стърчеше антена на клетъчен телефон. Беше мушал ръце в задните си джобове.

– Минавах насам и реших да се отбия. Как върви?

Джейсън стана и протегна дългнестото си мускулесто тяло.

– Върви, Куентин. Върви.

– Сделката със „Сайбърком“ напредва. Искат финансовите условия възможно най-бързо. Още колко време смяташ, че ще ти е необходимо?

Въпреки небрежния си вид Роу изглеждаше разтревожен. Джейсън хвърли поглед към купчините кутии.

– Поне седмица. Най-много десет дни.

– Сигурен ли си?

Джейсън кимна и старателно избърса ръцете си, после погледна Роу.

– Няма да те проваля, Куентин. Знам колко важна е тази сделка за теб. За всички нас.

Чувството за вина бодна Джейсън между плешките, но изражението на лицето му остана неразгадаемо. Роу сякаш се поуспокои.

– Няма да забравим усилията ти, Джейсън. Това тук и резервните

записи на лента. Гембъл беше силно впечатлен, доколкото е в състояние да разбере тези неща.

– Според мен това ще се помни дълго – съгласи се Джейсън.

Роу огледа склада с удивление.

– Като си помислиш само, че съдържанието на целия този склад може да се побере на няколко дискети... Какво разхищение.

Джейсън се ухили.

– Е, Нейтън Гембъл не е сред най-добрите компютърни специалисти на света. – Роу изсумтя презрително. – Инвестициите му – продължи Джейсън – генерираха много документи, Куентин, само че човек не може да спори с успеха. Този човек наистина направи много пари през годините.

– Точно това имах предвид, Джейсън. То е единствената ни надежда. Гембъл разбира от печелене на пари. След сделката със „Сайбърком“ всички останали ще са джуджета в сравнение с него. – Роу погледна Джейсън Арчър с възхищение и добави: – След като свършиш тази работа, те очаква голямо бъдеще.

Очите на Джейсън придобиха мек отблясък и той се усмихна на колегата си.

– И аз си мисля същото.

Джейсън Арчър се качи в джипа, „Форд Експлорър“, и целуна жена си, седнала зад волана. Сидни Арчър беше висока и руса. След раждането на дъщеря им чертите на лицето ѝ се бяха омекотили. Тя наклони глава назад. Джейсън се обърна и се усмихна – двегодишната Ейми спеше непробудно в бебешката седалка, здраво стиснала Мечо Пух в юмручето си.

– Уморила се е – отбеляза Джейсън и развърза вратовръзката си.

– Както всички нас – отвърна Сидни. – Мислех си, че работата на половин ден в адвокатска фирма ще е песен, само че не е, защото това, което нормално се върши за седмица, сега трябва да се смести в три дни.

Тя поклати уморено глава и подкара по улицата. Зад тях се издигаше световната централа на „Трайтън Глоубъл“ – работодател на съпруга ѝ и безспорен световен лидер в компютърните технологии, от изграждането на глобални компютърни мрежи до детските образователни програми.

Джейсън стисна нежно ръката на жена си.

– Знам, Сид. Знам, че ти е трудно. Скоро обаче ще стане нещо, което ще ти даде възможност да зарежеш работата завинаги.

Тя го погледна и се усмихна.

– Да не си измислил компютърна програма, която може да познава числата от тотото?

– Може би нещо по-добро. – На лицето му заигра усмивка.

– Добре де, заинтригува ме. За какво става дума?

Той поклати глава.

– А, не. Ще ти кажа, когато съм абсолютно сигурен.

– Джейсън, не постъпвай така с мен. – Престореното ѝ негодувание го накара да се усмихне още по-широко. – Знаеш, че умея да пазя тайна. А и съм наясно колко обичаш изненадите.

Тя спря на един червен светофар и се обърна към него.

– Освен това страшно обичам да отварям подаръци на Коледа. Хайде, кажи ми.

– Този път не, съжалявам. Няма начин. Слушай, искаш ли довечера да излезем да хапнем навън?

– Джейсън, имай предвид, че съм много упорит адвокат. Не се опитвай да изместваш темата така елементарно. Да не говорим, че вечерята навън ще наруши бюджета за този месец. Искам да чуя подробностите. – Тя подкара отново и шеговито го смушка в ребрата с палец. – Хайде.

– Ще ги чуеш съвсем скоро, Сид, обещавам. Още е рано, разбери. – Изведнъж тонът му стана сериозен, сякаш съжаляваше, че е заговорил за това. Тя го погледна. Той се бе вторачил през прозореца. По лицето ѝ пробяга сянка. Джейсън се обърна към нея, долови тревогата ѝ, сложи ръка на бузата ѝ и намигна.

– Когато се оженихме, ти обещах целия свят, нали?

– Ти ми го даде, Джейсън. – Сидни погледна към Ейми в огледалото. – Това тук е повече от целия свят.

Той разтри рамото ѝ с пръсти.

– Сид, обичам те повече от всичко. Ти заслужаваш най-доброто. Един ден ще го имаш.

Мъжът седеше пред компютъра и лицето му беше само на сантиметри от екрана. Пръстите му удряха клавишите трескаво като малки механични чукчета. Раздрънканата клавиатура сякаш бе готова да се разпадне всеки момент при това безмилостно отношение. Символите се

изливаха подобно на вода по екрана, твърде бързо, за да могат да се проследят с поглед. Навън бе тъмно като в рог. Само една малка лампа на тавана даваше светлина на мъжа, за да работи. Лицето му беше покрито с гъсти капчици пот, въпреки че температурата в помещението не беше по-висока от приятните двайсетина градуса.

Беше толкова вгълбен в работата си, че не чу как вратата на стаята се отвори. Не чу и трите чифта стъпки, които преминаха по дебелия килим и спряха точно зад гърба му. Движеша се бавно. Бяха трима и това явно им даваше необходимата увереност.

Най-накрая мъжът се обърна. Крайниците му се разтрепериха, сякаш бе наясно какво би могло да му се случи.

Не му достигна време дори да изкрещи.

Спусъците хлътнаха едновременно, затворите щракнаха и трите пистолета изтрещяха оглушително.

Джейсън Арчър се сепна и се изопна на стола, на който беше заспал. Лицето му наистина беше покрито с пот, а видението все още витаеше в мозъка му. Проклетият кошмар просто не го оставяше на мира, и толкова. Огледа се. Сидни дремеше на кушетката, телевизорът работеше. Джейсън стана и зави жена си с одеялото, после отиде до стаята на Ейми. Беше почти полунощ. Когато отвори вратата, чу как детето се мята в съня си. Приблужи креватчето и се вгледа в малкото телце, което не преставаше да се движи. Сигурно сънува лош сън, нещо, което баща ѝ би могъл да разбере. Джейсън нежно докосна челцето на дъщеря си, после я взе на ръце и леко я залюля в притихналия мрак. След няколко минути Ейми отново бе в креватчето си, потънала в спокоен сън. Джейсън я зави и я целуна по бузката, после отиде в кухнята, надраска бележка на жена си, сложи я на масичката и се запъти към гаража. Качи се на стария си форд с подвижен покрив.

Когато извади колата от гаража, не забеляза, че Сидни е застанала на прозореца и го гледа, смачкала бележката му в едната си ръка. След като габаритите изчезнаха от погледа ѝ, тя се отдалечи от прозореца и отново прочете написаното. Мъжът ѝ бе отишъл до офиса, за да свърши някаква работа. Ще се върне, когато успее. Погледна часовника върху рафта над камината. Наближаваше полунощ. Надникна в стаята на Ейми и сложи чайника на печката. Изведнъж дълбоко погребаните подозрения изригнаха на повърхността и тя се опря на плота, за да не се свлече на пода. Това не беше първия път, когато мъжът ѝ я оставяше заспала, за да се измъкне с колата и да отиде да работи.

Направи си чай и импулсивно изтича нагоре по стълбите към

банята. Погледна лицето си в огледалото. Малко по-пълно, отколкото по времето, когато се ожениха. Тя рязко свали ношницата и бельото си. Огледа се отпред, отстрани и после отзад с помощта на малко ръчно огледало, което трябваше да ѝ покаже най-потискащата част от тялото ѝ. Бременността ѝ бе повлияла зле – коремът ѝ се бе възстановил доста добре, но отзад определено не бе така стегната. А бяха ли провиснали гърдите ѝ? Ханшът ѝ изглеждаше малко по-широк от преди. Нормално след раждане. С неспокойни пръсти Сидни дръпна милиметъра излишна кожа под брадичката си и изведнъж се почувства потисната. Тялото на Джейсън все още беше здраво като стомана както по времето, когато бяха започнали да излизат заедно. Удивителната физика на мъжа ѝ, приятният му вид и забележителната му интелигентност бяха наистина много привлекателен набор от качества и биха направили впечатление на всяка жена. Когато прокара пръст по брадичката си, Сидни изведнъж си даде сметка какво прави. Тя, висококвалифицираният и уважаван адвокат, се разглеждаше както се разглежда парче месо, както поколения мъже бяха разглеждали женското съсловие. Облече ношницата си. Все още беше привлекателна. Джейсън я обичаше. Беше отишъл в офиса си, за да работи, за да не изостане със задачите си. В кариерата си се развиваше бързо. Скоро мечтите им щяха да се сбъднат. Неговата – да има своя собствена фирма; нейната – да бъде пълноценна майка на Ейми и останалите деца, които щяха да имат. Ако на някого това звучи като плоска комедия от петдесетте, така да бъде, защото семейство Арчър искаше точно това. И тя вярваше, че Джейсън в същата тази минута работи трескаво, за да го постигне.

Джейсън Арчър спря пред уличен телефон и набра един номер, който отдавна бе научил наизуст. Вдигнаха слушалката веднага.

– Здравей, Джейсън.

– Казвам ти, това трябва да свърши скоро, защото може и да не успея.

– Пак ли си сънувал кошмари? – Човекът от другата страна на линията успяваше да говори едновременно със съчувствие и насмешка.

– Не „пак“. Сънувам ги непрекъснато – отвърна Джейсън троснато.

– Още малко. – Гласът прозвуча окуражаващо.

– Сигурен ли си, че не са по петите ми? Имам странното усещане, че от всички страни ме наблюдават.

– Това е нормално, Джейсън. На всекиго може да се случи.

Повярвай ми, ако нещо те заплашваше, щяхме да го знаем. И друг път сме го преживявали.

– Аз ти повярвах. Надявам се само доверието ми да не се окаже излъгано. – Джейсън стана още по-напрегнат. – Не съм професионалист в тези неща. По дяволите! Всичко започва да ми лази по нервите.

– Ние те разбираме, Джейсън. Не губи самообладание сега. Както ти казах, остават само още няколко неща, и край, оттегляш се официално.

– Слушай, не разбирам защо да не е достатъчно това, което направих досега.

– Джейсън, не е твоя работа да мислиш за тези неща. Налага се да поровим малко по-дълбоко и ти ще трябва да приемеш този факт. Горе главата. Не мисли, че сме глупаци и че не знаем какво правим. Всичко е планирано. Просто прави каквото се иска от теб и всичко ще бъде наред.

– Добре. Смятам да приключа тази вечер, можеш да си сигурен. Пак ли да оставя стоката на същото място?

– Не, този път ще я предадеш лично.

В гласа на Джейсън се появи изненада.

– Защо?

– Защото сме към края и всяка грешка може да провали цялата операция. Макар и да нямаме основания да смятаме, че те следят, не можем и да сме абсолютно сигурни, че не наблюдават нас. Не забравяй, че всички сме поели известен риск. По принцип е безопасно да оставиш пратката на някое тайно място, но не са изключени и грешки. Ако я предадеш лично, се избягват всякакви рискове. Толкова. Така ще е по-безопасно и за теб. И за семейството ти.

– Семейството ми? Какво общо има семейството ми, по дяволите?

– Не бъди глупав, Джейсън. Залогът е висок. Още в самото начало ти бе обяснено какъв риск поемаш. Този свят е жесток, нали?

– Слушай...

– Всичко ще бъде наред. Просто следвай инструкциите точно. Точно. – Последната дума прозвуча особено силно. – Не си казал на никого, нали? И най-вече на жена си?

– Не съм. На кого мога да кажа, по дяволите? Кой би ми повярвал?

– И сам ще се изненадаш, ако разбереш. Просто помни, че всеки, който знае, е в опасност. Като теб.

– Каж ми нещо, което не знам – каза Джейсън троснато. – Какви са подробностите?

– Рано е. Ще ги научиш скоро. Обикновените канали. Дръж се,

Джейсън. Почти сме излезли от тунела.

– Да, добре. Да се надяваме само, че проклетият тунел няма да се срути, докато съм в него.

Човекът отсреща се засмя и затвори.

Джейсън извади палеца си от скенера за пръстови отпечатъци, произнесе името си пред малкия микрофон, монтиран в стената, и търпеливо зачака компютърът да сравни гласа и линиите на палеца му с тези в масива от информация. Усмихна се и кимна на униформения мъж, който седеше зад пулта в приемната на осмия етаж. Джейсън виждаше като насън името „Трайтън Глоубъл“, изписано с големи сребристи букви зад широкия гръб на пазача.

– Жалко, че нямаш право просто да ме пуснеш, Чарли. Ей така, като човек.

Чарли беше едър негър, прехвърлил шейсетте, с плешива глава и бърз ум.

– Ей, Джейсън, откъде да знам, че не си маскиран Саддам Хюсеин? В наши дни човек не може да вярва на очите си. Между другото, Саддам, имаш хубав пуловер. – Чарли се засмя. – Освен това, как според теб е възможно такава голяма и богата компания да се доверява на преценките на някакъв си обикновен пазач като мен, след като разполага с цялата тази машинерия, която да им казва кой кой е? Сега, Джейсън, властват компютрите. Човеците вече не струват нищо.

– Е, не е чак толкова трагично, Чарли. Технологиите си имат и добри страни. Не искаш ли за малко да си сменим работата? Така ще видиш и добрите неща. – Джейсън се засмя.

– Как да не искам, Джейсън? Аз ще отида да си играя с тези играчки за милиони долари, а ти в същото време ще душиш помещенията на всеки трийсет минути, да не би да се е вмъкнал някой лош тип. Ще ти дам униформата безплатно, но като си сменим местата, ще трябва да си сменим и заплатите. Не искам да изпуснеш богатство от порядъка на седем долара на час. Няма да е честно.

– Чарли, ти си твърде умен, а това ти вреди.

Чарли се засмя и се вторачи в многобройните монитори на пулта пред себе си.

Когато масивната врата се отвори почти безшумно, усмивката изчезна от лицето на Джейсън. Докато крачеше по коридора, извади нещо от джоба на палтото си. Приличаше на кредитна карта.

Спря пред една врата и мушна картата в процепа на металното устройство, монтирано на нея. Микрочипът на картата влезе във връзка с този на вратата. Показалецът му набра четири цифри на конзолата. Чу се щракване. Улови дръжката, завъртя я и седемсантиметровата врата се отвори навътре, към тъмното пространство.

Запали осветлението и светлината очерта за момент тялото му, засанало на прага. Той затвори бързо вратата. Двете стоманени резета се плъзнаха на местата си. Когато огледа подредения кабинет, ръцете му трепереха, а сърцето му биеше толкова силно, че ударите му сигурно отекваха из цялата сграда. Не му беше за първи път. Насочи мисълта си към факта, че щеше да е за последен, и си позволи да се усмихне. Каквото и да се случеше, това нямаше да продължава повече. Всяко нещо си имаше граници и той знаеше, че вече е достигнал своята.

Отиде до бюрото, седна и включи компютъра. Към монитора бе прикрепен микрофон върху дълга гъвкава поставка. Джейсън го бутна нетърпеливо встрани, така че да вижда екрана изцяло. С изправен като бастун гръб, очи, приковани в монитора, и ръце, готови за атака, той явно бе в стихията си. Пръстите му зашариха по клавиатурата като пръсти на пианист в разгара на изпълнението си. Екранът му предаваше до болка познатите съобщения. Джейсън набра четири цифри на малката конзола, свързана с компютъра, наведе се напред и се вторачи в една точка в горния десен ъгъл на монитора. Знаеше, че в този момент миниатюрната видеокамера е регистрирала характерните особености на десния му ирис и е предала данните към централната база данни, в която се съхраняваха характерните особености на още трийсет хиляди ириса. Процесът отне всичко на всичко четири секунди. Макар и да бе свикнал с непрекъснатото нарастващите възможности на техниката, дори Джейсън Арчър понякога се удивляваше. Ирисовите скенери се използваша и за контрол на производителността на служителите. Джейсън се намръщи. В интерес на истината, струваше му се, че Оруел бе подценил някои неща.

Отново насочи вниманието си към екрана. През следващите двайсет минути пръстите му тракаха по клавишите и спираха само когато на екрана се появяваха новите данни, които изискваше. Машината беше бърза, но въпреки това ѝ бе трудно да обработи целия поток от информация. Изведнъж откъм коридора долетя шум и той рязко се обърна. Отново проклетият кошмар. Вероятно Чарли правеше обиколката си. Погледна екрана. Нещо не вървеше. Губеше си времето. Записа на лист хартия списък с имена на файлове, стана и отиде до вратата. Опря ухо до дървената повърхност. Поуспокоен, дръпна резетата, угаси лампата и

затвори вратата зад гърба си. След секунда ключалката се превъртя.

Мина бързо по коридора и застана пред една врата, която рядко се отваряше. Ключалката ѝ беше обикновена и я отключи със специално приспособление. Влезе и заключи отново. Не запали осветлението, а извади малко фенерче от джоба си. Компютърът беше в далечния ъгъл, до нисък канцеларски шкаф, върху който бяха струпани три реда картонени кутии за документи.

Джейсън изтегли компютъра напред от стената, за да достига кабелите, които бяха включени отзад. Коленичи, улови кабелите и в същото време съвсем бавно избута шкафа встрани, за да открие неголям панел с няколко интерфейса за данни. Включи един от кабелите и се увери, че е свързан както трябва. Седна пред компютъра. Закрепи фенерчето върху една кутия, за да свети само върху клавиатурата. Тук нямаше допълнителни бутони за удостоверяване на самоличността. Не се налагаше и да се втрещва в горния десен ъгъл на монитора и да чака потвърждение за достъп. Всъщност това работно място дори не беше регистрирано в мрежата на „Трайтън“.

Джейсън извади листа от джоба си и го сложи в светлия кръг върху клавиатурата. Изведнъж долови някакво движение пред вратата. Притаи дъх, светкавично угаси фенерчето и намали яркостта на монитора. Остана неподвижен в тъмнината няколко минути. Върху челото му изби капчица пот и се спусна мързеливо надолу по носа му, докато не спря върху горната му устна. Беше твърде уплашен, за да я избърше.

След пет минути запали фенерчето отново, осветли екрана и продължи работата си. Усмихна се доволно, когато след няколко упорити опита успя да преодолее вътрешната система за сигурност, предпазваща мрежата от непозволен достъп. Заработи бързо и премина през всички файлове, които бе записал на листа. Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади малка дискета. Сложи я в устройството. След минута я извади, изключи компютъра и излезе. Премина през обърканите процедури за сигурност, каза „довиждане“ на Чарли и напусна сградата.

3.

Лунната светлина нахлуваше през прозореца и придаваше форма на предметите в голямото тъмно помещение. На тежкото дървено бюро имаше три реда снимки в рамки. На една от тях, на задния ред, се виждаше Сидни Арчър, с тъмносин делови костюм, облеганата на блестящ сребрист ягуар. До нея – само по риза и с тиранти – беше Джейсън, който я гледаше влюбено в очите и се усмихваше. На друга снимка се виждаха двамата, облечени спортно, вдигнали ръце за поздрав и усмихнати, пред Айфеловата кула.

В средния ред имаше фотография на Сидни – с подпухнало лице и прилепнала към темето мокра коса – в болнично легло. В ръцете си държеше малко вързопче със стиснати клепачи. На съседната снимка се виждаше Джейсън – с отнесен поглед, небръснат, само по фланелка и къси гашета, – легнал на пода. Върху гърдите му беше сложено детето – сега очите му бяха широко отворени и невероятно сини.

Средната снимка от предния ред бе правена в Деня на Все светии. Вързопчето сега беше на две години и облечено като принцеса с диадема и чехлички. Майката и бащата извисяваха гордо ръст отзад, забили погледи в обектива, обгърнали с ръце раменете на дъщеря си.

Джейсън и Сидни бяха в леглото си. Джейсън се мяташе неспокойно. Бе минала седмица след последното му среднощно посещение в офиса. Сега плащаше – не можеше да спи. До вратата на спалнята беше оставена една добре натъпкана и особено грозна брезентова чанта на сини райета и с инициали на известна авиокомпания, а до нея стоеше черна метална кутия. Часовникът на нощното шкафче показваше два сутринта. Дългата слаба ръка на Сидни се плъзна по главата на Джейсън и бавно започна да реши косата му.

Сидни се надигна на лакът и без да престава да си играе с косата на мъжа си, се приближи до него, докато тялото ѝ опря плътно до неговото. Тънката нощница бе прилепнала до кожата ѝ.

– Спиш ли? – попита тя шепнешком. Единствено скърцането и стенанията на старата къща нарушаваха тишината.

Джейсън се обърна към жена си и я погледна.

– Не.

– Сигурна бях... неспокоен си. Понякога се въртиш насън. Като Ейми.

– Надявам се, че не съм блънул. Не искам да издам тайните си – усмихна се вяло той.

Дланта ѝ се спусна към лицето му и го погали.

– Предполагам, че всеки има нужда от своите тайни... Макар че се споразумяхме да нямаме такива. – Тя се засмя, ала смехът ѝ бе насилен. Джейсън отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но веднага я затвори, протегна ръце, погледна часовника и изпъшка.

– Боже, вече няма смисъл да се опитвам да спя. Колата ще бъде тук в пет и половина.

Сидни погледна към пътната чанта и се намръщи.

– Това пътуване наистина дойде като гръм от ясно небе, Джейсън.

Той не я погледна, а само избърса очите си и се прозина.

– Знам. Аз самият научих едва вчера късно следобед. Щом като бо- сът каже тръгвай, трябва да тръгнеш.

Сидни въздъхна.

– Знаех си, че рано или късно и двамата ще трябва да сме извън града по едно и също време.

Джейсън я погледна. В гласа му имаше безпокойство.

– Не успя ли да уговориш нещо с детската градина?

– Уговорих една от жените да остава след работно време, но това не е проблем. Все пак няма да отсъстваш повече от три дни, нали?

– Най-много три, Сид. Обещавам. – Той разтри темето си енергично. – Не би ли могла да не пътуваш до Ню Йорк точно сега?

Сидни поклати глава.

– Адвокатите не могат да отказват служебни командировки. Не влиза в правилата.

– За бога, Сид, за три дни ти правиш повече, отколкото голяма част от тях правят за пет.

– Скъпи, не е нужно да ти го казвам, но в нашата професия въпросът е какво направи за мен днес и още по-важно, какво ще направиш за мен утре и в другиден.

Джейсън се надигна.

– И в „Трайтън“ е същото. Като фирма, която се занимава с авангардни технологии, очакванията им се простират чак до следващото хилядолетие. Един ден и на нашата улица ще огрее слънце, Сид. Може би още днес. – Джейсън я погледна.

Тя поклати глава.

– Сигурно. Но докато чакаш това да стане, аз ще продължавам да внасям пари, за да изплащаме заема, съгласен ли си?

– Добре. Понякога обаче човек трябва да е оптимист. Да гледа в бъдещето.

– Като стана дума за бъдещето, какво ще кажеш да поразработим по въпроса за още едно бебе?

– Аз съм напълно готов. Ако и следващото е като Ейми, ще бъде като песен.

Сидни притисна бедрото си към неговото. Беше доволна, че Джейсън не възразява семейството им да се увеличи. Ако имаше друга жена...

– Не говори за нещата, които не са ти ясни, господин Мъжка половина на това малко уравнение.

Тя го сбута.

– Извини ме, Сид. Беше типично изказване на безмозъчен мъж. Няма да се повтори, обещавам.

Сидни се отпусна назад и се загледа в тавана, като нежно масажираше рамото му. Преди три години не би могло да става и дума да остави професията си. Сега дори намаленото работно време ѝ се струваше прекалено дълго откъсване от живота с Ейми и Джейсън. Копнееше за свободата да бъде с детето си. Все още не можеха да си я позволят само със заплатата на Джейсън въпреки сериозните ограничения, които си бяха наложили. Ако обаче Джейсън се издигнеше в „Трайтън“?

Сидни не желаше да зависи финансово от никой друг. Погледна Джейсън. Ако трябваше да обвърже с някого икономическото си оцеляване, нима би могло да има по-добър кандидат от мъжа, когото обичаше още от момента, в който го бе зърнала? Продължи да го гледа, а в очите ѝ се появи влага. Тя седна в леглото и се облегна на него.

– Е, докато си в Лос Анджелис, поне ще можеш да видиш някои от старите си приятели. Но не и любовниците, нали? – Разроши косата му. – Освен това не можеш да ме оставиш. Баща ми ще те хване.

Погледът ѝ се плъзна към голия му гръден кош – коремните мускули ясно се виждаха под кожата, никъде нямаше нито грам излишна тлъстина.

– Джейсън, през последните няколко месеца наистина имам чувството, че се пържиш в ада. В офиса по всяко време, бележки посред нощ... Липсваш ми. – Бутна го с хълбока си. – Забрави ли какво удоволствие е да се гушкаме нощем?

В отговор той я целуна по бузата.

– Освен това „Трайтън“ има много служители. Не е нужно да вършиш всичко сам.

Той вдигна поглед към нея и в очите му се появи болезнена умора.

– Така е. Само че...

Сидни въздъхна.

– А след като приключи сделката със „Сайбърком“, вероятно ще си по-зае отвсякога. Може би трябва да саботираш преговорите. В края на краищата аз съм водещият адвокат на „Трайтън“, нали? – Усмихна се.

Той се засмя с половин уста, умът му явно бе другаде.

– Срещата в Ню Йорк би трябвало да е интересна.

Той рязко се обърна към нея.

– Защо?

– Защото ще се занимаваме със сделката със „Сайбърком“. Нейтън Гембъл и твоето приятелче Куентин Роу също ще бъдат там.

Кръвта бавно се изтегли от лицето му.

– Аз... аз... – запелтечи той. – Мислех, че срещата е заради предложението на „Белтек“.

– Не е. Извадиха ме от това преди месец, за да мога да се съсредоточа изцяло върху изкупуването на „Сайбърком“ от „Трайтън“. Мислех, че съм ти казала.

– А защо се срещате в Ню Йорк?

– Защото тази седмица Нейтън Гембъл е там. Има разкошен мандарден апартамент с изглед към парка, а освен това милиардерите винаги получават това, което искат. Така че заминавам за Ню Йорк.

Джейсън седна, а лицето му бе посивяло – сякаш щеше да припадне.

– Джейсън, какво има? – Сидни улови рамото му.

Най-накрая той се съвзе и се обърна към нея. Изразът му я обезпокои дълбоко – преобладаваше чувството за вина.

– Сид... Всъщност не отивам в Лос Анджелис по работа на „Трайтън“.

Тя отдръпна ръката си от рамото му и се втрени в него с изумление. Всички подозрения, с които се бе борила през последните месеци, отново изплуваха на повърхността. Гърлото ѝ пресъхна напълно.

– Какво искаш да кажеш, Джейсън?

– Искам да кажа... – Той пое дълбоко въздух и стисна ръката ѝ. – Искам да кажа, че пътуването ми не е за „Трайтън“.

– За кого е тогава? – настоя тя и лицето ѝ се зачерви.

– За мен, за нас. За нас, Сидни.

Сидни се намръщи и се облегна на таблата на леглото със скръстени ръце.

– Джейсън, ще ми кажеш за какво става дума, и то веднага.

Той наведе очи към завивките и започна да си играе с тях. Тя улови брадичката му и го погледна изпитателно.

– Джейсън? – Поколеба се, защото почувства, че той се бори със себе си. – Хайде, изненадай ме. Все едно, че е Коледа.

Той въздъхна.

– Заминавам за Лос Анджелис, за да се явя на интервю в друга фирма.

Тя отдръпна ръката си.

– Какво?

Той заговори бързо:

– „Алегра Порт Текнолоджи“. Това е един от най-големите производители на специален софтуер в света. Предложиха ми... да, предложиха ми да стана вицепрезидент и ще ме готвят за шефското място. След време. Заплатата ми ще е три пъти по-голяма, в края на годината ще получавам страхотни премии, възможност да купя акции, чудесни пенсионни осигуровки и всичко останало, Сид. Страхотно.

Лицето ѝ моментално се просветли. Раменете ѝ се отпуснаха облекчено.

– Това ли беше голямата ти тайна? Джейсън, та това е чудесно! Защо не ми го каза по-рано?

– Не исках да те поставям в неловко положение. В края на краищата ти си адвокат на „Трайтън“. Питаш ме защо седя по цели нощи в офиса? Защото се опитвах да приключа каквото съм започнал. Не исках да им създавам проблеми. „Трайтън“ е мощна компания и не искам да ме запомнят с лошо.

– Скъпи, няма закон, който да забранява преместването в друга фирма. Ще се радват за теб.

– И още как! – Иронията в гласа му я озадачи за момент, но той продължи веднага, за да не ѝ даде възможност да го заразпитва. – Освен това ще платят всички разходи по преместването ми. Всъщност от тази къща дори ще реализираме малка печалба, достатъчна, за да платим всички сметки.

Сидни се сепна.

– Преместване ли?

– Централата на „Алегра“ е в Лос Анджелис. Ще трябва да отидем там. Ако ти не желаеш да го направим, ще се съобразя с решението ти.

– Джейсън, знаеш че нашата фирма има офиси в Лос Анджелис. Би било чудесно. – Сидни отново се облегна на таблата на кревата и се

загледа в тавана. Обърна се към него и в очите ѝ се появи пламъче. – Освен това... ако получаваш тройно по-голяма заплата, като добавим акциите и всичко останало, може би ще мога да стана пълноценна майка малко по-рано, отколкото очаквах.

Той се усмихна, тя го прегърна доволно.

– Затова се изненадах толкова, когато ми каза, че ще се срещаш с хората от „Трайтън“.

Тя го погледна объркано.

– Казах, че вземам малко отпуск, за да поработя по къщата.

– Скъпи, не се безпокой, няма да те издам. Отношенията между адвокат и клиент са привилегирани, но не чак толкова, колкото отношенията между една сексуално възбудена съпруга и нейния голям, красив съпруг. – Омекналият ѝ поглед срещна неговия и тя се сгуши до бузата му. Джейсън се обърна и стъпи на пода.

– Благодаря ти, скъпа. Радвам се, че ти казах. – Сви рамене и добави: – По-добре да взема душ още сега. Може би ще успее да свърши едно-друго, преди да тръгна.

Преди да стане, ръцете ѝ обвиха кръста му.

– С удоволствие ще ти помогна да свършиш нещо, Джейсън.

Той обърна глава и я погледна. Беше съвсем гола, нощницата висеше върху таблата на леглото. Едрите ѝ гърди се опряха в него. Той се усмихна и плъзна длан надолу по гърба ѝ.

После силните му ръце се плъзнаха под мишниците ѝ и я вдигнаха нагоре, така че двамата застанаха лице в лице. Той се вгледа дълбоко в очите ѝ и си придаде тържествен вид, след това каза:

– Сега си по-красива, отколкото в деня, когато те срещнах, Сидни, и те обичам повече с всеки изминал ден. – Думите прозвучаха бавно и нежно и както винаги я накараха да затрепери. Но не думите ѝ въздействаха така. В тях нямаше нищо необикновено. Въздействаше ѝ начинът, по който ги произнасяше. Убедеността му, очите, докосването му.

Джейсън хвърли поглед на часовника и се усмихна шеговито.

– За да не изпусна самолета, трябва да изляза след три часа.

Тя обгърна врата му с ръка и го придърпа върху себе си.

– Три часа могат да се равняват на цял живот.

Два часа по-късно, с все още мокра от душа коса, Джейсън Арчър мина по коридора в къщата си и влезе в малка стая, обзаведена като домашен кабинет. Въпреки компютъра, шкафовете и двете малки

библиотеки стаята изглеждаше добре подредена, макар и тясна.

Джейсън затвори вратата, взе ключа от бюрото и отключи най-горното чекмедже на един шкаф. Спря и се ослуша. Това му бе станало навик дори в собствения му дом. Осъзна го и се притесни. Жена му бе заспала отново. Ейми спеше непробудно в стаята си. Джейсън извади внимателно голямо старомодно кожено куфарче с две каишки и месингови ключалки, доста износено. Отвори го и взе отвътре празна дискета. Инструкциите бяха съвсем точни. Копирай всичко, с което разполагаш, на една дискета, разпечатай цялата информация на хартия и унищожи всичко останало.

Мушна дискетата в устройството и записа върху нея всички материали, които беше събрал. След това насочи пръст към бутона за изтриване, както беше според инструкцията – трябваше да унищожи всички неудобни файлове от диска на компютъра.

Пръстът му обаче увисна над клавиша и Джейсън реши вместо инструкциите да следва интуицията си.

След минута направи още едно копие на дискета и изтри файловете от твърдия диск. След като прегледа набързо съдържанието на резервната дискета на екрана, подаде още няколко команди и след миг образът се разпадна. Джейсън запази промените в кодираните файлове, извади дискетата и я сложи в малък плик, който мушна дълбоко в страничния джоб на коженото куфарче. Според инструкцията направи разпечатка на файловете от първата дискета и пхна листата и дискетата в куфарчето.

От портфейла си извади пластмасовата карта, с която бе отворил вратата на кабинета си. Вече нямаше да има нужда от нея. Захвърли я в чекмеджето на бюрото си и го затвори.

Огледа куфарчето още веднъж. Не му бе приятно да лъже жена си. Никога досега не го бе правил и ненавиждаше подобни неща. Но всичко щеше да приключи съвсем скоро. Потрепери при мисълта за рисковете, които бе поел. Потрепери още веднъж, когато си спомни, че жена му не знае абсолютно нищо за тях. Мълчаливо повтори целия план. Откъде трябва да мине, какви заблуждаващи ходове трябва да направи, псевдонимите на хората, с които да се срещне. Въпреки всичко умът му продължаваше да се рее. След днешния ден за първи път щеше да е в състояние да каже, че рискът си е струвало да бъде поет. Просто трябваше да оцелее.

4.

Бързо настъпващата утрин скоро щеше да разпръсне тъмнината, покрила международно летище Дълес. Докато новият ден се протягаше, за да се разбуди, пред терминала спря такси. Задната врата се отвори и Джейсън Арчър слезе. В едната си ръка носеше коженото куфарче, а в другата черната метална кутия, в която беше преносимият му компютър. На главата си сложи широкопола шапка с кожена лента.

Джейсън се усмихна, когато си спомни как бе правил любов с жена си. След това и двамата взеха душ, но ароматът на секс все още бе в стаята и той би го направил още веднъж, ако имаше време.

Остави компютъра за момент, протегна ръка към задната седалка и извади голямата брезентовата чанта, която метна през рамо.

На гишето на „Уестърн Еърлайнз“ Джейсън показа шофьорската си книжка, получи бордна карта, регистрира брезентовата чанта. Пооправи яката на палтото си от камилска вълна. Панталоните му бяха тъмносиви, широки. Едва ли някой би забелязал, но чорапите му бяха бели, спортни, а черните обувки всъщност бяха маратонки. Няколко минути покъсно Арчър си купи вестник и чаша кафе. След това мина през портала на охраната.

Автобусът, който ги отведе до терминала, беше почти пълен. Джейсън стоеше сред мъже и жени, облечени почти като него – тъмни костюми, нещо цветно около шията, чанти, стиснати в уморени ръце. Самият той не пусна брезентовата чанта нито за миг. Кутията с компютъра беше в краката му. От време на време вдигаше очи и оглеждаше сънливите си спътници. Отново се вторачваше във вестника.

Настани се в голямата чакалня пред изход 11 и провери колко е часът. Приемането на пътниците щеше да започне скоро. Погледна през стъклото и видя редицата самолети с познатата емблема на авиокомпанията, които се подготвяха за ранните полети. Слънцето бавно се издигаше над Източното крайбрежие и багреше небето в розово. Вятърът навън блъскаше дебелото стъкло. Хората от персонала на летището свиваха глави в яките, за да се предпазят от поривите на природата. Зимата съвсем скоро щеше да е в разгара си и чак до следващия април щяха да царуват ветрове и снеговалежи.

Джейсън извади бордната карта от вътрешния джоб на палтото – „Уестърн Еърлайнз“, полет 3223 от международно летище Дълес,

Вашингтон, до международно летище Лос Анджелис, без междинно кацане. Джейсън бе роден и отраснал в Лос Анджелис, но не бе стъпвал там повече от две години. В другия край на чакалния бяха пътниците за Сиатъл – също полет на „Уестърн Еърлайнз“, с кратък престой в Чикаго. Джейсън облиза устните си. Нервите му бяха леко изопнати от безпокойство. Преглътна няколко пъти, за да премахне сухотата в гърлото си. Докато допиваше кафето си, прелисти вестника, отбелязвайки вяло болките и страданията на света, които се изливаха към него от всяка страница.

Докато преглеждаше заглавията, Джейсън забеляза някакъв мъж, който крачеше енергично по пистата. Висок, строен и с руса коса. Беше облечен с палто от камилска вълна и широки сиви панталони. На шията му се виждаше вратовръзка, съвсем същата като на Джейсън. Като Джейсън, той също носеше кожено куфарче и черна кутия за преносим компютър. В ръката, която държеше компютъра, се виждаше бял плик.

Джейсън се изправи бързо и отиде в тоалетната. Току-що я бяха отворили след почистването.

Влезе в последната кабинка, заключи вратата и окачи палтото си на куката. После отвори коженото куфарче и извади голям сгънат найлонов сак. Измъкна огледало и залепи магнитния му гръб за ламаринената стена. След това взе големи тъмни очила, за да смени своите, и изкуствени черни мустаци. Перуката, с не много дълга коса, бе същата на цвят. Свали вратовръзката, сакото и панталоните, натъпка ги в найлоновия сак и облече анцуг с емблемата на „Уошингтън Хъскис“. Сега черните маратонки не изглеждаха толкова неподходящи. Обърна палтото наопаки и то стана тъмносиньо. Погледна се още веднъж в огледалото. Коженото куфарче и металната кутия изчезнаха в сака. Остави шапката си на куката на вратата. Отключи, излезе и отиде до умивалника.

След като изми ръцете си, Джейсън огледа новата очилата физиономия в огледалото. В отражението видя как високият рус мъж, когото бе зърнал преди малко, влиза в тоалетната, как отваря вратата на последната кабина и влиза. Джейсън подсуши ръцете си внимателно и среза новата си коса. Високият излезе, нахлупил широкополата му шапка на главата си. Ако Джейсън не беше дегизиран, с този мъж биха могли да минат за близнаци. Когато излизаха, двамата за момент се сблъскаха. Джейсън веднага се извини, мъжът го изгледа, после се отдалечи със самолетния му билет в джоба си. Джейсън прибра белия плик в джоба на палтото си.

Когато тръгна към мястото си, видя редицата телефонни автомати.

Поколеба се за миг, после отиде до тях и набра номера.

– Сид?

– Джейсън? – Сидни се обличаше, хранеше Ейми и тъпчеше куфарчето си с папки едновременно. – Какво има? Да не би полетът ти да закъснява?

– Не, не. Летим след няколко минути. – Замълча за момент, защото зърна отражението на променения си външен вид в блестящата повърхност на телефона. Почувства се неловко да разговаря с жена си така.

Сидни се бореше с палтенцето на Ейми.

– Е, случило ли се е нещо?

– Не, просто реших да ти се обадя. Да видя какво става при теб.

Сидни изпъшка отчаяно.

– Окей, слушай какво става. Закъснявам както обикновено, дъщеря ти не желае да ми помага и току-що разбрах, че съм забравила самолетния билет и някои документи, които ще ми трябват, в службата. Това означава, че вместо половин час излишно време, имам по-малко от десет секунди...

– Съжалявам, Сид. Аз... – Ръката му стисна найлоновия сак. Днес беше последният ден. Последният ден, повтаряше си наум. Ако нещо се случеше с него, ако поради някаква причина, въпреки предпазните мерки, не успееше да се върне, тя нямаше да разбере, нали?

Сидни вече беснееше. Ейми току-що беше изляла паничката върху палтенцето си, а голяма част от млякото бе попаднало в натъпканото с документи куфарче.

– Джейсън, трябва да затворя.

– Сид, почакай, недей. Трябва да кажа на някого...

Сидни стана. Огледа пораженията, нанесени от двегодишната ѝ дъщеря, която сега гледаше непокорно към майка си, с брадичка, която силно напомняше нейната собствена. Тонът ѝ не търпеше възражения.

– Джейсън, това ще почака. Аз също трябва да гоня самолет. Дочуване.

Затвори, грабна дъщеря си подмишница и хукна към вратата.

Джейсън остави слушалката бавно и се обърна. Въздъхна дълбоко и за стотен път се помоли денят да приключи така, както бе планирано. Не забеляза мъжа, който погледна към него небрежно и се обърна на другата страна. Малко по-рано, преди Джейсън да се преобрази в тоалетната, същият мъж бе минал покрай него, достатъчно близо, за да прочете какво пише на етикета на чантата му. Това бе малък, но съществен пропуск от страна на Джейсън, защото на етикета бяха записани

истинското му име и адрес.

Няколко минути по-късно Джейсън застана на опашката, за да се качи на своя самолет. Извади белия плик, който бе взел от русия мъж, и измъкна отвътре самолетния билет. Зачуди се що за град е Сиатъл. Погледна към другия край на салона и видя как „близнакът“ му се отправя към изхода за Лос Анджелис. След това Джейсън видя още един от пътниците за Лос Анджелис. Висок и строен, плешив, с квадратно лице, половината от което бе скрито зад гъста брада. Изразителната физиономия му се струваше позната, но Джейсън не беше в състояние да си спомни нищо конкретно. Мъжът изчезна през вратата към чакащия самолет. Джейсън сви рамене, подаде чинно бордната си карта и тръгна през прохода.

Само половин час по-късно, когато самолетът, в който беше Артър Либерман, се разби на земята и нагоре към белите облаци се понесоха кълба черен дим, на стотици мили северно от мястото на катастрофата Джейсън Арчър отпи от кафето си и отвори капака на преносимия компютър. Усмихна се и погледна през прозореца. Първата част от пътуването му бе минала без проблеми, а главният пилот обяви, че времето позволява спокоен полет.

5.

Сидни Арчър натисна нетърпеливо клаксона и колата пред нея най-после тръгна. Погледна часовника на таблото – както винаги закъсняваше. Вдигна машинално очи към огледалото, за да провери седалката за деца. Ейми, стиснала малкия Мечо Пух, спеше дълбоко. Ейми имаше гъстата руса коса на майка си, волевата ѝ брадичка и тънкия ѝ нос. Танцуващите сини очи, както и голяма част от атлетичната си грациозност бе наследила от баща си, въпреки че самата Сидни в колежа бе играла нападател в женския баскетболен отбор.

Сега Сидни сви в паркинга и намери място пред ниската тухлена постройка. Излезе, отвори задната врата и нежно вдигна дъщеря си от детската седалка, като внимаваше да не изпусне Мечо Пух и чантичката с вещите на Ейми. Сложи качулката на главата ѝ и прикри личицето ѝ от хапещия вятър с палтото си. Надписът над двойната стъклена врата гласеше: „Дневна детска градина, окръг Джеферсън“.

Когато влезе, Сидни свали палтото на Ейми и се постара да заличи следите от сутрешния инцидент с овесените ядки, след това провери закуската в чантичката ѝ и я предаде на Карин – една от гледачките.

– Здравсти, Ейми. Имам няколко нови играчки, които сигурно ще искаш да видиш. – Карин коленичи пред нея. Ейми продължаваше да стиска мечето, упорито пъхнала десния си палец в малката си устичка.

Сидни вдигна чантата ѝ.

– Малко боб, сандвич, сок и един банан. Закусвала е. Чипс и бонбонче, но само ако много слуша. Остави я да поспи повечко следобед, защото не спа добре през нощта.

Карин подаде пръст на Ейми.

– Добре, мисис Арчър. Ейми винаги слуша много, нали, Ейми?

Сидни приклепна и целуна дъщеря си.

– Карин, ще дойда да я взема около седем и половина довечера.

– Добре.

– Довиждане, мамо. Обичам те.

Сидни се обърна и видя как Ейми ѝ маха. Малките пръстчета се носеха нагоре-надолу във въздуха. Острата брадичка се превърна в смешна малка издатинка и с нея си отиде и гневът на Сидни заради сутрешното сражение. Тя също ѝ махна.

– И аз те обичам. Довечера ще похапнем малко сладолед, скъпа, но

след вечеря. Сигурна съм и че татко ще се обади, за да си побъбрим, нали?

На лицето на Ейми се появи щастлива усмивка.

Половин час по-късно Сидни спря в гаража на фирмата. Грабна куфарчето от съседната седалка, затръшна вратата и се втурна към асансьора. Леденият вятър, който фучеше из подземния паркинг, я накара да си мисли за по-хубави неща. Скоро щяха да запалят камината във всекидневната. Обичаше миризмата на огън – караше я да се чувства уютно и сигурно. Приближаването на зимата насочи мислите ѝ към идващата Коледа. Това щеше да е първият декември, когато Ейми щеше да е в състояние наистина да оцени празника. Самата Сидни изпитваше все по-голяма радостна възбуда. За Деня на благодарността обикновено ходеха на гости у родителите ѝ, но тази година Джейсън, тя и Ейми щяха да си останат у дома за Коледа. Само тримата. Пред пращящия огън и коледната елха, и купчината подаръци за двегодишната им дъщеря.

Макар и да се бе упрекувала, че закъснява, когато Сидни излезе от асансьора, беше едва осем без петнайсет. Независимо че работеше само на половин ден, Сидни беше един от адвокатите във фирмата, които работеха най-много. Старшите съдружници в „Тайлър, Стоун“ се усмихваха доволно всеки път, когато минеха покрай вратата на кабинета ѝ, защото виждаха как усилията ѝ непрекъснато увеличават дяловете им. Вероятно бяха убедени, че я използват, но Сидни всъщност имаше свои лични планове. Работата на половин ден беше временна мярка. Сидни винаги можеше да практикува професията си, но можеше да бъде майка на дъщеря си само докато тя е малка.

Бяха купили старата тухлена къща почти на половин цена поради скъпия ремонт, от който се нуждаеше. Сидни, Джейсън и група майстори бяха приключили работата за две години, след тежки преговори за цените. Бе се наложило да продадат ягуара и да го сменят с раздрънкан шестгодишен форд. От големите студентски заеми не бе останало почти нищо, така че разходите им бяха намалени почти наполовина – чрез здрав разум и жертви. След още една година семейство Арчър нямаше да има никакви дългове.

Спомни си нощта. Новината на Джейсън наистина я бе изненадала. Когато обаче се замисли за следствията, почувства как устните ѝ се разтеглят в усмивка. Гордееше се с Джейсън. Той заслужаваше подобен успех повече от всеки друг. Сега чувстваше угризения, че му бе затворила телефона. Когато го видеше пак, трябваше да компенсира грешката си.

Сидни отвори вратата, мина забързано през богато обзаведеното

фоайе и отвори вратата на кабинета си. Провери електронната поща и оставените съобщения. Нищо спешно. Натъпка в куфарчето си документите, които щяха да са ѝ нужни за пътуването, грабна самолетните билети и пъкна преносимия компютър в кожената му калъфка. Записа порой от устни инструкции за секретарката си и четирима други адвокати от фирмата, които ѝ помагаша. Достатъчно натоварена, успя да се довлече някак до асансьора.

Предаде багажа си на летището и след няколко минути зае мястото си в самолета – боинг 737. Беше сигурна, че ще излетят навреме и ще пристигнат навреме на нийоркското летище Ла Гуардия след около петдесет минути. За нещастие, пътят с кола от летището до града отнемаше толкова време, колкото и прелитането на разстоянието, около двеста и трийсет мили, от националната столица до столицата на финансовия свят.

Както обикновено самолетът бе пълен. Сидни зае мястото си и забеляза, че до нея седи възрастен мъж, облечен в старомоден костюм на ситни райета, с жилетка. На фона на колосаната му риза се открояваше ярко червена вратовръзка с голям възел. В скута си държеше протрито кожено куфарче. Гледаше през прозореца, а пръстите му се свиваха и отпускаха нервно. Около ушите му стърчаха бели кичури. Яката на ризата му висеше свободно около кльощавия врат. Сидни забеляза, че по лявото слепоочие и над горната му устна има капчици пот.

Самолетът се добра трмава до главната писта. Елероните се раздвижиха и застанаха надолу в положение за излитане и това сякаш поуспокои възрастния мъж. Той се обърна към Сидни.

– Вече гледам само това. – Гласът му беше дълбок и груб, украсен от повлечените обертонове на южняшкия говор.

Сидни го изгледа с любопитство.

– Кое?

Той посочи малкия илюминатор.

– Проклетите плоскости трябва да застанат така, че това нещо да може да се издигне над земята. Спомняте ли си онзи самолет от Детройт? – Произнесе името на града, сякаш се състоеше от две думи. – Проклетите пилоти забравили да ги сложат в правилно положение и всички на борда измряха, освен едно малко момиченце.

Сидни хвърли бегъл поглед към прозореца.

– Сигурна съм, че пилотите знаят за тези неща – отвърна тя и въздъхна. Последното нещо, от което имаше нужда сега, беше страхлив пътник. Отново насочи вниманието си към бележките, за да прегледа

още веднъж представянето си, преди стюардесите да минат и да накарат всички да оставят вещите си под седалките. Когато видя, че тръгват да проверят салона за последен път, тя прибра листата в куфарчето си и го мушна под предната седалка. През илюминатора се виждаше тъмната вълниста повърхност на река Потомак, осеяна с чайки. От разстояние приличаха на плуващи топки смачкана хартия. Първият пилот бодро обяви, че самолетът им е следващ по ред на опашката за излитане.

Няколко секунди по-късно машината се отдели от пистата. След като направи плавен ляв завои, за да избегне забраненото за полети пространство над Капитолия и Белия дом, постепенно се издигна.

Скоро след като самолетът застана хоризонтално на височина от десет хиляди метра, покрай тях мина количката с напитки. Сидни взе чаша чай и обичайното пликче солени фъстъци. Възрастният мъж до нея поклати глава, когато го попитаха какво желае, и продължи тревожно да гледа през илюминатора.

Сидни се наведе и извади куфарчето си с надеждата да успее да поработи през следващия половин час. Облегна се удобно и извади няколко листа. Преди да се съсредоточи върху съдържанието им, забеляза, че възрастният продължава да се взира навън, през дебелото стъкло. Дребното му тяло беше напрегнато – той преживяваше всяко друсване, вслушваше се във всеки звук, който би могъл да веща катастрофа. Изражението на Сидни омекна. Да те е страх е достатъчно трудно само по себе си. Да си мислиш, че си сам в това, усложнява положението още повече. Тя протегна ръка, потупа го леко по дланта и му се усмихна. Той се обърна бързо към нея и отвърна на усмивката ѝ, леко смутен. Лицето му почервеня.

– Летят толкова често, че няма начин да не са научили всички трикове – каза Сидни тихо, успокоително.

Възрастният се усмихна пак и разтри дланите си, за да възстанови кръвообращението.

– Вие сте абсолютно права... мадам.

– Сидни. Сидни Арчър.

– Казвам се Джордж Биърд. Приятно ми е да се запознаем, Сидни. – Стиснаха си ръцете енергично.

Изведнъж Биърд се вторачи навън към пухестите облаци. Слънцето светеше ослепително и той спусна сенника до половината.

– Толкова много съм летял през годините, че би трябвало вече да съм свикнал.

– На всекиго може да се случи, Джордж. Независимо колко пъти е

летял – отговори Сидни мило. – Все пак самолетите не са и наполовина толкова страшни, колкото таксито, което ще вземеш на летището.

И двамата се засмяха. Тогава самолетът подскочи особено силно при поредната въздушна яма и лицето на стария човек отново стана пепеляво.

– Често ли пътуваш до Ню Йорк, Джордж? – Сидни се опитваше да задържи погледа му с очите си. Никога в миналото не се бе притеснявала от каквито и да било превозни средства. Откакто обаче имаше Ейми, когато се качваше на влак или самолет, или дори на колата си, усещаше леки бодвания. Самолетът продължи да се тресе и възрастният мъж отново се стегна.

– Джордж, всичко е наред. Само малко турбулентност.

Той пое дълбоко въздух и най-накрая я погледна право в очите.

– Член съм на директорските бордове на няколко компании. Трябва да летя до Ню Йорк два пъти годишно.

Сидни погледна документите пред себе си и изведнъж си спомни нещо. На четвърта страница имаше грешка. Трябваше да я поправи, когато стигнат в града.

Джордж Биърд докосна ръката ѝ.

– Струва ми се, че поне днес няма от какво да се безпокоим. Искам да кажа... рядко стават по две катастрофи в един и същи ден, нали?

Сидни се бе замислила за документите и не отговори веднага. Най-накрая се обърна към него и присви очи.

– Моля?

Биърд се наведе към нея и заговори доверително, тихо:

– Рано тази сутрин излетях от Вирджиния с една раздрънкана барака. В осем часа бях във Вашингтон. Дочух двама пилоти да си приказват. Направо не ми се вярваше. Бяха притеснени, личеше си. Дявол да го вземе, и аз бих се притеснил.

Объркването на Сидни се изписа по лицето ѝ.

– Какво имате предвид?

Биърд се наведе към нея още повече.

– Не знам дали са го оповестили официално, но слуховото ми апаратче работи доста добре, откакто му смених батерията. Онези приятели може би си мислеха, че няма да ги чуя. – Той замълча драматично и се озърна, после отново се наведе към Сидни. – Рано тази сутрин е станала самолетна катастрофа. Никой не е оцелял. – Погледна я. Гъстите му бели вежди потрепваха като котешки опашки.

За момент Сидни почувства, че най-важните органи на тялото ѝ

спират да действат едновременно.

– Къде?

Биърд поклати глава.

– Това не го чух. Бил е реактивен самолет, при това доста голям, дотолкова разбрах. Явно е паднал от небето като круша. Затова пилотите са били толкова притеснени... Ако не знаеш каква е причината, е още по-лошо, нали?

– А знаете ли на коя авиокомпания е бил?

Той отново поклати глава.

– Предполагам, че скоро ще разберем. Обзалагам се, че когато стигна в Ню Йорк, вече ще го дават по телевизията. За всеки случай се обади на жена си, за да ѝ кажа, че съм добре. Разбира се, тя още нищо не знаеше, но все пак не исках да започне да се притеснява, ако види по телевизията или нещо такова.

Сидни погледна ярко червената му вратовръзка. Изведнъж ѝ заприлича на огромна кръвава рана на гърлото му. Вероятността? Не беше възможно да е пострадал. Тя поклати глава и се загледа право напред. И осъзна как бързо да ликвидира безпокойството си. Сидни извади кредитната си карта, мушна я в процепа на устройството, монтирано на облегалката пред нея, и взе слушалката на телефона. Веднага набра номера на сателитния пейджър на Джейсън. Не знаеше номера на клетъчния му телефон, а и при всички случаи той обикновено го изключваше по време на полет. Вече му бяха правили два пъти забележка да не го използва в самолет. Сидни се помоли да е взел пейджъра със себе си. Погледна часовника си. По това време самолетът му трябваше да е някъде над Средния запад, но тъй като съобщенията минаваха през сателит, пейджърът му би ги уловил без проблем. Проблемът беше, че не би могъл да ѝ се обади по телефона на самолета. Боинг 737 все още не бе оборудван с техника, позволяваща това. Реши да остави номера в кабинета си. Щеше да изчака десет минути и да позвъни на секретарката си.

Минаха десетте минути и тя набра номера. Секретарката ѝ се обади при второто позвъняване. Не, съпругът ѝ не се бе обаждал. Сидни настоя да провери и телефонния секретар. И там нямаше нищо. Секретарката не бе чула нищо за самолетна катастрофа. Сидни започна да се пита дали Джордж Биърд не е разбрал погрешно разговора на пилотите. В състоянието си вероятно си въобразяваше всевъзможни трагедии, но все пак трябваше да е сигурна. Трескаво затърси в паметта си името на авиокомпанията, с която летеше мъжът ѝ. Позвъни на „Информация“ и поиска номера на „Юнайтед Еърлайнз“. Най-накрая се добра до човешко

същество и ѝ обясниха, че авиокомпанията наистина имала ранен сутрешен полет до Лос Анджелис от Дълес, но нямало никакви съобщения за катастрофа. Стори ѝ се, че жената отсреща не желае да разговаря по въпроса, и това придаде нова сила на опасенията ѝ. После се обади на „Американ“ и най-накрая на „Уестърн Еърлайнз“. И в двата случая не успя да се свърже. Телефонните линии, изглежда, бяха задръстени от обаждания. Опита пак, но резултатът не беше по-различен. Постепенно тялото ѝ се скова. Джордж Биърд отново докосна ръката ѝ.

– Сидни? Мадам... всичко ли е наред?

Тя не отговори и продължи да гледа втренчено напред.

6.

Джейсън Арчър погледна дисплея на пейджъра си и номера, изписан на него. Разтри брадичката си, после свали очилата и ги избърса със салфетката, която му бяха сервирали с обяда. Беше прекия служебен телефон на жена му. Както и самолетът на жена му, DC 10, на който летише той, също беше оборудван с телефони за пътниците. Протегна ръка, за да вземе слушалката, но я отдръпна. Знаеше, че жена му днес е в нюйоркския офис на фирмата, и му се стори странно, че иска от него да позвъни в кабинета ѝ във Вашингтон. Мисълта, че нещо може да се случило с Ейми, го ужаси за миг. Отново погледна пейджъра. Повикването беше направено в девет и половина източно време. Поклати глава. По това време жена му трябваше да е в самолета, по средата между Вашингтон и Ню Йорк. Нямахше как да се обажда заради Ейми. Тя трябваше да е в детската градина доста преди осем. Да не би да му се обаждаше, за да му се извини, задето бе затворила телефона? Това, заключи той, не бе възможно. Случилото се сутринта не би могло да бъде квалифицирано дори като дребно скарване. Не можеше да си обясни. Защо, по дяволите, ще му се обажда от самолета и ще остави служебния си номер във Вашингтон?

Изведнъж пребледня. Оставаше възможността да не се е обадила жена му. Предвид особените обстоятелства реши, че е по-вероятно да не е била тя. Огледа се инстинктивно. На екрана отпред се въртеше някакъв филм.

Стюардесите прибираха остатъците от храната и предлагаха възглавници и одеяла. Ръката на Джейсън се сви импулсивно около дръжката на коженото куфарче. Хвърли поглед към металната кутия с компютъра, мушната под предната седалка. Може би бяха отменили пътуването ѝ? Но Гембъл вече беше в Ню Йорк, а никой не би се осмелил да не се яви на среща с него. Освен това сделката със „Сайбърком“ бе в критична фаза.

Облегна се на седалката си и ръката му започна да мачка пейджъра като топка маджун. Какво щеше да стане, ако се обади в службата на жена си? Щяха ли да го препратят в Ню Йорк? Или пък да позвъни у дома и да провери за съобщения на телефонния секретар? За да го направи обаче, трябваше да използва клетъчния телефон. Имаше нов, подобрен модел, с разширени възможности за засекретяване, но авиокомпаниите

забраняваха ползването на клетъчни телефони по време на полет. Можеше да се обади единствено по телефона в самолета, но в този случай трябваше да използва кредитна или телефонна карта. И линията не беше защитена от подслушване. Това даваше възможност да открият местонахождението му. Най-малкото щеше да остави следа. Знаеше се, че се е отправил към Лос Анджелис. Вместо това летеше над Денвър, Колорадо, на път към Северозападното крайбрежие. След като всичко бе обмислено толкова внимателно, това неочаквано събитие го смути дълбоко. Надяваше се то да не веща усложнения.

Джейсън погледна пейджъра отново. Устройството предлагаше новинарска услуга и по няколко пъти на ден показваше последните събития. Политическата и финансовата информация в момента не го интересуваше. Продължи да разсъждава за предполагаемото съобщение от жена си още няколко минути, след което го изтри и отново си сложи слушалките, за да продължи да гледа филма. Но умът му бе твърде далеч от движещите се по екрана образи.

Сидни се втурна през тълпата на летище Ла Гуардия, двете чанти се удряха в краката ѝ. Не видя младия мъж, докато едва не се блъсна в него. Още нямаше трийсет, беше с черен костюм и вратовръзка, с шофьорска фуражка, кацнала върху къдравата кестенява коса. Сидни спря и го загледа глупаво, занемяла в очакване на жестоката новина. След това забеляза табелата с името ѝ, която държеше в ръка, и цялото ѝ тяло се отпусна от облекчението. Фирмата беше изпратила кола, да да я посрещне и откара до офиса в Манхатън. Беше забравила. Кимна бавно и кръвта ѝ отново започна да циркулира.

Младежът взе едната от чантите ѝ и тръгна към изхода.

– Обадих се във Вашингтон и получих описанието ви. Предпочитам да го направя, вместо да рискувам да не забележите табелата. Тук всички бързат и никой не гледа какво става наоколо. Човек трябва да се подсигури. Колата е пред входа. Може би ще е добре да закопчаете палтото си. Навън е ужасно студено.

Когато минаха покрай гишетата за регистрация, Сидни се поколеба. Навсякъде имаше огромни опашки от пътници, които се опитваха да се надпреварват с един свят, чиито изисквания все повече и повече надвишаваха човешките възможности. Тя бързо се огледа за служител на авиолиния, останал без работа. Видя единствено униформени носачи, които спокойно мъкнеха багаж сред истерията на трескавите пътници. Хаосът

беше пълен, но това беше *нормалният* хаос.

Шофьорът я погледна.

– Всичко наред ли е, мисис Арчър? Не се ли чувствате добре? – През последните няколко секунди бе пребледняла още повече. – В колата имам тиленол. Ще ви ободри. И на мен ми прилява в самолет... с този рециклиран въздух... Все едно, когато излезете навън, ще се почувствате по-добре. Ако, разбира се, въздухът в Ню Йорк може да се смята за свеж. – Усмихна ѝ се.

Усмивката му внезапно изчезна, защото Сидни се втурна нанякъде.

– Мисис Арчър! – Забърза след нея.

Сидни настигна една униформена жена, чиито отличителни знаци показваха, че е служител на „Американ Еърлайнз“.

Трябваше да минат няколко секунди, докато Сидни успее да формулира въпроса си. Очите на младата жена се разшириха.

– Не съм чула нищо такова. – Каза го много тихо, сякаш за да не обезпокои някои от хората наоколо. – Откъде научихте? – Когато Сидни ѝ обясни, жената само се усмихна. По това време шофьорът вече беше при тях. – Вижте, току-що излизам от инструктаж. Ако се бе случило нещо подобно, щях да го знам, повярвайте ми.

– Ами ако се е случило току-що? Искам да кажа... – Сидни повиши глас.

– Госпожо, всичко е наред, разберете. Наистина. Няма защо да се безпокоите. Това е най-безопасният начин за пътуване. – Жената улови едната ѝ ръка здраво, усмихна се на шофьора окуражително, обърна се и се отдалечи.

Сидни остана на място още няколко секунди, загледана след нея. След това пое дълбоко дъх, озърна се и поклати отчаяно глава. Тръгна към изхода и погледна шофьора, сякаш го виждаше за първи път.

– Как се казваш?

– Том Ричардс. Хората ме наричат Томи.

– Томи, откога си на летището тази сутрин?

– Ами... около половин час. Предпочитам да идвам малко по-рано. Бизнесмените... хм... хората нямат нужда от транспортни главоболия, нали?

Стигнаха до изхода и леденият вятър блъсна Сидни по зачервеното лице. Тя се олюля за момент и Томи я улови за лакътя, за да я подкрепи.

– Не изглеждате много добре, мисис Арчър. Искате ли да ви заведе на лекар?

Сидни възвърна равновесието си.

– Добре съм. Да се качваме в колата.

Томи сви рамене и я отведе при блестящ линкълн. Отвори ѝ вратата и изчака да се качи.

Сидни се облегна на седалката. Дишаше трудно, виеше ѝ се свят. Томи седна зад волана и запали двигателя. Погледа я в огледалото.

– Слушайте, не искам да ставам досаден, но все пак... добре ли сте?

Тя кимна и успя да се поусмихне.

– Добре съм, благодаря.

Пое пак въздух, разкопча палтото, оправя роклята си и кръстоса крака. Купето на лимузината беше много топло и след краткия престой на студа Сидни си даде сметка, че всъщност никак не се чувства добре. Погледна тила на шофьора.

– Томи, чу ли нещо за самолетна катастрофа днес? Докато беше на летището или по новините?

Томи повдигна вежди учудено.

– Катастрофа? Не, не съм чул. Цяла сутрин слушах новини по радиото. Кой казва, че се е разбил самолет? Това е налудничаво. Имам приятели в повечето авиолинии. Щяха да ми кажат.

Погледна я боязливо, сякаш изведнъж се бе усъмнил в душевното ѝ здраве.

Сидни не отговори, а се отпусна назад. Взе клетъчния телефон от мястото му и набра офиса на „Тайлър, Стоун“ в Ню Йорк. Погледна часовника си. Беше рано. Срещата нямаше да започне преди единайсет. Тя наруга мислено Джордж Биърд. Знаеше, че шансовете мъжът ѝ да е загинал при самолетна катастрофа са едно на милион, при това предполагаема катастрофа, за която засега знаеше само един примрял от страх старец. Поклати глава и най-накрая се усмихна. Цялата история беше абсурдна. Джейсън сигурно работеше на компютъра си, пиеше второто кафе след закуска или, още по-вероятно, гледаше филма в самолета. Пейджърът му, изглежда, събираше прах на нощното му шкафче. Щеше да му даде да разбере, когато се върне. Джейсън щеше да ѝ се смее, но все едно – в момента страшно ѝ се искаше да чуе тъкмо този смях. Свърза се.

– Обажда се Сидни. Кажете на Пол и Харолд, че пристигам. – Погледна равномерния поток от коли навън и добави: – Най-много след трийсет и пет минути.

Прекъсна линията и пак се загледа през прозореца. Дебелите облаци бяха натежали от влага и вятърът успя да разклати дори тежката лимузина, докато минаваха по моста над Ийст Ривър и навлизаха в

Манхатън. Томи я погледна в огледалото отново.

– Казаха, че щяло да вали сняг днес. Много. Мен ако питате, пак лъжат. Не помня някога да са познавали какво ще е времето. Ако обаче познаят, ще си имате проблеми с прибирането. В наши дни затварят Ла Гуардия и при най-малкото нещо.

Сидни продължи да гледа през затъмнения прозорец, към армията от небостъргачи в Манхатън. Солидните, внушителни сгради, достигащи небето, сякаш повдигнаха духа ѝ. В мислите си отново видя коледната елха в гостната, топлината на огъня в камината, прегръдката на Джейсън. И най-хубавото – блесналите, омагьосани очи на двегодишната Ейми. Горкият Джордж Биърд! Би трябвало да се пенсионира от тези директорски бордове. Явно му идваше много. Каза си, че дори не би обърнала внимание на нелепото му твърдение, ако мъжът ѝ не летеше днес.

Погледна напред и си позволи да се поотпусне.

– Всъщност – каза на Томи – смятам да се прибера с влака.

7.

В главната заседателна зала на „Тайлър, Стоун“ в центъра на Манхатън видеопредставянето на последните условия и юридически стратегии по сделката със „Сайбърком“ бе току-що завършило. Сидни спря апарата и екранът отново стана приятно син. Тя огледа голямата стая, в която петнайсет глави, предимно на бели мъже, прехвърлили четирийсетте, се бяха обърнали към човека, от когото зависеше всичко. Групата бе прекарала часове в изпълената с напрежение зала.

Нейтън Гембъл, председателят на борда на „Трайтън Глоубъл“, беше широкоплещест, среден на ръст и прехвърлил петдесетте, със сивееща, сресана назад коса, поддържана в порядък с помощта на солидно количество гел. Скъпият му двуреден костюм бе професионално скроен по едрото му тяло. Говореше с властен баритон – за Сидни не бе трудно да си го представи как плющи над главите на разтреперани подчинени. Беше шеф на мощна корпорация и определено се справяше с ролята си.

Тъмнокяфявите му очи бяха фиксирани в нея изпод гъстите сиви вежди. Сидни издържа на погледа му.

– Имаш ли някакви въпроси, Нейтън?

– Само един.

Сидни се опита да запази самообладание – усещаше приближаването на бурята.

– Какъв е той? – попита тя учтиво.

– Защо правим това?

Всички в залата освен Сидни Арчър се сепнаха, сякаш едновременно бяха седнали върху голяма игла.

– Не съм сигурна, че разбрах въпроса.

– Естествено, че си го разбрала. Иначе трябва да си глупава, а аз знам, че не си. – Гембъл говореше тихо, а лицето му бе непроницаемо въпреки острите думи.

Сидни прехапа устни.

– Доколкото разбирам, не желаяш да се продадеш, за да купиш „Сайбърком“.

Гембъл огледа насядалите около масата.

– Предложих невероятна сума за тази компания. Явно недоволни от факта, че ще спечелят десет хиляди процента върху инвестициите си, сега искат да тършуват и из архивите ми. Така ли е? – Погледна Сидни в

очакване. Тя кимна мълчаливо и Гембъл продължи: – Купувал съм много компании, но нито една не е искала от мен да ѝ предоставям тези материали. „Сайбърком“ обаче ги изисква. Защо правим това? С какво, по дяволите, тази компания е толкова ценна? – Погледът му се плъзна по лицата на присъстващите и най-накрая спря върху Сидни.

Мъжът отдясно на Гембъл се раздвижи. Докато траеше срещата, вниманието му бе насочено към компютъра на масата пред него. Куентин Роу беше младият президент на „Трайтън Глоубъл“, подчинен единствено на Гембъл. Докато всички останали мъже бяха оковани в стилни костюми, той беше с памучни панталони цвят каки, протрити ниски обувки, синя дънкова риза и кафява жилетка. Лявото му ухо беше пробито от две диамантени обеци. Видът му бе по-подходящ за обложка на някой поп-албум, а не за заседание на борд.

– Нейтън, „Сайбърком“ наистина е ценна – каза Роу. – Без тях до две години сме във от бизнеса. Технологията на „Сайбърком“ ще позволи пълна промяна в начина, по който се обработва информацията по Интернет. За бизнеса с авангардни технологии това е нещо като Мойсей, който слиза от планината с Божиите заповеди. Няма заместители. – Роу говореше малко уморено, но твърдо. Не гледаше към Гембъл.

Гембъл запали пура и небрежно подпря скъпата си запалка на малката месингова табела, уведомяваща, че пушенето е забранено.

– Ето това е проблемът с тези технологични боклуци... Днес си император, утре си кравешко лайно. Изобщо не трябва да се захващам с този скапан бизнес.

– Добре, ако те интересуват единствено парите, имай предвид, че „Трайтън“ е водеща технологична компания в света, която генерира повече от два милиарда печалба на тримесечие – изстреля Роу от упор.

– А утре ще е кравешко лайно. – Гембъл изгледа Роу косо, с пълен с отвращение поглед и издуха дима.

Сидни Арчър се прокашля.

– Не и ако станеш собственик на „Сайбърком“, Нейтън. – Гембъл се обърна към нея и я изгледа. – В такъв случай ще си на върха и следващото десетилетие, а печалбите ти могат да се утроят за пет години.

– Наистина ли? – Гембъл не изглеждаше убеден.

– Права е – добави Роу. – Трябва да разбереш, че никой досега не е създавал софтуер и съответната комуникационна периферия, които да позволяват на потребителя да се възползва изцяло от възможностите, които предлага Интернет. Сега засега всички тъпчат на едно място и се чудят как да постигнат това. „Сайбърком“ успя. Ето защо наддаването

беше толкова ожесточено. Истинска война. Сега ние имаме възможност да сложим край на тази война и трябва да го направим, ако не искаме да сме сред победените.

– Не искам да ровят в архивите ми. Точка по въпроса. Ние сме частна компания, чиито акции не се продават свободно на борсата. Аз съм най-големият акционер, а парите са си пари. – Гембъл се вторачи в пространството между Сидни и Роу.

– Те ще бъдат твои партньори, Нейтън – каза Сидни. – Няма просто да приберат парите и да си отидат както при другите подобни сделки. Акциите на „Трайтън“ наистина не се търгуват свободно, така че те не могат да отидат в Комисията по ценните книжа и да вземат оттам информацията, която им е нужна. Това, което искат, е напълно резонно. От другите кандидати искаха същото.

– Показа ли им последното ми финансово предложение?

– Да.

– И?

– Бяха впечатлени, както се очакваше, и повториха изискването си да се запознаят с финансовото и оперативното състояние на компанията. Ако се съгласим, ако подсладим малко цената и предложим още по-добри условия при финализиране на сделката, мисля, че ще успеем.

Лицето на Гембъл почервенея и той скочи на крака.

– Някоя компания не може да кацне и на малкия ми пръст, а тези нещастници от „Сайбърком“ искат да ме *проверяват!*?

Роу въздъхна дълбоко.

– Нейтън, това е формално. Те няма да имат никакви проблеми с „Трайтън“ и двамата с теб го знаем много добре. Просто трябва да им дадем информацията. Имаме я. „Трайтън“ е в по-добро състояние отвсякога. – Беше видимо ядосан. – Джейсън Арчър приключи с реорганизацията и се справи чудесно. Цял склад, пълен с хартия! Още не мога да повярвам! – Погледна Гембъл с презрение.

– Ще ти напомня, в случай че си забравил, Роу, че бях твърде зает с правенето на пари, за да се занимавам с някакъв си склад с хартия. Единствената хартия, която ме интересува, е зелена на цвят.

Роу не му обърна внимание.

– Благодарение на това, което свърши Арчър, ще можем да представим информацията много бързо.

Гембъл го изгледа кръвнишки.

– Така ли? – След това се намръщи на Сидни. – Ще ми обясни ли някой защо в такъв случай Арчър не присъства на тази среща?

Сидни пребледня и за първи път умът ѝ отказа.

– Ами...

Намеси се Роу.

– Джейсън си взе няколко дни отпуск.

Гембъл разтри слепоочията си.

– Добре, обадете му се по телефона и вижте какво е положението.

Може би ще трябва да дадем на „Сайбърком“ някаква информация, но не желая да им показвам неща, които не трябва да виждат. Ами ако сделката се провали? Тогава какво? – Огледа гневно масата.

Сидни заговори спокойно:

– Нейтън, екип от адвокати ще прегледа внимателно всеки документ, преди да го предостави на „Сайбърком“.

– Добре, добре. Питам има ли човек, който познава документацията по-добре от мъжа ѝ? – Гембъл се обърна към Роу в очакване на отговор.

Роу сви рамене.

– За момента няма.

– Тогава му се обадете по телефона.

– Нейтън...

Гембъл го прекъсна.

– За бога, Куентин, не мога ли като председател на борда на компанията да поискам доклад за състоянието ѝ от неин служител? И защо изобщо си е взел отпуск, когато сделката със „Сайбърком“ е толкова напреднала? – Гембъл извърна глава към Сидни. – Не мога да кажа, че съм във възторг, че съпрузи работят по една и съща сделка, но ти си най-добрата адвокатка по този тип дела.

– Благодаря.

– Не ми благодари, защото сделката още не е приключила. – Гембъл седна и издуха дим от пурата си. – Да се обадим на мъжа ти. У дома ли си е?

Сидни премигна бързо и също седна.

– В момента не е.

Гембъл погледна часовника си.

– Кога ще бъде?

Сидни потри брадичката си замислено.

– Не съм сигурна. Опитах се да се свържа с него през последната почивка, но го нямаше. У дома, искам да кажа.

– Добре, опитай пак.

Сидни се втрени в него. Изведнъж се почувства съвсем сама в големата зала. Въздъхна и подаде дистанционното на телевизора на Пол

Брофи, млад съдружник на фирмата ѝ от клона в Ню Йорк. *По дяволите, Джейсън, надявам се наистина да си уредил новата работа, защото май ще имаме нужда от нея, скъпи.*

Вратата на залата се отвори и се появи секретарката.

– Мисис Арчър, извинете, че ви прекъсвам, но... има ли някакъв проблем със самолетните ви билети?

Сидни я изгледа озадачено.

– Не знам да има проблем, Джен, защо?

– Търсят ви от авиокомпанията. По телефона.

Сидни извади билетите от куфарчето си и бързо ги прегледа. След което вдигна поглед към Джен.

– Трябва само да потвърдя връщането си. Защо ще ме търсят за това?

– Можем ли да продължим? – прогърмя гласът на Гембъл.

Джен се прокашля, погледна Нейтън Гембъл смутено и продължи да говори на Сидни:

– Искат да говорят с вас. Може би са прекратили полетите за деня. Вали от три часа.

Сидни взе друго дистанционно и натисна едно копче. Автоматичните щори, закриващи стъклената стена, бавно се отвориха.

– Боже! – възкликна Сидни ужасено, втрепенена в тлъстите снежинки, които се сипеха от небето. Бяха толкова много, че не се виждаше сградата на отсрещната страна на улицата.

Пол Брофи я погледна.

– Сид, все още държим онзи апартамент на Парк Авеню, така че можеш да останеш, ако се наложи. – Поколеба се. – Може би ще успеем и да хапнем нещо на вечеря. – В погледа му се появи тиха надежда.

Сидни седна уморено, без да го погледне.

– Не мога – поклати глава тя. За малко да каже, че Джейсън не е в града, но се усети на време. Умът ѝ заработи трескаво. Гембъл явно нямаше да се откаже. Би могла да се обади у дома и да потвърди това, което вече знаеше, че Джейсън не е там. Биха могли да отидат заедно на вечеря, тя да се измъкне тихомълком и да започне да звъни в Лос Анджелис, като започне от централата на „Алегра“. Оттам биха могли да я свържат с Джейсън, той да задоволи любопитството на Гембъл, а с малко повече късмет тя и мъжът ѝ биха могли да се отърват само с наранено его и начална фаза на стомашна язва. Ако пък летището наистина беше затворено, би могла да вземе последния бърз влак за Вашингтон. Пресметна времето за пътуване. Трябваше да се обади в детската

градина. Карин би могла да вземе Ейми със себе си у дома. В най-лошия случай щеше да преспи там.

– Мисис Арчър, ще се обадите ли?

Сидни се сепна.

– Извинявай, Джен, свържи ме тук, моля те. И... виж дали ще можеш да ме качиш на последния експрес, ако летището е затворено.

– Да, разбира се.

Джен затвори вратата. След секунда върху телефонния апарат замига червена светлина. Сидни вдигна слушалката.

Пол Брофи извади видеокасетата и на екрана се появи телевизионна програма. Гласовете изведнъж изпълниха залата и той натисна копчето за спиране на звука. Отново настъпи тишина.

Сидни опря слушалката до ухото си.

– Сидни Арчър. С какво мога да ви помогна?

Гласът на жената от другата страна на линията беше малко колеблив, но някак странно успокояващ.

– Името ми е Линда Фриман и работя в „Уестърн Еърлайнз“. Получих този номер от офиса ви във Вашингтон.

– „Уестърн“? Сигурно има някаква грешка. Билетът ми е за „Ю Ес Еър“. – Сидни поклати глава. Глупава грешка. И без това й се бе събрало много.

– Мисис Арчър, вие ли сте съпругата на Джейсън У Арчър, живееш на Морган Лейн шестстотин и единайсет, окръг Джеферсън, Вирджиния?

Объркването на Сидни пролича в гласа ѝ. Отговори машинално.

– Да. – Когато изрече думата, цялото ѝ тяло замръзна.

– Господи! – прокълтя гласът на Пол Брофи.

Сидни се обърна рязко към него. Всички погледи бяха насочени към телевизора. Тя се обърна бавно нататък. Не забеляза надписа „Специално съобщение!“, който мигаше най-отгоре, нито пък субтитрите за глухи, които минаваха като лента в долния край, докато кореспондентът разказваше за трагичния инцидент. Очите ѝ бяха приковани към димящите почернели останки на самолета. Припомни си физиономията на Джордж Биърд, тихият му, доверителен глас. *Имало е самолетна катастрофа.*

Гласът в слушалката я върна към реалността.

– Мисис Арчър, боя се, че един от нашите самолети е катастрофирал.

Сидни Арчър не чу нищо повече. Ръката ѝ бавно се отпусна.

Пръстите ѝ се отвориха и телефонната слушалка падна на застлания с дебел килим под.

Навън снегът продължаваше да се стеле като гъста пелена. Леденият вятър свистеше в големите стъкла, а Сидни Арчър продължаваше да гледа втренчено към кратера, в който се намираха останките на самолета, обслужващ редовен полет 3223.

8.

Един мъж – чернокос, с цепната брадичка и бузесто лице, облечен с моден костюм без жилетка – посрещна Джейсън Арчър на летището в Сиатъл и се представи ясно като Уилям. Двамата размениха по едно изречение, състоящо се от на пръв поглед произволни думи. След като подадоха паролата успешно, двамата тръгнаха заедно. Когато Уилям излизаше през вратата, за да повика колата, Джейсън успя незабелязано да пусне един плик в пощенската кутия до изхода. В него беше резервното копие от дискетата, което бе направил, преди да излезе от дома си.

Уилям махна с ръка и край бордюра спря лимузина, в която се качиха. Вътре Уилям му показва документ за самоличност, според който истинското му име беше Антъни Да Паца. Когато се настаниха на местите кожени седалки, размениха няколко безобидни думи, но само толкова. Шофираше друг мъж, облечен в стилин кафяв костюм. Докато се возеха, по предложение на Да Паца Джейсън свали перуката и мустаците.

Коженото куфарче беше в скута му. От време на време Да Паца поглеждаше към него и пак се обръщаше към прозореца. Ако Джейсън бе малко по-внимателен, щеше да забележи издутината и тъмния метал, който понякога проблясваше под самото му. Оръжието, „Глок М-17“, 9 милиметров, беше особено смъртоносно. Шофьорът също беше въоръжен. Всъщност дори и да бе забелязал играчките, Джейсън не би се изненадал – очакваше тези хора да носят оръжие.

Колата се насочи на изток. Джейсън погледна навън през затъмнените стъкла. Небето беше облачно, валише дъжд. Доколкото му беше известно, това време бе нещо типично за Сиатъл.

След половин час лимузината пристигна където трябваше – няколко складови халета, до които се достигаше през автоматичен портал, пред който стоеше пазач.

Джейсън се огледа нервно, но не каза нищо. Бяха го предупредили, че трябва да очаква необикновено посрещане. Влязоха в едно от халетата през голяма врата, която се отвори нагоре, когато лимузината приближи. Джейсън слезе от колата и видя как вратата се затваря. В единия край на голямото пространство имаше стълба. Мъжете кимнаха на Джейсън да ги последва. Джейсън се озърна и почувства, че го обзема безпокойство. Отърси се от усещането с усилие, пое въздух и тръгна към стълбата. Най-горе минаха по тясно коридорче и влязоха в малка

стая без прозорци. Шофьорът остана пред вратата. Да Паца запали лампата. Джейсън се огледа. Мебелировката се състоеше от маса за игра на карти, два стола и очукан метален шкаф, надупчен от ръжда.

Без Джейсън дори да подозира, веднага щом лампата в малката стачка светна, се активира портативна камера за наблюдение, скрита в шкафа, зад една от ръждивите дупки, и започна да регистрира събитията.

Да Паца седна на единия от столовете и кимна на Джейсън да последва примера му.

– Не би трябвало да се бавят – каза Да Паца успокоително, извади пакет цигари и го предложи на Джейсън, който поклати глава. – Джейсън – добави, – само не забравяй, че не трябва да говориш. Те искат да получат само това, което е в куфарчето. Няма нужда да усложняваме нещата, нали?

Джейсън кимна.

Преди Да Паца да успее да запали ментоловата цигара, на вратата се почука три пъти. Джейсън стана, Да Паца също. Той захвърли цигарата и отвори. На прага стоеше дребен мъж със сива коса и загоряло от слънцето лице с много бръчки. Зад него имаше още двама мъже с евтини костюми и тъмни очила, въпреки че осветлението бе оскъдно. И двамата не бяха прехвърлили четирийсетте.

Възрастният погледна Да Паца с пронизващите си сини очи, а той на свой ред посочи Джейсън. Джейсън изведнъж осъзна, че е плувнал в пот, при все че халето не беше отоплено и температурата едва ли надвишаваше десетина градуса.

Джейсън се обърна към Да Паца, Да Паца му кимна и той подаде коженото куфарче. Възрастният го отвори и прегледа набързо съдържанието му, като отдели особено внимание на една от страниците. Другите двама също се приближиха и на устните им заигра усмивка. Възрастният също се усмихна, прибра листа, затвори куфарчето и го подаде на единия от хората си. Другият пък му подаде сребристо метално куфарче, което той връчи на Джейсън след секунда. Ключалката беше електронна.

Внезапно халето се разтресе от рев на реактивни двигатели и всички стреснато погледнаха нагоре. Имаха чувството, че самолетът ще се приземи на покрива. След миг отново настъпи тишина.

Възрастният мъж се усмихна, обърна се и излезе заедно с другите двама.

Джейсън въздъхна облекчено.

Изчакаха мълчаливо около минута, после Да Паца отвори вратата и кимна на Джейсън да излезе. Когато угасиха лампата, камерата се изключи автоматично.

Джейсън се качи в лимузината, стиснал здраво сребристото куфарче. Беше доста тежко. Обърна се към Да Паца и каза:

– Не очаквах, че ще мине точно така.

Да Паца сви рамене.

– Независимо от това, мина добре.

– А защо не биваше да казвам нищо?

Да Паца се вторачи в него с леко раздражение.

– Какво щеше да кажеш, Джейсън?

Джейсън сви рамене.

– На твоето място – добави Да Паца – щях да насоча вниманието си към това. – Посочи куфарчето.

Джейсън се опита да го отвори, но не успя и повдигна вежди въпросително.

– Ще го отвориш, когато стигнеш там, където ще отседнеш. Тогава ще ти кажа шифъра. Вътре има инструкции, които трябва да следваш. Няма да останеш разочарован.

– А защо в Сиатъл?

– Защото тук е малко вероятно да срещнеш някой познат, нали?

Спокойните очи на Да Паца се спряха върху лицето му.

– И повече няма да имате нужда от мен? Сигурно ли е?

Да Паца почти се усмихна.

– Абсолютно сигурно. – Стисна ръката на Джейсън и се отпусна на седалката.

Джейсън закопча предпазния колан и почувства, че нещо го убива отстрани. Извади пейджъра от джоба си и го погледна виновно. Ами ако наистина се бе обаждала жена му? Погледна малкия дисплей и на лицето му се изписа удивление.

В момента течеше съобщението за сутрешната трагедия – полет 3223 на „Уестърн Еърлайнз“ от Вашингтон за Лос Анджелис рано тази сутрин се е разбил над Вирджиния. Оцелели няма.

Джейсън Арчър не успя да си поеме дъх. Отвори светкавично кутията с компютъра и посегна към телефона, който беше вътре.

– Какво, по дяволите, правиш? – Гласът беше рязък.

Джейсън му показа пейджъра.

– Жена ми мисли, че съм умрял. По дяволите! Затова ме е търсила! О, боже!

Джейсън се опита да извади телефона с трепереща ръка.

Да Паца погледна дисплея на пейджъра и прочете краткото съобщение. Изруга безмълвно. Е, каза си, това само ще ускори малко нещата. Не обичаше да се отклонява от предначертания план, но бе повече от ясно, че в момента нямаше друг избор. Когато отново се обърна към Джейсън, очите му бяха ледени. Протегна ръка и грабна клетъчния телефон. Другата се мушна под сакото му и се появи, стиснала пистолет, насочен право към главата на Джейсън.

Джейсън вдигна поглед и видя оръжието.

– Боя се, че няма да се обадиш на никого – каза Да Паца, без да сваля очи от лицето му.

Занемял, Джейсън видя как Да Паца посегна към лицето си и започна да тегли кожата. Съвършената маска започна да пада парче по парче. След момент се появи дълъг орлов нос и бледа кожа. Очите обаче останаха същите – сини и смразяващи. Истинското име на този човек, макар че го използваше рядко, беше Кенет Скейлс. Той беше доказан социопат с една особеност. Изпитваше огромно удоволствие да убива хора и се наслаждаваше на подробностите, съпровождащи ужасния процес. Все пак той никога не убиваше случайно. И никога не го правеше безплатно.

9.

Няколко часа се бяха борили с огъня и най-накрая пламъците стихнаха сами, след като погълнаха всичко, което можеше да гори. Местните власти бяха доволни единствено затова, че пожарът се бе разразил в една отдалечена и запустяла нива.

Хора от екипа на Националния съвет по безопасност на транспорта със сини защитни униформи обикаляха бавно около мястото на катастрофата, докато димът се издигаше нагоре, а огнеборците потушаваха последните упорити огнища. Целият район беше отцепен със специални заграждения, зад които стояха неколцина разтревожени местни жители, по чиито лица се четеше типичната смесица от ужас, изумление и болно любопитство. Край нивата бяха спрени пожарни, линейки и всевъзможни други специални коли. Санитарите чакаха с ръце в джобовете край линейките, защото услугите им щяха да са нужни само ако от купчината развалини извадеха човешки останки.

Кметът на близкото провинциално градче стоеше до фермера, чиято земя бе понесла този кошмарен удар от небето. На двата пикапа зад тях пишеше „Аз преживях Пърл Харбър“. Сега на лицата им се бе изписал ужас, подобен на преживения през войната.

– Това не е самолетна катастрофа, а крематориум. – Възрастният следовател от Националния съвет по безопасност на транспорта поклати глава уморено, свали униформената си шапка и със свободната ръка избърса прорязаното си от бръчки чело. Джордж Каплан беше на петдесет и една, с оредяла сивееща коса, висок един и седемдесет и пет и с малко шкембенце. Беше пилотирал изстребител във Виетнам, а след това дълги години бе летял в гражданската авиация. Бе постъпил в съвета, когато негов приятел се бе разбил с двуместен самолет в склона на един хълм, след като се бе разминал на косъм с боинг 727 при гъста мъгла. Тогава Каплан бе решил, че е време да престане да лети и да се посвети на безопасността на полетите.

Джордж Каплан беше главен следовател по случая, а мястото на катастрофата бе последното на земята, където му се искаше да бъде. За жалост обаче тъкмо катастрофите показваха какво трябва да се прави, за да се предотвратят. Всяка вечер колегите му си лягаха с напразната надежда никога да не се нуждае от услугите им. Искаше им се да няма причини да пътуват до отдалечени места и да се ровят в купища развалини.

Каплан огледа мястото още веднъж, намръщи се и поклати глава. Тук липсваше обичайната диря от самолетни и човешки части, багаж, дрехи и хиляди други неща, чието прецизно изследване би могло да помогне да се разбере защо самолетът се е разбил. Нямаше и очевидци, защото катастрофата бе станала рано сутринта и облачната покривка бе ниска, така че от появата на самолета под нея до удара в земята бяха изминали само секунди.

Самолетът се бе ударил в земята почти вертикално с носа и бе образувал кратер, дълбок около десет метра. Дори само този факт бе достатъчен, за да се прецени ужасяващата сила на сблъсъка, изпратил в отвъдното толкова много хора само за миг. Корпусът се бе нагънал като хармоника и останките му лежаха в дълбокия кратер. Не се виждаше дори опасната конструкция. Сякаш за да се усложнят нещата още повече, останките бяха покрити с тонове пръст и камънаци.

Цялата околност бе осеяна с отломки, но повечето от тях бяха така раздробени, че можеха да се поберат върху човешка длан. Миг след чудовищния удар в земята бе последвала експлозията на горивото, която не бе оставила никакви шансове за оцеляване.

Почти по нищо не личеше, че пръснатите наоколо останки са от реактивен самолет. Напомняха на Каплан за останките от катастрофата на боинг 737 край Колорадо Спрингс през 1991 година. Бе работил по тази катастрофа като специалист по авиационни системи. За първи път тогава, от създаването на съвета като независима федерална агенция през 1967 година, не бяха успели да определят вероятната причина за катастрофата.

Хората от съвета не се бяха справили. Катастрофата край Питсбърг, отново с боинг 737, само бе увеличила чувството за вина. Мнозина смятаха, че ако бяха разгадали Колорадо, Питсбърг би могъл да бъде предотвратен. А сега и това.

Джордж Каплан погледна към проясненото небе и удивлението му нарасна още повече. Беше убеден, че поне отчасти катастрофата край Колорадо Спрингс е била причинена от силен турбулентен поток, който е ударил самолета малко преди приземяването, когато реактивните самолети са уязвими. Подобни турбулентни завихряния се получаваха над неравен терен. В случая с полет 585 това бяха Скалистите планини. Но тук беше Източното крайбрежие и нямаше никакви планини. Макар че подобно завихряне би могло да свали от небето самолет като L800, Каплан не вярваше, че това се е случило с полет 3223. Според контролната кула самолетът изведнъж започнал да пада от десет хиляди метра

височина, без въобще да направи опит да се задържи. В Съединените щати нямаше планини, които да предизвикат такова силно завихряне на тази височина. Единствените възвишения наблизо бяха от веригата Блу Ридж, но те бяха по-скоро хълмове, а не планини.

Налице беше и факторът височина. Обикновено силните турбулентни потоци се превъзмогваха с помощта на елероните. При височина десет хиляди метра пилотите имаха предостатъчно време, за да овладеят машината. Каплан беше сигурен, че майката природа няма вина за падането на този самолет. Нещо друго обаче несъмнено бе изиграло роля.

Хората от екипа му скоро щяха да се върнат в хотела си, където щяха да направят работно съвещание. Първоначално щяха да се оформят групи, които да изследват конструкциите, авиационните системи и системите за безопасност, двигателите, климатичните условия, нарежданията на контролната кула. По-късно щяха да се създадат групи, които да работят по поведението на самолета във въздуха, да анализират записите на гласовете и на данните, поведението на екипажа, звуковия спектър, да изследват метала. Процесът беше бавен и мъчителен, на моменти досаден, но Каплан нямаше да се откаже, докато не провери всеки атом от останките на този последен модел реактивен пътнически самолет и неговите пътници. Закле се, че този път ще разбере причината за катастрофата, каквото и да стане.

Каплан се приближи бавно до наетата кола. Нивата скоро щеше да разцъфти като през пролетта – червени флагчета и сигнални светлини щяха да осеят околността, за да обозначат мястото на останките. Тъмнината се спускаше бързо. Каплан започна да духа замръзналите си ръце, за да ги стопли. В колата го очакваше термос топло кафе. Надяваше се уредът, който записваше данните за полета или така наречената „черна кутия“ – макар в действителност да беше ярко оранжева, – наистина да се окаже издръжлива колкото би трябвало. Това беше последен, усъвършенстван модел, който записваше 121 параметъра на полета – тези данни щяха да кажат много за причините, довели до гибелта на самолета. При модел L800 черната кутия, както и устройството, което записваше гласовете на пилотите, се намираха в тавана на самолета, отзад, между двете кухни. Досега такъв самолет не бе катастрофирал толкова жестоко и сега щеше да проличи доколко „кутиите“ са издръжливи.

Джордж Каплан се изкачи на едно малко възвишение и замръзна. В бързо спускащия се здрач на около три метра от него стоеше висок, почти двуметров мъж – тъмни очила скриваха базалтово сините очи, раменете му бяха широки и силни, краката напомняха телеграфни стълбове и

въпреки лекото отпускане в кръста човек би си помислил, че е бивш професионален футболист. Стоеше с ръце в джобовете.

Каплан присви очи.

– Лий?

Специален агент Лий Сойър от ФБР пристъпи напред. Двата си стиснаха ръцете.

– Здравсти, Джордж.

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Сойър огледа околността и пак се обърна към Каплан.

Ъгловатото му лице имаше изразителни, пълни устни. Оредяващата черна коса беше посребрена. Високото чело и тънкият, леко кривнат вдясно нос, спомен от минали прежеждия, както и огромният ръст вдъхваха уважение.

– Когато американски самолет се разбие на американска територия вследствие на саботаж, както изглежда, ФБР не може да не прояви интерес, Джордж. – Лий Сойър изгледа Каплан красноречиво.

– Саботаж? – попита Каплан изненадано.

Сойър кимна към отломките.

– Проверих данните на метеоролозите. Не е имало нищо, което да предизвика подобно нещо, а и самолетът е бил съвсем нов.

– Това не означава саботаж, Лий. Все още е рано да се каже със сигурност. Вероятността може да е едно на милион, но не е изключено причината да е грешка на пилотите.

– Джордж, открихме част от самолета, която представлява голям интерес за нас. Бих искал да я огледаш много внимателно.

Каплан изсумтя.

– Ще мине доста време, докато изворим всичко от този кратер. Както виждаш, повечето отломки могат да се вдигнат с една ръка.

При отговора на Сойър коленете на Каплан сякаш омекнаха.

– Това, за което говоря, не е в кратера. И е доста голямо. Дясно крило и двигател. Открихме го преди около половин час.

Каплан остана неподвижен цяла минута, вторачил широко отворени очи в безизразната физиономия на Сойър. Специалният агент го дръпна към колата си.

Настият буйк потегли, когато потушаваха последните пламъци. Тъмнината скоро щеше да обгърне десетметровата яма, превърнала се в гроб за сто осемдесет и едно човешки същества.

10.

Реактивният Гълфстрийм набраздяваше небето със сребриста ивица. Луксозният салон напомняше фоайе на скъп хотел – дървени ламперии, кафяви кожени кресла, добре зареден бар, барман и всичко останало. Сидни Арчър се бе свила в едно от огромните кресла и стискаше клепащи. На челото ѝ бе поставен студен компрес. Когато най-накрая махна компреса и отвори очи, имаше вид на упоена – подпухнали клепащи, забавени движения. А не бе вземала лекарства, нито пък се бе възползвала от асортимента на бара. Умът ѝ беше блокирал – днес съпругът ѝ бе загинал при самолетна катастрофа.

Огледа се. Куентин Роу ѝ бе предложил да лети с него със самолета на корпорацията. В последния момент, сякаш за да увеличи болката ѝ, Гембъл бе решил да дойде с тях. Сега той беше в частния си салон, в задната част на самолета. Сидни се надяваше да си остане там през цялото време. Вдигна глава и забеляза, че Ричард Лукас, шефът на вътрешната охрана на компанията, я наблюдава внимателно.

– Спокойно, Рич – каза Куентин Роу, когато мина пред него и се приближи до Сидни, за да седне до нея. – Е, как си? – попита той тихо. – Имаме малко валиум на борда. Заради Нейтън.

– Пиеш валиум? – Сидни го изгледа изненадано.

Роу сви рамене.

– Всъщност валиумът е за хората, които пътуват с него.

В отговор Сидни успя да се усмихне, но усмивката ѝ се стопи почти веднага.

– Боже! Не мога да повярвам! – Тя извърна зачервените си очи към прозореца и вдигна ръце към лицето си. – Знам, че всичко това изглежда гнило, Куентин – каза тя с треперещ глас, без да го гледа.

– Слушай, не е забранено да пътуваш в свободното си време, нали? – отвърна той веднага.

– Не знам какво да кажа...

Той вдигна ръка.

– Сега не е мястото и времето за това. Трябва да свърша някои неща. Ако имаш нужда от нещо, само ми кажи.

Сидни го погледна с благодарност. След като той изчезна в дъното на салона, тя се облегна в креслото и отново затвори очи. Сълзите се стичаха по подпухналото ѝ лице. Ричард Лукас продължаваше

мълчаливо да я наблюдава.

Сидни избухваше в плач всеки път, когато си припомнеше последния си разговор с Джейсън. Бе му затворила телефона ядосано. Дребна, глупава случка, която не би означавала нищо, която се повтаряше десетки пъти в ежедневието на многобройни щастливи семейства, но... това ли трябваше да е последният спомен от съвместния им живот? Потрепери от ужас и стисна подлакътниците. И всичките ѝ подозрения през последните няколко месеца... Боже! Той бе полагал такива усилия, за да получи чудесна нова работа, а тя единствено си го бе представяла, колко абсурдно, в прегръдките на по-красиви от нея жени. Чувството за вина бе убийствено. Остатъкът от живота ѝ щеше да е белязан от тази кошмарна, ужасна неспособност да оцени правилно мъжа, когото обичаше.

Когато отвори очи, получи още един шок. Нейтън Гембъл бе седнал до нея. Стресна се, защото на лицето му бе изписано състрадание – чувство, което досега не бе забелязвала у него. Предложи ѝ чашата, която държеше.

– Бренди – каза той троснато, забил поглед в черното небе зад прозореца до главата ѝ. Тя се поколеба, но той улови ръката ѝ и напъха чашата в нея. – В момента не ти трябва да разсъждаваш твърде ясно. Пий.

Сидни опря чашата до устните си и течността потече надолу в гърлото ѝ. Гембъл се намести по-удобно и направи знак на Лукас да излезе. Босът на „Трайтън“ огледа салона и разсеяно потри с длан подлакътника на стола. Беше без сако, а под навитите ръкави на ризата му се показваха изненадващо мускулести ръце. Някъде отзад и много дълбоко ръмжаха двигателите на самолета. Докато чакаше Гембъл да заговори, Сидни имаше чувството, че в тялото ѝ беснеят електрически потоци. Бе го виждала как унищожава хора от всички нива на йерархията, защото изобщо не зачиташе личните чувства. Сега, дори когато бе покрушена от мъката си, долови до себе си присъствието на друг, по-внимателен и деликатен човек.

– Много съжалявам за съпруга ти. – Сидни усещаше съвсем смътно, че Гембъл се чувства неловко. Ръцете му непрекъснато се движеха, сякаш следваха маневрите на много активния му ум. Сидни отпи още една глътка бренди и го погледна.

– Благодаря ти – успя да каже тя.

– Всъщност аз не го познавах лично. „Трайтън“ е голяма компания и, по дяволите, ако познавах лично и една десета от хората в управлението, щях да съм доволен. – Гембъл въздъхна, сякаш изведнъж забеляза колко неспокойни са ръцете му, и ги скръсти в скута си. – Естествено,

познавам работата му. Напредваше бързо. По всичко личеше, че от него би излязъл добър мениджър.

Сидни се сепна. Спомни си разговора с Джейсън. Нова работа, вицепрезидентски пост, нов живот. Сега? Тя допи бързо брендито и съумя да потисне поредното ридание. Когато отново вдигна очи, Гембъл я гледаше от упор.

– По-добре е да го кажа сега, макар и да си давам сметка, че моментът е абсолютно неподходящ. – Замълча и се вгледа в лицето ѝ. Сидни опита да се овладее. Вкопчи инстинктивно ръце в подлакътниците, защото не искаше да треперят. Преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ. В очите на боса вече нямаше съчувствие.

– Мъжът ти е бил в самолета за Лос Анджелис. – Гембъл облиза нервно устни и се наведе към нея. – Не у дома.

Сидни кимна машинално, тъй като знаеше какъв ще е следващият въпрос.

– Ти знаеше ли?

За миг ѝ се стори, че лети през гъстите облаци без помощта на струващия 25 милиона долара самолет. Имаше чувството, че времето е спряло, но в действителност минаха само няколко секунди, преди да отговори.

– Не.

Никога не бе лъгала клиент. Думата се откъсна от устните ѝ почти несъзнателно. Беше сигурна, че не ѝ вярва. Сега обаче беше твърде късно и нямаше връщане назад. Гембъл продължи да изучава лицето ѝ още няколко секунди, после се отпусна назад. За миг остана неподвижен, сякаш бе доволен, че я е накарал да разбере каквото искаше. Изведнъж я погупа по ръката и стана.

– Когато кацнем, ще ти дам лимузината, за да те откара у дома. Имаш ли деца?

– Дъщеря. – Сидни се втренчи в него озадачена, че разпитът е приключил толкова скоро.

– Само кажи на шофьора къде и ще минете да я вземете. На детска градина ли е? – Сидни кимна. Гембъл поклати глава. – Всички деца в наше време са в проклетите детски градини.

Сидни се замисли за плановете си да си остане у дома, за да се грижи за Ейми. Сега вече беше самотна майка. Мисълта я накара да изтръпне. Ако Гембъл не беше там, сигурно щеше да рухне на пода. Вдигна очи към него и видя, че я гледа и навъсено разтрива челото си с ръка.

– Имаш ли нужда от още нещо?

Тя успя да вдигне празната чаша.

– Благодаря. Това ми помогна.

Той взе чашата.

– Алкохолът обикновено помага. – Обърна се, за да излезе, но спря. – „Трайтън“ се грижи за служителите си, Сидни. Ако имаш нужда от нещо... пари, уреждане на погребението, помощ за къщата или детето... имаме хора, които ще се погрижат за това. Не се притеснявай да ни потърсиш.

– Няма. Благодаря.

– И ако искаш да поговориш с някого за... нещата... – веждите му се вдигнаха многозначително – ... знаеш къде да ме намериш.

Излезе и Ричард Лукас отново зае поста си. Сидни затвори очи. Леко трепереше. Самолетът продължаваше да ръмжи. Единственото, което ѝ се искаше сега, беше да прегърне дъщеря си.

11.

Слънцето все още не беше изгряло. Мъжът седна на леглото и събу панталоните си. Тялото му беше мускулесто. По левия му бицепс се виеше татуирана змия. Край вратата на стаята стояха три натъпкани сака. Американски паспорт, няколко самолетни билета и други документи го очакваха, както му бе обещано. Бяха в малка кожена чанта, оставена върху единия от саковете. Името му щеше да се промени още веднъж, не за първи път през изпълнения му с престъпления живот.

Повече нямаше да зарежда самолети с гориво. Повече нямаше да има нужда и да работи. Прехвърлянето на парите в офшорната банкова сметка беше потвърдено. Разполагаше със сума, каквато не бе виждал през целия си живот, независимо от усилията, които бе полагал. Въпреки богатия си престъпен опит ръцете му трепереха, когато извади перуката, зелените очила и цветните контактни лещи от малка чантичка. Макар и да бе сигурен, че преди някой да се досети какво всъщност се е случило, ще минат седмици и месеци, трябваше да съобрази плановете си с най-лошия възможен сценарий – в професията му това беше задължително. Означаваше да избяга незабавно и при това далеч. Беше готов да направи и двете.

Замисли се за скорошните събития. Беше захвърлил празния пластмасов флакон в река Потомак – никога нямаше да го намерят. Нямаше да намерят отпечатъци, не бе оставил никакви физически улики. Ако изобщо някога попаднела на каквато и да било следа, водеща към него, нямаше да го открият. Освен това името, под което бе живял през последните два месеца, щеше да ги отведе в напълно погрешна посока. И преди беше убивал, но не в такъв мащаб и не толкова анонимно. Винаги бе имал причина да го направи – ако не лична, то поне на този, който го бе наел. Големият брой и анонимността на жертвите този път успя да пробуди дори неговата закоравяла съвест. Не бе останал достатъчно дълго, за да види кой се качва на самолета. Бяха му платили да свърши определена работа и той се бе справил. Сега щеше да използва огромната сума, която имаше на разположение, за да забрави как я е спечелил. Смяташе, че няма да му отнеме много време.

Седна пред малкото огледало, подпряно на тоалетната масичка. Сложи си перуката – къдравата му черна коса стана вълниста и руса. На вратата висеше нов костюм, чиято елегантност рязко го отличаваше от

дрехите, които бе захвърлил преди малко. Наведе глава и се съсредоточи върху поставянето на контактните лещи, които щяха да направят очите му от безлично кафяви впечатляващо сини.

Надигна се, за да провери резултата в огледалото, и почувства дългата цев на зиг P229 да се опира в основата на черепа му. С изострените сетива на обладан от страх човек забеляза, че заглушителят е дълъг колкото самата цев.

Пълното му стъписване продължи не повече от секунда. Усети студенината на метала на тила си, видя тъмните очи, вторачени в него от огледалото, присвитите устни. Това изражение беше подобно на неговото, преди да натисне спусъка. Той винаги смяташе отнемането на човешки живот за сериозна работа. Сега като хипнотизиран наблюдаваше как друг изпълнява стария ритуал. После с изненада забеляза как лицето зад него се изкриви от гняв и ненавист – чувства, на които самият той никога не се бе поддавал по време на екзекуция. Очите му се разшириха, когато показалецът на убицеца се сви върху спусъка. Устните му помръднаха, за да изрекат нещо, може би ругатня, но думите закъсняха, куршумът разкъса мозъка му преди това. Залитна назад от удара, после се свлече върху масичката отпред. Убиецът бутна безжизненото му тяло в малката пролука между леглото и стената и изпразни пълнителя в гърдите му. Въпреки че сърцето на жертвата вече не изпомпваше кръв, на местата, където проникваха куршумите, се образуваха неголеми кървави петна. Автоматичният пистолет падна до тялото.

Стрелецът излезе спокойно от стаята, като спря, за да направи две неща. Първо взе кожената чанта с новите документи на мъртвеца. После, в коридора, включи климатика на пълна мощност. След десет секунди вратата на апартамента се отвори и затвори. Настъпи тишина. Бежовият килим в спалнята бързо добиваше грозен ален цвят. Съвсем скоро сумата в офшорната банкова сметка щеше да бъде сведена до нула, а самата сметка щеше да бъде закрыта до час. Титулярът ѝ вече нямаше нужда от нея.

Беше едва седем сутринта. Навън все още цареше мрак. Седнала на кухненската маса, облечена в стария си пеньоар, Сидни Арчър бавно затвори очи и още веднъж се опита да си внуши, че това е само кошмар, че съпругът ѝ е все още жив и всеки момент ще влезе през пътната врата. Щеше да е усмихнат, да донесе подарък за дъщеря си и дълга, успокояваща целувка за жена си.

Когато отвори очи, нищо не се бе променило. Сидни погледна часовника си – Ейми щеше да се събуди скоро. Току-що бе говорила с родителите си и те щяха да пристигнат в девет, за да вземат малката и да я отведат у дома си в Хановър, щата Вирджиния. Ейми щеше да прекара там няколко дни, докато Сидни се опита да осъзнае какво точно се е случило. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че рано или късно ще трябва да разкаже на дъщеря си за катастрофата, че ще трябва да преживее целия ужас, който изпитваше в момента, още веднъж. Как ще обясни на дъщеря си, че баща ѝ е загинал при такава нелепа самолетна катастрофа заедно с още близо двеста души?

Родителите на Джейсън бяха починали преди години. Той нямаше братя и сестри и бе приел семейството на Сидни като свое, а нейните близки го бяха посрещнали с радост. Двата ѝ по-големи братя вече се бяха обадили, за да ѝ предложат помощта и съчувствието си. Накрая и двамата се бяха разплакали.

Авиокомпанията беше предложила на Сидни да я превози със самолет до малкото градче, край което бе станала катастрофата, но тя беше отказала. Не би могла да понесе присъствието на близките на другите жертви. Представяше си как се качват на дълги сиви автобуси, без да говорят, без да смеят да се погледнат в очите, с треперещи от изтощение крайници и изопнати до краен предел нерви, които всеки момент могат да се скъсат от чудовищното напрежение. Да се справи с обърканите си чувства, с мъката и неспособността си да приеме истината бе достатъчно мъчително и без да е заобиколена от хора, които преживяват същите страдания. В момента изобщо не би било утеха, че и други страдат като нея.

Качи се на горния етаж, мина по коридора и спря пред спалнята. Вратата беше откряната. Сидни огледа познатите предмети в стаята – те имаха своя собствена история, будеха спомени, неотделими от живота ѝ с Джейсън. Накрая очите ѝ спряха на неоправеното легло. Толкова много удоволствия бяха преживели там... Не можеше да повярва, че онази сутрин, когато му се бе скарала, е била последната.

Затвори вратата тихо и отиде до стаята на Ейми. Равномерното дишане на дъщеря ѝ я успокои. Сидни седна на люлеещия се стол до креватчето. С Джейсън бяха успели да я преместят от люлката в него наскоро. Операцията ги бе накарала да прекарат няколко нощи на пода до леглото, докато Ейми свикне с новата обстановка.

Сидни се вгледа в момиченцето и се залюля на стола. Топката руса коса, крачетата, обути в дебели чорапи, измъкнали се от завивката. В

седем и половина Ейми извика и рязко седна, със здраво стиснати очи, като подплашена птичка. След миг майката прегърна дъщеря си и я залюля в ръцете си, докато Ейми не се събуди напълно.

Когато слънцето изгря, Сидни изкъпа Ейми, изсуши косата ѝ, облече я с топли дрехи и ѝ помогна да слезе по стълбата, за да отидат в кухнята. Докато правеше закуската и кафето, Ейми отиде в другата стая и се заигра с вечно нарастващата купчина играчки в ъгъла. Сидни отвори бюфета и машинално извади отвътре две чаши. Тръгна към кафеварката и спря по средата. Прехапа устни, докато не преодоля желанието си да крещи. Имаше чувството, че е срязана на две половини. Върна чашата в бюфета и занесе на малката маса кафето си и купичка овесена каша.

– Ейми, време е за закуска – каза тя и се обърна към всекидневната. Гласът ѝ едва ли бе по-силен от шепот. Гърлото я болеше, цялото ѝ тяло беше изтръпнало от болка. Момиченцето дотича до вратата. Носеше плюшен тигър и снимка в рамка. Лицето ѝ сияеше, косата ѝ все още бе влажна – права горе, с къдрици в долния край.

Дъхът на Сидни изведнъж секна, когато дъщеря ѝ вдигна снимката. Беше на Джейсън, направена преди около месец в двора. Ейми го бе издебнала и го бе напръскала с градинския маркуч, след това двамата се бяха сборичкали в купчината ярко червени, оранжеви и жълти листа.

– Татко? – Ейми доби загрижено изражение.

Джейсън трябваше да отсъства три дни и тя знаеше, че се налага да обясни на Ейми. Сега три дни ѝ се струваха колкото три секунди. Боже! Сидни се съвзе и се усмихна на дъщеря си.

– Татко ти замина, скъпа – започна тя, неспособна да скрие треперенето на гласа си. – Сега сме само двете. Гладна ли си? Искаш ли да закусиш?

– Татко на работа ли е? – продължи да любопитства Ейми. Малкото ѝ пръстче сочеше към снимката. Сидни вдигна дъщеря си и я сложи в скута си.

– Знаеш ли кого ще видиш днес?

Ейми я погледна очаквателно.

– Дядо и Мими.

Устните на детето се закръглиха и след това се разтеглиха в усмивка.

То закима ентузиазирано и изпрати въздушна целувка към хладилника, на който с магнит бе залепена снимка на баба му и дядо му.

– Дядо. Мими.

Сидни взе внимателно снимката на Джейсън и бутна към Ейми

купичката с каша.

– Преди да тръгнеш обаче, трябва да се нахраниш, нали? Има кле-нов сироп и масло, както я обичаш.

– Аз сама. *Сама!*

Ейми слезе от скута на майка си и седна на своя стол, после започна внимателно да се храни.

Сидни въздъхна и закри очи. Опита се да стои неподвижно, но въпреки усилието не успя да потисне риданията си. Най-накрая излезе от кухнята, стиснала снимката в ръце. Изтича нагоре по стълбата, остави снимката върху шкафа в спалнята, хвърли се върху леглото и се разплака, заровила лице във възглавницата.

Минаха цели пет минути, но болката не утихна. Обикновено Сидни улавяше местонахождението на Ейми като радар, но този път не усети, че е дошла, докато малката ѝ ръчичка не я задърпа за рамото. Ейми легна до майка си и се сгуши в нея. Видя сълзите.

– Ох, ох, ох – забърбори тя и докосна мокрото лице на майка си. После го улови с ръце и също се разплака. – Мама плаче!

Мокрите им лица се докоснаха, сълзите им се сляха. След малко Сидни се надигна, прегърна дъщеря си и я залюля върху мекото легло. На устните на детето имаше каша. Сидни се наруга мислено за слабостта, за това, че е разплакала дъщеря си. Никога досега не бе преживявала такъв кошмар.

Най-накрая Сидни се успокои и за кой ли път избърса очите си. Останаха сухи. Занесе Ейми в банята, изми лицето ѝ и я целуна.

– Всичко е наред, скъпа. Мама е добре. Няма повече да плаче.

Когато точно в девет родителите ѝ дойдоха, нещата на Ейми бяха събрани и тя беше готова за път. Отпразвиха се към колата. Баштата на Сидни взе чантата на внучката си. Майка ѝ тръгна след него с Ейми.

Бил Патерсън прегърна дъщеря си със силната си ръка. Хлътналите очи и увисналите рамене показваха колко потресен е от трагедията.

– Боже, скъпа, още не мога да повярвам. Говорих с Джейсън само преди два дни. Канехме се да отидем на риболов в Минесота. Само двамата.

– Знаем, татко. Той ми каза. Чакаше го с нетърпение.

Баща ѝ отиде да сложи чантата на Ейми в багажника, а Сидни настани дъщеря си в бебешкото столче, закопча я с каишките, връчи ѝ Мечо Пух, прегърна я и я целуна.

– Ще се видим скоро, кукличке. Мама обещава.

Сидни затвори вратата. Майка ѝ я улови за ръката.

– Сидни, моля те, ела с нас. Сега не бива да оставаш сама. Моля те!

– Искам да остана малко сама, мамо – отвърна Сидни. – Трябва да премисля. Няма да е за дълго. Ще дойда след ден-два.

Майка ѝ я погледна изпитателно и я прегърна. Трепереше. Когато седна в колата, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

Сидни проследи с поглед отдалечаващата се кола, загледана към задната седалка, където беше дъщеря ѝ, стиснала любимото си мече и мушнала решително палец в уста. След секунда колата се изгуби от очите ѝ.

С бавна и несигурна походка, като на възрастна жена, Сидни тръгна към къщата. Изведнъж ѝ хрумна нещо и забърза.

Набра номера за информация в Лос Анджелис и после позвъни на „Алегра Порт Текнолоджи“. Зачуди се защо не са ѝ се обадили, след като Джейсън не се е явил при тях. На телефонния секретар не беше записано тяхно обаждане.

След като разговаря с трима различни служители на компанията, тя затвори телефона и се втрени в стената на кухнята. На Джейсън не бяха предлагали вицепрезидентски пост в „Алегра Порт“. Дори не бяха чували името му. Сидни се свлече на пода, придърпа колене към гърдите си и се разплака неудържимо. Всичките ѝ по-раншни подозрения я връхлетяха отново, заплашвайки да прекъснат и последната ѝ връзка с реалността. Успя да се надигне и да мушне глава под чешмата. Студената вода сякаш я съживи. Отиде до масата и покри лицето си с ръце. Джейсън я бе излъгал. Това беше неопровержим факт. Джейсън бе мъртъв. Това също не подлежеше на съмнение. Явно никога нямаше да научи истината. С тази мисъл най-накрая Сидни престана да плаче и погледна през прозореца към задния двор. С Джейсън бяха засадили цветя, храсти и дръвчета. Бяха работили заедно в името на общата цел – в това се състоеше по-голямата част от съвместния им живот. И въпреки цялата несигурност, която изпитваше в момента, истината за нея си оставаше свята. Джейсън я обичаше, обичаше и Ейми. Каквото и да го бе принудило да я излъже и да се качи на обречения самолет, тя щеше да го открие. Мъжът, когото познаваше твърде добре, не бе способен на подлост. Бяха ѝ го отнели нелепо и безсмислено, тя смяташе, че му дължи поне това – да разбере какво го е накарало да се качи на онзи самолет. Веднага щом се съземеше от шока, щеше да вложи цялата си енергия, за да открие истината.

12.

Самолетният хангар на провинциалното летище беше малък. По стените висяха електрически инструменти, на пода бяха струпани сандъци. Множеството лампи по тавана правеха помещението светло като ден. Ламаринените стени подрънкваха от вятъра навън. Леденият дъжд се усилваше и капките тракаха по покрива като сачми. Вътрешността на хангара миришеше на петролни продукти.

На пода, недалеч от входа, лежеше огромен метален предмет – изкривеното, смачкано парче от крилото на самолета, неуспял да завърши полет 3223. Двигателят беше цял и не се бе откъснал от крилото. Парчето беше паднало в горист район, върху трийсетметров стогодишен дъб, който се бе разцепил от удара. Като по чудо реактивното гориво не се бе възпламенило. Вероятно по-голямата част от него бе изтекла при пробиването на резервоара и прекъсването на съединителните маркучи. Отломките бяха вдигнати с хеликоптер и донесени в този хангар, за да бъдат изследвани.

Около смачканото крило се бяха събрали няколко души. В неопотения хангар дъхът им образуваше облачета пара. Бяха с дебели якета. Оглеждаха разкъсания ръб на метала с мощни фенерчета. Кожухът на двигателя беше леко смачкан. Задкрилката се бе откъснала, но я бяха открили недалеч. Първоначалният оглед бе показал, че предните лопатки са деформирани, което говореше за силни смущения във въздушния поток. Не бе трудно да се види каква е причината за тези „смущения“. В двигателя бяха проникнали множество метални парчета, които го бяха извадили от строя още във въздуха.

Вниманието на мъжете обаче беше насочено най-вече към мястото на скъсването. Металът там беше обгорял и опушен, но най-показателен бе фактът, че беше извит навън, а не към вътрешността на крилото. Малко събития можеха да предизвикат такова огъване. Едно от тях беше бомбата. Когато Лий Сойър огледа крилото за първи път, погледът му остана прикован към това място.

Джордж Каплан поклати глава намръщено.

– Прав си, Лий. Това, което виждам, може да бъде предизвикано само от много силна, но краткотрайна ударна вълна. Тук е имало експлозия, няма съмнение. По дяволите! Харчим милиони за системи за сигурност по летищата, за да не може всеки безумец, който си мисли, че

изпълнява велика мисия, да се качва на борда с бомби и пистолети, но въпреки това... Боже!

Лий Сойър направи крачка напред и коленичи пред разкъсания ръб на крилото. Беше на петдесет години, почти половината от които бе прекарал във ФБР, а продължаваше да се рови в последиците от човешката мръсотия.

Беше работил по катастрофата над Локърби – мащабно разследване, което бе довело до категорични изводи благодарение на щателното проучване на почти микроскопични остатъци от полет 103 на „Пан Ам“. При взривените самолети рядко оставаха „големи“ улики. Поне така смяташе досега специален агент Лий Сойър.

Той огледа още веднъж крилото и очите му се спряха на представителя на Националния съвет по безопасност на транспорта.

– Какво мислиш, че е станало, Джордж?

Каптан потри брадичката си.

– Ще знаем много повече, когато намерим черните кутии. Засега само знаем, че крилото се е откъснало от самолета, а това не може да стане просто така. Не сме сигурни точно кога се е откъснало, но радарите са засекли, че от самолета се е отделил голям обект по време на полета. Сега е ясно, че са видели крилото. След като това се е случило, естествено, не е било възможно да се направи нищо. Първото, което може да ти мине през ум, е някакъв конструктивен недостатък. Този самолет обаче е последен модел, разработен от първокласен производител, така че не бих си губил времето с подобни догадки. Може да си помислиш, че става дума за износване на метала, но машината има едва две хиляди цикъла, излитане и кацане. Може да се каже, че е чисто нова. Освен това най-бързо се износва металът на фюзелажа поради постоянното разширяване и свиване при херметизацията и дехерметизацията. Крилата не се херметизират. Явно не става дума за проблем с метала. Тогава можем да мислим за мълния. Мълнии удрят самолетите по-често, отколкото хората си мислят, само че самолетите са оборудвани така, че да не пострадат от тях. Мълнията поразява истински, когато попадне върху заземен обект. Самолетът не е заземен и в най-лошия случай може да получи само външни обгаряния. А и в района не е имало гръмотевични бури. Птици? Посочи ми птица, която лети на тази височина и е достатъчно голяма, за да свали реактивен самолет, и ще се замисля над тази версия. Не става дума и за сблъскване с друг самолет.

Каптан говореше забързано, поемаше си дъх почти след всяка дума.

– Е, какво остава тогава? – попита Сойър спокойно.

Каплан вдигна поглед и въздъхна.

– Остава възможността да се е получила експлозия вследствие комбинация от фактори. Прослушах записа на радиовръзката между пилотите и кулата. Капитанът е дал сигнал за бедствие няколко минути преди катастрофата, но от малкото казани думи личи, че не са били наясно какво става. Транспондерът е продължил да връща сигналите на радара до самото разбиване на самолета, което означава, че поне част от електрическата система е била в изправност дотогава. Можем да си представим, че двигателят се е запалил и в същото време отнякъде е протекло гориво. Нормално е да се помисли, че това ще предизвика експлозия. А може и да не е имало експлозия, макар по всичко да личи, че е имало. Може огънят да е отслабил връзките и крилото да се е откъснало. Не е изключено това да е обяснението. Поне на този етап. – Каплан не изглеждаше убеден.

– Но? – Сойър го изгледа.

Каплан разтри очи, явно объркан.

– Нямаме данни двигателят да не е бил наред. Пораженията, които виждаме, са от удара при падането и засмуканите парчета от първоначалната експлозия. В случай на пожар в двигателя нормалната процедура е да се спре притокът на гориво и да се изключи захранването. Двигателите на този тип самолети имат автоматична система за откриване и загасяне на пожар. Освен това са окачени ниско под крилото, така че евентуален огън да не може да засегне резервоара за гориво или фюзелажа. Като вземем предвид тези обстоятелства и атмосферните условия на тази височина, струва ми се, че е почти изключено да говорим за нещастен случай. – Подритна крилото с крак и добави: – Нещо друго е свалило тази птица.

Каплан коленичи отново и се вгледа в разкъсаната ламарина.

– Има явни следи от взрив. В началото си помислих, че е било някакво самоделно взривно устройство. Пластичен експлозив или нещо подобно. Семтекс например. С часовников механизъм или висотомер. Когато самолетът достигне определена височина, бомбата гръмва. След като се наруши целостта на обшивката, нитовете започват да се късат един след друг. Ламарината би се отпрала както отваряш ципа на панталоните си. В такъв случай тежестта на двигателя със сигурност би откъснала крилото. – Замълча и се вгледа във вътрешността на крилото. – Но не мисля, че е използвано обикновено взривно устройство, което е най-странното.

– Защо? – попита Сойър.

Каплан посочи повърхността на резервоара недалеч от гърловината за зареждане и освети мястото.

– Погледни. – Виждаше се голяма дупка. Повърхността на метала около нея беше разядена и издута на мехури.

– И аз я забелязах преди малко – каза Сойър.

– Подобна дупка не може да се образува сама. Механиците щяха да я забележат при рутинната проверка преди излитане.

Сойър си сложи ръкавиците и докосна мястото.

– Може би е станало след взрива?

– Тогава нямаше само това място да изглежда така. Струва ми се, че стената на резервоара е намазана с нещо. – Каплан замълча и нервно потри ръце. – Мисля, че то е разяло дупката.

– Някаква киселина?

Каплан кимна.

– Обзалагам се, че е това, Лий. Резервоарът е от специална алуминиева сплав, която лесно се разяжда от някои киселини.

– Добре, киселина. При всички случаи обаче е била бавнодействаща, защото самолетът е имал време да се издигне на голяма височина, така ли е?

– Така е – съгласи се Каплан веднага. – От данните на контролната кула знаем, че самолетът е достигнал нормалната височина на полета няколко минути преди експлозията.

– Резервоарът се е пробил във въздуха – продължи мислите му Сойър, – реактивното гориво е започнало да се излива. То е лесно запалимо, взривоопасно. Какво го е запалило? Ако двигателят не е горял, възможно ли е топлината, която отделя, да го възпламени?

– Няма начин. На тази височина е по-студено, отколкото в Аляска. Да не говорим, че вятърът горе би изтласкал горивото назад, а не към двигателя. Не, ако аз исках да сваля самолет по този начин, нямаше да разчитам на топлината от двигателя, а на някакъв детонатор.

Сойър се замисли.

– А ако е имало изтичане на гориво, то нямаше ли да се задържи в крилото?

– На някои места, да. Точно тук обаче не.

– Добре, ако е станало както казваш, а в момента съм склонен да мисля, че си прав, ще трябва да се насочим към хората, които са имали достъп до самолета през последните двайсет и четири часа преди полета. Ще трябва да пипаме деликатно. Струва ми се, че ще се окаже

вътрешен човек, и не искам да го подплашим. Ще проверим всички, до последния кучи син.

Каплан и Сойър тръгнаха към колите си. Каплан погледна агента на ФБР.

– Лий, не прие ли хипотезата ми за саботаж прекалено лесно?

Сойър знаеше и друг факт, който правеше тази хипотеза още по-вероятна.

– Ще трябва да я докажем – отвърна той, без да погледне събеседника си. – Да, мисля, че си прав. Бях сигурен още когато намериха крилото.

– А защо им е било да го правят? Терористите обикновено се занимават с международните полети, а този е вътрешен. Просто не разбирам.

Каплан се канеше да се качи в колата си, когато Сойър се приближи до него и каза съвсем тихо:

– Става съвсем разбираемо, ако са искали да премахнат някой, който е бил на борда, по начин, който впечатлява.

Каплан се втренчи в него.

– Да свалиш цял самолет, за да пречукаш един човек? Кой, по дяволите, е бил на борда?

– Името Артър Либерман говори ли ти нещо? – попита агентът на ФБР тихо.

Каплан се замисли, но без резултат.

– Звучи ми познато, но не мога да си спомня нищо конкретно.

– Е, ако беше banker от инвестиционна банка или конгресмен от Общата икономическа комисия, щеше да си спомниш. Всъщност това е най-силният човек в Америка, ако не и в целия свят.

– Кой, по дяволите, е той?

– Артър Либерман. Беше председател на борда на Федералния резерв. Сега е жертва на престъпление, отнело живота на още сто и осемдесет души. Моето предположение е, че са искали да очистят само него.

13.

Джейсън Арчър нямаше представа къде се намира. Струваше му се, че лимузината е обикаляла наоколо часове наред, но не можеше да е сигурен, а Да Паца, или който в действителност беше този човек, му бе завързал очите. Стайката, в която се намираше сега, беше малка и съвсем гола. В единия ъгъл се стичаше вода, миришеше на мухъл. Седеше на скърцащ стол, точно срещу вратата. Нямаше прозорци. Единствената светлина идваше от гола електрическа крушка на тавана. От другата страна на вратата имаше човек – чуваше го. Бяха взели часовника му, така че нямаше никаква представа за времето. Носеха му храна през различни интервали, ето защо беше още по-трудно да прецени колко време минава.

Единия път, когато му донесоха храна, Джейсън забеляза, че компютърът и клетъчният му телефон са върху масичка до самата врата. Иначе помещението оттатък не се отличаваше по нищо от това, в което беше той. Бяха му взели сребристото куфарче. Сега беше повече от сигурен, че е било празно. Бе започнал да разбира какво се е случило. Какъв наивник! Замисли се за жена си и детето си. Как му се искаше да е при тях! Представи си какво преживява Сидни в момента. Съжаляваше, че не ѝ каза истината. Сега тя щеше да е в състояние да му помогне. Въздъхна. Но ако ѝ беше казал, щеше да я изложи на опасност. Това никога не би допуснал, дори и ако се наложеше да не я види повече. Очите му се навлажниха и той ги избърса. Стана и се съсредоточи.

Все още беше жив, макар че навъсените физиономии на пазачите му не вещаеха нищо добро. Така или иначе, въпреки цялото си очевидно старание бяха допуснали грешка. Джейсън свали очилата си, остави ги на бетонния под и ги счупи с пета. Взе парче стъкло в ръката си, после отиде до вратата и заблъска с юмрук по нея.

– Ей, дайте ми нещо за пиене!

– Мълчи. – Гласът прозвуча ядосано. Не беше Да Паца, вероятно беше другият.

– Слушай, по дяволите, трябва да си взема лекарството и ми трябва вода.

– Опитай се да го преглътнеш със слюнка. – Същият глас. Джейсън го чу да се смее.

– Хапчетата са много големи! – извика Джейсън с цяло гърло, като

се надяваше да го чуе и някой друг.

– Лоша работа.

Джейсън чу как онзи прелиства списание.

– Чудесно. Няма да ги взема и ще пукна. Лекарството е за високо кръвно, а моето в момента е стигнало до небето.

Чу влачене на подметки по пода, подрънкване на ключове.

– Отдръпни се от вратата.

Джейсън се отдръпна съвсем малко. Вратата се отвори. Мъжът държеше ключовете в едната си ръка, в другата стискаше пистолет.

– Къде е хапчето? – попита той и присви очи.

– В ръката ми.

– Покажи ми го.

Джейсън тръсна отвратено глава.

– Не мога да повярвам!

Пристъпи напред и протегна напред едната си ръка. Мъжът погледна дланта му. Джейсън вдигна крак и избя оръжието.

– По дяволите! – изруга онзи и се спусна към Джейсън, но той го посрещна с идеален удар. Стъклото срязва бузата му. Мъжът изрева от болка и се олюля. От раната бликна кръв.

Беше едър, но мускулите му отдавна бяха започнали да се превръщат в тлъстина. Джейсън се нахвърли върху него с порой от удари и го притисна до стената. Сборичкаха се, но възрастният мъж бе видимо по-слаб и Джейсън успя да блъсне главата му в стената. След още няколко удара и един саблен удар в бъбреците пазачът му се свлече на пода в безсъзнание.

Джейсън грабна пистолета и излезе през отворената врата. Със свободната си ръка грабна компютъра и телефона. Спря за миг, колкото да се ориентира, и видя още една врата. Ослуша се за миг и излезе през нея.

Изчака колкото очите му да свикнат с тъмнината и изруга. Беше в същото хале или някое като него. Вероятно бяха обикаляли в кръг. Спусна се предпазливо по стъпалата и слезе долу. Лимузината не се виждаше никъде. Изведнъж чу някакъв шум откъм посоката, от която беше дошъл. Изтича до голямата врата на изхода и трескаво затърси механизма, който я отваряше. Разнесе се шум от бягащи крака и той рязко се обърна. Изтича в отсрещния край на склада. Скри се зад струпаните в тъгъла двесталитрови варели, остави внимателно пистолета на пода и отвори капака на компютъра – скъп модел с вграден модем.

Включи захранването и с помощта на специалния къс кабел свърза

модема на компютъра с клетъчния си телефон. Докато машината стартира, по челото му избиха капчици пот. Активира нужната програма и написа съобщението. Нямаше нужда от осветление – пръстите му познаваха клавиатурата много добре. Написа електронния адрес на получателя. Искаше да изпрати съобщението в собствената си електронна пощенска кутия в мрежата на Америка Онлайн. За жалост, тъй като никога не му се бе налагало да изпраща съобщения на самия себе си, адресът не беше записан в компютъра. Помнеше го, но докато го набра, минаха няколко скъпоценни секунди. Докато ръцете му все още бяха над клавиатурата, над главата му блесна лъч от фенерче и една силна ръка притисна гърлото му.

Успя да натисне клавиша за изпращане на съобщението. То изчезна от екрана. За част от секундата. Някой грабна компютъра и го дръпна, телефонът увисна във въздуха. Джейсън видя дебели пръсти, които се опитваха да спрат съобщението.

Джейсън се извъртя рязко и нанесе жесток удар в челюстта на нападателя, чиито ръце се отпуснаха. Джейсън му измъкна компютъра, ритна го в корема с все сила и побегна. Онзи се строполи на пода по очи. За нещастие pistolетът също остана там.

Хукна към далечния ъгъл на халето, но сега стъпките се чуваха от всички посоки. Стана му ясно, че няма да успее да се измъкне. Можеше обаче да направи още нещо. Скри се под някаква метална стълба и пръстите му отново забарабаниха по клавишите. Някой изкрещя съвсем наблизо. Джейсън вдигна рязко глава. Пръстите му, толкова прецизни друг път, сега му изневериха, защото показалецът на дясната ръка сгрещи един от символите на електронния адрес. Започна да пише съобщението. Потта се стичаше по лицето му, замъгляваше погледа. Дишаше учестено, вратът го болеше от стискането преди малко. Беше съвсем тъмно. Отдели очи от малките електронни символи на екрана и се огледа. Виковете и стъпките приближаваха все повече.

Не си даваше сметка, че мекият отблясък на компютърния екран е като лазерно шоу в тъмното хале. Стъпките, на не повече от десетина метра, го накараха да съкрати съобщението. Натисна клавиша за изпращане и зачака сигнала за потвърждение. След това изтри съобщението и адреса на получателя. Не го погледна. Плъзна компютъра и телефона по пода към стената. Не му остана време за нищо друго – осветиха го няколко фенерчета. Джейсън се изправи бавно. Дишаше тежко, но в погледа му се четеше дързост.

Минути по-късно лимузината излезе от халето. Джейсън се бе отпуснал на задната седалка. По лицето имаше синини и наранявания. Дишаше неравномерно. Кенет Скейлс беше отворил компютъра върху колелете си и ругаеше тихо, защото нямаше начин да поправи стореното преди малко. Извън себе си от яд, той изтръгна клетъчния телефон и го заблъска във вратата на колата, докато не го направи на парчета. Извади своя осигурен против подслушване телефон от вътрешния джоб на самото си и набра номер. Говореше бавно. Арчър се е свързал с някого, изпратил е съобщение. Има няколко възможни получатели, те трябва да бъдат проверени и съответно неутрализирани. Само че потенциалният проблем може да почака. В момента трябва да се занимае с нещо друго. Скейлс прекръсна линията и се обърна към Джейсън. Джейсън вдигна глава – цевта на пистолета почти опираше челото му.

– На кого, Джейсън? На кого изпрати съобщението?

Джейсън овладя дишането си, защото гръдният кош го болеше при най-малкото движение.

– Няма да разбереш. Няма начин, приятел.

Скейлс притисна цевта към главата му.

– Хайде, натисни спусъка, задник такъв! – изкрещя Джейсън.

Показалецът на Скейлс започна да се свива, но изведнъж спря. Скейлс блъсна грубо Джейсън назад на седалката.

– Рано е още, Джейсън. Не ти ли казах? Трябва да направиш още един фокус.

Джейсън го изгледа безпомощно, а Скейлс се ухили злокобно.

Специален агент Реймънд Джаксън огледа мястото бързо, като професионалист, влезе в стаята и затвори вратата. Поклати глава изненадано. Бяха му описали Артър Либерман като много богат човек, чиято кариера бе продължила няколко десетилетия. Тази дупка обаче не отговаряше на описанието. Погледна часовника си. Екипът от криминалисти щеше да дойде всеки момент, за да претърси апартамента щателно. Въпреки че изглеждаше малко вероятно Либерман да е познавал лично този, който бе свалил самолета му от спокойното небе над Вирджиния, при подобно разследване беше задължително да се проверят всички възможности.

Джаксън влезе в кухничката и веднага установи, че Либерман не се е хранил и не е приготвял храна в нея. В шкафовете нямаше чинии и

тенджери. Единственият обитател на хладилника беше електрическата крушка. Старата печка не бе използвана наскоро. Джаксън огледа всекидневната и влезе в малката баня. Внимателно, с ръкавица, отвори вратичката на шкафчето за тоалетни принадлежности – нормалните вещи, нищо необикновено. Тъкмо щеше да затвори, когато забеляза шишенце, мушната между дезодоранта и пастата за зъби. На етикетчето бяха записани дозировката, името на лекарството и лекарят, който го е предписал. Джаксън нямаше представа какво е то. Имаше три деца и знаеше почти всичко поне за десетина лекарства, отпускани с рецепта и без рецепта, за множество заболявания. Записа си името и затвори шкафчето.

Спалнята на Либерман беше малка, леглото не беше по-голямо от корабна койка. До стената край прозореца имаше малко бюро. Джаксън насочи вниманието си към него.

На няколко снимки отгоре се виждаха двама мъже и една жена – бяха около двайсетте, с няколко години разлика. Джаксън заключи, че са децата на Либерман.

Имаше три чекмеджета, едното от които беше заключено. Отвори го само след секунди. Откри сноп написани на ръка писма, хванати с ластик. Почеркът беше равен и четлив, съдържанието явно бе романтично. Единственото странно нещо бе фактът, че не бяха подписани. Джаксън се замисли над това за момент, после върна писмата в чекмеджето. След още няколко минути на вратата се почука. Екипът пристигна.

14.

Докато беше сама в къщата, Сидни проучи всички скришни кътчета, тласкана от сила, която не би могла да определи. Прекара часове на стола край прозореца, потънала в мисли за брака си с Джейсън. От дълбините на подсъзнанието ѝ изплуваха всички подробности от тези години, дори и най-незначителните. Веселите спомени я караха да се усмихва тъжно, но това бе кратко – осъзнаваше, че всичко е безвъзвратно свършило, и очите ѝ отново се наливаха със сълзи.

Накрая стана, мина бавно по коридорчето и влезе в малкия кабинет на Джейсън. Огледа оскъдната мебелировка и седна пред компютъра. Докосна с пръсти стъкления екран. Джейсън обичаше компютрите откакто го познаваше. Тя самата умееше да пише и да проверява електронната си поща – извън това познанията ѝ бяха крайно ограничени.

Джейсън използваше електронната поща и проверяваше дали има съобщения поне по веднъж дневно. Сидни не бе проверявала, откакто бе научила за катастрофата. Реши, че е време да го направи. Вероятно мнозина от приятелите им бяха изпратили съобщения. Включи компютъра и зачака, докато през екрана преминат таблиците с думи и цифри, които не означаваха нищо за нея. Знаеше само кои цифри отбелязват наличната памет. Имаше предостатъчно. Машината бе конфигурирана за нуждите на мъжа ѝ и беше мощна.

Вторачи се в числото за наличната памет. Осъзна покрусена, че последните три цифри, 7, 3 и 0, са рождената дата на Джейсън – 30 юни. Пое дълбоко въздух, за да не се разплаче отново. Отвори чекмеджето на бюрото и разсеяно затършува из съдържанието му. Като адвокат знаеше много добре през какви процедури трябва да мине, докато уреди документите около смъртта на мъжа си. По-голямата част от собствеността им беше обща, но все пак формалностите не бяха малко. На всеки рано или късно му се налагаше да преживее това, но тя не бе допускала, че на нея ще се случи толкова скоро.

Продължи да размества разсеяно книжата и канцеларските пособия в чекмеджето, докато пръстите ѝ не напипаха нещо. Извади го. Беше картата, която Джейсън бе пуснал в чекмеджето, преди да тръгне към летището. Разбира се, Сидни не знаеше това. Погледна я. Приличаше на кредитна карта, само че върху нея беше написано „Трайтън Глоубъл“, „Джейсън Арчър“ и най-накрая „Ограничен достъп – ниво 6“. Челото ѝ

се събърчи. Не беше виждала тази карта преди. Реши, че е нещо като пропуск, макар и да нямаше снимката на мъжа ѝ. Мушна я в джоба си. Вероятно от фирмата щяха да ѝ я поискат.

Свърза се с Америка Онлайн и компютърният глас я уведоми, че наистина има съобщения в електронната им пощенска кутия. Както предполагаше, много от приятелите им бяха изпратили съболезнованията си. Тя ги прочете, без да съдържа сълзите си. Накрая изгуби желание да чете и понечи да изключи компютъра. Изведнъж на екрана се появи ново съобщение. Беше адресирано до ArchieJW2@aol.com – електронния адрес на мъжа ѝ. В следващия миг то изчезна, сякаш не се бе появявало.

Сидни написа нужната команда и отново провери съдържанието на компютърната пощенска кутия. Беше празна. Челото ѝ се събърчи в недоумение. Продължи да гледа втренчено екрана. Постепенно я обзе кошмарното чувство, че си е въобразила всичко. Бе станало толкова бързо! Разтри очи, въпреки че я боляха, и остана още няколко минути пред екрана, за да види дали съобщението ще се повтори, макар и да нямаше представа какво би могло да означава. Екранът си остана празен.

Миг след като Джейсън изпрати съобщението си още веднъж, то бе регистрирано и електронен глас съобщи, че е пристигнало. Този компютър обаче не беше в къщата на Сидни, нито пък в офиса ѝ. В момента нямаше кой да го прочете. Трябваше да почака.

Сидни излезе от кабинета. Поради някаква причина изчезналото за миг съобщение на компютърния екран я изпълни с абсурдна надежда, сякаш Джейсън се бе опитал да се свърже с нея, където ѝ да бе попаднал след катастрофата. „Глупости!“ – помисли си. Това бе невъзможно.

Час по-късно, след още един пристъп на безутешна скръб, Сидни се вкопчи в една снимка на Ейми. Дъщеря ѝ се нуждаеше от нея. Трябваше да се овладее, да се погрижи за себе си. Отвори кутия консервирана супа, стопли я на печката, сипа си малко в една чиния и я занесе на масата. Успя да хапне няколко лъжици, вторачена в стените, които Джейсън бе обещал да боядиса, след като му бе опявала толкова много. Всичко наоколо, всеки предмет ѝ навяваше спомени, които отново и отново събуждаха мъката ѝ.

Усещаше как супата влива топли вълни в тялото ѝ, но продължаваше да трепери от почти пълното изтощение. Грабна от хладилника

бутилка натурален плодов сок и започна да пие направо от нея, докато треперенето престана. Накрая се поуспокои, почувства прилив на сили.

Излезе от кухнята и пусна телевизора във всекидневната. Запревклучва каналите, докато не попадна на неизбежното – репортаж на живо от мястото на катастрофата. Изпитваше чувство за вина заради любопитството, което проявяваше към събитието, отнело живота на мъжа ѝ. Но не можеше да отрече, че иска да научи повече за случилото се, сякаш, ако погледнеше на нещата откъм фактическата им страна, болката щеше поне за момента да намалее.

Репортерката беше недалеч от мястото на катастрофата. Зад гърба ѝ служители събираха отломки. Сидни видя как парчетата се сортират и трупат на различни купчини. След това се появи нещо, което едва не я накара да падне от стола – зад гърба на репортерката мина човек със сак в ръка. Шарката личеше много добре, само по ръбовете беше изцапана и обгоряла. Сидни дори различи инициалите, изписани с големи черни букви. Сакът беше сложен на купчината с подобни останки. В продължение на един кошмарен миг Сидни Арчър не можа да помръдне. В следващия момент цялата се превърна в действие.

Изтича горе, сложи си джинси, дебел бял пуловер, ниски топли ботуши и набързо събра най-необходимото в една чанта. Изкара джипа от гаража. Хвърли бегъл поглед на стария форд, паркиран във втората клетка на гаража. С много любов Джейсън го бе поддържал в движение почти десет години. Очите ѝ се замъглиха от сълзи и тя се видя принудена да удари спирачки.

Заудря с юмруци по арматурното табло, докато не почувства болка чак в лактите. Опря глава във волана и направи усилие да овладее дишането си. Стори ѝ се, че ще повърне, но се овладя. След още малко потегли надолу по тихата улица.

Излезе на главния път. След час вече караше в западна посока по шосе 29 – тясна ивица асфалт, прорязваща равния терен на Вирджиния по диагонал, към границата със Северна Каролина. Сидни бе минавала оттук много пъти, докато учеше право в университета в Шарлотсвил. Минаваше се покрай отдавна притихналите бойни полета на Гражданската война и множество стари, но все още работещи семейни ферми. Пролет и есен цветовете на листата можеха да съперничат на всяка картина, която някога беше виждала. Покрай пътя се редяха табелите на познатите градчета. Нощта напредваше. Сидни погледна часовника на таблото и с изненада видя, че е един след полунощ. Натисна педала и джипът се понесе още по-бързо по пустото шосе.

След час погледна картата, разстлана на предната седалка до нея. Скоро щеше да стигне до разклона. Усещаше как с приближаването тялото ѝ все повече се вдървява. Започна да брои оставащите мили.

Стигна Ръксвил и сви на запад. Вече беше в окръг Грийн, Вирджиния – провинциален, селски район, далеч от темпото на живот, с което Сидни бе свикнала. Административен център на окръга беше Стандартсвил, чийто емоционален климат в момента беше всичко друго, но не и провинциален, когато телевизионните канали по целия свят показваха кратера от разбили се самолет.

Сидни отби край пътя и се опита да се ориентира. Тъмнината наоколо бе непрогледна. Запали вътрешното осветление и приближи картата до очите си. Разбра къде е и продължи още миля по шосето, докато мина покрай малка горичка от брястове, кленове и дъбове и излезе на голо поле.

Край килната на една страна ръждясала пощенска кутия беше спряла полицейска кола. Вдясно от пощенската кутия започваше черен път, старателно ограден с жив плет. Малко по-нататък над земята се виждаше светло сияние като гигантска фосфоресцираща пещера.

Това беше мястото.

На светлината на фаровете забеляза, че вали слаб сняг. Когато наближи, вратата на полицейската кола се отвори и от нея слезе униформен полицай с оранжева сигнална връхна дреха. Запъти се към джипа, освети с фенерче регистрационния номер, после лъчът се плъзна по ламарината и спря върху прозореца откъм волана.

Сидни натисна копчето и стъклото се плъзна надолу. Лицето на полицаия се приближи до нейното.

– Мога ли да ви помогна? – Гласът му издаваше умора, но не само физическа.

– Аз... дойдох, за да... – Поколеба се. Умът ѝ внезапно изключи. Погледна го, устните ѝ се раздвижиха, но не се чу нито звук.

Раменете на полицаия увиснаха.

– Вижте, прекарахме тежък ден. Много хора се отбиха, които всъщност нямаха работа тук. – Замълча и се вгледа в лицето ѝ. – Заблудихте ли се?

Тонът му ясно показваше, че не му се вярва. Сидни успя да поклати глава. Той погледна часовника си.

– Колите на телевизията потеглиха към Шарлотсвил преди около час. Отидоха да поспят. Предлагам ви да направите същото. Повярявайте ми, по телевизията и във вестниците ще се появи всичко, което искате

да видите. Ще намерите ли обратния път?

Сидни кимна смутено, полицаят докосна леко периферията на шапката си и тръгна към колата си. Тя обърна джипа и подкара в обратна посока. Погледна в огледалото и спря. Странният отблясък в далечината сякаш я подканяше. Отвори вратата и слезе.

Полицаят видя, че приближава към патрулната кола, и също слезе. Дрехите му бяха влажни от снега. Косата на Сидни беше покрита със снежинки, защото снеговалежът се усилваше.

Преди полицаят да успее да отвори уста, Сидни вдигна ръка.

– Името ми е Сидни Арчър. Съпругът ми, Джейсън Арчър... – Главата ѝ секна, защото осъзна какво трябваше да каже. Прехапа устни, после продължи: – Беше в самолета. Авиокомпанията ми предложи да ме превози дотук, но... Предпочетох да дойда сама. Не знам защо, но го направих.

Полицаят се вторачи в нея. Погледът му омекна, изправените му рамене се отпуснаха.

– Съжалявам, мисис Арчър. Наистина. Някои от... другите близки на жертвите вече бяха тук. Не останаха дълго. В момента хората от Федералната авиационна агенция не искат наоколо да има хора. Утре ще дойдат пак, за да търсят... – Млъкна и се загледа в земята.

– Дойдох само да видя... – И тя млъкна. Погледна го. Очите ѝ блестяха зачервени, бузите ѝ бяха хлътнали, бръчките на челото ѝ сякаш бяха замръзнали. Макар и да бе висока, с палтото си приличаше на дете – присвити рамене, ръце в джобовете.

Полицаят изглеждаше смутен, колебанието му беше видимо. Погледна към черния път, после надолу, към обувките си, после пак към нея.

– Почакайте малко, мисис Арчър. – Качи се в патрулната кола и след миг показа главата си през прозореца. – Влезте на топло, преди да се разболеете.

Сидни се качи. Вътре миришеше на цигари и разлято кафе. В джоба на предната седалка беше мушнатото свито на руло списание. В средата, под таблото, имаше малък компютърен екран и друга апаратура. Полицаят свали стъклото, освети с фенерчето си задницата на джипа ѝ, вдигна стъклото, набра регистрационния му номер и се вгледа в екрана. След това се обърна към Сидни.

– Проверих номера на колата ви – каза той. – Трябва да потвърдя самоличността ви. Не че не ви вярвам, не ме разбирайте погрешно. Едва ли някой би дошъл на това място на разходка. Все пак съм длъжен да

действам по правилата.

– Разбирам.

Екранът се изпълни с информация, която полицаят бързо прегледа. Взе един бележник от таблото и плъзна пръст по списък с имена. След това вдигна очи. По лицето му личеше смущение.

– Казахте, че името на съпруга ви е било *Джейсън Арчър*?

Тя кимна замислено. *Било*. Думата я накара да изтръпне. Почувства как ръцете ѝ започват да треперят неудържимо. Вената на лявото ѝ слепоочие пулсираше.

– Просто исках да съм сигурен. Сред пътниците е имало още един Арчър, Бенджамин Арчър.

За миг се изпълни с надежда, но реалността отново я дръпна на земята. Не бе станала грешка. Ако беше, Джейсън щеше да ѝ се обади.

– Имам снимка – каза тя, извади портмонето си и му го подаде. Той хвърли бегъл поглед на шофьорската ѝ книжка, после очите му се спряха на снимката – Джейсън, Сидни и Ейми – отпреди месец. След няколко секунди ѝ я върна.

– Няма нужда да проверявам нищо повече, мисис Арчър. – Обърна се към прозореца. – Нататък по пътя има още двама колеги. Хората от националната гвардия са навсякъде. Онези от Вашингтон все още са там, затова е и тази светлина. – Погледна я. – Не мога да напусна поста си, мисис Арчър. – Полицаят наведе глава към ръцете си. Тя проследи погледа му – видя венчална халка, толкова силно впита в пръста, че не би могла да се свали, ако не се среже. Полицаят изведнъж сви очи и по бузата му потече капка. Обърна рязко глава и вдигна ръка към лицето си.

Запали двигателя на колата и включи на скорост. Обърна се към нея и каза:

– Разбирам защо сте тук, но не ви препоръчвам да стоите дълго, мисис Арчър. Мястото не е... не е много приятно.

Колата заподскача по черния път. Полицаят се вторачи напред, към заслепяващата светлина.

– Има дявол, има и Бог, мисис Арчър. Самият дявол е направил това с този самолет, но хората от него сега са при Бога, всички до един.

Сидни кимна. Ужасно ѝ се искаше да е прав.

Приблжиха до светлините и тя почувства, че мислите ѝ се отдалечат още повече.

– Имаше... видях един сак... брезентов, на сини шарки. Беше на мъжа ми. На него имаше инициали. Купих му го за едно пътуване преди

няколко години. – Сидни се усмихна при спомена. – Всъщност купих му го на шега. Спорехме и за да докажа, че съм права, купих най-грозното нещо, което успях да намеря в магазините. Естествено, оказа се, че му харесва.

Сидни вдигна очи и видя изненадания поглед на полицая.

– Видях го... по телевизията – обясни тя. – Изглеждаше съвсем здрав. Има ли начин да ми го покажат?

– Съжалявам, мисис Арчър. Събраните неща вече са откарани. Последните заминаха с камиона преди около час.

– А знаете ли къде са ги откарали?

Полицаят поклати глава.

– Дори и да знаех, едва ли би имало значение. Нямаше да ви позволят. Вещите ще бъдат върнати едва след като приключи разследването. Като гледам какво е станало тук обаче, предполагам, че ще минат години. Съжалявам.

След малко патрулната кола спря при друг униформен полицай. Колегата му излезе от колата и двамата поговориха известно време навън, като поглеждаха към Сидни, която седеше в колата и не можеше да сваля очи от светлините.

Стресна се, когато полицаят отвори вратата и се наведе.

– Мисис Арчър, можете да слезете.

Сидни отвори вратата и се измъкна. Другият полицай ѝ кимна притеснено. В очите му имаше болка. Болката беше навсякъде наоколо. Тези мъже несъмнено биха предпочели да са у дома, при семействата си. Тук имаше само смърт. Струваше ѝ се, че е полепнала по дрехите ѝ, като падащия сняг.

– Мисис Арчър, когато решите да си тръгнете, кажете на Били и той ще ми се обади по радиото. Ще дойда да ви взема веднага.

– Как се казвате? – попита го тя, когато той тръгна към колата си.

Полицаят се обърна.

– Юджийн, мисис Арчър. Юджийн Макена.

– Благодаря ви, Юджийн.

Той кимна и докосна периферията на шапката си.

– Не се бавете, мисис Арчър.

Той подкара колата назад, а Били я поведе към светлините. Гледаше право напред. Беше тънък като сламка, млад, на около двацет и пет. Изглеждаше прежълтял и уплашен.

Най-накрая спря. Сидни видя хора, които бавно крачеха из отломките. Навсякъде имаше заграждения и жълти полицейски ленти. На

силната светлина от прожекторите ясно личаха пораженията. Районът приличаше на бойно поле, земята сякаш бе понесла жестока рана.

Младият полицай я докосна по ръката.

– Мисис Арчър, не трябва да приближавате повече. Онези от Вашингтон не искат никой да се навърта наоколо. Опасяват се, че може... знаете, да се объркат нещата. – Пое дълбоко въздух. – Навсякъде има отломки. Навсякъде! Никога не съм виждал такова нещо и се надявам да не видя втори път. – Вдигна поглед към далечината и добави: – Когато свършите, ще бъда ето там.

Посочи мястото, откъдето бяха дошли, и се отдалечи.

Сидни направи крачка напред почти несъзнателно, спря, продължи пак. Точно под чадъра от светлина се издигаха купчини пръст. Беше ги видяла по телевизията. Кратерът. Бяха казали, че целият самолет е вътре, но макар и да знаеше, че е така, не ѝ се струваше възможно.

Кратерът. Джейсън беше някъде там, вътре. Мисълта беше толкова жестока, така потресаваща, че я остави като парализирана – дори нямаше сили да се разплаче. Стисна клепачи и пак ги отвори. Сълзите потекоха по бузите ѝ, но тя не си направи труда да ги избърше.

Докато стоеше, няколко големи машини запъплиха към кратера – черни, ръмжащи, търбусите им изпускаха облаци черен дим. Багери и фадроми загребаха пръстта с невероятна сила и започнаха да я товарят на самосвали, които се отдалечаваха през специално обозначени претърсени места. Всички бързаха и сякаш не обръщаха внимание на опасността още повече да повредят останките от самолета. Търсеха отчаяно черните кутии. Това бе по-важно от всичко останало.

Сидни отново пристъпи напред и се спъна в нещо, скрито под снега. Наведе се, за да види какво е то, и си спомни думите на полицая. *Навсякъде има отломки. Навсякъде!* За миг спря, но после продължи с пристъпото за човека любопитство. След миг вече тичаше назад към черния път, като се спъваше и хлъзгаше в снега. Размахваше отчаяно ръце и се разтърсваше от неудържими ридания.

Не видя мъжа, докато не се сблъска с него. Двамата паднаха на земята. Той беше дори по-изненадан от нея.

– По дяволите – изсумтя Лий Сойър, когато се удари в буца пръст. Сидни скочи на крака и продължи да бяга. Сойър хукна след нея, но не за дълго, защото коляното му блокира – често му се случваше, откакто преди години бе гонил банков обирджия няколко пресечки.

– Хей! – извика той след жената, като заподскача на един крак и разтрива коляното си. Запали джобното си фенерче и го насочи към нея.

Сидни Арчър се обърна и той успя да зърне профила ѝ. После видя пълните ѝ с ужас очи. След това тя изчезна. Той се върна навъсено към мястото, където я бе видял най-напред. Освети земята с фенерчето си. Коя, по дяволите, беше тя, и какво правеше тук? Сви рамене. Вероятно живееше някъде наблизко и бе видяла нещо, което би предпочела да не вижда. Подозренията му се оказаха основателни. Наведе се и вдигна малка обувка. В голямата му лапа тя изглеждаше дребна, безпомощна. Софър се обърна към мястото, където бе изчезнала Сидни Арчър, и въздъхна. Тялото му се разтресе от гняв, докато гледаше ужасната яма и купчините пръст. Овладе желанието си да изкрещи. Откакто работеше във ФБР, само няколко пъти му се бе искало да лиши заловените от него престъпници от правото на съд. И сега изпитваше същото. Молеше се, когато залови отговорните за този варварски акт, те да направят нещо, каквото и да е, нещо малко, което да му даде основание да спести на държавата разходите за съдебен процес и медийния цирк, който неизбежно би породил. Мушна обувчицата в джоба на шлифера си и закуцунка да се обади на Каплан. После щеше да се прибере в града. Следобед имаше насрочена среща във Вашингтон. Разследването за смъртта на Артър Либерман щеше да започне на пълни обороти.

Полицай Макена погледна угрижено Сидни Арчър и ѝ помогна да слезе от патрулната кола.

– Мисис Арчър, сигурна ли сте, че не искате да се обадя на някого да дойде да ви вземе?

Сидни поклати глава. Беше пребледняла като снега, дрехите ѝ бяха изпоцапани от падането, коленете ѝ трепереха.

– Не, не... Добре съм. – Облегна се на полицейската кола. Раменете ѝ все още потрепваха неволно, но поне вече можеше да пази равновесие. Затвори вратата и тръгна към джипа. Поколеба се и се обърна назад.

– Юджийн?

– Да, мисис Арчър?

– Бяхте прав... не бива да се остава дълго там... – Каза го като човек, който напълно е лишен от дух. Обърна се и продължи бавно към джипа.

Юджийн Макена кимна. Адамовата му ябълка се движеше нагоре-надолу, сълзите напиреха в очите му. Отвори вратата на колата и се строполи на предната седалка.

Сидни подкара назад. След малко клетъчният телефон иззвъня. Абсолютно неочакваният звук я стресна и тя едва не изгуби управлението на колата. Погледна телефона учудено, неспособна да повярва на ушите си. Никой не знаеше къде е. Озърна се в тъмнината, сякаш някой я наблюдаваше. Останалите без листа дървета бяха единственият свидетел на връщането ѝ към дома. Доколкото можеше да прецени, тя беше единствената жива душа наоколо. Протегна бавно ръка и взе телефона.

15.

- Боже, Куентин! Три сутринта е!
- Нямахте да ти се обадя, ако не беше важно.
- Не знам какво искаш да ти кажа.

Ръката на Сидни леко трепереше. Тя намали скоростта. Докато говореше, кракът ѝ неволно бе натиснал здраво педала и джипът се движеше опасно бързо по тесния път.

– Докато се връщахме от Ню Йорк, чух, че говориш с Гембъл. Мислех си, че ще дойдеш при мен, Сидни, не при Гембъл.

Гласът му беше тих, но се долавяше някаква острота.

– Съжалявам, Куентин, но той ми задаваше въпроси. Ти не.

– Опитвах се да те оставя на спокойствие.

– Оценявам го, Куентин. Благодаря ти. Гембъл беше настоятелен и нямаше как да не говоря с него. Казах му някои неща.

– Казахте си му, че не си знаела защо Джейсън е в този самолет? Така ли? – Сидни долови недоизказаната мисъл в думите му. Как би могла да съобщи на Роу нещо по-различно от това, което беше разказала на Гембъл? И как би могла да им обясни, че в действителност не е заминал за това, че е разбрала впоследствие, че историята с новата работа не е истина? Ситуацията беше невъзможна и поне за момента ѝ се струваше, че няма изход от нея. Реши да смени темата.

– Как ти дойде наум да ми се обадиш в колата, Куентин? – Стори ѝ се малко страшничко, че е успял да я открие.

– Опитах у вас, после в офиса ти. Оставаше само колата – отговори той веднага. – Да ти кажа честно, бях малко разтревожен за теб. И... – Млъкна, сякаш със закъснение бе решил, че е говорил твърде много.

– И какво?

Роу се поколеба за миг, но след това довърши мисълта си бързо:

– Сидни, не е нужно да си гений, за да се досетиш на кой въпрос всички ние искаме да получим отговор. Защо Джейсън беше тръгнал за Лос Анджелис?

Тонът му бе недвусмислен. *Той* искаше да получи отговор.

– Защо „Трайтън“ се интересува какво прави Джейсън в свободното си време?

Роу въздъхна дълбоко.

– Сид, нещата, с които се занимава „Трайтън“, са строго

поверителни. Пълно е с конкуренти, които по цял ден се чудят как да откраднат нашите технологии и нашите специалисти. Знаеш го.

Сидни се ядоса.

– Да не би да обвиняваш Джейсън, че е продал технологиите на „Трайтън“ на този, който му е предложил повече? Това е абсурдно и ти го знаеш много добре.

Гласът на Роу прозвуча обидено.

– Не казах, че аз мисля така, но има други, които го мислят.

– Джейсън никога не би направил подобно нещо. Скъсваше се от работа за фирмата. Ти му беше приятел. Как изобщо може да ти мине през ум такова предположение?

– Добре, обясни какво е правил в самолета за Лос Анджелис, вместо да боядисва кухнята, защото ми предстои сделката, която ще позволи на „Трайтън“ да влезе в двайсет и първи век, и няма да разреши на никой и нищо да ми попречи. Тази възможност няма да се повтори.

Тонът му накара Сидни да побеснее.

– Не мога да го обясня. Не смятам дори да опитвам. Не знам какво, по дяволите, става! Загубих съпруга си, *не разбираш ли!* Няма труп, няма вещи. От него просто не е останало нищо, а ти ми намекваш, че те е мамил!? Върви по дяволите! – Джипът поднесе и тя напрегна всички сили, за да го овладее. Намали още скоростта, защото гумите хлътнаха в голям коловоз. Почувства друсането с цялото си тяло. При този снеговалеж почти нямаше видимост.

– Сид, моля те, успокой се. – В гласа на Роу се прокрадна страх. – Не исках да те разстройвам още повече. Извинявай. – Замълча за момент и изведнъж попита: – Мога ли да направя нещо за теб?

– Да. Можеш да кажеш на всички скапаняци от „Трайтън“ да вървят по дяволите.

Прекъсна линията и хвърли телефона. Сълзите ѝ потекоха толкова бързо, че се наложи да отбие и да спре. Остана така няколко минути, после включи на скорост и отново потегли. Въпреки изтощението мислите ѝ летяха не по-бавно от шестцилиндровия джип. Джейсън се бе ужасил от предстоящата ѝ среща с хората от „Трайтън“. Вероятно бе измислил историята с новата работа в случай на непредвидени ситуации. Срещата ѝ с Нейтън Гембъл се бе оказала такава. Защо? В какво се бе забъркал? Нощните разходки? Мълчанието му? С какво се бе захванал?

Погледна часовника на таблото – приближаваше четири. Умът ѝ работеше на високи обороти, но тялото ѝ бе уморено. Едва успяваше да задържи очите си отворени. Трябваше да реши къде да прекара остатъка

от нощта. Когато излезе на главния път, сви на юг, вместо да се върне на север. Половин час по-късно влезе в Шарлотсвил.

След двадесет минути се бе регистрирала в хотела и наместваше изтощеното си тяло между завивките, в хубава стая с прекрасен изглед, който в момента изобщо не я интересуваше. Какъв ден, пълен с кошмари! Това бе последната ѝ мисъл. Малко преди зазоряване Сидни Арчър най-накрая заспа.

16.

В три часа сутринта в Сиатъл отново заваля. Пазачът в малката къщичка за охраната се приведе, за да стопли ръцете си на електрическата печка на пода. По едната стена се стичаше вода и образуваше локва върху стария зелен мокет. Пазачът погледна часовника си. До края на смяната му оставаха четири часа. Наля си последното кафе от термоса и закопня за топло легло. Всички сгради бяха наети от различни фирми. Някои бяха празни, но въпреки това бяха подсигурени с въоръжена денонощна охрана. В горния край на високата метална ограда имаше бодлива тел. Навсякъде имаше дискретни видеокамери. Би било трудно да се проникне в това място.

Трудно, но далеч не невъзможно.

Мъжът беше облечен в черно от главата до петите. Преодоля оградата зад склада, като ловко избегна бодливата тел. След това се измъкна от сянката и бързо тръгна напред. Проливният дъжд заглушаваше стъпките му. На ръкава му беше закачено миниатюрно блокиращо устройство. Мина покрай три видеокамери. Нито една от тях не улови силуета му.

Стигна до страничната врата на сграда 22, извади от раницата си тънко метално парче, подобно на тел, и го мушна в ключалката на големия катинар. За секунди той увисна отворен.

Огледа вътрешността на помещението с очилата за нощно виждане и тръгна нагоре по металната стълба. Вземаше по две стъпала наведнъж. Отвори една врата и освети вътрешността на стаичката с електрическо фенерче. Отключи шкафа и извади касетата от миниатюрната камера. Прибра я в раницата си, сложи друга касета и заключи шкафа. След пет минути всичко отново замря. Пазачът още не беше допил последната си чаша кафе.

Призори от сиатълското летище излетя „Гълфстрийм V“. Мъжът бе махнал черните дрехи и сега беше по джинси и фланелка. Спеше в едно от комфортните кресла в луксозната кабина. Черната коса падаше върху младежкото лице. От другата страна на пътеката седеше Франк Харди, шеф на фирма, специализирана в системи за сигурност и икономически контрашпионаж, и четеше обемист доклад. В металното куфарче беше касетата, извадена от тайната камера в шкафа. Ако протегнеше ръка, можеше да го достигне. Появи се стюард и наля чаша кафе на единствения

буден пътник на борда. Погледът на Харди се спря върху куфарчето. Веждите му се сбърчиха и по стар навик пръстите му проследиха тревожните бръчки, прорязали челото. Остави доклада, облегна се назад и се загледа през илюминатора. Летяха на изток. Трябваше да премисли много неща. В момента не беше сред щастливите хора. Челюстта и стомахът му се свиваха и отпускаха почти едновременно.

Самолетът достигна височината, на която щеше да прелети до Вашингтон. Лъчите на изгряващото слънце осветяваха познатата емблема на компанията върху опашката на машината. Летящият орел бе символ на организация, която не можеше да се сравни с никоя друга. В света беше по-позната дори от „Кока-Кола“, вдъхваше повече страх и от най-големите световни групировки – в сравнение с нея те напомняха заставящи динозаври, очакващи измирането си. Компанията се готвеше да посрещне двама и първи век, а орелът, нейният символ, вече разперваше криле над целия свят.

В „Трайтън Глоубъл“ не биха приели нищо по-малко.

17.

Униформният пазач придружи Лий Сойър през голямото фоайе на сградата, в която беше седалището на Федералния резерв, на Конститушън Авеню. Сойър реши, че мястото напълно отговаря на огромното влияние, което имаше обитателят му. Качиха се на втория етаж и спряха пред масивна дървена врата. Униформният почука. До ушите им достигна „влез“. Сойър отвори вратата и се оказа в голям, луксозно обзаведен кабинет. Извисяващите се до тавана библиотеки, тъмните мебели и гипсовите орнаменти по тавана вдъхваха респект. Върху масивното, тапицирано с кожа бюро светеше лампа с абажур. Миришеше на дим от пури. Сойър видя сивкавите кълба, увиснали във въздуха като привидения. Обстановката му напомняше кабинетите на професорите от колежа. В камината гореше слаб огън.

Един възпълен мъж се завъртя на стола и застана с лице към него. Масивно червендалесто лице, светлосини очи, превърнати в тънки цепки от увисналите клепачи, и най-гъстите вежди, които Сойър някога бе виждал. Косата му беше гъста и побеляла, носът – широк, а върхът му беше дори още по-червен. За момент Сойър си помисли, че е попаднал при Дядо Коледа.

Мъжът стана от стола си и силният му глас, който изпълни стаята, разсея всякакви подобни мисли.

– Агент Сойър, аз съм Уолтър Бърнс, заместник-председател на борда на Федералния резерв.

Сойър пристъпи напред и стисна месестата му ръка. Бърнс беше висок колкото него, метър и осемдесет, но тежеше поне с трийсет килограма повече. Посочи стол и Сойър седна. Домакинът се върна на мястото си и Сойър забеляза, че движенията му са плавни, както на повечето пълни хора.

– Благодаря, че ме приехте, сър.

Бърнс го изгледа с пронизващите си очи.

– Да разбирам ли намесата на вашата институция като знак, че самолетът не е паднал поради механичен или друг подобен проблем?

– Проверяваме всички възможни версии. В момента нищо не е изключено, мистър Бърнс. – Лицето на Сойър беше безизразно.

– Името ми е Уолтър, агент Сойър. Тъй като и двамата сме част от системата, наречена федерално управление, мисля, че ни е позволено

удоволствието да си говорим на „ти“.

Сойър се усмихна.

– Моето име е Лий.

– С какво мога да ти бъда полезен, Лий?

Леденият дъжд забарабани по прозорците и сякаш изведнъж стана студено. Бърнс отиде до камината и кимна на Сойър да премести стола си там. Хвърли в огъня няколко цепеници, които извади от месингова кофа, а Сойър отвори бележника и прегледа записките си.

– Истината е, че малцина извън финансовите кръгове знаят с какво точно се занимава Федералният резерв.

Бърнс разтри едното си око и на Сойър му се стори, че се киска.

– Ако бях хазартен тип, щях да се обзаложа, че половината от населението на страната няма представа за съществуването на системата на Федералния резерв и че девет от всеки десет души нямат понятие какви функции изпълнява. Трябва да призная, че намирам тази липса на популярност за много приятна.

Сойър се замисли, после се наведе към по-възрастния мъж и попита направо:

– Кой би спечелил от смъртта на Артър Либерман? Не в личен план, а от професионална гледна точка, като председател на Федералния резерв.

Очите на Бърнс се разшириха и от цепки се превърнаха в полукръгове – повече не можеше да ги отвори.

– Намекваш, че някой е гръмнал самолета, за да премахне Артър? Ако не възразяваш, според мен това звучи доста присилено.

– Не казвам, че се е случило това. В момента проверяваме всички възможни версии. – Сойър говореше тихо, сякаш се страхуваше, че някой може да подслушва. – Истината е, че прегледах списъка на пътниците и твоят колега се оказа единственият висш държавен служител на борда. Ако самолетът е свален от взривно устройство, логично е да се предположи, че целта е била да бъде убит шефът на Федералния резерв.

– А не може ли да е било обикновен терористичен акт и Артър да се е оказал на борда по една случайност?

Сойър поклати глава.

– Ако наистина става дума за саботаж, не смятам, че Либерман се е оказал в самолета случайно.

Бърнс се облегна и бавно изпъна краката си към камината.

– Боже! – промърмори той и се втренчи в огъня. Двамата мълчаха близо минута.

Най-накрая Сойър се раздвижи.

– Едва ли е нужно да казвам изрично, че този разговор е крайно поверителен.

Бърнс се обърна рязко към него.

– Лий, бива ме да пазя тайни.

– Е, да се върнем на въпроса. Кой печели?

Бърнс се замисли.

– Икономиката на нашата страна е най-силната в целия свят. Накъдето тръгне Америка, натам върви и светът. Ако чужда държава, враждебно настроена към Америка, реши да навреди на икономиката ѝ и да разтърси световните финансови пазари, може да предприеме подобно действие. Фактически резултатът ще е такъв. Не се съмнявам, че на пазара ще има сериозни сътресения, ако се разбере, че Либерман е бил убит предумишлено. – Бърнс поклати тъжно глава. – Не смятах, че ще доживея подобно нещо.

– А в страната има ли някой, който би искал той да не е между живите? – попита Сойър.

– Още от създаването на Федералния резерв витаят възможни хипотези за заговори и те звучат толкова правдоподобно, колкото и да са безсмислени, че немалко хора, сигурен съм, гледат на тях съвсем сериозно.

Сойър присви очи.

– Хипотези за заговори?

Бърнс се прокашля шумно.

– Има хора, които смятат, че Федералният резерв всъщност е инструмент на богатите фамилии по целия свят да държат бедните там, където им е мястото. Или пък че получаваме заповеди от малка група едри банкери. Чувал съм дори предположението, че сме пионки в ръцете на извънземни, които са инфилтрирани в най-високите етажи на властта. Между другото, в акта ми за раждане пише Бостън, Масачузетс.

Сойър поклати глава.

– Звучи налудничаво.

– Точно така. Като че ли икономика, в която се въртят седем трилиона долара и работят сто милиона души, може да бъде управлявана тайно от шепя магнати с костюми.

– Възможно ли е някаква група, която вярва в подобни глупости, да е убила Либерман за отмъщение или наказание?

– Ето какво... малко правителствени институции будят повече страх и неразбиране от Федералния резерв. Когато спомена тази възможност, казах, че звучи пресилено. Сега ми се струва, че

първоначалната ми реакция не е била правилна. Но да свалят цял самолет...

Бърнс поклати уморено глава.

Сойър записа нещо в бележника си.

– Бих искал да науча повече за Либерман.

– Артър Либерман беше добре известен във висшите финансови кръгове. Години наред, преди да се заеме с държавна работа, беше един от най-добрите играчи на Уолстрийт. Наричаше нещата с истинските им имена и най-често беше прав в преценките си. Още когато оглави борда, направи поредица елегантни ходове, с които разтърси пазарите и показа кой е шефът. – Бърнс млькна и хвърли още една цепеница в огъня. – Всъщност той управляваше по начина, по който бих искал да го управлявам аз, ако бях на негово място.

– Имаш ли представа кой може да наследи Либерман на поста?

Бърнс поклати глава.

– Не.

– Нещо необичайно да се е случило тук по времето, когато Либерман замина за Лос Анджелис?

Бърнс сви рамене.

– На петнайсети ноември имахме заседание на ФКСП, но то беше редовно и се проведе по график.

Сойър го погледна учудено.

– ФКСП?

– Федерална комисия по свободния пазар. Това е комисията, която формира политиката ни.

– Какво се решава на тези заседания?

– Ами... казано с две думи, седмината членове на борда на гуверньорите и директорите на пет от дванайсетте банки на Федералния резерв преглеждат нужната финансова информация и решават какво трябва да се предприеме във връзка с паричната маса и лихвените проценти.

Сойър кимна.

– Когато Федералният резерв повиши или намали лихвения процент например, цялата икономика се свива или разширява.

– Поне ние си мислим така – каза Бърнс с насмешка. – Действията ни винаги водят до желанния резултат.

– На последното заседание на комисията случи ли се нещо необичайно?

– Не.

– Можеш ли да ми кажеш съвсем общо кой какво каза на

заседанието? Може би звучи неуместно, но ако открием мотив, ще е по-лесно да се доберем до този, който е извършил престъплението.

Гласът на Бърнс се издигна с цяла октава.

– Невъзможно. Разискванията на комисията са абсолютно секретни. Не мога да ги обсъждам с теб или с когото и да било друг.

– Уолтър, няма да настоявам повече, но ако на това заседание е било обсъждано нещо, което има отношение към разследването на ФБР, можеш да си сигурен, че ще се доберем до него. – Сойър се вторачи в очите му и не отмести поглед, докато Бърнс не сведе глава.

– Месец, месец и половина след заседанията се публикува кратко съобщение за разискванията, но само след като е минало следващото заседание. Резултатите, независимо дали са предприети конкретни действия, или не, се публикуват още същия ден.

– Прочетох във вестника, че Федералният резерв е оставил лихвените проценти непроменени.

Бърнс сви устни и го изгледа.

– Точно така. Не променихме лихвените проценти.

– А как всъщност ги променят?

– Има два лихвени процента, които Федералният резерв може да регулира. Единият засяга междубанковия пазар. Има се предвид лихвата, която вземат банките, когато дават заеми на други банки, за да покрият изискванията за резервите. Когато този процент се промени, лихвите по депозитите, съкровищните бонове, ипотеките и търговските ценни книжа също се променят много скоро. Желаният лихвен процент се определя на заседанията на комисията. Тогава нюйоркската банка на Федералния резерв, чрез бюрото си за вътрешна търговия, купува или продава държавни ценни книжа, така че да ограничи или увеличи наличността на средства, достъпни за банките. По този начин тя поддържа новия лихвен процент. Наричаме го увеличаване или намаляване на ликвидността. Точно така Артър улови бика за рогата, когато стана шеф. Променяше този лихвен процент по непредвидим за пазара начин. Вторият лихвен процент, който Федералният резерв може да променя, е сконтовият. Засяга лихвата, която начислява Федералният резерв, когато дава заеми на банките. Тя обаче има ограничено значение, защото се прилага само при спешни заеми за спасяване на положението. Наричаме го „прозорец за крайни случаи“. Банките, които прибягват до това средство твърде често, стават обект на повишено внимание, защото в банковите кръгове подобно нещо се смята за признак на слабост. Поради тази причина повечето банки предпочитат да вземат заеми от други банки,

макар и при малко по-висока лихва.

Сойър реши да смени посоката.

– Добре, а самият Либерман държал ли се е странно? Нещо да го е притеснявало? Да са го заплашвали?

Бърнс поклати глава.

– Пътуването до Лос Анджелис... беше ли в реда на нещата, или замина неочаквано?

– Съвсем в реда на нещата. Артър трябваше да се срещне с Чарлс Тийдман, директора на банката на Федералния резерв в Сан Франциско. Артър посещаваше директорите редовно, а освен това с Чарлс бяха приятели.

– Един момент... след като Чарлс Тийдман е бил директор на банката в Сан Франциско, защо Либерман е заминал за Лос Анджелис?

– Там имаме клон. Освен това Чарлс и жена му живеят в Лос Анджелис и Артър щеше да им гостува.

– Но нали се е срещнал с Тийдман на заседанието през ноември?

– Така е, само че срещата в Лос Анджелис беше планирана доста време преди това и фактът, че трябваше да се състои малко след заседанието на комисията, е чиста случайност.

– Нещо друго, което би могло да ми бъде полезно?

Бърнс помисли малко и пак поклати глава.

– Не мога да си представя с какво Артър би предизвикал подобно безумство.

Сойър стана и стисна ръката на Бърнс.

– Благодаря за информацията, Уолтър.

Обърна се, за да излезе, но Бърнс го улови за рамото.

– Лий, информацията, с която разполагаме във Федералния резерв, е толкова ценна, че и най-малката недискретност би могла да донесе невероятни печалби на хора, които не заслужават. Предполагам, че през годините съм се научил да държа устата си затворена, за да избегна подобно събитие.

– Разбирам.

Сойър закопча палтото си, а Бърнс улови дръжката на вратата с месестата си ръка.

– Вече имате ли заподозрени?

Агентът се обърна към него.

– Съжалявам, Уолтър, но ние, във ФБР, също имаме тайни.

Хенри Уортън седеше зад бюрото си и нервно потрепваше с крак по покрития с килим под. Шефът на „Тайлър, Стоун“ беше дребен на ръст, но голям като адвокат. След като трийсет и пет години бе защитавал интересите на елитния американски бизнес, не беше никак лесно да го уплашиш. Въпреки това обаче човекът, който седеше пред него сега, почти бе успял.

– И какво ти каза тя? Въобще не е знаела, че мъжът ѝ е в самолета?
– попита Уортън.

Нейтън Гембъл се взираше в ръцете си с полузатворени очи. Изведенъж погледна към Уортън и го накара да трепне.

– Само това я попитах.

Уортън поклати тъжно глава.

– Да, разбирам. Когато говорих с нея, беше съсипана. Горката жена. Такъв удар, най-неочаквано... И...

Уортън млъкна, защото Гембъл стана рязко и отиде до прозореца зад гърба му. Вашингтон бе огрян от обедното слънце.

– Хенри, мина ми през ум, че ще е по-добре останалите въпроси да зададеш ти.

Гембъл заразглежда многобройните дипломи от престижни университети, покриващи почти изцяло едната стена на просторния кабинет.

– Много впечатляващо. Аз не съм завършил и средно училище. Не знам дали знаеш. – Погледна адвокатата през рамо.

– Не знаех – каза Уортън тихо.

– Е, мисля, че се справям добре за изхвърлен от училище. – Гембъл сви едрите си рамене.

– Меко казано. Твоят успех е невероятен.

– Започнах от нула, може би и ще свърша така. – Гембъл подравни една от дипломите и се обърна към Уортън: – Да се върнем на темата. За мен беше очевидно, че Сидни Арчър е *знаела* къде е мъжът ѝ.

– Мислиш, че те е *излъгала*? Нейтън, моите уважения, но просто не мога да повярвам – изгледа го удивено Уортън.

– Джейсън Арчър работеше по един от големите ми проекти. Систематизираще финансовите документи на „Трайтън“ за сделката със „Сайбърком“. Този тип беше компютърен гений. Имаше достъп до всичко. Всичко! – Гембъл насочи пръст към Уортън, който потри нервно ръце. – Хенри, знаеш, че тази сделка трябва да стане. Поне това ми повтарят всички.

– Направо идеалният брак – осмели се да се обади Уортън.

– Може да се каже. – Гембъл извади пура и отдели известно време,

за да я запали. Издуха дима към Уоргън. – Както и да е. От една страна, Джейсън Арчър е в течение на всичките ми дела, от друга страна, Сидни Арчър води преговорите по сделката. Разбираш ли какво ти казвам?

Уоргън направи озадачена физиономия.

– Боя се, че не. Аз...

– Има и други компании, които не по-малко от мен искат да купят „Сайбърком“. Готови са да дадат много пари, за да се доберат до условията, които предлагам. Ако успеят, ще се намесят и ще ме прецакат. Не обичам да ме прецакват, особено по този начин. Разбираш ли?

– Да, естествено, Нейтън. Но как...

– Знаеш много добре, че една от фирмите, които искат да сложат ръка на „Сайбърком“, е „Ар Ти Джи“.

– Нейтън, ако намекваш, че...

– Твоята фирма също така защитава интересите и на „Ар Ти Джи“.

– Нейтън, знаеш, че съм се погрижил за това. Нашата фирма не представя „Ар Ти Джи“ по офертата ѝ за „Сайбърком“.

– Но Филип Голдман все още е съдружник там, нали? И продължава да е тежката артилерия на „Ар Ти Джи“?

– Разбира се. Не бихме могли да поискаме от него да напусне. Това е обикновен конфликт на интереси между клиентите ни и сме взели всички необходими мерки. Филип Голдман не работи с „Ар Ти Джи“ по офертата за „Сайбърком“.

– Следиш ли го по двайсет и четири часа на денонощие, подслушваш ли телефона му, четеш ли кореспонденцията му, наблюдаваш ли сътрудниците му?

– Разбира се, че не!

– Тогава не можеш да си абсолютно сигурен, че не работи за „Ар Ти Джи“ срещу мен, нали?

– Дал ми е думата си – отвърна Уоргън троснато. – Освен това имаме начини да контролираме нещата.

– Все едно, не можеш да знаеш какво са си наумили съдружниците ти, включително и Сидни Арчър, нали?

– Тя е един от най-почтените хора, които някога съм срещал. Да не говорим за ума ѝ. – Уоргън се наежи.

– И в същото време не знае, че мъжът ѝ е тръгнал за Лос Анджелис, където по една случайност е централата на „Ар Ти Джи“. Интересно съвпадение, не мислиш ли?

– Не можеш да обвиняваш Сидни за действията на мъжа ѝ.

Гембъл извади пурата от устата си и съсредоточено махна едно

мъхче от самото си.

– На колко възлизат годишните сметки на „Трайтън“ при вас, Хенри? Двайсет милиона? Четирийсет милиона? Мога да проверя точната цифра, когато се върна в офиса. Горедолу толкова, нали? – Гембъл стана. – Познаваме се от доста време, Хенри. Найясно си как действам. Ако някой си мисли, че може да ме измами, грешни. Може и да мине известно време, но след това ножът се обръща в обратна посока и реже два пъти по-дълбоко, отколкото е порязал мен. – Остави пурата си на бюрото, подпря се на длани и се наведе напред, само на сантиметри от лицето на Уортън. – Ако загубя „Сайбърком“ само защото собствените ми хора са ме предали, когато се заема с отговорните за провала, ще им се стори, че са попаднали в придошлата Мисисипи. Ще има множество потенциални жертви, повечето от които ще са напълно невинни, само че няма да имам време да гледам кой какъв е. Разбираш ли ме?

Тонът на Гембъл беше тих и спокоен, но въпреки това Уортън се почувства като ударен с гигантски юмрук. Вторачи се в боса на „Трийтън“ и преглътна мъчително.

– Струва ми се, че те разбирам.

Гембъл облече палтото си и взе пурата.

– Приятен ден, Хенри. Когато говориш със Сидни, поздрави я от мен.

В един часа следобед Сидни Арчър изкара джипа от паркинга на мотела и подкара бързо към шосе 29. Мина покрай мемориалния спортен комплекс, където някога бе играла тенис, докато се бореше с юридическото образование. Остави колата в подземния гараж на „Ъгъла“ – комплекс с множество книжарници, ресторанти и барчета, любимо свърталище на студентите. Влезе в едно кафене и си поръча кафе и „Вашингтон Поуст“. Седна на една от масичките и едва не падна от стола. Заглавието беше написано с едри черни букви почти на цялата първа страница, за да привлече вниманието, което съдържанието заслужаваше:

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА БОРДА НА ФЕДЕРАЛНИЯ РЕЗЕРВ УБИТ ПРИ САМОЛЕТНА КАТАСТРОФА.

Имаше и снимка на Либерман. Поразиха я проникателните му очи.

Сидни прочете репортажа бързо. Либерман бе сред пътниците на полет 3223. Пътувал до Лос Анджелис редовно всеки месец. Шейсет и

две годишният разведен Либерман бил шеф на Федералния резерв от четири години. Вестникът отделяше много място на забележителната му финансова кариера и на уважението, с което се ползвал по целия свят. За смъртта му се съобщавало толкова късно, защото правителството полагало усилия да се избегнат сътресения във финансовите кръгове. Въпреки тези усилия пазарите по целия свят започвали да реагират. Накрая се съобщаваше, че погребението ще бъде на следващия ден във Вашингтон.

Имаше още едно кратко съобщение за катастрофата. Нямаło нови данни за причините, но разследването продължавало. Проучвали се всички възможни версии – климатични условия, повреда, саботаж. Засага не можело да се каже нищо определено.

Сидни допи кафето, захвърли вестника и извади клетъчния телефон от чантата си. Набра номера на родителите си и известно време поприказва с Ейми, която все още се притесняваше от телефона и каза едва няколко думи. След това поговори с майка си и баща си. После прослуша съобщенията на телефонния секретар. Бяха се натрупали доста, но едно от тях се открояваше на фона на останалите: Хенри Уортън. Фирмата щедро ѝ позволяваше да си остане у дома колкото е необходимо, за да превъзмогне тази лична трагедия. Сидни беше убедена, че и цял живот няма да ѝ е достатъчен. Гласът на Хенри звучеше тревожно и тя знаеше какво означава това – Нейтън Гембъл го бе посетил.

Набра познатия номер и я свързаха с кабинета на Уортън. Докато го чакаше да се обади, положи усилия да овладее нервите си. Уортън можеше да бъде чудовище или вдъхващ страхопочитание учител в зависимост от това дали е благоразположен към теб, или не. Винаги я бе подкрепял. А сега? Чу гласа му и пое дълбоко въздух.

– Здравей, Хенри.

– Сид, как си?

– Още не мога да осъзная какво се е случило, честно казано.

– Може би така е по-добре. Засага поне. Ще издържиш. Може да ти се струва невероятно, но ще издържиш. Ти си силна.

– Благодаря за подкрепата, Хенри. Чувствам се зле, че ви изоставих така. Сделката със „Сайбърком“...

– Знаем, Сидни. Не се тревожи.

– Кой ще поеме нещата? – Не искаше да започне с Гембъл в самото начало.

Уортън не отговори веднага. Когато заговори, гласът му беше притихнал.

– Сид, какво ще кажеш за Пол Брофи?

Въпросът я свари неподготвена, но пък ѝ осигуряваше известна отсрочка. Може би пък Гембъл не бе разговарял с Хенри?

– Пол ми допада, Хенри.

– Да, да, зная. Той е приятен човек, омагьосва клиентите, бива го в приказките...

– Искаш да знаеш дали може да оглави екипа по сделката със „Сайбърком“? – прекъсна го Сидни.

– Както знаеш, досега той беше в играта. Сега обаче трябва да излезе на по-високо ниво. Искам колкото е възможно по-малко хора да имат достъп до сделката. Знаеш защо. Знаеш също, че имаме потенциален проблем с Голдман и участието му в „Ар Ти Джи“. Не искам да има дори намек за непочтеност. Освен това желая да поверя операцията на човек, който наистина може да се справи със задачата. Бих искал да чуя мнението ти за него.

– Този разговор между нас ли ще си остане?

– Разбира се.

Сидни заговори авторитетно, доволна, че има възможност да анализира нещо друго, а не собствената си загуба.

– Хенри, знаеш много добре, че сделките като тази приличат на шахматна партия. Трябва да предвиждаш пет-десет хода. И няма шанс да се поправиш, ако сгрешаши. Пол има прекрасно бъдеще във фирмата, но не притежава нужната широта на погледа, нито пък усет за подробностите. Мястото му не е сред хората, които ще финализират сделката със „Сайбърком“.

– Благодаря ти, Сидни. Аз мислех същото. Ще поверя сделката на Роджър Егерт.

– Той е първокласен специалист.

– Изказа се много ласкаво за работата ти досега. Мисля, че употребя фразата „съвършено на място“. – Уоргън замълча за миг. – Сидни, трябва да те помоля нещо, макар и ужасно да не ми се иска.

– Какво, Хенри?

Чу го как въздъхна.

– Можеш ли да отделиш малко време, за да поговориш с Егерт? Той е навлязъл доста дълбоко в материята, но ако го подковеш по въпросите на стратегията и тактиката, цена няма да имаш. Сидни, нямаше да искам това от теб, ако не беше толкова важно. Във всеки случай ще трябва да му дадеш паролата за достъп до главния файл в компютъра.

Сидни закри слушалката с длан и въздъхна. Знаеше, че Хенри не

беше лош човек, но бизнесът за него беше преди всичко останало.

– Ще му се обадя още днес, Хенри.

– Няма да го забравя, Сидни.

Звукът заглъхна и тя излезе от кафенето, за да приема сигнала по-добре. Навън тонът на Хенри Уортън ѝ се строи леко променен.

– Тази сутрин при мен дойде Нейтън Гембъл.

Сидни спря и се облегна на тухлената стена на кафенето. Затвори очи и стисна зъби до болка.

– Изненадана съм, че е чакал толкова дълго.

– Беше малко объркан, за да не използвам по-силна дума. Твърдо е убеден, че си го излъгала.

– Хенри, знам, че нещата не изглеждат добре. – Замълча за момент и реши да говори направо. – Джейсън ми каза, че заминава за Лос Анджелис, защото му предлагали нова работа. Ясно е, че не би искал това да се разбере в „Трайтън“. Накара ме да се закълна, че няма да казвам на никого. Затова не казах на Гембъл.

– Сид, ти си адвокат на „Трайтън“. Няма тайни, които...

– Стига, Хенри, тук става дума за съпруга ми. „Трайтън“ нямаше да пострада, договорот му позволяваше да напусне, когато си пожелае.

– Сидни, не ми е приятно да ти го кажа, но Гембъл намекна, че дозира Джейсън в кражба на фирмени тайни.

– Джейсън никога не би направил подобно нещо!

– Не е там въпросът, а как нашият клиент възприема ситуацията. Фактът, че си излъгала Нейтън Гембъл, не ни помага никак. Знаеш ли какво ще стане с фирмата, ако Нейтън реши да изтегли сметката на „Трайтън“? Не си мисли, че не би го направил. – Уортън постепенно повишаваше тон.

– Хенри, когато Гембъл поиска да се свърже с Джейсън по телефона, имах на разположение само две минути, за да мисля.

– Добре, за бога, защо не призна на Гембъл истината? Както сама каза, Джейсън е бил в правото си.

– Защото няколко секунди след това разбрах, че мъжът ми е умрял!

Двамата замълчаха, но напрежението бе осезаемо.

– Мина известно време – напомни ѝ Уортън. – След като не си искала да кажеш на тях, можеше да се довериш поне на мен. Щях да уредя нещата. И сега си мисля, че ще се оправя. Гембъл не може да се сърди на нас, че мъжът ти е искал да си смени службата. И не смятам, че в бъдеще ще приеме с радост да движиш работите му. Може би е добре, че известно време ще си в отпуск.

Когато проговори, гласът на Сидни едва се чуваше. Имаше чувството, че някой е натикал в гърлото ѝ огромен юмрук.

– Хенри, не можеш да кажеш на Гембъл за новата работа на Джейсън.

– Ще ми обясниш ли защо?

– Защото научих, че Джейсън не е заминал, за да си урежда ново място. Явно... – Тя замълча, за да потисне риданието си. – Излъгал ме е.

Сега в гласа на Уортън имаше гняв.

– Нямах представа каква вреда може да нанесе всичко това на фирмата.

– Хенри, не знам какво става. Казвам ти това, което знам, а то не е много.

– Какво според теб трябва да кажа на Гембъл? Той очаква отговор от мен.

– Прехвърли топката при мен, Хенри. Кажи му, че не можеш да се свържеш с мен. Не се обаждам. Няма да се върна в офиса, докато нещата не се изяснят.

Уортън се замисли.

– Може би това ще свърши работа. Поне временно. Сидни, знам, че грешката не е у теб, но *фирмата* не бива да пострада. Това е основната ми грижа.

– Разбирам, Хенри. Междувременно ще направя всичко възможно, за да разбера какво става.

– Ще се молим за теб, Сидни. Обади се, ако имаш нужда от нещо. В „Тайлър, Стоун“ сме като голямо семейство. Помагаме си.

Сидни прекъсна линията и прибра телефона. Думите на Уортън я бяха засегнали, но може би пък не биваше да е толкова наивна? С Хенри бяха колеги и приятели в професията, но само до определена степен. Разговорът ѝ с него ѝ бе показал колко повърхностни могат да са понякога служебните отношения. Докато работиш и не предизвикваш смущения, докато благосъстоянието на фирмата се увеличава, няма за какво да се безпокоиш. Сега, когато внезапно се бе превърнала в самотна майка, трябваше да направи всичко възможно кариерата ѝ на юрист да не бъде прекратена. Още един проблем, който се добавяше към купчината други.

Тръгна по павираната алея и се насочи към известната университетска ротонда. Мина покрай не по-малко известната сграда, в чиито самостоятелни стаи, почти непроменени от времето на Томас Джеферсън и отоплявани само с камини, живееха най-добрите студенти. Красотата

на университетския комплекс винаги я бе изпълвала с възхищение. Сега не ѝ обърна внимание. Измъчвах я множество въпроси и бе крайно време да потърси отговорите им. Седна на стъпалата пред ротондата и пак извади клетъчния телефон. Набра номера. Телефонът извънтя два пъти.

– „Трайтън Глоубъл“.

– Кей? – каза Сидни.

– Сид? – Кей Винсънт, секретарката на Джейсън, беше прехвърлила петдесетте и обожаваше Джейсън. Няколко пъти дори бе идвала, за да се грижи за Ейми, когато им се бе налагало да излизат. Сидни я бе харесала от самото начало и двете често споделяха мненията си за майчинството, работата и мъжете.

– Кей, как си? Съжалявам, че не ти се обадих досега.

– Как съм аз? О, боже, Сид, толкова съжалявам! Толкова съжалявам!

Сидни почувства как сълзите напират в гърлото на по-възрастната жена.

– Знам, Кей, знам. Стана толкова внезапно, толкова... – Гласът ѝ потрепери, но успя да се овладее. Трябваше да научи някои неща, а Кей Винсънт беше най-честният източник на информация, който би могла да си представи. – Кей, Джейсън си взе отпуск, нали?

– Да. Каза, че щял да боядиса кухнята и да оправи гаража. Говореше за това от седмица.

– Не е ли споменавал пред теб за пътуването до Лос Анджелис?

– Не. Ужасих се, когато разбрах, че е бил в онзи самолет.

– Идвал ли е някой при теб, за да говорите за Джейсън?

– Много хора. Всички са потресени.

– А Куентин Роу?

– Да, няколко пъти. – Кей замълча за миг и попита: – Сид, защо са тези въпроси?

– Кей, това трябва да си остане между нас. Мислех, че Джейсън заминава за Лос Анджелис, за да си уреди нова работа в друга фирма. Това ми каза самият той. Неотдавна открих, че не е било истина.

Докато Кей асимилираше чутото, Сидни се осмели да зададе още един въпрос:

– Идва ли ти наум нещо, което би могло да го накара да ме излъже? Държал ли се е особено на работното си място?

Последва дълга пауза.

– Кей? – Сидни се раздвижи на стъпалата. Започваше да схваща. Изправи се рязко.

– Сид, наистина при нас е строго забранено да обсъждаме компани-
ята. Не искам да имам неприятности.

– Знам, Кей. Аз съм един от адвокатите на „Трайтън“, забрави ли?

– Да, но е малко по-различно. – Гласът на секретарката изведнъж се
загуби. Сидни се зачуди дали не е затворила, но след това чу Кей отно-
во. – Можеш ли да ми се обадиш по-късно довечера? Не искам да гово-
ря за това в работно време. Ще съм си у дома към осем. Все още ли па-
зиш телефонния ми номер?

– Разбира се, Кей. Благодаря ти.

Кей Винсънт затвори, без да каже нищо повече.

Джейсън рядко говореше със Сидни за работата си в „Трайтън“, ма-
кар като адвокат от „Тайлър, Стоун“ тя да бе в течение на много неща.
Мъжът ѝ гледаше на етичната страна на задълженията си много сериоз-
но. Винаги се стараше да не поставя жена си в неловко положение. По-
не досега. Сидни бавно се върна в подземния паркинг.

Плати на пазача и тръгна към колата си. Изведнъж се обърна, но
мъжът вече беше изчезнал зад ъгъла. Сидни се върна бързо на улицата и
се озърна. Нямахме жива душа. Но имаше множество магазини. Човек би
могъл да се скрие в някой от тях само за секунда. Беше го забелязала
най-напред, когато седеше на стъпалата пред ротондата. Гледаше я,
скрит зад едно дърво. Беше висок поне един и осемдесет, облечен с тъ-
мен шлифер. Лицето му беше полускрито зад тъмни очила, яката му бе
вдигната и още повече скриваше чертите му. На главата си носеше ка-
фява шапка, но въпреки това Сид бе успяла да види, че косата му е свет-
ла – руса, червеникаворуса може би. За момент се зачуди дали и парано-
ята не се прибавя към списъка от проблеми, но нямаше време да разсъж-
дава повече. Трябваше да се прибере у дома. Утре трябваше да вземе
дъщеря си. Спомни си, че майка ѝ бе споменала възпоменателна служба
за Джейсън. Трябваше да я уреди. Мисълта за службата я накара да си
спомни кошмарния факт, че Джейсън наистина е мъртъв. Независимо
как и защо я бе излъгал, него го нямаше. Сидни подкара към дома.

18.

Под облачната покривка, която бързо превземаше яркосиньото небе, духаше леден вятър. Цяла армия служители обикаляше около мястото на катастрофата, почервеняло от флагчетата, с които отбелязваха местоположението на останките. До кратера беше спрял кран, чиято кофа беше достатъчно голяма, за да побере двама души. Друг подобен кран бе спуснал стрелата си над кратера и възетата му се губеха в дълбочината на плиткия ад. Наоколо имаше камиони с лебедки и машини, които чакаха реда си. Най-важното, черните кутии, все още не бяха открити.

Извън оградената с жълта лента площ бяха опънати няколко големи палатки. В тях складираха отломките, които щяха да бъдат проучени на място. Джордж Каплан беше в едната от палатките и наливаше кафе от термос в две пластмасови чаши. За щастие снегът бе спрял, но продължаваше да е студено, а прогнозата обещавахе още валежи. Това не беше добре. Снегът можеше да обърка нещата още повече. Каплан подаде едната чаша на Лий Сойър и се огледа. Сойър проследи погледа му.

– Това с резервоара беше добра идея, Джордж – каза той. – Макар и да не беше останало кой знае какво, в лабораторията успяха да установят, че е било използвано старо и надеждно средство – солна киселина. Пробите показват, че би могла да разяде алуминиева сплав с такава дебелина за около два до четири часа и дори по-бързо, ако киселината е била подгрята. Не може да е станало случайно.

Каплан изсумтя.

– Разбира се. Няма как някой механик да се е разхождал по пистата с бутилка киселина и да е залял резервоара, без да иска.

– Нито за миг не съм смятал, че е станало случайно, Джордж.

Каплан разпери ръце.

– Солната киселина може да се пренесе в пластмасов съд, дори в бутилка с пробита капачка, за да се напръска точно където трябва. Детекторите за метал не могат да я хванат. Добър избор. – Лицето на Каплан се изкриви болезнено.

Огледа се още веднъж и отбеляза:

– Добре, че установихме поне приблизително кога е станало. Така кръгът на хората, които са имали достъп до машината и които трябва да проверим, се стеснява.

Сойър кимна.

– В момента ги проверяваме – каза той и отпи от кафето.

– Наистина ли мислиш, че някой е взривил цял самолет, за да премахне един-единствен човек?

– Възможно е.

– Всемогъщи боже, дано не прозвучи грубо, но не виждам защо, ако искаш да очистиш някой, не го причакаш на улицата и не му пръснеш черепа с куршум. Защо е било нужно това? – Каплан седна на един съгваем стол, затвори очи и разтри слепоочията си.

Сойър седна до него.

– Още не сме съвсем сигурни, но Либерман е бил единственият на борда, който заслужава подобно внимание.

– Толкова проблеми, за да премахнат шефа на Федералния резерв?

Сойър се загърна в палтото си, защото палатката не спираше ледения вятър.

– Когато съобщиха за смъртта на Либерман, финансовите пазари преживяха сериозно сътресение. Индексът Дау Джоунс падна с близо хиляда и двеста пункта или около двайсет и пет процента от целия си размер. Само за два дни. В сравнение с това крахът от двайсет и девета година прилича на хлъцване. Борсите в чужбина също реагират. – Сойър се втренчи в Каплан. – Само почакай, докато разберат, че е възможно Либерман да е бил премахнат нарочно. Никой не може да каже със сигурност какво ще стане тогава.

Очите на Каплан се разшириха.

– Боже! И всичко само заради този тип?

– Както казах, някой е убил Супермен.

– Значи потенциалните заподозрени са ужасно много. Чужди правителства, международни терористи и всякакви други боклуци, нали?

Сойър сви рамене.

– Да кажем, че не става дума за обикновен уличен престъпник.

Двамата замълчаха и се вгледаха в останките от самолета. След малко кранът издигна кофата и над ямата се появиха двама мъже. Кранът спусна кофата, двамата скочиха на земята и хукнаха към тях.

Първи дотича един рус младеж, чийто перчем скриваше момчешките му черти. В ръката си стискаше найлонов плик. Вътре имаше малък правоъгълен метален предмет, силно обгорял. Вторият мъж дотича почти веднага след него. Беше по-възрастен и пухтенето му показваше колко рядко се напруга физически.

– Направо не повярвах на очите си! – почти извика младият. –

Дясното крило беше отгоре, почти здраво. Предполагам, че лявата страна е понесла основния удар с пълния резервоар. Носът се е ударил в земята и е направил дупка, малко по-широка от диаметъра му. Крилете са се ударили в ръбовете ѝ и са се сгънали назад, върху фюзелажа. Цяло чудо, ако питате мен.

Каплан взе плика и се приближи до масата.

– Къде го намери?

– Беше закрепено към вътрешността на крилото, точно до гърловината за зареждане с гориво. Не знам какво е, но със сигурност не е част от самолета.

– Значи е било малко вляво от мястото, на което се е откъснало крилото.

– Точно така, шефе. Ако се беше откъснало десетина сантиметра по-навътре, и то щеше да отлети с него.

– Изглежда – обади се по-възрастният, – фюзелажът е защитил дясното крило от началната експлозия след удара в земята, пръстта е загазила огъня почти веднага. – Направи кратка пауза и добави тържествено: – Предната част на кабината обаче е отишла. Все едно, че не я е имало.

Каплан подаде плика на Сойър.

– Знаеш ли какво е това?

Сойър направи мрачна гримаса.

– Да, знам.

19.

Сидни Арчър отиде в офиса си и седна зад бюрото, като преди това затвори и заключи вратата. Минаваше осем вечерта, но въпреки това отнякъде се чуваше жуженето на факс. Вдигна телефонната слушалка и набра номера на Кей Винсът.

Отговори мъжки глас.

– Кей Винсът, ако обичате. Обажда се Сидни Арчър.

– Един момент.

Докато чакаше, Сидни огледа кабинета си. Мястото, което винаги я бе успокоявало, сега изглеждаше странно не на фокус. Дипломите на стената бяха нейните, но ѝ се струваше, че не може да си спомни кога и къде ги е заслужила. Каква ли изненада я очакваше на другия край на телефонната линия?

– Сидни?

– Здравей, Кей.

Гласът звучеше засрамено.

– Толкова зле се чувствам... тази сутрин дори не те попитах за Ей-ми. Как е тя?

– Сега е при майка ми и баща ми. – Сидни преглътна мъчително и добави: – Не знае, разбира се.

– Съжалявам, че се държах така днес, но знаеш какви са... Ако решат, че водиш лични разговори по техните телефони в работно време, позеленяват от яд.

– Знаем, Кей. Просто не знаех на кого друг бих могла да позвъня там. – Не добави: *На когото бих могла да се доверя.*

– Разбирам, Сид.

Сидни въздъхна. Трябваше да мине направо на въпроса. Ако беше вдигнала поглед, може би щеше да забележи, че дръжката на вратата бавно се завъртя и спря в най-долно положение.

– Кей, искаше ли да ми кажеш нещо? За Джейсън?

Кей отговори след дълга пауза.

– Не бих могла и да мечтая за по-свестен шеф. Работеше много, напредваше бързо. И все пак намираше време да поговори с всекиго, обръщаше внимание на хората. – Кей замълча. Може би искаше да подреди мислите си, преди да продължи. Сидни я подкани с въпрос.

– Е, промени ли се това? Джейсън започна ли да се държи

различно?

– Да – отговори Кей толкова бързо, че Сидни едва я чу.

– В какъв смисъл?

– Всъщност промениха се множество дребни неща. Първото, което ми направи впечатление, беше, че си поръча ключалка за кабинета.

– Това не е нещо необикновено, Кей. И моят кабинет се заключва. –

Сидни погледна към вратата. Дръжката вече не се движеше.

– Знам, Сид. Работата е, че той вече имаше ключалка.

– След като е имал, защо си е поръчал още една?

– Старата беше най-обикновена. Сигурно и твоята е такава.

Сидни пак погледна към вратата.

– Да, такава е. Най-обикновена. А ключалките не са ли едни и същи навсякъде?

– Не са, Сид. Джейсън поръча електронна брава, която се отваря със специална карта с микрочип.

– Карта с микрочип?

– Да, пластмасова, прилича на кредитна карта. Не знам точно как работи, но с такива се влиза в сградата и в някои нейни части с ограничен достъп.

Сидни бръкна в чантата си и извади пластмасовата карта, която беше намерила в бюрото на Джейсън у дома.

– Някой друг в „Трайтън“ има ли такава ключалка на кабинета си?

– Пет-шест души. Повечето обаче са от финансовия отдел.

– А Джейсън каза ли ти защо му е това допълнително подписуване?

– Попитах го, защото се обезпокоих да не би някой да е проникнал в сградата и да не са ни казали. Джейсън отговори, че бил поел допълнителни отговорности в компанията и в кабинета му имало неща, които трябвало да се пазят по-добре.

Сидни стана, защото се умори от седене, и закричи из кабинета си. Отиде до прозореца и се вгледа в тъмнината навън.

– Каза ли ти кой го е натоварил с тези допълнителни отговорности?

– Не. А и не исках да любопитствам.

– Какво още ти направи впечатление?

– Ами... напоследък Джейсън беше станал затворен. Намираще оправдания да не присъства на събранията на персонала. Така продължи целия минал месец.

– А ти попита ли го дали нещо не е наред?

– Да, веднъж, само че той не отговори. Беше добър приятел, но ми

беше шеф, така че не исках да му досаждам.

– Разбирам, Кей. – Сидни видя как някаква сянка минава пред про-
цепа на вратата и спира. Изчака няколко секунди, но сянката не се пре-
мести. Натисна копчето за безжична връзка и извади кабела от телефон-
ната слушалка. Беше ѝ хрумнало нещо.

– Кей, влизал ли е някой в кабинета на Джейсън?

– Ами... – Колебанието на Кей ѝ позволи да зададе още един
въпрос.

– Как е станало, след като вратата е била заключена с новата
ключалка?

– Това е проблемът, Сид. Никой не знае кода на бравата. Самата
врата е дебела шест сантиметра, масивно дърво, и е монтирана в желяз-
на рамка. Мистър Гембъл и мистър Роу не бяха във фирмата тази седми-
ца, а според мен никой друг не знае какво да прави.

– Значи никой не е влизал в кабинета на Джейсън, откакто... се
случи това?

Сидни погледна картата в ръката си.

– Никой. Късно днес се отби мистър Роу. Утре ще дойдат хора от
фирмата, която монтира бравата, за да отворят.

– Някой друг?

Кей въздъхна.

– Изпратиха човек от „Секюртек“.

– „Секюртек“? – Сидни премести слушалката в другата си ръка и
продължи да наблюдава сянката. Запристъпва към вратата. Не се безпо-
коеше, че може да е външен човек, защото в сградата продължаваха да
работят много от служителите.

– Това консултантът на „Трайтън“ по сигурността ли беше?

– Да. Зачудих се защо са им се обадили. Казват, че било нормална
процедура, когато се случи нещо подобно.

Сидни застана вдясно от вратата и бавно протегна ръка към
дръжката.

– Сидни, при мен в службата останаха някои неща на Джейсън.
Снимки, един пуловер, който ми даде веднъж, книги. Опитваше се да
събуди интереса ми към литературата от осемнайсети и деветнайсети
век, но, боя се, безуспешно.

– Да, да. Опитваше същото и с Ейми. Наложил се да му напомня, че
преди да се занимава с Волтер, е по-добре да се научи да чете ѝ пише.

Двете се засмяха и това беше приятно при дадените обстоятелства.

– Можеш да дойдеш да ги вземеш, когато поискаш.

– Ще дойда, Кей. Ще излезем да хапнем и ще поприказваме повече.

– За мен ще е удоволствие, Сид.

– Благодаря за нещата, които ми каза, Кей. Помогна ми много.

– Джейсън беше свестен човек, Сид.

Сидни почувства как сълзите ѝ напират, но когато погледна сянката под вратата, отново се овладя.

– Да, беше. – Произнесе последната дума с ледено примирение.

– Сид, ако имаш нужда от нещо, от каквото и да е, обади се, чуваш ли?

Сидни се усмихна.

– Благодаря ти, Кей. Може би ще ти се обадя.

Веднага щом прекъсна линията и свали слушалката от ухото си, Сидни отвори рязко вратата.

Филип Голдман не изглеждаше ни най-малко смутен.

Стоеше пред вратата – плешива глава, изразително лице, заоблени рамене, малко шкембенце – и я гледаше втренчено с изпъкналите си очи. Дрехите му изглеждаха скъпи и наистина бяха такива. С обувки Сидни беше с около два сантиметра по-висока от него.

– Сидни, минавах и видях, че кабинетът ти свети. Нямах представа, че си тук.

– Здравей, Филип – поздрави тя и го изгледа съсредоточено. В йерархията на фирмата Филип Голдман беше едно стъпало по-ниско от Хенри Уортън. Имаше солидна клиентела и животът му бе насочен към напредването в кариерата.

– Трябва да кажа... изненадан съм, че те виждам тук, Сидни.

– Точно сега трудно бих понесла да се прибера у дома, Филип.

Той кимна.

– Да, да, разбирам. – Видя телефонната слушалка в ръката ѝ и попита: – Говориш ли с някого?

– Свърших. Личен разговор. Трябва да се погрижа за куп неща.

– Разбира се. Смъртта е тежък удар. Внезапната смърт още повече. – Продължаваше да я гледа втренчено.

Сидни почувства, че лицето ѝ се налива с кръв. Обърна се, взе чантата си от канапето и бутна вратата напред, за да откачи палтото си. Филип Голдман трябваше да се отдръпне, за да не го удари.

– Имам среща и закъснявам.

Голдман отстъпи крачка. Сидни затвори вратата и демонстративно я заключи.

– Сидни, може би моментът не е подходящ, но искам да те поздравя

за работата ти по сделката със „Сайбърком“.

Тя рязко се обърна.

– Не бива да обсъждаме това, Филип.

– Знам, Сидни. Все пак, името ти се споменава няколко пъти в „Уолстрийт Джърнъл“. Нейтън Гембъл сигурно е доволен.

– Благодаря ти, Филип. – Застана с лице към него. – Трябва да тръгвам.

– Обади се, ако мога да помогна с нещо.

Сидни кимна, мина бързо по коридора към фойето и изчезна зад ъгъла.

Голдман тръгна след нея, за да се увери, че влиза в асансьора, после бавно се върна до кабинета ѝ. Огледа се, извади ключ, отвори вратата и влезе. Бравата изщрака и отново настъпи тишина.

20.

Сидни спря джипа на големия паркинг и тръгна към петнайсететажната сграда, в която се помещаваше световната централа на „Трайтън“. Каза коя е пред разговорната уредба до вратата. Видеокамерата, монтирана отгоре, бе насочена право към лицето ѝ. Отвори се малко капаче и ѝ наредиха да мушне палеца си в скенера за пръстови отпечатъци. Помисли си, че мерките за сигурност, които прилагаше „Трайтън“ след работно време, едва ли отстъпват на тези на ЦРУ Вратата от метал и стъкло се плъзна безшумно встрани. Влезе във фойето на сградата, в което имаше малък водопад, изумително висок стъклен таван и мрамор, колкото да се изчерпи средно голямо находище. Когато тръгна към асансьора, лампите се запалиха автоматично и осветиха пътя ѝ. Зазвуча приглушена музика, а вратите на асансьора се отвориха сами, когато приближи. В централата на „Трайтън“ бе демонстрирана цялата технологична мощ на компанията.

Качи се на осмия етаж.

Униформеният пазач стана от мястото си и стисна ръката ѝ. В очите му имаше болка.

– Здравей, Чарли.

– Мисис Арчър, моите съболезнования.

– Благодаря ти, Чарли.

Той поклати глава.

– Малко преди да стигне до върха. Работеше повече от всеки друг. Колко пъти сме оставали само двамата в цялата сграда! Понякога ми носеше кафе и сандвич. Без да го моля, просто го правеше. Не беше като повечето важни клечки тук, които си мислят, че са кой знае какво.

– Прав си, Джейсън не беше такъв.

– Не беше. Какво мога да направя за вас? Трябва ли ви нещо? Само кажете.

– Кей Винсънт тук ли е още?

Чарли я изгледа с недоумение.

– Кей? Не знам. Поех дежурството в девет. Тя обикновено си тръгва към седем, така че не сме се засекли. Нека проверя.

Чарли отиде до пулта. Кобурът с пистолета се удряше в бедрото му, а ключовете, окачени на колана, подрънкваха с всяка крачка. Седна на мястото си, сложи си слушалките и натисна някакви копчета. След

малко поклати глава.

– Няма я.

– Е, тя ми каза, че имала някакви неща... на Джейсън, които исках да прибера.

Сидни погледна надолу, сякаш не беше в състояние да продължи. Чарли се върна при нея и докосна ръката ѝ.

– Може би са на бюрото ѝ.

Сидни вдигна очи.

– Възможно е.

Той се поколеба. Знаеше, че това е сериозно нарушение на правилата, но пък... правилата понякога можеха да се нарушават. Върна се при пулта, натисна нужните копчета и Сидни видя как червената светлина над вратата към коридора стана зелена. Чарли отиде до вратата, откачи връзката ключове от колана си и отвори.

– Тук са много педантични относно мерките за сигурност, но ми се струва, че в този случай ситуацията е малко по-различна. А и няма никой. Обикновено сградата е като кошер докъм десет вечерта, но тази седмица са празниците. Сега трябва да направя обиколка на четвърти етаж. Знаете къде е мястото на Кей, нали?

– Да, Чарли. Благодаря ти.

Той стисна ръката още веднъж.

– Както казах, мъжът ви беше добър човек.

Сидни тръгна по меко осветения коридор. Бюрото на Кей беше срещу кабинета на Джейсън. Докато приближаваше, Сидни се огледа внимателно и се ослуша. Беше тихо. В кутия до стола на бюрото на Кей имаше пуловер и няколко снимки в рамки. Сидни бръкна на дъното и видя книга с позлатени ръбове. „Дейвид Копърфийлд“. Една от любимите на Джейсън. Прибра нещата в кутията и я остави където беше.

Огледа се пак. Нямаше жива душа. След като се увери, че е сама поне за момента, Сидни отиде до кабинета на мъжа си. Видя бутоните с цифри и помръкна. Кей не беше споменавала за това устройство. Замисли се за миг, после извади пластмасовата карта от джоба си, огледа се още веднъж и я мушна в процепа. Цифровите бутони светнаха. Сидни прочете надписа „READY“, който светеше до тях. Замисли се и набра няколко цифри. Нищо не се случи. Дори нямаше представа от колко цифри е кодът. Разтревожи се. Опита още няколко комбинации, но без успех.

Почти беше решила да се откаже, когато забеляза малък дисплей в единия ъгъл на таблото. Отброяваше секунди и в момента показваше

осем. Светлината на таблото ставаше все по-червена. „По дяволите!“ – изсъска тя. Алармена система! Броячът показваше пет секунди. Представи си всички последствия, ако я хванеха, че се опитва да проникне в кабинета на мъжа си. Катастрофата щеше да е пълна. Когато броячът показва три секунди, Сидни излезе от унеса си. В ума ѝ проблесна още една възможна комбинация. Набра 1–6–0–6 със свито сърце. Натисна последния бутон когато броячът показва нула. Затаи дъх и зачака алармената система да запиши.

Светлината изведнъж угасна. Сидни се облегна на стената. Шестнайсети юни беше рожденият ден на Ейми. В „Трайтън“ вероятно бе забранено за кодове да се използват елементарни за отгатване числа като собствения рожден ден или други подобни. Сидни беше абсолютно сигурна, че Ейми никога не напускаше мислите на баща си.

Издърпа пластмасовата карта от процепа. Извади от чантата си кърпа и улови дръжката на вратата с нея, за да не остави отпечатьци. Това, което правеше, едновременно я възбуждаше и изпълваше с ужас. Усещаше как кръвта пулсира в ушите ѝ. Влезе в кабинета и бързо затвори вратата.

Не можеше да рискува да запали осветлението – беше се подготвила. Фенерчето, което извади от чантата си, беше малко, но силно. Преди да го запали обаче, се увери, че щорите са плътно затворени. Лъчът се плъзна по стените. Беше идвала тук и преди. Освети рафтовете с техническа литература, напълно непонятна за нея. Технократите наистина управляват света, помисли си, ако не за друго, то защото само те могат да се оправят с проклетата машинария, когато се развали.

Компютърът беше изключен и наличието на допълнителна клавиатура, само с цифри, я накара да не изпробва късмета си, като го включи. Дори и да получи достъп до файловете, колкото и малко вероятно да беше, нямаше представа какво и къде да търси. Не си струваше рискът. Няколко от чекмеджетата на бюрото бяха заключени. В отключените не намери нищо интересно.

За разлика от собствения ѝ кабинет по стените не висяха дипломи – нямаше нищо лично. Забеляза с блеснали очи, че на видно място върху бюрото стои снимката им – Ейми, тя и Джейсън. Докато се оглеждаше, ѝ хрумна, че е поела огромен риск за нищо. Изведнъж чу шум – източникът му беше в кабинета. Обърна се рязко и при движението фенерчето ѝ удари микрофона, който за неин ужас се огъна на две. Остана съвършено неподвижна и зачака звукът да се повтори. Най-накрая, след около минута, насочи вниманието си към микрофона. Опита се да го

върне в първоначалния му вид, но не успя. Отказа се, избърса отпечатъците от пръстите си и се върна до вратата. Угаси фенерчето. Отвори отново с кърпичката си, послуша се и излезе.

Чу стъпките, когато стигна до бюрото на Кей. Помисли си, че може да е Чарли, но не чу подрънкването на връзката ключове. Огледа се бързо, за да определи от коя посока идват. Не беше от фойайето, където беше пултът на Чарли, а от противоположната посока. Скри се зад бюрото на Кей и затаи дъх. Стъпките приближаваха. Спряха. Мина цяла минута в пълна тишина. После се чу леко щракване.

Не се съдръжа и се надигна, за да погледне. Само на два метра видя мъжки силует. Беше пред вратата на кабинета и натискаше дръжката на вратата. Извади от джоба на ризата си пластмасова карта и я вдигна към процепа, но се поколеба, сякаш се чудеше дали да рискува. Отказа се и я прибра.

Куентин Роу нямаше доволен вид, когато тръгна назад по коридора, откъдето беше дошъл.

Сидни се измъкна от скривалището си и пое в противоположната посока. Когато сви зад ъгъла, чантата ѝ се удари в стената и шумът, макар и слаб, отекна като експлозия в притихналата сграда. Чу, че стъпките притихнаха. След това бързо започнаха да приближават. Сидни забърза по коридора, мина през голямата врата и след секунда застана пред пулта на Чарли.

– Мисис Арчър, добре ли сте? Пребледняла сте като призрак.

Стъпките приближаваха вратата. Сидни направи знак на Чарли да мълчи и да седне на стола си. Той чу стъпките, схвана за какво става дума и бързо зае мястото си зад пулта. Сидни бързо отиде до тоалетната, отвори леко вратата и се обърна към вратата на коридора. Веднага щом Роу се появи, Сидни се престори, че излиза от тоалетната и търси нещо в чантата си. Вдигна очи. Той я гледаше втренчено, все още не беше затворил вратата към охраняваната зона.

– Куентин! – извика Сидни изненадано, доколкото успя. Роу погледна Чарли, после пак нея, изпълнен с подозрения.

– Какво правиш тук? – Не се постара да скрие неудоволствието си.

– Говорих с Кей и тя ми каза, че в бюрото ѝ имало неща на Джейсън. Лични вещи, които исках да взема.

– Нищо не може да се изнася оттук без разрешение. Особено вещи на Джейсън – отвърна той троснато.

Сидни го изгледа фронтално.

– Знаем, Куентин.

Отговорът ѝ го изненада. Обърна се към Чарли, който гледаше Роу намръщено.

– Чарли вече ме уведоми, но доста по-любезно. Не ме пусна да вляза, защото не е позволено.

– Съжалявам, ако съм бил груб. В последно време ми се събра доста.

– А на нея не!? – В гласа на Чарли прозвучаха нотки на гняв и изумление. – Тя загуби съпруга си, за бога!

Сидни се намеси, преди Куентин Роу да успее да отговори.

– Чарли, с Куентин вече говорихме за това. Нали, Куентин?

Роу сякаш се смали под убийствения ѝ поглед. Реши да смени темата.

– Стори ми се, че чух шум. – Пак я погледна укоряващо.

– Ние също – отговори тя веднага. – Точно преди да вляза в тоалетната, Чарли отиде да провери какво става. Предполагам, че е чул теб, а ти си чул него. Не смяташе, че е останал някой от служителите. Ти обаче си бил тук. – Тонът ѝ беше не по-малко укоряващ и многозначителен.

Роу се наежи.

– Аз съм президент на тази компания. Мога да идвам по всяко време на денонощието и никой няма да ми държи сметка.

Сидни се втренчи в него.

– Разбира се. Само че би трябвало да работиш за компанията, а не за себе си, независимо че работното време е свършило отдавна. Говоря като юридически съветник на компанията, Куентин. – При нормални обстоятелства и през ум не би ѝ минало да каже подобно нещо на висш служител на фирма клиент.

Роу започна да заеква.

– Разбира се... аз... работя за компанията. Знам всички... – Млъкна изведнъж, защото Сидни се приближи до Чарли и стисна ръката му.

– Благодаря ти, Чарли. Правилата са си правила и не мога да ти се сърдя.

Роу не видя начина, по който Сидни погледна възрастния униформен пазач, но на лицето му видя усмивка на благодарност.

– Лека нощ, Сидни – каза Роу, когато тя се отправи към асансьора.

Не му отговори, дори не го и погледна. Когато изчезна в асансьора, Роу се обърна ядосано към Чарли, който бе тръгнал към вратата.

– Къде отиваш? – попита го.

– Трябва да правя обиколките си – отвърна Чарли спокойно. – Това е част от работата ми. – Наведе се леко, защото Роу беше по-нисък от

него. Когато стигна до вратата, се обърна и добави: – Между другото, няма да има обърквания, ако ме уведомявате, че сте тук. – Докосна кобура с пистолета. – Така можем да избегнем неприятни инциденти, нали? – Роу пребледня при вида на оръжието. – Ако пак чуете шум, най-добре ме повикайте, мистър Роу. – На лицето на Чарли се разля широка усмивка.

Роу остана на място известно време, дълбоко замислен, после тръгна към кабинета си.

21.

Лий Сойър огледа триетажната жилищна сграда, намираща се на около пет мили от международно летище Дълес. Обитателите ѝ имаха на разположение напълно обзаведен фитнес-център, басейн с олимпийски размери, сауна и голяма зала за празненства. Това бяха предимно млади и неженени хора с престижни професии, които ставаха рано, за да изпреварят задръстванията по пътя към града. На паркинга се виждаха беembeта, саабове и тук-там някое порше.

ФБР се интересуваше само от един обитател, който не беше млад адвокат, специалист по маркетинг или доктор на науките. Сойър нареди нещо по радиостанцията си. В колата с него седяха още трима агенти. Наоколо бяха пръснати още пет екипа на ФБР, както и облечените в черно елитни командоси от корпуса за спасяване на заложници. Взвод местни полицаи също щяха да участват в операцията. Наблизо имаше множество невинни хора и Сойър бе положил големи усилия да не пострада никой, освен този, който според него беше отговорен за смъртта на близо двеста души.

Планът за залавянето беше разработен като по учебник – значително превъзхождаща обекта сила, действаща при пълна изненада и при пълен контрол, така че всякаква съпротива да стане излишна.

Агентите бяха въоръжени с 9-милиметрови пистолети с достатъчно резервни пълнители. Във всяка група имаше по един човек, въоръжен с пушка помпа дванайсети калибър, и друг, въоръжен с автоматична карабина колт. Командосите имаха едрокалибрани автоматични оръжия с електронни лазерни мерници.

Сойър даде знак и всички се раздвижиха. За по-малко от минута командосите стигнаха до вратата на апартамент 321 и взеха на прицел единствения друг възможен изход – двата прозореца на апартамента, гледащи към басейна. След като се увериха, че от апартамента не се чува нищо, командосите разбиха вратата и връхлетяха вътре. Не се чу стрелба. След секунда Сойър получи сигнал, че всичко е спокойно. Той и хората му изтичаха нагоре по стълбата.

Там ги очакваше главният командос.

– Птичката излетяла ли е?

Командосът поклати глава.

– Може да се каже. Някой ни е изпреварил. – Кимна към малката

спалня в задната част на апартамента.

Сойър бързо отиде там. Още с влизането потрепери – мястото беше студено като хладилник. Лампата светеше.

Мъжът лежеше по очи между леглото и стената. Виждаха се множество огнестрелни рани по гърба и тила. На пода се търкаляха дванайсет сплескани куршума и оръжието, с което бяха изстреляни. Сойър и двама командоси внимателно повдигнаха трупа, обърнаха го странично и след като го огледаха, го върнаха в положението, в което го бяха заварили.

– Кажете на щатските полицаи веднага да извикат съдебен лекар – излая агент Сойър по радиостанцията. – Криминолозите да дойдат моментално.

Той погледна трупа. Кучият син вече нямаше да взривява самолети, това поне беше сигурно, макар че надупченият с куршуми търбух едва ли беше достатъчно наказание за деянието му. Само че нямаше и да проговори. Сойър излезе от стаята, стиснал радиостанцията в ръка. В коридора видя, че климатикът изстудява на пълна мощност. Температурата едва ли беше повече от десет градуса. Записа в какво положение е заварил регулатора и с върха на химикалката, за да не повреди евентуални отпечатьци от пръсти, го върна в нормално положение. Нямаше смисъл хората му да умрат от студ, докато разследват престъплението. Облегна се на стената. Чувстваше се потиснат. Макар и да не бе хранил големи надежди, че ще заварят заподозрения в апартамента му, сега ставаше ясно нещо по-лошо – някой изпреварваше ФБР. Дали беше изтекла информация, или пък убийството беше част от по-голям план? Сойър се надяваше да разбере.

22.

Сидни излезе от сградата на „Трайтън“ и тръгна през паркинга. Беше толкова замислена, че не видя дългата черна лимузина, докато тя не спря точно пред нея. Задната врата се отвори и слезе Ричард Лукас. Беше с тъмносин еднореден костюм. Лицето му се отличаваше със сплескания нос и малките очички, които бяха твърде близо едно до друго. Широките му рамене и издутината под мишницата вдъхваха уважение.

– Мистър Гембъл би искал да се срещне с вас. – Тонът му беше равен. Вдигна ръка върху отворената врата на колата и Сидни видя кобура с пистолета. Сепна се, после преглътна мъчително и очите ѝ заблестяха.

– Не мисля, че това влиза в плановете ми в момента.

Лукас сви рамене.

– Както желаете. Все пак мистър Гембъл смята, че е по-добре да поговори най-напред с вас, за да чуе вашата версия, преди да предприеме каквото и да било. Смята, че колкото по-рано се срещнете, толкова по-добре ще бъде за *всички*.

Сидни погледна черните стъкла на лимузината.

– Къде иска да се срещнем?

– В имението му. – Погледна си часовника. – Ще пристигнем след около трийсет и пет минути. Разбира се, след като разговорът ви приключи, ще ви върнем тук.

Тя го изгледа.

– А имам ли друг избор?

– Човек винаги има избор, мисис Арчър.

Сидни се уви в палтото си и се качи в колата.

Сидни видя силует на огромна каменна къща сред педантично поддържана градина, оградена с дървета. *Ще се справиш*, каза си тя. Разпитът можеше да бъде и двупосочен. Ако Гембъл искаше да научи нещо от нея, тя също би могла да научи нещо от него. Последва Лукас през двойната врата, влязоха във внушителен вестибиол и оттам в голяма стая с махагонова ламперия и комфортна мебелировка. По стените бяха окачени оригинални маслени портрети на възрастни мъже. В камината гореше слаб огън. На масата в ъгъла беше сервирана вечеря за двама. Въпреки че нямаше апетит, ароматът ѝ се стори примамлив. На масата се изстудяваше бутилка вино.

Вратата се затвори и изщрака. Тя се обърна и се увери, че е заключена. Зад гърба си чу шум и погледна напред.

Нейтън Гембъл, облечен по домашному, с разкопчана яка на ризата и широки панталони с маншети, стана от един висок стол, който беше обърнат към стената. Пронизващият му поглед я накара да потрепери. Той се приближи до масата.

– Гладна ли си?

– Не, благодаря.

– Е, ако решиш, има достатъчно храна. Надявам се, няма да въразиш, ако хапна малко.

– Намираш се у дома си.

Гембъл седна и започна да си сервира. Наля вино в две чаши.

– Когато купих къщата, получих в добавка изба с две хиляди много прашни бутилки. Нищо не разбирам от вино, но моите хора твърдят, че колекцията е първокласна. Не че имам намерение да колекционирам каквото и да било. Там, където отраснах, хората колекционираха само пощенски марки. Това тук е за пиене.

– Не мисля, че...

– Не обичам да пия сам. Освен това на самолета ти подейства добре, нали?

Сидни кимна, свали бавно палтото си и пое чашата. Стаята беше успокояващо топла, но тя остана нащрек. Беше задължително, когато си в близост до действащ вулкан или хора като Нейтън Гембъл. Седна на масата и се вторачи в него. Той започна да се храни. Кимна й.

– Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш?

Сидни вдигна чашата.

– Това ми е достатъчно, благодаря.

Той сви рамене, отпи глътка вино и започна да реже голямо парче пържола.

– Неотдавна говорих с Хенри Уоргън. Приятен човек. Грижи се за хората си. Ценя това качество. Аз също се грижа за хората си.

Натопи залък хляб в соса и го лапна.

– Хенри ми беше чудесен учител.

– Това е интересно. Аз никога не съм имал учител, когато се издигах. Може би щеше да ми е по-приятно.

Сидни огледа стаята.

– Не личи да си пострадал от това.

Гембъл вдигна чашата си, чукна я в нейната и продължи да се храни.

– Добре ли си? Изглеждаш ми отслабнала, откакто те видях последния път.

– Справям се. Благодаря, че попита.

Тя махна кичур коса от лицето си и продължи да го наблюдава. Стремеше се да владее нервите си. Очакваше неизбежния момент, когато празните приказки щяха да престанат. Предпочиташе да говорят направо. Гембъл си играеше с нея. Беше виждала как го прави с други.

Той напълни чашата си отново и въпреки възражението ѝ напълни и нейната. След още двамадесет минути неангажиращ разговор Гембъл избърса устата си със салфетка, стана и отведе Сидни до огромното капапе пред камината. Тя седна, кръстоса крака и незабелязано въздъхна. Той остана прав до камината. Гледаше я изпод гъстите си вежди.

Сидни се взря в огъня, отпи глътка вино и вдигна очи към Гембъл. След като не възнамеряваше да започне, щеше да го направи тя.

– Аз също говорих с Хенри, явно скоро след теб.

Гембъл кимна разсеяно.

– Предположих, че ще ти се обади след разговора ни.

Макар и да запазваше непроницаемия си вид, Сидни вътрешно се гневеше заради начина, по който Гембъл манипулираше и тормозеше хората, за да получи каквото иска. Той извади пура от кутия, оставена върху рафта над камината.

– Възразяваш ли?

– Както казах, ти си у дома си.

– Според някои към пурите не се привиквало. Не съм толкова сигурен, но човек все от нещо трябва да умре, нали?

Сидни отпи още една глътка вино.

– Лукас каза, че си искал да поговорим. Не съм запозната с дневния ред, така че защо не започнеш?

Преди да отговори, Гембъл дръпна няколко пъти от пурата, за да се разгори добре.

– В самолета ме излъга, нали? – В гласа му нямаше и следа от гняв и тя се изненада. Смяташе, че при такива обстоятелства човек като Нейтън Гембъл ще изпадне в неукротима ярост.

– Да, може да се каже, че не бях изцяло откровена.

Едно мускулче на лицето му потрепери.

– Толкова си хубава, че непрекъснато забравям каква е професията ти. Предполагам, че адвокатите правят разлика между „лъжа“ и „не съм изцяло откровен“, само че, честно казано, аз лично не давам пет пари за нея. Ти ме излъга и ще запомня само този факт.

– Разбирам.

– Защо мъжът ти беше в онзи самолет? – Въпросът излетя като снаряд от устните му, но лицето му остана безизразно.

Сидни се поколеба, после реши да му каже. Рано или късно щеше да го направи.

– Джейсън ми каза, че са му предложили висок пост в друга фирма, с централа в Лос Анджелис. Трябвало да се срещне с някои хора, за да уточни подробностите.

– Коя фирма? „Ар Ти Джи“?

– Не, не беше „Ар Ти Джи“. Изобщо не беше конкурент на „Трайтън“. Затова и не сметнах за необходимо да ти кажа истината. Само че, както се оказа, няма никакво значение коя е била тази фирма.

– Защо? – Гембъл я изгледа с изненада.

– Защото Джейсън не ми е казал истината. Не са му предлагали никакъв пост, не е имало насрочени срещи. Открих го току-що.

Каза го колкото можеше по-спокойно.

Гембъл пресуши чашата си и изпуши доста голяма част от пурата, преди да продължи. Сидни бе забелязала подобно поведение и при други свои богати клиенти – нищо не можеше да ги накара да се разбързат. Времето на другите им принадлежеше.

– Значи съпругът ти те е излъгал, а ти излъга мен. Сега от мен се очаква да приема думите ти за чиста монета? – Тонът му си остана равен, но си личеше, че не ѝ вярва. Сидни не можеше да го обвинява. – Ти си мой адвокат. Посъветвай ме какво да правя в тази ситуация, Сидни. Да приема ли показанията на свидетеля, или не?

– Не те карам да приемаш каквото и да било – отговори тя бързо. – Ако не ми вярваш, а сигурно имаш основания, аз не мога да направя нищо, за да променя нещата.

Гембъл кимна замислено.

– Добре. Какво друго?

– Няма нищо друго. Казах ти всичко, което знам.

Гембъл хвърли пурата в огъня.

– Хайде де! През трите си брака имах възможност да установя за свое разочарование, че съпрузите си споделят някои неща в леглото. Защо да смятам, че ти си по-различна?

– Джейсън не е говорил с мен за работата си в „Трайтън“. Това, което правеше в твоята компания, беше поверително и аз не знам нищо. Аз също имам въпроси, но нямам отговори. – В гласа ѝ се прокрадна горчивина, но Сидни бързо се овладя. – Случило ли се е нещо в

„Трайтън“? Нещо, свързано с Джейсън? – Гембъл мълчеше. – Наистина искам да получа отговор на този въпрос.

– Не възнамерявам да ти казвам каквото и да било. Най-напред не знам на чия страна си. Съмнявам се, че си на моя. – Изгледа я толкова свирепо, че тя почувства как се изчервява. Свали на пода кръстосания си крак и го погледна.

– Знам, че се съмняваш.

Гембъл я прекъсна ядосано.

– Дяволски права си, че се съмнявам. „Ар Ти Джи“ е по петите ми. Всички ми говорят, че фирмата ми ще загине, ако не купя „Сайбърком“. Ти как би се чувствала на мое място? – Не я остави да му отговори. Седна до нея и улови едната ѝ ръка. – Виж какво, наистина съжалявам за смъртта на мъжа ти и при други обстоятелства изобщо нямаше да се интересувам защо се е качил на самолета. Когато обаче всички започват да ме лъжат едновременно и бъдещето на компанията ми виси на косъм, започвам да се интересувам. – Гембъл пусна ръката ѝ. Сидни скочи на крака и взе палтото си. Очите ѝ се наляха със сълзи.

– В момента – каза тя – не давам пет пари за теб или компанията ти. Мога да ти кажа само, че нито аз, нито мъжът ми сме направили нещо нередно, каквото и да било. Разбра ли? – Очите ѝ горяха. Дишаше учестено. – А сега искам да си тръгвам.

Нейтън Гембъл я изгледа продължително, после отиде до една масичка в другия край на масата и вдигна телефона. Сидни не го чу какво каза. След малко вратата се отвори и влезе Лукас.

– Последвайте ме, мисис Арчър.

Преди да излезе, тя се обърна към Гембъл. Той вдигна чашата си като за на здравица.

– Нека да поддържаме връзка – каза той тихо. Тези четири най-обикновени думи я накараха да потрепери.

След по-малко от четирийсет и пет минути Лукас я остави при джипа. Тя бързо се качи и подкара. Натисна бутона и набра един от запомнените номера. Отговори сънлив глас.

– Хенри, аз съм, Сидни. Съжалявам, че те събудих.

– Сид, колко е часът? Къде си?

– Искам да ти кажа, че току-що разговарях с Нейтън Гембъл.

Хенри Уортън се събуди напълно.

– Как така?

– Да кажем, че стана по предложение на Нейтън.

– Опитах се да те покрия.

- Знам, Хенри. Оценявам го.
- Как мина?
- При тези обстоятелства едва ли би могло да мине по-добре. Всъщност мина доста цивилизовано.
- Звучи добре.
- Само че нещата могат да се променят и исках да го знаеш. Тръгнах си от къщата му преди малко.
- Как се разделихте с Нейтън?
- Тя въздъхна.
- Споразумяхме се да поддържаме връзка.

Хотел „Хей-Адамс“ беше само на няколко пресечки от офисите на „Тайлър, Стоун“. Сидни се събуди рано – часовникът показваше пет сутринта. Прецени събитията от предишната вечер. Влизането в кабинета на мъжа ѝ се бе оказало безполезно, а срещата с Нейтън Гембъл не я бе изплашила. Надяваше се да е успокоила Хенри Уортън. Поне засега. Взе душ набързо, поръча си кафе по телефона. Най-късно в седем трябваше да е на път, за да вземе Ейми. Там щеше да поговори с родителите си за възпоменателната служба за Джейсън.

В шест и половина беше облечена и готова да тръгне. Родителите ѝ по навик ставаха рано, а Ейми рядко се будеше след шест. Набра номера. Обади се баща ѝ.

- Как е тя?
- Майка ти се занимава с нея. Току-що я изкъпа. Сутринта нахълта в спалнята ни, красива като принцеса, като че ли светът е неин. – Сидни долови гордост в гласа на баща си. – А ти как си, скъпа? Звучиш ми малко по-добре.
- Държа се, татко. Поспах малко, не знам как успях.
- С майка ти решихме да дойдем при теб и не искаме никакви възражения. Ще се грижим за къщата, ще правим каквото се налага, ще ти помагаме за Ейми.
- Благодаря, татко. Ще съм при вас след два часа.
- Ейми влезе току-що, мокра като врабче след дъжд. Ще ти се обади.
- Сидни чу как малките ръчички поемат слушалката. По жицата долетя кискане.
- Ейми, мила, обажда се мама. – Родителите ѝ я увещаваха да каже нещо.

– Здравей, мамо.

– Да, скъпа, обажда се ма-ма.

– На *мен* ли говориш? – Ейми се разсмя необуздано. В момента това беше любимата ѝ фраза и винаги подскочаше от удоволствие, когато я произнесеше. Дъщеря ѝ продължи да споделя своята представа за живота на език, който Сидни успяваше да дешифрира, поне в по-голямата му част. Тази сутрин ставаше дума за палачинки, бекон и птицата, която нападнала котка на улицата. – Татко, искам татко! – каза детето и усмивката на Сидни се изпари. Затвори очи. Ръката ѝ се плъзна по челото и отмахна кичур коса. Почувства болезнена буца да засяда в гърлото ѝ. Закри слушалката с ръка, за да не чуе Ейми.

– Дочуване, скъпа. Ще се видим скоро. – Сълзите ѝ потекоха свободно. Соленият им вкус ѝ беше добре познат.

– Сидни?

– Да, мамо. – Сидни избърса очите си с ръкав, но сълзите не преставаха да бликат.

– Съжалявам. Ейми не може да говори с теб, без да си спомни за баща си.

– Знам.

– Поне спа добре.

– Ще се видим скоро, мамо.

Сидни затвори телефона и остана няколко минути на мястото си, с ръце в скута. След това отиде до прозореца, дръпна леко завесите и погледна навън. Луната и уличните лампи осветяваха района много добре. Въпреки всичко Сидни не видя мъжа, стаен зад една ограда на отсрещната страна на улицата, който бе насочил към нея бинокъл. По навик, от дългогодишния си опит в подобни занимания, той отбелязваше и най-малките подробности. Лицето и особено очите ѝ бяха уморени. Шията ѝ беше дълга и грациозна, като на фотомодел, но раменете ѝ бяха извити назад, което издаваше напрежение. Когато тя се отдалечи от прозореца, той свали бинокъла от очите си. Тази жена, заключи той, има сериозни проблеми. След като бе видял с очите си подозрителното поведение на Джейсън Арчър на летището сутринта преди самолетната катастрофа, смяташе, че Сидни Арчър има защо да е нервна, разтревожена, дори уплашена. Облегна се на стената и продължи да наблюдава.

23.

Лий Сойър погледна през прозореца на малкия си апартамент в югоизточната част на Вашингтон. През деня оттам се виждаше купола на гара Юниън. Но до разсъмване оставаха поне трийсет минути. Беше се прибрал у дома към четири и половина сутринта, след като бяха открили трупа на човека, заредил самолета с гориво. Позволи си да прекара десет минути под горещия душ, за да се освежи. После се облече, направи си кафе, изпържи две яйца с шунка, която може би трябваше отдавна да е изхвърлил на боклука, и препече няколко филийки хляб. Хапна набързо на масичката за сервиране във всекидневната, осветена само от една нощна лампа. Този малък апартамент беше мястото, където се хранеше и от време на време спеше, защото след развода не бе в състояние да си позволи нищо повече. В действителност обаче това не беше и никога нямаше да бъде негов дом, въпреки че бе донесъл със себе си някои лични вещи, сред които се открояваха снимките на четирите му деца. Взе едната, на най-малката му дъщеря. Всички я наричаха Меги. Беше руса и хубава, наследила високия ръст, правия нос и пълните устни на баща си. Кариерата му във ФБР беше започнала, когато тя растеше, и по-голямата част от юношеството ѝ бе прекарал извън дома. Сега плащаше. Двамата не си говореха. Поне дъщеря му не му говореше.

Погледна часовника си. Наближаваше седем. Скоро трябваше да тръгва към службата. Макар че имаше официално работно време, всъщност стоеше там почти непрекъснато. Не беше трудно да се разбере защо, тъй като работата беше последното, което му бе останало. Винаги щеше да има ново разследване. Точно това му бе казала и жена му вечерта, когато решиха, че ще се разведат. И беше права – винаги щеше да има ново разследване. Лий Сойър нахлупи шапката си, мушна пистолета в кобура и излезе.

Главната квартира на ФБР на Пенсилвания Авеню беше на по-малко от пет минути с кола. Там работеха около седем хиляди и петстотин от общо двайсет и четири хилядите служители на Бюрото. От тези седем хиляди и петстотин само хиляда бяха специални агенти – другите бяха помощен и технически персонал.

Около голямата заседателна маса бяха насядали служители. Някои преглеждаха документи, други се взираха в екраните на компютрите си.

Намираха се в Центъра за стратегическа информация – комплекс от стаи с ограничен достъп, оградени със стъклени стени и защитени от всички известни начини за подслушване. Оттук се ръководеха всички по-отговорни операции на ФБР. На едната стена висяха часовници, показващи времето в различните часови пояси. Имаше засекретени комуникационни канали с Белия дом, ЦРУ и множество други правителствени институции, занимаващи се с осигуряването на законността. Залата нямаше прозорци и беше застлана с дебел мокет. В съседство имаше малка кухня за служителите, които понякога прекарваха часове наред в залата. В момента приготвяха кафе. Кофеинът и активната мисловна дейност вървяха ръка за ръка.

Сойър седна срещу Дейвид Лонг, дългогодишен служител от отдела за борба с тероризма, който прелистваше някаква папка. Вляво от Лонг седеше Хърб Баракс, агент от резидентурата в Шарлотсвил, най-близкия до мястото на катастрофата град. До Баракс бяха агентът от Ричмънд и още двама агенти от Вашингтон.

Лорънс Малоун, директорът на ФБР, беше излязъл час преди това, след като го бяха информирали за убийството на някой си Робърт Синклер, наскоро постъпил на работа във „Вектор Фюълинг Системс“ – фирмата, зареждаща самолетите с гориво. Сойър беше сигурен, че ако проверят отпечатъците от пръстите му чрез автоматичната система за идентифициране, ще се окаже, че името е друго. Престъпниците от такъв калибър не използват истинските си имена, за да заемат работното място, което по-късно би им позволило да изпълнят пъкления си план.

С катастрофата на полет 3223 се занимаваха повече от двеста и петдесет агенти. Според Сойър Синклер бе свършил само мръсната работа. Зад него стоеше някой друг. Макар че във вестниците вече се бяха появили някои слухове, официалното съобщение за случилото се трябваше да се появи в пресата на следващия ден. Обществеността щеше да иска отговори, при това съвсем скоро. Сойър нямаше нищо против да ги даде, стига да се добереше до тях, а това рядко ставаше така бързо, както му се искаше.

Лонг вдигна поглед към Сойър и каза:

– Прав беше, Лий. Оказа се усъвършенстван вариант на механизма, който в момента е последният писък на модата в запалките за цигари. Няма пламък, само платинена спирала, излъчваща силна топлина, която почти не се вижда.

– Знам. Подобно нещо бяха използвали при подпалването на данъчната служба миналата година, помниш ли? – отвърна Сойър.

– Да. То може да поддържа температура от около осемстотин градуса по Целзий, без да се влияе от силен вятър или студ. Устройството е имало газ за около пет часа и е било конструирано така, че да се самозапали отново, ако въпреки всичко угасне поради някаква причина. Било е залепено със специално лепило. Когато киселината е пробила резервоара, горивото е изтекло и се е запалило. – Поклати глава. – Просто и хитро. Можеш да го носиш и в джоба си, защото по същество това е най-обикновена запалка. – Лонг запрелиства листата в папката. Останалите го гледаха и чакаха. – Не им е бил нужен часовников механизъм или висотомер. Преценили са момента по времето, за което киселината би разяла стената на резервоара. При всички случаи е щяло да стане във въздуха, защото полетът трае пет часа.

Сойър кимна.

– Каптан и хората му са открили черните кутии. Корпусът на тази, която записва параметрите на полета, се е пукнал, но лентата вътре е запазена. Първоначалното заключение е, че десният двигател, заедно с кабелите и маркучите, които го свързват с корпуса на самолета, се е откъснал секунди след като другата кутия е записала необичаен звук. В момента този звук се изследва. Не е регистрирана рязка промяна на налягането в кабината, така че съвсем определено експлозия вътре в самолета не е имало. Преди това всички системи са работили нормално. След като крилото се е откъснало, не е имало никакъв шанс за спасение.

– Разговорите на пилотите показват ли нещо интересно? – попита Лонг.

Сойър поклати глава.

– Възкличания. Сигналът за бедствие. Данните от кутията показват, че самолетът е полетял вертикално, напред с носа от височина десет хиляди метра. Вторият двигател е работел почти на пълна мощност. Никой не знае дори дали са били в съзнание при тези условия. Надявам се да не са били – добави той мрачно.

Сега, след като вече бе доказано, че става дума за саботаж, ФБР официално бе поело разследването от Националния съвет по безопасността на транспорта. Сойър, който се бе представил повече от добре при разследването на атентата над Локърби, щеше да ръководи следствието.

ФБР отделяше огромни финансови и човешки ресурси, за да прониква в терористичните организации, действащи на територията на САЩ, така че да осуетява плановете им, преди да са дали зловещите си плодове. Инцидентът с полет 3223 беше дошъл като гръм от ясно небе.

Никаква информация за подобно нещо не бе минала по каналите. След като Бюрото не бе успяло да предотврати случилото се, трябваше да направи всичко възможно, за да накаже виновните.

– Е, вече знаем какво се е случило със самолета – продължи Сойър.
– Сега трябва да открием кой и защо го е направил. Да започнем с мотивите. Рей, какво ново научи за Артър Либерман?

Реймън Джаксън отвори бележника си и каза:

– Доста неща. Най-напред, този човек е имал неизлечимо заболяване. Рак на панкреаса. Напреднал стадий. Оставаха са му може би шест месеца. *Може би*. Всякакво лечение е било преустановено. Но е поемал огромни дози обезболяващи средства. Разтвор на Шлезинджър, комбинация от морфин и антидепресант, вероятно кокаин. Това е едно от малкото му законни приложения в тази страна. Либерман е имал специално устройство, което впръсква сместа директно в кръвта.

По лицето на Сойър се изписа изненада. *Тайните на Уолтър Бърнс*.

– Шефът на Федералния резерв е щял да живее още само шест месеца и никой да не знае!?! Ти откъде научи?

– В едно шкафче в апартаментата му намерих флакон хапчета. Веднага отидох при неговия личен лекар и му казах, че провеждаме рутинно разследване. От картоната на Либерман личеше, че напоследък често е ходил при него, както и в престижни болници. После споменах лекарството, което намерих. Докторът се разтревожи, когато стана дума за това. Намекнах, че ако не каже истината на ФБР, може да загази сериозно. Омекна, когато заговорих за официална призовка. Вероятно е сметнал, че щом пациентът му е умрял, вече няма смисъл да мълчи.

– Ами Белият дом? Там поне би трябвало да са знаели.

– Ако не ни баламосват, те също са били на тъмно по въпроса. Говорих с шефа на персонала. В началото не ми повярва. Трябваше да му напомня, че ФБР не се занимава с глупости. Изпратих му и копие от медицинските документи. Говори се, че президентът останал като гръмнат, когато научил.

– Интересен обрат – отбеляза Сойър. – Смятах Либерман за нещо като финансов бог. Непоклатим като скала. Но забравя да съобщи, че скоро ще умре от рак и ще остави страната на самотек. Струва ми се странно.

Джаксън се засмя.

– Само съобщавам фактите. Иначе за способностите на този човек си прав. Той е нещо като легенда. Все пак, в личен план никак не е бил добре финансово.

– Как така? – попита Сойър.

Джаксън прелисти няколко страници от бележника си, обърна го наопаки и го плъзна към шефа си. Сойър се вторачи в написаното, а Джаксън продължи да обяснява:

– Либерман се е развел преди около пет години, след двайсет и пет години брак. Изглежда, са го хванали да кръшка в най-неподходящия момент, точно преди да се яви пред сенатската комисия, която е трябвало да го одобри за поста във Федералния резерв. Жена му е заплашила да го дискредитира в пресата. В такъв случай Либерман е щял да се прости с мечтите за кариера, а доколкото знам, много е искал да заеме поста. За да затвори устата на жена си, ѝ е дал буквално всичко, което е имал. Тя е починала преди две години. Слуховете говорят, че и приятелката му, на двайсет и няколко, имала много скъпи предпочитания. Това още повече усложнява нещата. Работата в Резерва е престижна, но доходите са далеч по-малки, отколкото на Уолстрийт. Истината е, че Либерман е бил затънал до уши в дългове. Живее в евтин апартамент и се опитвал да изпълзи от финансова дупка, дълбока колкото Големия каньон. Пачката любовни писма, които намерихме у дома му, вероятно са от приятелката.

– Какво става с нея? – попита Сойър.

– Не знам. Няма да се изненадам, ако си е обрала крушите, когато е научила, че гърнето със злато всъщност е пълно с лайна. Открих няколко колеги на Либерман от Ню Йорк. Според тях тази жена е била красива, но безмозъчна.

– Вероятно ще се окаже напразно, Рей, но все пак се опитай да разбереш нещо повече за нея.

Джаксън кимна. Сойър погледна Баракс и попита:

– Вече известно ли е кой ще поеме поста на Либерман?

Отговорът на Баракс стресна Сойър още веднъж.

– Уолтър Бърнс. С пълен консенсус.

Сойър изгледа Баракс удивено и записа в бележника си името: „Уолтър Бърнс“. В полето до него написа „задник“ и след това думата „заподозрян“ с въпросителен знак.

– По всичко личи, че на мистър Либерман никак не му е вървяло напоследък. Защо им е било да го убиват?

– Има много причини – отговори Баракс. – Председателят на Федералния резерв е символ на американската финансова политика. Чудесна мишена за някоя лайнниана държавица от Третия свят, с голямо зелено чудовище вместо лидер. Освен това можем да избираме поне измежду

дузина активни терористични групи, които специализират взривяване на самолети.

Сойър поклати глава.

– Досега никой не е поел отговорност за случилото се.

Баракс изсумтя.

– Дай им още време. Щом потвърдихме, че е саботаж, ще се обадят. Тези типове живеят, за да правят политически изявления, като убиват хора.

– По дяволите! – Сойър удари по масата с огромния си юмрук. Стана и започна да крачи напред-назад с почервеняло лице. Не беше забравил и сигурно никога нямаше да забрави малката опърлена обувка, която бе държал в ръката си. Той имаше деца. Всяко едно от тях можеше да пострада.

Агентите го гледаха с тревога. Сойър имаше заслужената репутация на един от най-добрите агенти. След двайсет и пет години служба продължаваше да се бори с всеки нов случай със същата енергия и плам, както и в началото. Предпочиташе да прави прецизни анализи, а не да се упражнява в красноречие.

Сойър спря и се обърна към Баракс.

– Тази хипотеза куца, Хърб. – Гласът му отново беше спокоен.

– Защо?

Сойър се облегна на стъклената стена и скръсти ръце на широките си гърди.

– Когато терористите искат да взривят самолет, качват бомба на борда... трябва да признаем, че това никак не е трудно по вътрешните линии... и я възпламеняват във въздуха, така че самолетът да се пръсне още във въздуха и в диаметър от няколко мили да се посипят трупове и отломки. Трябва да се види, че става дума за бомба. – Сойър млькна и изгледа агентите. – В нашия случай няма подобно нещо. – Отново започна да се разхожда. – Докато е падал, нашият самолет е бил почти цял. Ако крилото не се беше откъснало, *целият* самолет щеше да бъде в кратера. Обърнете внимание на това. Можем да предположим, че на служителя на „Вектор“ е платено, за да извърши определено нещо. Лой е американец и доколкото знаем, не е свързан с никоя известна терористична група. Трудно ми е да допусна, че терористите от Близкия изток са започнали да наемат американци, за да вършат мръсната им работа.

Стената на резервоара е увредена, но това лесно би могло да мине за обгаряне. Киселината е почти изцяло изгоряла. При малко по-висока температура нямаше да открием никакви следи от нея. Каплан

потвърди, че е било възможно самолетът да се разбие по същия начин и без крилото да се откъсне. При експлозията са били прекъснати много важни хидравлични връзки, двигателят е бил изваден от строя от попадналите в него боклуци, така че дори и да бе останало на мястото си, крилото би било неизползваемо. Ако не бяхме намерили запалката в кратера, а това е цяло чудо, можехме да приемем, че става дума за трагична техническа грешка.

Сойър погледна през стъклената стена и продължи:

– Какво можем да кажем в заключение? Някой сваля самолет, но не иска деянието му да изглежда умишлено. Това не е типичният терорист, нали? Картината обаче се замъглява още повече. Логиката ни води в друга посока. Първо, човекът, заредил самолета с гориво, приключва земния си път, надупчен от куршуми. Багажът му е подреден, самият той почти е сменил външния си вид и... работодателят му променя плана си за него. Второ, Артър Либерман се оказва в същия самолет. – Сойър погледна Джаксън. – Либерман е пътувал до Лос Анджелис всеки месец, като по часовник. Една и съща авиокомпания, един и същи полет всеки месец. Нали?

Джаксън присви очи и кимна. Останалите несъзнателно се бяха навели напред, докато следяха разсъжденията на шефа си.

– Значи вероятността да се е оказал на самолета случайно е толкова малка, че не си струва да я обсъждаме. Ако погледнем трезво на нещата, Либерман е бил целта, освен ако не пропускаме нещо наистина едро. А сега да обединим двете неща. Първо, някой иска да създаде впечатлението, че самолетът е паднал поради техническа неизправност. После онзи с горивото е застрелян. Защо?

Сойър млъкна и огледа присъстващите.

– Не са можели да рискуват – обади се Дейвид Лонг. – Налагало се е да премахнат онзи тип веднага.

– Съгласен съм – кимна Сойър. – Но ако са искали следата да се прекъсне там, защо не са направили така, че да вземем този тип за някакъв смахнат фанатик например? Можеха да пробият слепоочието му с куршум, да захвърлят оръжието край него и да оставят предсмъртни писма, които да обясняват всичко. Вместо това те го натъпкват с олово и оставят всички улики, които навеждат на мисълта, че се е готвел да избяга. Сега вече знаем, че не е бил сам. Защо им е било да си създават такива проблеми?

Сойър потри брадичката си. Агентите го гледаха объркани.

– Някакви данни от аутопсията? – попита той.

– Обещаха да оставят всичко друго – отговори Джаксън. – Скоро ще разберем.

В този момент вратата се отвори и влезе Марша Рийд. Дребна и слабичка, с прошарена късо подстригана коса и очила, увиснали на верижка върху черната ѝ рокля, тя беше един от най-добрите дактилоскописти във ФБР. Чрез познанията си бе допринасяла за залавянето на някои от най-големите престъпници на всички времена.

Марша кимна на присъстващите, седна и отвори папката, която носеше.

– Резултатите от проверката, съвсем топли – каза тя делово и с лека насмешка. – Робърт Синклер всъщност е Джоузеф Филип Райкър, издирван понастоящем в Тексас и Арканзас за убийство и незаконно оръжие. Списъкът с арестите му е три страници. За първи път е арестуван на шестнайсет години за въоръжен грабеж. Последният е за убийство. Излежал е седем години и е излязъл от затвора преди пет. След това е уличаван в множество престъпления, включително и поръчкови убийства. Много опасен. Преди около година и половина е изчезнал и не се е появявал досега.

Всички я гледаха стъписани.

– Как са допуснали тип като него да зарежда самолети с гориво! – възкликна Сойър с удивление.

– Говорих с представители на „Вектор“ – отговори Джаксън. – Фирмата е почтена. Синклер, или по-скоро Райкър, е постъпил при тях само преди месец. Представил е много добри препоръки. Бил работил в няколко подобни фирми на северозапад и в Южна Калифорния. Преди да го назначат, направили проверка и всичко се оказало както трябва. Потресени са от случилото се.

– Ами отпечатъците от пръстите му? Ако са проверили тях, щяха да разберат кой всъщност е той.

Марша Рийд го изгледа.

– Зависи кой е правил проверката, Лий – каза тя авторитетно. – Никак не е трудно да заблудиш един средно компетентен специалист. Вече има синтетични материали, които са досущ като истинска кожа. Можеш да си купиш отпечатъци на улицата и отново да станеш почтен гражданин.

– И след като е бил издирван за толкова много престъпления – обади се Баракс, – вероятно е сменил и физиономията си. Обзалагам се десет към едно, че мутрата в моргата не е тази от полицейския бюлетин.

Сойър се обърна към Джаксън.

– Как е станало така, че точно Райкър да зарежда с гориво полет 3223?

– Преди седмица е поискал да го преместят в нощната смяна, от дванайсет до седем. Самолетът по разписание излита в шест и четирийсет и пет всеки ден. Според дневника зареждането с гориво е приключило в пет и петнайсет, в смяната на Райкър. Повечето хора предпочитат да не са в тази смяна, така че всичко е ясно.

– В такъв случай какво е станало с истинския Робърт Синклер? – попита Сойър.

– Вероятно е мъртъв – отвърна Баракс. – Райкър е взел самоличността му.

Никой не възрази, докато Сойър не зададе следващия си въпрос.

– Ами ако Робърт Синклер не съществува? – Всички го изгледаха озадачено. – Ако приемеш самоличността на реално съществувал човек, възникват куп проблеми – обясни Сойър. – Стари снимки, бивши колеги и познати или нещо подобно изниква най-неочаквано и те изобличава. Има и друг начин. – Сви устни и вдигна вежди, сякаш обмисляше. – Нещо ми подсказва, че трябва да повторим проверката, която са направили от „Вектор“. Рей, заеми се с въпроса светкавично.

Джаксън кимна и записа нещо в бележника си.

Рийд се обърна към Сойър и каза:

– Мислиш ли каквото си мисля, че мислиш?

Сойър се усмихна.

– Не е първият човек, променил самоличността си изцяло. Това включва номера на социалната осигуровка, кариера, местожителство, стари снимки, дипломи за образование, фалшиви телефонни номера. Фалшиви препоръки, дори фалшиви пръстови отпечатьци.

– В такъв случай си имаме работа с професионалисти – каза Рийд.

– Нито за миг не съм се съмнявал – отвърна Сойър, огледа присъстващите и продължи: – Не искам да изоставяме стандартните процедури, така че ще продължим да разпитваме близките на жертвите, без обаче да пилеем много време. Либерман е ключът към загадката. – Изведнъж се разбърза. – „Светкавичен старт“ работи ли добре?

– Много.

„Светкавичен старт“ беше подвижният комуникационен център на ФБР и Сойър го бе използвал в миналото. Целта беше да се проверява всичко още в самото начало – анонимни сигнали, предположения и така нататък, без което всяко разследване би се объркало. При наличието на почти светкавичен достъп до всички нужни данни шансовете за успех се

увеличаваха многократно.

Центърът беше разположен в изоставен тютюнев склад. Вместо бали тютюн вътре беше монтирана най-съвременната компютърна и телекомуникационна техника, с която денонощно работеха десетки специалисти.

– Ще ни е нужно всяко чудо, до което успеем да се доберем. А може и това да се окаже недостатъчно – отбеляза Сойър и замълча замислено. – Хайде, да се залавяме за работа.

24.

– Куентин? – възкликна Сидни изненадано, когато отвори.

Куентин Роу я гледаше през овалните си очила.

– Може ли да вляза?

Родителите ѝ бяха отишли до магазина. Тя въведе Куентин във всекидневната, където след миг влезе и Ейми с Мечо Пух в ръка. Явно ѝ се спеше.

– Здравсти, Ейми – каза Куентин, приклепна и ѝ подаде ръка, но Ейми се отдръпна. Той се усмихна. – И аз бях срамежлив като малък. – Вдигна очи към Сидни. – Вероятно заради това се захванах с компютрите. Те не ти говорят, не те пипат... – Изправи и попита: – Имаш ли време да поговорим?

Сидни се поколеба.

– Нека я сложа да спи, защото е много уморена. Ще се върна след няколко минути.

Сидни излезе с Ейми, а Роу бавно се заразхожда из стаята. Разгледа множеството снимки на семейство Арчър, които висяха на стените или бяха оставени на масата. След малко Сидни се върна.

– Имаш чудесно момиченце – отбеляза Роу.

– Да – кимна Сидни. – Наистина.

– Сега е особено скъпа за теб, нали?

Тя кимна.

– Аз загубих родителите си при самолетна катастрофа, когато бях на четиринайсет – каза той, без да сваля очи от нея.

– О, Куентин...

Роу сви рамене.

– Мина много време. Струва ми се обаче, че мога да разбера какво преживяваш малко по-добре от останалите. Нямам братя и сестри. Останах съвсем сам.

– В това отношение аз имам късмет.

– Да, Сидни, помни това.

Тя въздъхна.

– Искаш ли нещо за пиене?

– Чай, ако имаш.

След няколко минути седнаха на канапето във всекидневната. Роу подпря чашата с чинийката върху коляното си, отпи и заговори, видимо

смутен:

– Най-напред искам да ти се извиня.

– Куентин...

Той вдигна ръка.

– Знам какво ще кажеш, но това не променя нещата. Държах се зле. Онова, което ти наговорих, държанието ми към теб... понякога не мисля какво казвам. Доста често всъщност. Не ме бива в отношенията ми с хората. Понякога изглеждам безсърдечен, но в действителност не съм.

– Знам, Куентин. Отношенията ни винаги са били добри. Всички в „Трайтън“ те уважават. Джейсън също те ценеше. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че за мен е по-лесно да контактувам с теб, отколкото с Нейтън Гембъл.

– За теб и за всички останали – отвърна Куентин бързо. – След като казваш това, трябва да обясня, че напоследък наистина съм под пара. Нейтън се инатеше за сделката със „Сайбърком“ и шансовете да загубим всичко не са никак малки.

– Струва ми се, че Нейтън разбира за какво става дума.

Роу кимна разсеяно.

– Второто нещо, което искам да ти кажа, е, че наистина съжалявам за Джейсън. Просто не биваше да се случва. Джейсън беше единственият човек от фирмата, с когото можех да контактувам. От работата си разбираше не по-малко от мен, но той умееше да се представя добре, което на мен ми липсва.

– Струва ми се, че се справяш чудесно.

Роу се усмихна.

– Така ли? – Въздъхна. – Аз пък мисля, че в сравнение с Гембъл повечето хора приличат на стайни цветя.

– Няма да възразя, но освен това не бих ти препоръчала да го имитираш.

Роу остави чашата.

– Знам, че двамата сме странна комбинация в очите на хората.

– Не може да се оспорва успехът, който сте постигнали.

– Така е – каза Рой с горчивина. – Великата мярка на парите. Кога-то започнах, имах идеи. Чудесни идеи, но без никакъв капитал. Тогава се появи Нейтън. – Изражението на лицето му не беше радостно.

– Не е само това, Куентин. Ти гледаш към бъдещето. Аз разбирам представата ти за него, доколкото е възможно за технически неграмотен човек. Знам, че тъкмо тази представа е движещата сила на сделката със „Сайбърком“.

Роу удари с юмрук леко свитата длан на другата си ръка.

– Точно така, Сидни. Точно така. Залогът е невероятно висок. Технологията, с която разполага „Сайбърком“, е толкова гениална, толкова революционна, че бих я сравнил с изобретяването на телефона. – Сидни имаше чувството, че Куентин потрепери при мисълта. – Това, което пречи на неограничения потенциал на Интернет да се разгърне изцяло, е фактът, че мрежата е огромна. Нерядко ефективното ѝ използване се оказва невъзможно и за най-големите компютърни специалисти.

– И това ще се промени с технологията на „Сайбърком“?

– Да. Да, разбира се!

– Трябва да призная, че макар и да работя по тази сделка от доста време, все още нямам представа в какво се състои изобретението на „Сайбърком“. Адвокатите рядко разбират от подобни тънкости, особено ако не им е вървяло с точните науки в училище, както на мен. – Сидни се усмихна.

Когато разговорът се насочи към техническата страна, Роу се облегна удобно и сякаш се отпусна.

– Просто казано, „Сайбърком“ са изобретили нещо, което е равносилно на изкуствен интелект. Става дума за специални интелигентни устройства, които първоначално ще се използват за безпроблемна навигация из множеството притоци на мрежата и нейното потомство.

– Изкуствен интелект? Мислех, че такива неща има само във филмите.

– Не е така. Разбира се, изкуственият интелект има своите степени. Засега изобретението на „Сайбърком“ е далеч по-добро от всички останали.

– А как функционира?

– Да предположим, че искаш да намериш всички статии, писани по някоя спорна тема. Трябват ти резюмета на тези статии, всички „за“ и „против“, заедно с аргументите в подкрепа на едното или другото, съответните анализи и така нататък. Ако се опиташ да го направиш сама, като се луташ из лабиринтите на Интернет, ще ти трябва цяла вечност. Както вече ти казах, най-големият недостатък на тази компютърна мрежа е огромният обем информация, който тя съдържа. Хората не са в състояние да се справят с нещо толкова мащабно. Ако успеем да решим този проблем, нещата ще се променят коренно.

– И „Сайбърком“ е постигнала това?

– Със „Сайбърком“ ще поставим началото на безжична сателитна мрежа, напълно съвместима с наш собствен програмен продукт, който

скоро ще бъде инсталиран на всички компютри в Америка, а по-късно и по целия свят. С този програмен продукт може да работи всеки. Той пита потребителя точно каква информация му е нужна и евентуално задава допълнителни въпроси, включва се в сателитната система и светкавично преравя всяко кътче на конгломерата от компютри, които наричаме Интернет, докато не сглоби в съвършена форма отговора на всеки зададен въпрос, както и на такива, които потребителят не се е сетил да зададе. Най-хубавото е, че тези интелигентни устройства могат да се приспособяват и да се свързват с всеки съществуващ мрежов сървър. Това е вторият недостатък на Интернет – устройствата често се оказват несъвместими. Всичко това ще става милиарди пъти по-бързо, отколкото би го направил който и да било човек. Все едно да изследваш всички капки вода в реката Нил само за няколко минути. Дори по-бързо. В крайна сметка огромното познание, което нараства експоненциално с всеки изминал ден, ще бъде достъпно за този, на когото е нужно. – Погледна я съсредоточено. – За човечеството. И нещата няма да спрат дотам. Мрежовият интерфейс за Интернет е само малка част от общата мозайка. Наред с това възможностите за шифроване на данни нарастват неимоверно. Представи си какво би станало, ако системата може да реагира гъвкаво на опитите да се разчетат шифровани данни... Не само да не допусне това да стане, но и да засече местоположението на хакера, който ги прави. Представяш ли си интереса на правителствените служби? Ще бъде нов етап в технологичната революция. По този начин ще се предават и обработват данни през следващото столетие. Това ще се отрази на начина, по който строим, по който преподаваме, по който мислим. Представи си компютри, които не са само глупави машини, реагиращи единствено на точни команди, зададени им от човешко същество. Представи си, че започнат да използват пълноценно огромния си капацитет, че сами *решават проблеми* по начин, който днес е немислим! Тогава много неща ще остарееят, включително и голяма част от производствените линии на „Трайтън“. Всичко ще се промени, както двигателят с вътрешно горене е променил ерата на конския впряг, и дори още по-дълбоко.

– Боже! – възкликна Сидни. – А възможните приходи от това...

– Да, да. Ще спечелим милиарди от продажбите на софтуер, таксите за ползване на мрежата... всеки бизнесмен по света ще иска да е в крак с нас. И това е само началото. – Роу определено не се интересуваше особено от тази страна на въпроса. – И при всичко това Гембъл не иска да види, не е способен да разбере... – Стана, разпалено размаха

ръце, овладя се и пак седна. – Аз... извинявай, понякога се увличам.

– Няма нищо, Куентин. Разбирам те.

Джейсън се вълнуваше по същия начин за сделката със „Сайбърком“.

– Говорили сме много за тези неща с него.

– А Гембъл ясно си дава сметка какви ще са последствията, ако друга фирма сложи ръка на „Сайбърком“. Мисля, че ще се вразуми и ще се съгласи да представи финансовите данни.

Роу кимна.

– Да се надяваме.

Сидни погледна диамантените обеци на ухото му. Това беше единствената проява на екстравагантност на Роу, при това неголяма. Въпреки че притежаваше неколкостотин милиона, Роу продължаваше да живее както през студентските си години.

– С Джейсън сме говорили много за бъдещето – продължи той. – Беше свестен човек. – Всеки път, когато споменеше името на Джейсън, Куентин се натъжаваше. – Предполагам, че вече няма да работиш по сделката?

– Колегата, който ще заеме мястото ми, е много опитен. Няма да забележите разликата.

– Е, това е добре. – Не изглеждаше убеден. Когато вдигна очи към нея, Сидни имаше чувството, че знае какво се върти в главата му.

– Наскоро имах неофициална среща с Нейтън.

Роу кимна.

– Той спомена за нея.

– Значи знаеш за пътуването на Джейсън?

– Че уж му предлагали работа в друга фирма ли?

– Да.

– Коя фирма? – попита Роу небрежно.

Сидни се поколеба, но реши да отговори.

– „Алегра Порт Текнолоджи“.

Роу изсумтя.

– Веднага щях да разбера, че е лъжа. „Алегра Порт“ ще изпадне от бизнеса до две години. Преди време водеха, но позволиха да ги задминат. Ако се занимаваш с компютри, или трябва да си в крак с времето, или загиваш, това е. Джейсън никога не би отишъл при тях.

– И не е, както се оказа. Там дори не бяха чували името му.

Роу явно вече знаеше за какво става дума.

– А може ли да е било нещо... друго, не знам как точно да се

изразя...

– Лично? Друга жена?

Роу замърмори като дете в неловко положение:

– Не биваше да го казвам... не е моя работа...

– Всичко е наред. Аз самата не мога да кажа, че това не ми е минавало през ум. Все пак отношенията ни напоследък бяха по-добри отвсякога.

– Значи не е показал, че нещо става с живота му? Нещо, което да го накара да замине за Лос Анджелис, без да ти каже защо го прави?

Сидни го изгледа враждебно. Нима Куентин се опитваше да изкопчи нещо от нея? Може би Гембъл го бе изпратил, за да научи каквото успее? Когато обаче видя объркването, изписано на лицето му, разбра, че е дошъл при нея по свое собствено желание, за да разбере какво се е случило с неговия служител и приятел.

– Нищо. Всъщност Джейсън никога не говореше с мен за работата си. Нямам представа точно с какво се е занимавал. Ще ми се да не беше така. Тъкмо това неведение ме измъчва най-много.

Замисли се дали да не попита Роу за новата ключалка на Джейсън или за притесненията на Кей Винсънт, но се отказа.

След малко Роу се размърда и наруши неловкото мълчание:

– Донесох нещата на Джейсън, които искаше да вземеш онази вечер. В колата са. Държах се грубо с теб и реших да ти ги донеса лично.

– Благодаря ти, Куентин. Повярвай ми, не оставам с лоши чувства. Всички преживяваме трудни времена.

Роу й благодари с усмивка и стана.

– Тръбва да тръгвам. Ще ти донеса кутията. Ако имаш нужда от нещо, обади се.

Роу донесе нещата и се сбогува. Сидни го докосна по ръката.

– Нейтън Гембъл няма да наднича вечно зад рамото ти. Всички знаят много добре кой стои зад успеха на „Трайтън Глоубъл“.

Той я изгледа изненадано.

– Наистина ли мислиш така?

– Не е лесно да скриеш гений.

Роу въздъхна.

– Не знам. В това отношение Гембъл непрекъснато ме изненадва.

Обърна се и тръгна бавно към колата.

25.

Беше полунощ, когато Лий Сойър най-после положи глава върху възглавницата, след като хапна набързо. Не успя да затвори очи въпреки умората. Реши да стане. Мина по коридорчето бос и се изтегна върху изгърбушеното канапе във всекидневната. Кариерата на типичния агент от ФБР не предполагаше дълги периоди на домашно спокойствие. Имаше твърде много пропуснати годишнини, празници, рождени дни. Беше изчезвал с месеци, без да се знае кога ще се върне. Веднъж го бяха ранили тежко, а това неизбежно травматизира всяка съпруга. И всичко в името на справедливостта, за да стане светът ако не по-добър, то, поне за момента, по-безопасен. Благородна цел, която трудно можеше да се обясни на осемгодишно дете, когато те пита защо няма да гледаш бейзболния мач или защо няма да отидеш на училищното представление. Той знаеше, че ще стане така. Пег също беше наясно. Обичаха се много и смятаха, че ще се справят с трудностите. И бяха успявали доста дълго. Странното беше, че в момента отношенията му с Пег бяха по-добри, отколкото преди.

С децата обаче нещата не стояха така. Обвиняваха него за раздялата и може би имаха право. Едва сега трите му по-големи деца започваха отново да разговарят с него. Меги беше напълно отчуждена. Не знаеше какво става с нея. От това го болеше най-много.

Всеки трябваше да направи своя избор и той го бе направил. Кариерата му във ФБР беше повече от успешна, но този успех си имаше цена.

Отиде до кухнята, извади една бира от хладилника, изпи я на няколко големи глътки, отпусна се на канапето и затвори очи.

Час по-късно телефонът го събуди – беше заспал дълбоко. Вдигна слушалката.

– Да?

– Лий?

Премигна два-три пъти и отвори очи.

– Франк? – Сойър погледна часовника си. – Вече не си в Бюрото. Мислех, че частният сектор осигурява нормално работно време.

В другия край на линията Франк Харди се усмихна. На стената зад гърба му в офиса висяха множество спомени от кариерата му във ФБР.

– Конкуренцията е много голяма, Лий. Жалко, че денонощието няма повече от двайсет и четири часа.

– Е, не се срамувам да призная, че ограничението важи и за мен. Какво има?

– Обаждам се във връзка с взривения самолет.

– Какво!?

– Имам нещо, което трябва да видиш. Все още не знам какво точно означава. Ще направя кафе. След колко време можеш да дойдеш?

– Дай ми половин час.

– Точно както едно време.

След пет минути Сойър беше облечен. Мушна pistolета в кобура и излезе на улицата, за да запали колата. По пътя се свърза с централата и съобщи за случилото се. Франк Харди беше един от най-добрите агенти, работили някога в Бюрото. Когато напусна, за да направи своя собствена охранителна фирма, всички почувстваха загубата, но никой не го упрекна. Преди това двамата с Харди бяха партньори в продължение на десетилетие и можеха да се похвалят с някои много сериозни професионални успехи. Доста от заловените от тях престъпници излежаваха доживотни присъди във федералните затвори със строг режим из цялата страна. Немалко, а сред тях и няколко серийни убийци, бяха екзекутирани.

След като Харди твърдеше, че знае нещо във връзка със сваления самолет, значи наистина знаеше. Сойър настъпи газта и след десет минути спря на обширен паркинг. В четиринайсететажната сграда се помещаваха няколко фирми, но никоя от тях не се занимаваше с това, с което се занимаваше бившият агент Харди.

Сойър показа служебната значка от ФБР, пуснаха го да влезе и се качи с асансьора на последния етаж. Фоайето беше модерно, с меко осветление. Зад бюрото на рецепцията с големи букви беше написано името на фирмата:

СЕКЮРТЕК

26.

Сидни Арчър наблюдаваше равномерното издигане и спускане на малкия гръден кош. Родителите ѝ спяха в стаята за гости в края на коридора, а тя седеше на люлеещия се стол в стаята на Ейми. Най-накрая стана и отиде до прозореца, за да погледне навън. Не беше нощна птица. Напрегнатите дни в работата ѝ я принуждаваха да спи, когато станеше време за сън. Тъмнината сега я успокояваше, сякаш беше потопена във вана с топла вода. Така събитията ѝ се струваха по-нереални, не толкова страшни, колкото бяха в действителност. С настъпването на деня обаче спокойствието на нощта щеше да изчезне. Днес беше възпоменателната служба за Джейсън. В къщата щяха да дойдат хора, за да изкажат съболезнованията си и да отбележат колко добър човек е бил мъжът ѝ. Сидни не знаеше дали е готова за такова нещо. Реши да не се тревожи за това, поне още няколко часа.

Целуна Ейми по бузката, излезе тихо от стаята и отиде до кабинета на Джейсън. Напипа ключа, оставен върху рамката над вратата, и го мушна в ключалката. След втората си годинка Ейми Арчър бъркаше навсякъде: гримове, чорапи, бижута, обувките и вратовръзките на Джейсън, портфейли и дамски чанти. Веднъж откриха документите на колата и ключовете от къщата в сместа за палачинки, след като ги бяха търсили безрезультатно часове наред. Друг път Джейсън се бе събудил и бе установил, че цялото им легло е посипано с пудра. Оттогава над всяка врата имаше ключ.

Сидни влезе и седна пред бюрото. Част от нея се надяваше на екрана да се появи ново съобщение, но това не стана. Огледа малката стая. Беше изцяло на Джейсън и ѝ се струваше, че нещо в нея непрекъснато я привлича. Докосваше вещите, сякаш по някакъв тайнствен начин биха могли да разкрият тайните, които бе отнесъл със себе си. Телефонът прекъсна мислите ѝ. Позвъни втори път и тя бързо вдигна слушалката, без да знае какво да очаква. В първия момент не позна гласа.

– Пол?

– Извинявай, че се обаждам толкова късно. Опитвам се да се свържа с теб от няколко дни. Оставих ти съобщения.

Тя се поколеба.

– Знам, Пол. Съжалявам, но имах толкова много...

– Сид, за бога, не го казах, за да се чувстваш виновна. Просто се

тревожеш за теб. Стана толкова внезапно... Не знам как се справяш. Ти си по-силна от мен.

Сидни се усмихна.

– В момента не се чувствам никак силна.

Пол Брофи говореше напрегнато.

– Много хора от „Тайлър, Стоун“ са с теб, Сид. А съдружникът от Ню Йорк е на твое разположение двацет и четири часа на ден.

– Подкрепата е трогателна, наистина.

– Утре ще дойда при вас.

– Недей, Пол, знам, че си затрупан с работа.

– Не чак толкова. Не знам дали си чула, но направих опит да поема сделката със „Сайбърком“.

– Така ли? – Сидни положи всички усилия да говори спокойно.

– Да, само че не стана. Уоргън ми отказа категорично.

– Съжалявам, Пол. – Сидни за миг се почувства виновна. – Е, ще има и други сделки, нали?

– Да, така е. Все пак, чувствах, че ще мога да се справя. – Замълча.

Сидни се молеше да не я попита дали Уоргън е искал от нея съвет по въпроса. Когато той отново заговори, чувството ѝ за вина се засили още повече. – Утре ще дойда, Сид. Не искам да съм където и да било другаде.

– Благодаря ти. – Сидни се уви в пеньоара си.

– Може ли да дойда у вас направо от летището?

– Разбира се.

– Опитай се да поспиш, Сид. Ще се видим утре сутринта. Ако имаш нужда от нещо, просто ми се обади. По всяко време.

– Благодаря ти, Пол. Лека нощ.

Сидни остави слушалката. Винаги се бе разбирала с Пол Брофи, но си даваше сметка, че зад супер загладената фасада се крие чист карьерист. Беше казала на Хенри Уоргън, че Пол Брофи не може да се занимава със сделката, а сега Пол щеше да дойде, за да бъде с нея в скръбта ѝ. Сидни не вярваше в големите съвпадения. Питаше се какъв ли е истинският му мотив.

Когато затвори телефона, Пол Брофи огледа просторния си луксозен апартамент. Ако си на трийсет и четири, неженен и доходите ти достигат шестцифрени числа, Ню Йорк е наистина чудесно място за теб. Усмихна се и прокара пръсти през гъстата си коса. Шестцифрени числа,

които с малко късмет щяха да станат седемцифрени. Голяма част от нещата в живота зависеха от това с кого се съюзяваш. Вдигна телефона и набра номера.

Отговориха след първото позвъняване. Брофи се представи и чу делови, енергичен глас:

– Здравей, Пол, надявах се да поговорим тази вечер.

Беше Филип Голдман.

27.

Франк Харди пхна касетата във видеомагнетофона под големия телевизор в единия ъгъл на заседателната зала. Наближаваше два сутринта. Лий Сойър седеше на един от меките столове около масата, отпи-ваше от топлото кафе и се възхищаваше на обстановката.

– Дявол да го вземе, бизнесът ти сигурно върви много добре. Все забравям колко си се издигнал.

Харди се засмя.

– Ако някога приемеш предложението ми да дойдеш при мен, няма да се налага непрекъснато да ти напомням.

– Трудно ще променя начина си на живот, Франк.

Харди се усмихна.

– С Рене мислим за Коледа да отидем на Карибските острови. Можеш да дойдеш с нас. Можеш да вземеш още някого, ако искаш.

– В момента няма кого, Франк.

– Минаха две години. Помислих си, че... След като Сали си отиде, имах чувството, че ще умра. Изобщо не исках да се занимавам с жени. После се появи Рени. Не съм и предполагал, че може да съм толкова щастлив.

– Е, да. Рене спокойно минава за близкачка на Мишел Пфайфър, така че те разбирам напълно.

– Може би ще се замислиш. Рени има приятелки, които не са по-до-лу от нея, а и жените си падат по яки типове като теб.

Сойър изсумтя.

– Не искам да те подценявам, хубавец, само че аз нямам твоята банкова сметка и следователно привлекателността ми е спаднала значи-телно през годините. Аз продължавам да съм обикновен държавен слу-жител. Не мога да пътувам в първа класа и да пазарувам в нещо повече от супермаркет, а ти, доколкото знам, отдавна си се издигнал над тези кръгове.

Харди седна и взе чаша кафе в едната си ръка, а дистанционното на видеото в другата.

– Смятах да поема всички разходи, Лий. Да ти направя нещо като коледен подарък. Само че човек трудно може да излезе на глава с теб.

– Все едно, благодаря ти. Всъщност смятам да прекарам известно време с децата тази година. Ако се съгласят.

– Разбирам те – кимна Франк.

– А сега ми кажи какво имаш за мен.

– От няколко години сме консултант по сигурността на „Трайтън Глоубъл“.

– „Трайтън Глоубъл“? – Сойър вдигна чашата си. – Компютри, телекомуникации. Те са в списъка на най-богатите компании, нали?

– Формално не.

– Защо?

– Защото компанията не е публична. Не е излязла на борсата. Тя е една от най-добрите в бранша, разраства се като бясна, но успява да го прави, без да набира външен капитал.

– Впечатляващо. И какво общо има всичко това със самолета, който се разби в нивите на Вирджиния?

– Преди няколко месеца в „Трайтън“ се появиха подозрения, че към един от конкурентите изтича секретна информация. Повикаха ни, за да потвърдим подозренията и да прекратим изтичането.

– Успяхте ли?

Харди кимна.

– Най-напред определихме кои от конкурентните фирми вероятно биха се заели с подобна операция. После започнахме да ги наблюдаваме.

– Не е било лесно. Големи фирми, хиляди служители, стотици офиси...

– Да, сериозна работа. Изтичащата информация би могла да бъде изнесена само от някой от висшите служители на „Трайтън“, така че се заехме да държим под око горните етажи.

Сойър се облегна и отпи глътка кафе.

– След това преценихте на кои неофициални места би могла да се осъществява размяната и заложихте капаните си.

– Сигурен ли си, че не искаш да работиш при мен? – усмихна се Харди.

– И какво стана? – остави комплимента без внимание Сойър.

– Набелязахме няколко възможни „неофициални“ места, предимно собственост на заподозрените фирми, които на пръв поглед не служеха за нищо, свързано с пряката им работа, и започнахме да ги наблюдаваме. – Харди се усмихна иронично. – Не, няма нужда да ми изнасяш лекции за незаконното проникване в чужда собственост и свързаните с това правни проблеми. Понякога целта наистина оправдава средствата.

– Не споря. Понякога и на мен ми се иска да минавам направо.

Само че, ако го направя, стотици адвокати ще се развикат, че нарушавам конституцията, и ще ми отиде пенсията.

– Както и да е. Преди два дни направихме рутинна проверка на камерите за наблюдение в едно складово хале край Сиатъл.

– Защо решихте да наблюдавате точно това хале?

– Защото стигнахме до извода, че е собственост чрез съдружия и дъщерни компании на групировката „Ар Ти Джи“, която е основен конкурент на „Трайтън“.

– А от какво естество е информацията, която е изтекла от „Трайтън“? Някакви технологии?

– Не. „Трайтън“ води преговори, за да купи една много ценна софтуерна фирма, която се казва „Сайбърком“. Смятаме, че към „Ар Ти Джи“ изтича информация, свързана с тези преговори, която би им позволила сами да купят „Сайбърком“, защото ще могат да предложат подобри условия. Въз основа на записа, който ще видиш след малко, вдигнахме шум. Естествено, отрекоха всичко. Твърдят, че халето било дадено под наем на някаква фирма миналата година. Проверихме тази фирма. Не съществува. Това означава, че или „Ар Ти Джи“ лъже, или че в играта има трети играч.

Сойър кимна.

– Окей, а сега ми кажи каква е връзката с моя случай.

Харди не отговори, а включи видеомагнетофона. Големият екран оживя. Двамата проследиха внимателно записа. Когато високият млад мъж пое сребристото куфарче от по-възрастния, Харди стопира кадъра и погледна озадачената физиономия на Сойър. Извади от джоба си лазер-на показалка и освети лицето на младия.

– Този човек е служител на „Трайтън Глоубъл“. Не беше в списъка на тези, които наблюдавахме, защото беше сравнително ниско в йерархията и нямаше пряка връзка с преговорите по сделката.

– Независимо от това обаче тъкмо чрез него изтича информацията. Разпозна ли някой друг?

Харди поклати глава.

– Още не. Името на този тип между другото е Джейсън У. Арчър. Живее на улица Морган Лейн 611, окръг Джеферсън, Вирджиния. Познато ли ти звучи?

Сойър се замисли. Името наистина му се струваше познато. Изведнъж си спомни и се почувства като блъснат от камион.

– Боже! – Стана от стола си с вперен към екрана поглед, защото името беше в списъка, който бе преглеждал вече десетки пъти. В долния

край на екрана се виждаха датата и часът на записа: 17 ноември, 1995 г. 11:15, тихоокеанско стандартно време. Сойър моментално започна да изчислява разликата във времето. Седем часа след като самолетът се бе разбил във Вирджиния, този тип беше жив и здрав в Сиатъл. – Боже! – възкликна той още веднъж.

Харди кимна.

– Точно така. Джейсън Арчър е в списъка на пътниците от полет 3223. Само че явно не е бил в самолета. – Отново пусна записа.

Нещо на екрана беше направило впечатление на Сойър, но просто не можеше да разбере какво е то. Харди го наблюдаваше.

– Виждаш ли нещо? – попита той.

Сойър най-накрая поклати глава.

– Добре. Какво е правил Арчър в Сиатъл, след като е трябвало да бъде в самолета за Лос Анджелис? Служебно пътуване?

– В „Трайтън“ нямаха представа, че Арчър е тръгнал към Лос Анджелис, да не говорим за Сиатъл. Според тях си беше взел отпуск, за да прекара известно време със семейството си. Арчър има млада жена и дъщеря. Жена му е адвокат в „Тайлър, Стоун“, а това пък е основният външен юридически консултант на „Трайтън“. Въпросната съпруга работи по няколко дела на „Трайтън“, включително и по сделката със „Сайбърком“.

– Това наистина е интересно. Може би е и удобно за нея и съпруга ѝ.

– Трябва да призная, че и на мен най-напред ми мина през ум същото.

– След като Арчър е бил в Сиатъл, да кажем, в десет или десет и половина тихоокеанско време, значи е излетял от Вашингтон с някой от ранните полети.

– „Уестърн Еърлайнз“ имат полет горе-долу по същото време, както този за Лос Анджелис.

Сойър стана и отиде до телевизионния екран. Пренави лентата и стопира кадъра. Вгледа се лицето на Джейсън Арчър, опита се да запомни чертите му. След малко се обърна към Харди и каза:

– Арчър е в списъка за полет 3223, а ти каза, че във фирмата му не са знаели за пътуването му. Как са разбрали, че е бил на самолета? Или че е трябвало да бъде – поправи се веднага.

Харди си наля още малко кафе, стана и отиде до прозореца. И двамата сякаш имаха нужда да се движат, докато разсъждават.

– Хората от авиокомпанията са открили жена му, която е била на

преговори в Ню Йорк, и са ѝ съобщили лошата новина. На тези преговори са били няколко души от „Трайтън“, включително босът. Тогава са разбрали. Скоро след това научили всички. Този видеозапис беше показан само на двама души – Нейтън Гембъл, президента, и Куентин Роу, втория в йерархията.

Сойър разтри врата си, защото беше започнал да изтръпва, наля си кафе и отпи.

– От „Уестърн“ потвърдиха, че се е регистрирал за полета и е взел бордната си карта. В противен случай не биха уведомили семейството му.

– Знаеш много добре, че всеки може да се качи на самолет с фалшиви документи. Билетите се купуват предварително. Даваш си багажа, минаваш проверката... дори и при повишените изисквания за сигурност напоследък пак не установяват самоличността със снимка.

– Някой обаче се е качил на самолета на мястото на Арчър. Бордната му карта е прибрана, а след като веднъж се качиш на самолет, не можеш да слезеш ей така.

– Който и да е бил, не е имал късмет или е бил много глупав. Може би и двете.

– Така е. Ако Арчър обаче се е качил на самолета за Сиатъл, значи е имал втори билет.

– Може да се е регистрирал два пъти. За полета до Сиатъл вероятно е използвал фалшиви документи и друго име.

– Да. – Сойър се замисли над възможностите. – А може чисто и просто да е сменил документите си с някой друг. Някой говорил ли е с жена му?

В отговор Харди отвори папката, която носеше със себе си.

– Нейтън Гембъл, съвсем кратко, два пъти. Куентин Роу също е разговарял с нея. В началото е твърдяла, че не знаела, че мъжът ѝ е в самолета.

– В началото? Значи после е твърдяла друго?

– После е казала на Нейтън Гембъл, че мъжът ѝ я е излъгал – кимна Харди. – Бил ѝ казал, че заминава за Лос Анджелис, за да преговаря с друга фирма за работа. Оказа се, че не е имало никаква среща. Тя се е обадила във фирмата, за да каже, че мъжът ѝ няма да се яви, а там не били чували за него.

– Провери ли го? – попита Сойър. Харди кимна. – Е, има ли някакъв напредък в твоето разследване?

Лицето на Харди доби болезнено изражение.

– В момента малко неща могат да се обяснят. Засега Нейтън Гембъл не е доволен. Той плаща сметките и иска резултати. Само че е нужно време, знаеш как е. Все пак... – Харди замълча и се загледа в дебелия килим. Не беше трудно да се разбере, че мрази да е в неведение. – Все пак, според Гембъл и Роу мисис Арчър е убедена, че мъжът ѝ е мъртъв.

– Ако казва истината, а ако питаш мен, на този етап всичко е едно голямо *ако* – каза Сойър разгорещено.

Харди го изгледа учудено. Сойър улови погледа му и раменете му увиснаха.

– Между нас да си остане, Франк, но тази работа ме кара да се чувствам малко глупав.

– Защо?

– Бях абсолютно сигурен, че целта е бил Артър Либерман. Хвърлили сме всичките си сили за разследването на тази версия, а с останалите се занимаваме формално.

– Още е съвсем рано, Лий. Не е непоправимо. Освен това никак не е изключено Либерман наистина да е бил целта.

– Защо? – вдигна глава Сойър.

– Помисли. Ти сам отговори на въпроса си.

– Искаш да кажеш, че Арчър може да е взривил самолета, за да си помислим, че целта е Либерман? Стига, Франк, това звучи доста невероятно. – Лицето на Сойър потъмня.

– Ами ако не бяхме извадили късмет с този видеозапис? Щеше да продължаваш да мислиш точно това, нали? Не забравяй, че когато самолетът се разбие в земята, не остава почти нищо.

Сойър поклати глава.

– Не остават трупове, които да се идентифицират.

– Точно така. Ако обаче се взриви във въздуха, труповете все пак могат да се идентифицират.

Сойър се вторачи в Харди, стъписан от идеята.

– Това не ми даваше покой. Ако Арчър се е продал, ако си е прибрал парите и се е канел да се чупи, не може да не е бил наясно, че рано или късно полицията ще го хване.

Харди продължи мисълта му:

– И за да заличи следите си, подготвя самолетна катастрофа. Ако се открие, че е умишлено предизвикана, всички ще решат, че целта е била да се премахне Либерман. Ако не, никой няма да търси труп. Джейсън Арчър е мъртъв. Точка.

– Само че, Франк, питам се защо просто да не вземе парите и да не

избяга. Не е трудно да изчезнеш в наши дни. Има и още нещо. Този, който според нас е залепил запалката в крилото на самолета, беше надупчен като решето.

– Ако се съди по времето на смъртта, възможно ли е Арчър да се е върнал на Източното крайбрежие, за да го ликвидира?

– Още нямаме резултати от аутопсията, но видях трупа и ми се струва, че е възможно.

Харди се замисли.

– Добре де, Франк – продължи Сойър, – колко според теб може да е взел Арчър за информацията? Достатъчно, за да организира свалянето на самолета и да плати на наемен убиец, за да премахне извършителя? И това го прави човек, който допреди няколко дни е водил почтен живот със семейството си? Изведнъж се превръща в изпечен престъпник, способен да убие двеста души, сред които има деца и старци?

Франк Харди присви устни и погледна стария си приятел.

– Той не е гръмнал самолета лично, Лий. Освен това не ми казвай, че си започнал да анализираш дълбините на човешкото съзнание. Доколкото си спомням, някои от най-опасните престъпници, които сме залавяли, на пръв поглед живееха повече от порядъчно.

Сойър не изглеждаше убеден.

– За колко пари става дума?

– За тази информация Арчър спокойно би могъл да получи няколко милиона.

– Не е малко, но не мисля, че за да прикрие следите си, е видял сметката на двеста души. Няма начин.

– Има и още нещо, което ме кара да мисля, че зад всичко стои Джейсън Арчър. Или пък че *работи* за някаква организация.

– Какво е то?

Харди изведнъж доби смутен вид.

– От една сметка на „Трайтън“ липсват пари.

– Пари? Колко?

– Четвърт милиард. Как ти се струва?

Сойър едва не разля кафето си.

– Какво!?

– Изглежда, Арчър не се е занимавал само с кражба на поверителна фирмена информация. Освен това е обирал и банкови сметки.

– Как? Такава голяма компания би трябвало да контролира нещата.

– „Трайтън“ контролира банковите си сметки, но контролът е ефективен само ако банките изпращат вярна информация за тях.

– Не те разбирам – каза Сойър нетърпеливо.

Харди въздъхна и опря лакти на масата.

– В наши дни, за да прехвърлиш пари от едно място на друго, ти е необходим компютър. Банките и финансовият свят изобщо зависят изцяло от тези машини, а това е свързано с рискове.

– Могат да се развалят? – обади се Сойър.

– Да. В тях обаче може да се проникне и с нечисти намерения. Нищо ново. Дявол да го вземе, във ФБР създадоха цял нов отдел за борба с компютърните престъпления.

– Значи според теб нещо подобно се е случило и тук?

Харди седна, отвори папката си и затърси нещо.

– „Трайтън Глоубъл Инвестмънтс“ е имал банкова сметка в тукашния клон на Консолидейтед Банк Тръст. „Трайтън Глоубъл Инвестмънтс“ е дъщерна компания на „Трайтън“, която играе на Уолстрийт. Сметката е била открита преди време и в нея са се натрупали двеста и петдесет милиона.

– Арчър участвал ли е при откриването на тази сметка? – прекъсна го Сойър.

– Не. Той не е имал достъп до нея.

– Имало ли е активно движение по тази сметка?

– Да, но само в началото. После не се е налагало средствата да бъдат използвани. Били са държани като резерв, в случай че някоя от дъщерните компании закъса за пари.

– И какво е станало по-нататък?

– Преди два месеца в същата банка е била открита нова сметка, чийто титуляр е „Трайтън Глоубъл Инвестмънтс Лимитед“.

– Още една сметка на „Трайтън“? Защо?

Харди поклати глава.

– Не е на „Трайтън“. В това е целият трик. Няма нищо общо с „Трайтън“. Оказа се, че фирмата е фиктивна. Няма адрес, няма директори, няма служители.

– Тогава знаеш ли кой е открил сметката?

– Само един човек е имал достъп до нея. Името, дадено на банката, е Алфред Роун, финансов директор. Опитахме да го проучим, но ударихме на камък. Все пак открихме нещо много интересно.

– Какво? – Сойър се наклони напред нетърпеливо.

– През фалшивата сметка са минали няколко сделки. Правени са преводи, внасяни са пари и така нататък. На всички документи фигурира подписът на Алфред Роун. Направихме графологична експертиза на

подписа и го сравнихме с почерка на хората от „Трайтън“. Открихме съответствие. Познай кой.

– Джейсън Арчър – отвърна Сойър веднага.

Харди кимна.

– Добре, а какво стана с парите?

– Някой е проникнал в компютърната система на банката и е направил няколко деликатни промени. В резултат законната сметка на „Трайтън“ и фалшивата сметка получават един и същи номер.

– Ха! През такава дупка можеш да прокараш слон!

– Точно така. Ден преди Арчър да изчезне, е получено нареждане за прехвърляне на парите от сметката на „Трайтън“ в сметка на фалшивата компания в друга голяма нюйоркска банка. Нашият приятел Алфред Роун е предоставил постоянно пълномощно на отдел „Преводи“ в Консолидейтед Банк Тръст, всички документи са изрядни. Парите са били прехвърлени още същия ден. – Сойър го изгледа с недоумение. – Банковите служители се доверяват на компютъра. Няма причина да не го правят. Освен това банките рядко контактуват помежду си. След като гърбът им е защитен, просто изпълняват нарежданията, и толкова. Този, който е извършил операцията, е познавал процедурите до съвършенство. Споменах ли, че преди да постъпи в „Трайтън“, Джейсън Арчър е работил няколко години в банката, при това в отдел „Преводи“?

Сойър поклати уморено глава.

– Знам си, че има защо да мразя компютрите. Все още не разбирам как е станало.

– Представи си, че някой е клонирал един богаташ и е пуснал копието в банката. Копието изтегля парите на богаташа и изчезва. Банката обаче смята и двамата за богати. Едва по-късно открива, че е броила едни и същи пари два пъти.

– Някаква следа от тези пари?

Харди поклати глава.

– Не, както може да се очаква. Няма ги. Свързахме се със звеното за финансови измами на ФБР. Започнаха разследване.

Сойър отпи глътка кафе и изведнъж му хрумна нещо.

– Мислиш ли, че „Ар Ти Джи“ може да има пръст и в двете операции? Иначе би било малко странно Арчър да предприеме банковата измама и да продаде секретната информация едновременно.

– Вероятно Арчър е предложил да открадне информацията, а от „Ар Ти Джи“ са го накарали да се заеме и с банковата измама, за да навреди още повече на „Трайтън“. Имал е идеална възможност да го

направи.

– Но банката ще трябва да компенсира загубите. „Трайтън“ всъщност не губи нищо.

– Грешеш. „Трайтън“ няма да може да използва тези средства, докато банката не изясни нещата и докато продължава разследването. С инцидента се занимава бордът на директорите. Ще минат месеци, докато се вземе някакво решение, или поне така са заявили на „Трайтън“ тази сутрин. Можеш да си представиш колко нещастен е Гембъл, нали?

– Тези пари бяха ли нужни на „Трайтън“ за нещо конкретно?

– Разбира се. Трябваше да бъдат депозирани по сделката със „Сайбърком“.

– Сделката провали ли се?

– Още не. Последното, което научих, е, че Нейтън Гембъл може би ще компенсира със свои собствени средства.

– Този тип е в състояние да подпише такъв голям чек?

– Гембъл е мултимилиардер, не забравяй. Не че му се иска да го направи. По този начин блокира средства, освен че губи двеста и петдесет милиона от парите на „Трайтън“. Половин милиард, насочени в грешна посока. Дори за него са много пари. – Харди се намръщи при спомена за последната си среща с Гембъл. – Както казах, в момента Гембъл не е доволен. Най-голямата му грижа обаче е информацията, която Арчър е продал на „Ар Ти Джи“. Ако те успеят да купят „Сайбърком“, загубите за „Трайтън“ далеч ще надвишат тези двеста и петдесет милиона долара.

– А след като в „Ар Ти Джи“ знаят, че сте по петите им, ще посмеят ли да използват незаконно придобитата информация?

– Нещата не са толкова прости, Лий. Отричат да имат нещо общо с това и макар да разполагаме с видеозаписа, той не е неопровержимо доказателство. „Ар Ти Джи“ отдавна са заявили желанието си да участват в наддаването за „Сайбърком“ и ако условията им се окажат малко по-добри от тези на „Трайтън“, никой няма да може да го оспори.

– Да, сложно е – съгласи се Сойър.

– Е, това е всичко. – Харди разпери ръце.

– Бях сигурен, че няма да ме вдигнеш от леглото напрасно. Този Арчър трябва да е гений, Франк.

– Съгласен съм.

– Но, от друга страна, всеки прави грешки, нали? – изведнъж се оживи Сойър. – Понякога човек вади късмет, като теб с този видеозапис. Всъщност трудните случаи правят работата ни интересна, прав ли

съм?

Харди кимна уморено и попита:

– Какво смяташ да правиш оттук нататък?

Сойър допи кафето си и подаде чашата на Харди, за да я напълни отново. Разкрилите се нови възможности сякаш го изпълниха с енергия.

– Най-напред ще се обадя по телефона, за да впишат Джейсън Арчър в бюлетина за издирване в целия свят. Ще ми трябва около час, за да измъкна всички подробности от паметта ти. Утре ще изпратя екип от агенти на летище Дълес, за да разберат колкото е възможно повече за превъплъщенията на Джейсън Арчър онази сутрин. А аз лично ще проведя разговор с една персона, която може да се окаже неразделна част от всичко това.

– Кого имаш предвид?

– Сидни Арчър.

28.

– Аз съм Пол Брофи, колега на Сидни, мистър... – Брофи беше до вратата, с пътната си чанта в ръка.

– Бил Патерсън. Аз съм бащата на Сидни.

– Говорила ми е за вас, мистър Патерсън. Съжалявам, че се запознаваме по такъв повод. Случилото се е ужасно. Дъщеря ви е забележителна жена. С нея сме много близки като колеги, така че дойдох от Ню Йорк...

Пол Брофи остави пътната чанта в ъгъла. Беше с тъмносин двуреден костюм, модна вратовръзка и блестящи черни обувки. Нещо в поведението му обаче, може би лекотата, с която се движеше в скърбящия дом, накара Патерсън да се намръщи. През по-голямата част от живота му вътрешните му датчици за фалш бяха работили на пълна мощност. Сега червената сигнална лампа мигаше предупредително.

– Всички нейни близки дойдоха... името ви беше Пол, нали? – Патерсън подчерта думата „близки“.

Брофи бързо го измери с очи.

– Да. В такъв момент най-важното нещо е подкрепата на близките. Надявам се, не мислите, че се натрапвам. Това е последното, което бих искал да направя. Говорих със Сидни снощи и тя каза, че мога да дойда. Работим заедно от години. Справяли сме се със сделки, от които можеш да получиш язва на стомаха. Е, няма защо да ви казвам това. През последните пет години, преди да се пенсионираме, вие на практика управлявахте „Бристъл Алюминум“. Името ви се споменава в „Уолстрийт Джърнъл“ почти всеки месец. Когато се пенсионирахте, във „Форбс“ излезе цяла статия за вас.

– Не е лесно да се занимаваш с бизнес – съгласи се Патерсън.

– Е, конкурентите ви със сигурност са мислели така – усмихна се Брофи.

Патерсън отвърна на усмивката му. Реши, че може би се заблуждава за този човек. В края на краищата беше дошъл специално за случая от толкова далеч. Освен това моментът никак не беше подходящ и нямаше смисъл да усложнява нещата със съмненията си.

– Мога ли да ви предложа нещо за хапване? Питие? Казахте, че идвате от Ню Йорк?

– Да. С първия полет. Не бих се отказал от чаша кафе... Сидни? –

Видя високата ѝ фигура и нетърпеливо я обгърна с поглед.

Сидни се приближи по коридора заедно с майка си. И двете бяха облечени в черно.

– Здравей, Пол.

Брофи отиде бързо при нея, прегърна я и я целуна по бузата, малко по-дълго, отколкото би трябвало. Леко смутена, Сидни го представи на майка си.

– Как го приема Ейми? – попита Брофи.

– При една приятелка е – отговори Сидни. – Все още е твърде малка, за да разбере какво се е случило.

Майка ѝ го изгледа враждебно.

– Да, разбира се. – Брофи отстъпи крачка. Нямаше деца, но това не оправдаваше нелепия му въпрос. Сидни неволно му помогна.

– Пол долетя от Ню Йорк тази сутрин – каза тя.

Майка ѝ кимна разсеяно и отиде в кухнята, за да приготви някаква закуска.

Брофи огледа Сидни. Косата ѝ, руса и копринена, рязко контрастираще на траурната рокля. Потънала в скръб, тя му се струваше особено привлекателна и макар да имаше свои собствени планове, видът ѝ го смути. Тази жена наистина беше красива.

– Хората ще отидат направо в църквата – каза тя. – След службата всички ще дойдат тук. – Мисълта за предстоящото сякаш я изпълваше изцяло.

Брофи веднага долови тона ѝ.

– Не се притеснявай. Аз ще съм на линия винаги когато искаш да останеш сама. Ще пълня чиниите и ще поддържам разговора, докато е нужно. Ако не друго, като адвокат поне се научаваш да говориш много, без да казваш нищо.

– Няма ли да се връщаш в Ню Йорк?

Брофи поклати глава и се усмихна тържествуващо.

– Ще остана известно време във Вашингтон. – Извади от вътрешния си джоб тънък диктофон и добави: – Погрижил съм се за всичко. Продиктувах три писма и речта, която трябва да произнесе на един прием следващия месец. Това означава, че ще съм на твое разположение, докато имаш нужда от мен. – Усмихна се нежно, прибра диктофона и улови ръката ѝ.

– Трябва да свърша някои неща, преди да тръгнем. – Сидни се усмихна смутено и бавно измъкна ръката си.

– Добре, аз в това време ще подосаждам на родителите ти в

кухнята.

Сидни отиде в спалнята. Брофи я проследи с поглед и се усмихна при мисълта за бъдещето. След това отиде в кухнята, където майката на Сидни приготвяше яйца с бекон. Бил Патерсън се суетеше около кафеварката. Телефонът иззвъня. Патерсън вдигна слушалката на второто позвъняване.

– Ало? Да, домът на семейство Арчър. Да... вижте, не може ли да почака? Добре, добре, един момент.

Мисис Патерсън погледна мъжа си.

– Кой е?

– Хенри Уортън. – Обърна се към Брофи и попита: – Това не беше ли шефът на фирмата ви?

Брофи кимна. Беше човек на Голдман, но макар и този факт да се пазеше в дълбока тайна, Уортън не го обичаше. Брофи очакваше с нетърпение деня, когато щеше да има друг шеф.

– Чудесен човек. Много внимателен с колегите.

– Да, може би. Само че не е подбрал момента – отбеляза Бил Патерсън. Остави слушалката и излезе от кухнята. Брофи се усмихна помирително и отиде да помага на мисис Патерсън.

Бил Патерсън почука на вратата.

– Сидни?

Тя отвори. На леглото бяха разхвърляни множество снимки на Джейсън и семейството му. Патерсън преглътна.

– Скъпа, търсят те от фирмата. Било важно.

– Кой?

– Хенри Уортън.

Сидни сбърчи вежди за миг, но веднага след това лицето ѝ се проясни.

– Сигурно се обажда, за да каже, че няма да може да дойде на службата. В момента съм в немилост. Ще се обадя оттук, татко. Кажи му да почака малко.

Преди да затвори вратата, Патерсън за миг видя, че дъщеря му го гледа засрамена, като ученичка, която са хванали да пуши. Направи крачка към нея и я целуна.

Върна се в кухнята и вдигна слушалката.

– Ще ви се обади след малко, моля почакайте – каза той троснато.

Остави слушалката и тръгна към кафеварката, за да продължи, но някой почука на вратата и го прекъсна. Тримата в кухнята вдигнаха очи.

– Очакваш ли някого толкова рано? – попита Бил Патерсън жена си.

Тя поклати глава.

– Сигурно е някой съсед. Отиди да отвориш, Бил.

Той тръгна към вратата. Брофи го последва. Когато отвори, видя двама мъже в костюми.

– С какво мога да ви помогна? – попита Бил Патерсън.

Лий Сойър извади документите си, другият също.

– Специален агент Лий Сойър, ФБР. Това е партньорът ми Реймънд Джаксън.

Сидни бързо прибра снимките и остави само една, от деня, в който се бе родила Ейми. Джейсън, облечен с бяла престилка, държеше в ръце дъщеря си, само на няколко минути. Лицето му изразяваше абсолютната бащинска гордост. Прибра я в чантата си. Беше сигурна, че ще ѝ потрябва по-късно през деня, когато положението станеше нетърпимо. Приглади роклята си, отиде до нощното шкафче, където беше телефонът, седна на леглото и взе слушалката.

– Ало? Хенри?

– Сид.

Ако не беше седнала, със сигурност щеше да падне на пода. Цялото ѝ тяло в миг се отпусна. Имаше чувството, че нещо е смачкало мозъка ѝ.

– Сид? – чу още веднъж. В гласа прозвуча тревога.

Бавно, постепенно успя да се съсредоточи. Имаше чувството, че изплува от някакви дълбини, при които човек не би могъл да оцелее. Умът ѝ заработи изведнъж и докато се бореше с желанието да припадне, успя да произнесе една дума, която смяташе, че повече няма да изрече никога.

– Джейсън?

29.

Майката на Сидни тръгна към пътната врата, за да види кой е дошъл, а в това време Пол Брофи дискретно се оттегли в кухнята. ФБР? Започваше да става интересно. Докато се чудеше дали да се обади на Голдман, Брофи видя телефонната слушалка, оставена край телефона. Беше се обадил Хенри Уортън. За какво ли говореха? Ако успееше да разбере, несъмнено щеше да вдигне акциите си пред Голдман.

Приблужи тихо до вратата и се ослуша. Другите все още бяха край пътната врата. Върна се бързо до телефона, взе слушалката и я долепи до ухото си. Чу гласовете, ужасно познати. Челюстта му увисна, а очите му се разшириха. Реагира веднага – извади диктофона от джоба си и записа разговора между Сидни и съпруга ѝ.

Пет минути по-късно Бил Патерсън отново почука на вратата на дъщеря си. Когато Сидни най-накрая отвори, изражението ѝ го изненада. Очите ѝ все още бяха зачервени и уморени, но в тях съзря светлина, каквато не бе виждал след смъртта на Джейсън. Изненада се от това, което забеляза на леглото – почти пълен куфар. Без да сваля очи от него, Бил Патерсън каза:

– Сидни, дойдоха двама души от ФБР. Искат да говорят с теб. Не знам защо.

– ФБР? – Тя изведнъж се олюля и се наложи баща ѝ да я улови за лакътя.

– Сидни, какво се е случило? – попита той силно разтревожен. – Защо ти е този куфар?

– Всичко е наред, татко – успя да се овладее тя. – Просто... трябва да отида някъде след службата.

– Да отидеш? Къде? Защо?

– Татко, моля те. Не сега, в момента не мога да ти обясня.

– Но, Сид...

– Моля те.

Най-накрая той се примири, разочарован и изпълнен с нещо много близко до страха.

– Добре, Сид.

– Къде са агентите?

– Във всекидневната. Искат да говорят с теб на четири очи. Опитях

се да ги отпратя, но напразно. Нали знаеш какво е ФБР?

– Всичко е наред, татко. Ще говоря с тях. – Сидни се замисли. Погледна към телефона, а след това и часовника си. – Заведи ги в кабинета и им кажи, че ще бъде при тях след две минути.

Сидни отиде до леглото, затвори куфара и го мушна отдолу. Баща ѝ видя какво прави и гъстите му вежди се повдигнаха.

– Сигурна ли си, че знаеш какво вършиш?

– Да – отговори тя веднага.

Джейсън Арчър беше закопчан за стола с белезници. Кенет Скейлс се усмихваше и държеше пистолета, насочен към главата му. Зад гърба му се разхождаше още един човек.

– Добре се справи по телефона, Джейсън – каза Скейлс. – Би могъл да имаш блестящо бъдеще в киното. Жалко само, че не ти остана никакво бъдеще.

Джейсън го изгледа свирепо.

– Кучи син! Ако направиш нещо на жена ми или дъщеря ми, ще те разкъсам на парчета, кълна се!

Скейлс се усмихна още по-широко.

– И още как. А ще ми обясниш ли как ще го направиш?

Удари го по челюстта с дръжката на пистолета. Вратата на малката стая, в която бяха, се отвори леко. Джейсън се съвзе от удара, видя кой влиза в стаята и изръмжа. Изведнъж се хвърли напред заедно със стола. Стигна до краката на новодошлия, но Скейлс и помощникът му успяха да го уловят и да го проснат на пода.

– Мамка ти! Ще те убия! – изкрещя Джейсън на посетителя.

Онзи влезе, затвори вратата зад гърба си и се усмихна. Поставиха Джейсън отново на стола и залепиха устата му с дебела лепенка.

– Отново ли сънуваш кошмари, Джейсън?

Бил Патерсън заведе двамата агенти в кабинета и се върна в кухнята при Пол Брофи и жена си. Погледна към телефона и се учуди – слушалката беше поставена на мястото си. Брофи проследи погледа му и каза:

– Аз го затворих.

– Благодаря.

– Няма защо. – Брофи отпи кафе и доволен от себе си, опипа диктофона във вътрешния си джоб. – ФБР... – промърмори след малко. –

Какво ли искат?

Патерсън сви рамене.

– Не знам. Сидни също не знае. – Личеше, че се тревожи за дъщеря си. Бръчките на челото му бяха станали още по-дълбоки. – Изглежда, днес никой няма намерение да се съобразява с нормите за приличие.

Седна на масата и взе вестника, за да го прегледа. Понечи да каже още нещо, но в този момент видя заглавието.

30.

Когато Сидни влезе в стаята, Сойър и Джаксън станаха на крака. Сойър се сепна, когато я видя. Направи усилие да прибере стомаха си, ръката му несъзнателно се опита да приглади един упорит кичур. Когато отново я свали, имаше чувството, че не е част от тялото му. Двамата се представиха и се легитимираха. Сойър забеляза, че Сидни го погледна някак особено, преди да седне срещу тях.

Веднага прецени, че си я бива – красавица с ум и душа. Но имаше и още нещо. Би могъл да се закълне, че я е виждал някъде. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. Черната рокля беше елегантна и съвсем подходяща за случая. Но подчертаваше някои предизвикателни извивки, а краката ѝ, в черни чорапи, бяха не по-малко привлекателни. Лицето ѝ беше прекрасно в отчаянието си.

– Мисис Арчър, не сме ли се виждали някога?

Изненадата ѝ беше неподправена.

– Не мисля, мистър Сойър.

Той я погледна още веднъж, сви рамене и заговори бързо:

– Мисис Арчър, както вече обясних на баща ви, ужасно съжаляваме, че ви безпокоим в такъв момент, но трябваше да разговаряме с вас колкото е възможно по-скоро.

– Може ли да попитам за какво става дума? – Сидни бе включила на автопилот. Очите ѝ зашариха неспокойно наоколо, най-накрая се спряха на Сойър. Заприлича ѝ на стена, но пък изглеждаше искрен. При нормални обстоятелства би се доверила на този човек изцяло. Само че обстоятелствата далеч не бяха нормални.

Зелените ѝ очи блестяха и Сойър трябваше да положи усилия, за да се съсредоточи над задачата си. Беше като хипнотизиран. Опита се да разгадае дълбините им и установи, че плува в непознати води.

– Става дума за съпруга ви, мисис Арчър – отговори той почти веднага.

– Можем да си говорим на ти. Какво за съпруга ми? Нещо във връзка с катастрофата ли?

Сойър забави темпото. Изучаваше я, но без да личи. Всяка дума, всеки жест, всяка пауза бяха от значение. Това, което правеше в момента, често беше уморително и нерядко се оказваше напразно, но понякога даваше удивително добри резултати.

– Не е било катастрофа, Сидни – каза той накрая.

Светлината в очите ѝ трепна, както осветените прозорци на къщите по време на буря. Устните ѝ бяха леко отворени, но тя мълчеше.

– Самолетът е свален умишлено. Всички на борда, до последния човек, са били убити преднамерено.

Сойър замълча и се вгледа в лицето ѝ. Сидни сякаш изключи и остана в това състояние близо минута. На лицето ѝ беше изписан истински, неподправен ужас. Очите ѝ изгубиха трескавия си блясък.

– Сидни? – обади се Сойър след малко. – Сидни?

Тя се стресна, върна се към реалността, но веднага пак се понесе някъде далеч. После изведнъж се наведе напред, улови глезените си и тялото ѝ се разтърси неудържимо. Започна да стене. Сойър бързо отиде при нея и я улови за раменете.

– Донеси нещо... чай, вода, каквото и да е – нареди на Джаксън. – Рей, бързо!

Джаксън излезе.

Майката на Сидни напълни чаша вода и му я подаде. Бил Патерсън вдигна вестника и му показа заглавието.

– Затова е всичко, нали?

Най-горе с големи букви бе написано:

САМОЛЕТЪТ НА „УЕСТЪРН ЕЪРЛАЙНЗ“ СВАЛЕН УМИШЛЕНО. ВЛАСТИТЕ ПРЕДЛАГАТ НАГРАДА ОТ ДВА МИЛИОНА

– Джейсън и всички останали са били жертва на терористи, нали? – попита Бил Патерсън. Чу се тихото хлипане на жена му, която седеше на стола, закрила лице с ръце.

– Не сега, мистър Патерсън. – Тонът на Джаксън не търпеше възражение. Той излезе с чашата.

Пол Брофи междувременно бе излязъл навън, уж за да запали цигара, въпреки студа. Ако някой беше погледнал през прозореца, щеше да види, че говори по малкия си клетъчен телефон.

Сойър се принуди едва ли не да излее водата в гърлото на Сидни и най-накрая тя се съвзе и се надигна. Погледна го с благодарност.

– Сидни, повярвай ми, ако не беше толкова важно, щяхме да те оставим на спокойствие.

Тя кимна. Все още изглеждаше ужасно. Сойър изчака малко, докато събере мислите си, и зададе няколко безобидни въпроса за работата на Джейсън в „Трайтън Глоубъл“. Тя отговори спокойно и с видимо облекчение, макар и да бе озадачена. Сойър огледа обстановката и попита:

– Някакви финансови проблеми?

– За какво е всичко това? – на свой ред запита тя. Бе възвърнала самообладанието си. Спомни си думите на Джейсън, че ще ѝ осигури всичко, което поиска.

– Налага се – отговори Сойър веднага, без никакво колебание и се вгледа в очите ѝ. Сидни имаше чувството, че погледът му прогаря външната ѝ обвивка, че чете мислите ѝ и достига до съмненията, заровени някъде там, вътре. Даде си сметка, че трябва да е много внимателна.

– Разговаряме с всички близки на жертвите. Ако самолетът е свален заради някой на борда, трябва да разберем какви са били причините.

– Да – кимна Сидни. – Ще ви отговоря. Финансово бяхме по-добре от когато и да било преди.

– Сидни, ти си адвокат на „Трайтън“, нали?

– Да. Те са ми клиенти както още петдесетина други. Какво от това?

Сойър смени тактиката.

– Джейсън Арчър си е взел няколко дни отпуск, знаеш, нали?

– Аз съм му жена.

– Добре, в такъв случай може би ще успееш да ни обясниш защо е бил в самолета за Лос Анджелис? – Едва не я попита *защо ѝ е казал*, че ще се качи на самолета, но за щастие не го направи.

Тонът на Сидни стана делови.

– Предполагам, че вече сте говорили с някого от „Трайтън“. Може би сте говорили и с Хенри Уортън. Джейсън ми каза, че заминава по работа на „Трайтън“. Сутринта, преди да замине, му припомних, че същия ден трябва да замина за Ню Йорк, за да се срещна с хората от „Трайтън“. Тогава Джейсън ми каза, че заминава за Лос Анджелис, защото му предлагали нова работа. Не искаше никой от „Трайтън“ да разбере, че ще пътува, и му обещах да си мълча. Знам, че не е много честна постъпка, но го направих.

– Само че не е имало никаква нова работа.

– Така е. – Сидни се отпусна назад.

– Като негова съпруга, имаш ли някаква представа защо всъщност е отивал в Лос Анджелис? Някакви подозрения?

Тя поклати глава.

– Значи това е всичко? Само толкова? И си сигурна, че няма нищо общо с „Трайтън“?

– Джейсън не говореше с мен за работата си.

– Защо? – Сойър копнееше за чаша кафе. Тялото му започваше да го предава след бодърстването при Харди.

– Моята фирма защитава интересите на няколко други компании, за които може да се каже, че са конкуренти на „Трайтън“. Все пак всичките, включително и „Трайтън“, са се отказали от претенции към нас, защото винаги когато е необходимо, издигаме „китайски стени“...

– Моля? – обади се Рей Джаксън. – „Китайски стени“ ли?

Сидни го погледна.

– Това означава прекратяване на всякакви контакти между адвокати от фирмата, които защитават интересите на конкуриращи се компании, дори безобидните разговори в коридора. Забранява се всякакъв достъп до информацията. Съответните данни могат да се използват само със специална парола, известна единствено на този, който ръководи работата по дадена сделка. Освен това поддържа прецизна информация за условията по време на преговорите, защото сделките се променят бързо, а ние не искаме клиентите ни да изпаднат в неочаквани ситуации. Човешката памет е слаба. Компютърната е доста по-добра. Теорията е, че една юридическа фирма може да се раздели на изолирани помежду си части, ако се наложи, за да се избегнат проблеми от този род. Затова използваме фразата „китайска стена“.

Сойър се приведе напред.

– А кои други фирми от тези, чиито интереси защитавате, са конкуренти на „Трайтън“?

Сидни се замисли за момент. Веднага ѝ дойде наум едно име, но не знаеше дали трябва да го съобщи. Ако го направеше, разговорът би могъл да приключи.

– Групировката „Ар Ти Джи“.

Сойър и Джаксън се спогледаха.

– Кой от вашата фирма се занимава с „Ар Ти Джи“? – попита Сойър.

– Филип Голдман – отвърна Сидни.

Сойър беше сигурен, че долови особен блясък в очите ѝ.

Студът бе започнал да прониква през скъпите ръкавици на Пол Брофи, който все още беше пред къщата.

– Не, нямам представа какво става – каза той по телефона. По линията долетя водопад от укори заради декларираното неведение и Брофи се видя принуден да отдалечи слушалката от ухото си. – Чакай малко, Филип. Това е ФБР. Вържени са, нали? Самият ти не очакваше подобно нещо, как бих могъл да го предвидя аз?

Възхищението от интелектуалното му превъзходство явно успокои Филип Голдман, защото Брофи отново залепи телефона за ухото си.

– Да, сигурен съм, че беше той. Познах гласа му, а освен това тя няколко пъти се обърна към него по име. Записах всичко. Брилянтен ход, не мислиш ли? Какво? Да, разбира се, че смятам да стоя тук колкото може повече. Добре, ще ти се обадя пак след няколко часа.

Брофи остави телефона, разтри премръзналите си пръсти и влезе в къщата.

Сойър наблюдаваше Сидни Арчър внимателно. Тя нервно стискаше ръце. Чудеше се дали да пусне бомбата – да ѝ каже, че Джейсън Арчър със сигурност не е погребан в кратера във Вирджиния. След дълга вътрешна борба разумът победи чувствата. Той стана и подаде ръка.

– Благодаря за разговора, Сидни. Ако си спомниш нещо, което според теб би могло да ни помогне, обади се на някой от тези телефони по всяко време. – Подаде ѝ картичката си. – Домашният ми номер е на гърба. Ще ми дадеш ли някакви свои координати, където мога да те открия?

Сидни затършува в чантата си и намери своя визитка.

– Още веднъж, съжалявам за мъжа ти – каза Сойър. Беше истина. Ако Харди беше прав, това, което тази жена преживяваше в момента, щеше да е като разходка в парка в сравнение с изпитанията, които я очакваха в бъдеще. Рей Джаксън излезе. Сойър понечи да го последва, но Сидни го улови за ръкава и го спря.

– Мистър Сойър?

– Наричай ме Лий.

– Лий... не съм толкова глупава, че да не си давам сметка колко съмнително изглежда всичко това.

– Нито за миг не съм си помислил, че си глупава, Сидни. – Гледаше я с респект, макар и думите му да не прозвучаха съвсем убедително.

– Има ли някаква причина да подозирате, че мъжът ми е бил замесен в нещо... – тя замълча и преглътна, за да произнесе немислимото – ... в нещо незаконно?

Сойър се вгледа в нея и чувството, че я е виждал някъде, постепенно прерасна в убеденост.

– Сидни, засега ще кажа само, че действията на мъжа ти, преди да се качи на самолета, ни създават някои проблеми.

Сидни си спомни излизанията на Джейсън през нощта, работата му до късно.

– Случило ли се е нещо нередно в „Трайтън“?

Сойър забеляза безпокойството ѝ. Въпреки че нямаше навик да говори напразно, нещо го подтикваше да ѝ каже всичко, което знае. Устоя на изкушението.

– Сидни, разследването продължава. Не мога да говоря сега.

Тя отстъпи назад.

– Разбирам.

– Ще поддържае връзка.

Сойър излезе, а Сидни си спомни последните думи на Нейтън Гембъл след срещата им. Изведнъж я обзе страх. Обгърна раменете си с ръце и се приближи до камината.

При обаждането на Джейсън първоначално бе изпаднала в еуфория. Никога не бе изпитвала такава радост. Но малкото нещо, които ѝ каза по-късно, отново я тласнаха в бездната. Беше напълно обърквана и безпомощна, но и напълно лоялна към съпруга си – доста тежка емоционална смес. Питаше се какви ли изненади ще донесе утрешният ден.

Когато двамата агенти тръгнаха към вратата, за тях се залепи Пол Брофи, който не престана да говори.

– Така че моята фирма, естествено, би искала да научи, ако Джейсън Арчър е направил нещо нередно в „Трайтън Глоубъл“. – Най-накрая Брофи млъкна. В погледа му се четеше надежда.

Сойър продължи напред.

– Мога да си представя. – Агентът от ФБР спря пред кадилака на Бил Патерсън, който беше паркиран на алеята. Опря крак на бронята, за да завърже обувката си, и прочете рекламната лепенка на стъклото: „МЕЙН, НАЙ-ДОБРОТО МЯСТО ЗА ПОЧИВКА.“ *Кога за последен път почивах, помисли си. Наистина си загазиш, след като дори не можеш да си спомниш.*

– Как каза, че ти беше името? – обърна се той към адвоката, който бе спрял и го чакаше.

Брофи погледна пътната врата и се приближи.

– Брофи. Пол Брофи. – И добави забързано: – Както казах, аз съм от нийоркската кантора и нямам почти нищо общо със Сидни Арчър.

Сойър го изглежда.

– И въпреки това си дошъл от толкова далеч за възпоменателната служба? Нали това каза?

Брофи погледна единия, после другия. Рей Джаксън присви очи презрително. Този човек го изпълваше с отвращение.

– Всъщност аз съм тук като представител на фирмата. По задължение, така да се каже. Сидни Арчър всъщност не е на пълен работен ден, а аз и бездруго трябваше да дойда по работа, така че...

Сойър се вторачи в един облак над къщата.

– Наистина ли? Трябва да знаеш, че вече успях да науча едно-друго за мисис Арчър. Според хората, с които разговарях, тя е един от най-добрите адвокати в „Тайлър, Стоун“. Независимо дали е на пълен работен ден, или не. Всъщност поисках от трима души във фирмата, независимо един от друг, да посочат кои са според тях петимата най-добри адвокати. Знаеш ли какво се получи? Въпросната дама фигурираше и в трите списъка. – Изглежда Брофи с насмешка и добави: – Чудно защо, но твоето име изобщо го нямаше.

Брофи се смути, но Сойър нямаше време за губене.

– Значи си тук от известно време? – попита той и кимна към къщата на семейство Арчър.

– От около час, защо? – Тонът на Брофи издаваше наранените му чувства.

– Докато беше тук, случи ли се нещо необикновено?

На Брофи ужасно му се искаше да каже на агентите, че е записал на лента гласа на мъртвеца, но информацията беше твърде ценна, за да я предостави ей така.

– Не. Тя е потисната и уморена или поне така изглежда.

– Какво искаш да кажеш? – Джаксън свали тъмните си очила и се вторачи в Брофи.

– Нищо. Всъщност не познавам Сидни много добре. Нямам представа какви са били отношенията й с мъжа й.

– Аха. – Джаксън присви устни и отново си сложи очилата. – Готов ли си, Лий? – попита той. – На този тук му е студено. Трябва да се прибере, за да се стопли. – Обърна се към Брофи и добави: – Хайде, влез вътре и изкажи съболезнованията си на вдовицата, която едва познаваш.

Джаксън и Сойър тръгнаха към колата си. Физиономията на Брофи се зачерви от яд. Той погледна назад към къщата още веднъж и извика

след двамата:

– Спомних си и още нещо. Някой ѝ се обади по телефона.

Агентите се обърнаха едновременно.

– Какво? – попита Сойър. Слепоочията му пулсираха от безсъние и му бе писнало да слуша този палячо. – Кой се обади?

Брофи се приближи и заговори тихо, като от време на време поглеждаше към къщата.

– Около две минути преди да дойдете. Вдигна бащата на Сидни и онзи каза, че е Хенри Уортън. – Агентите се спогледаха озадачено. – Това е шефът на „Тайлър, Стоун“.

– Е, и? – обади се Джайкън. – Какво толкова необикновено има в това?

– Аз си помислих същото, само че...

Търпението на Сойър бе на изчерпване.

– Само че какво? – попита той ядосано.

– Не знам дали имам право да ви кажа.

Тонът на Сойър се нормализира, но заплахата в гласа му не изчезна.

– Брофи, тук е доста студено, за да се занимаваме с глупости, така че те моля най-учтиво да ми кажеш каквото има и това е последният път, когато те моля учтиво.

Сойър се наведе към уплашената физиономия на Брофи, а Джайкън застана плътно зад него.

– Докато говорехте със Сидни Арчър, аз се обадох на Хенри Уортън – отговори Брофи веднага и замълча драматично. – Когато споменах разговора му със Сидни, той се изненада. Не ѝ се бил обаждал. От друга страна, когато тя излезе от стаята след разговора, беше преbledняла като платно. Помислих си, че ще припадне. Баща ѝ също го забеляза и се притесни.

– Ако в деня на погребението на жена ми на вратата почука ФБР, и аз сигурно ще се притесня – отбеляза Джайкън. Едната му ръка се свиваше и отпускате. Едва се съдържаше да не я стовари върху физиономията на Брофи.

– Да, но според баща ѝ тя е изглеждала толкова зле, преди да ѝ каже, че сте дошли. – Беше измислил всичко това, но, така или иначе, не появата на двамата агенти беше разстроила Сидни.

Сойър обърна глава към къщата, после погледна Джайкън. Рей повдигна вежди едва забележимо. Сойър се вторачи в лицето на Брофи. Ако този тип лъготеше... Но, не... Очевидно казваше истината или поне по-

голямата част от нея. Просто умираше да им съобщи нещо, което да сваля Сидни Арчър от висините. Сойър не даваше пет пари за личните чувства на Брофи. Интересуваше го обаждането по телефона.

– Благодаря за информацията, Брофи. Ако си спомниш нещо друго, обади ми се на тези номера. – Подаде му картичка и тръгна към колата.

Когато останаха сами в колата, Сойър каза на Джаксън:

– Искам да наблюдавате Сидни Арчър непрекъснато. Искам да провериш всички обаждания от и до дома ѝ през последните двайсет и четири часа, като започнеш от това, за което спомена онзи мухльо.

Джаксън се загледа през прозореца.

– Мислиш ли, че може да се е обадил мъжът ѝ?

– Мисля, че след ужасите, които е преживяла, само нещо наистина голямо би могло да я извади от равновесие. До такава степен.

– Значи *наистина* е смятала, че е умрял?

Сойър сви рамене.

– В момента не желая да правя никакви заключения. Ще я наблюдаваме и ще чакаме да видим какво ще се случи. Интуицията ми подсказва, че Сидни Арчър ще се окаже доста интересно късче от мозайката.

31.

Реактивният лиър се носеше във въздуха с пълна скорост. Филип Голдман се изтягаше на стола си с чаша чай в ръка в луксозната кабина, докато стюардът прибираше остатъците от обяда. Срещу него седеше Алън Порчър, президент и изпълнителен директор на „Ар Ти Джи“, световния консорциум, чиято централа беше в Западна Европа. Слабият, загорял от слънцето Порчър държеше чаша вино и изучаваше с поглед Голдман.

– Знаеш ли, че от „Трайтън Глоубъл“ твърдят, че имали видеозапис на предаване на поверителни документи в един от складовете ми в Сиатъл? Предполагам, че адвокатите им ще ни се обадят съвсем скоро. – Порчър направи кратка пауза и добави: – От *твоята* фирма, разбира се, „Тайлър, Стоун“. Каква ирония, нали?

Голдман остави чашата си и скръсти ръце.

– И това те безпокои?

– А защо да не ме безпокои? – погледна го Порчър изненадано.

– Защото – обясни Голдман – във връзка с това обвинение ти си невинен. Каква ирония, нали? – Добави той.

– Така или иначе, чух някои неща около сделката със „Сайбърком“, които ме безпокоят, Филип.

Голдман въздъхна и се наклони напред.

– Какви неща?

– Например, че сделката може да се реализира по-бързо, отколкото си мислим. Че не знаем каква ще бъде окончателната оферта на „Трайтън“. Искам да съм сигурен, че когато връча нашата оферта, тя ще бъде приета. Няма да ми позволят да я коригирам. „Сайбърком“ предпочита да го купят американци, това е истината.

Голдман наклони глава и се замисли.

– Не съм толкова сигурен. За Интернет географските граници не важат, така че нищо не пречи фирмата да се управлява и от другата страна на Атлантика.

Порчър отпи глътка вино.

– Не е така – възрази той. – При равни други условия ще спечели „Трайтън“. Затова трябва да се погрижим условията да не са равни. – В погледа му се появи стоманен блясък.

Голдман избърса устните си старателно и попита:

– Кажи ми откъде имаш тази информация.

– Носи се във въздуха. – Порчър махна неопределено с ръка.

– Въздухът не ме интересува. Интересуват ме фактите. Безспорен факт е, че знаем какви са последните позиции на „Трайтън“ в преговорите. До най-малката подробност.

– Да, но Брофи вече е извън играта. Не мога да разчитам на остаряла информация.

– Няма да се наложи. Както казах, в момента ми остава много малко, за да реша проблема. Когато приключа, няма да е трудно да надцакаш „Трайтън“ и да си осигуриш водеща позиция на информационния пазар за необозримо бъдеще.

Порчър погледна адвокатата изпитателно.

– Знаеш ли, Филип, често се питам каква е мотивацията ти да се занимаваш с това. Ако се провали сделката със „Сайбърком“, както аз се надявам, а ти обещавах, „Трайтън“ със сигурност ще се откаже от услугите на „Тайлър, Стоун“. Ще потърсят други адвокати.

– Само мога да се надявам – отвърна Голдман.

– Боя се, че не те разбирам.

Голдман заговори поучително:

– „Трайтън Глоубъл“ е най-големият клиент на „Тайлър, Стоун“. Клиент на Хенри Уортън. Това е и основната причина Хенри да е управляващ съдружник. Можеш ли да познаеш кой ще заеме мястото на Уортън и ще застане най-високо във фирмата, ако „Трайтън“ се откаже от услугите ѝ?

Порчър насочи пръст към него.

– Надявам се в такъв случай делата на „Ар Ти Джи“ да получат приоритет във фирмата.

– Мисля, че мога да обещаая това.

Порчър остави чашата си и запали цигара.

– А сега ми кажи как точно смяташ да решиш проблема.

– Наистина ли те интересува как ще го направя или само резултатите?

– Хайде, поглези ме с гениалността си. Знам, че ти доставя удоволствие. Само те моля да обясниш като за простосмъртен. Завърших университета твърде отдавна.

Голдман повдигна вежди.

– Изглежда, ме познаваш доста добре.

– Ти си един от малкото адвокати, които мислят като бизнесмени. Важното е да победиш. Законът да върви по дяволите.

Голдман взе предложената му от Порчър цигара и я запали.

– Едно неотдавнашно събитие ни дава златната възможност да се сдобием с автентична информация за условията на „Трайтън“ по сделката почти в реално време. Ще знаем каква е най-добрата, окончателната оферта на „Трайтън“ още преди да са я получили в „Сайбърком“. Ние се намесваме няколко часа преди „Трайтън“ и чакаме тяхната оферта. „Сайбърком“ я отхвърля и ти ставаш горд собственик на още едно бижу.

Порчър се втренчи в събеседника си.

– Можеш ли да направиш това?

– Да, мога.

32.

– Лий, искам да те предупредя, че понякога е доста дръпнат, но това е от характера му. – Франк Харди се обърна към Сойър и двамата продължиха по дългия коридор, след като слязоха от частния асансьор на последния етаж на сградата на „Трайтън Глоубъл“.

– Ще пипам с ръкавици, Франк, обещавам. Обикновено не налитам на жертвите с бокс.

Сойър се замисли за резултатите от разпитите на летището. Хората му бяха открили двама души от персонала, които разпознаха Джейсън Арчър по снимката – служителката, която бе приела багажа му сутринта на седемнайсети, и един чистач, който бе видял Арчър да чете вестник в чакалнята. Направил му впечатление, защото нито за миг не изпуснал от ръцете си коженото куфарче, дори когато пиел кафе или четял вестника. Арчър влязъл в тоалетната, но чистачът не го видял, когато излязъл, защото трябвало да отиде на друго място. Стюардесата, която бе събрала бордните карти на пътниците, не можеше да бъде разпитана, защото бе загинала заедно с тях. Неколцина си спомняха Артър Либерман, защото го бяха виждали многократно в продължение на много години.

Движеха се бързо по коридор, застлан с дебел мокет. Влизането в централата на технологичния гигант се бе оказало много трудно. В началото човекът от охраната бе поискал да се обади във ФБР, за да провери серийния номер на служебната карта на Сойър, и сигурно щеше да го направи, ако Харди не се бе намесил. Самият Сойър дотогава не беше виждал подобно нещо.

– Ей, Франк, какво държат тук? Златни кюлчета или уран 235?

– Да кажем, че просто страдат от параноя.

– Впечатлен съм. Обикновено всички се стряскат, когато видят агент от ФБР. Обзалагам се, че се надуват и пред данъчните.

– Разбира се. Данъчен гуру им е един от бившите шефове на Федералната данъчна служба.

– Добре си пазят задника, няма що.

Сойър се замисли за професията си и го обзеха съмнения. В днешно време информацията беше всичко. Достъпът до нея се контролираше, общо взето, чрез компютри. Частният сектор толкова бе изпреварил държавната администрация, че тя просто нямаше шанс да го настигне. Дори и Бюрото, което бе оборудвано с най-модерна техника, беше

твърде назад в сравнение с компании като „Трайтън Глоубъл“. Мисълта не беше приятна. Трябваше да си малоумен, за да не си даваш сметка, че компютърните престъпления съвсем скоро ще изпреварят всички други прояви на човешкото зло, поне в доларово изражение. Но доларите означаваша много – работни места, домове, щастливи семейства. Или липсата на всичко това. Сойър изведнъж спря.

– Имаш ли нещо против да те попитам колко ти плаща „Трайтън“ на година?

Харди се обърна.

– Защо? Да не би да искаш да направиш фирма и да откраднеш клиентите ми?

– Опитвам почвата, в случай че реша да приема предложението ти да работя при теб.

– Сериозно ли говориш? – изгледа го Харди.

– На моята възраст човек се научава никога да не казва „никога“.

Харди се замисли над думите на бившия си колега и стана сериозен.

– Предпочитам да не навлизам в подробности, но сумата за реално свършена работа е от порядъка на седемцифрените числа. Освен това ни плащат солидна твърда сума, за да ни ангажират.

Сойър подсвирна.

– Добре де, ще захая стръвта. Ако дойда, каква заплата ще ми даваш? Горе-долу.

– Пет до шестстотин хиляди първата година. Челюстта на Сойър увисна.

– Сигурно се шегуваш, Франк.

– Никога не се шегувам, когато става дума за пари. Докато има престъпления, бизнесът ни няма да замре. Все едно, помисли за предложението ми – добави Харди и отново тръгна.

Сойър потри брадичка и се замисли за растящите си дългове, за безкрайната работа и малкото си кабинетче в централата на ФБР.

– Ще помисля, Франк. – Реши да смени темата. – Значи Гембъл е самостоятелен играч, така ли?

– Не, в никакъв случай. Той е безспорен бос на „Трайтън“, но магьосникът, който върти същинската работа, е Куентин Роу.

– Що за птица е той? Някой перко?

– И да, и не – отговори Харди. – Куентин Роу е завършил Колумбийския университет първи по успех в групата си. Спечелил е голям брой награди в областта на модерните технологии, когато е работил в

„Бел Лабораторис“, а след това и в „Интел“. На двайсет и осем години създава собствена компютърна компания и тя прави бум на борсата. Преди три години беше най-апетитното парче на пазара. Нейтън Гембъл я купи. Беше брилянтен ход. Човекът с идеи за бъдещето във фирмата е Куентин Роу. Всъщност той настоява да се осъществи сделката със „Сайбърком“. Той и Гембъл не са близки приятели, но пък заедно работят удивително добре и Гембъл се вслушва в съветите му, ако финансовата страна е както трябва. Така или иначе, човек не може да спори с успеха.

Сойър кимна.

– Между другото, наблюдаваме Сидни Арчър денонощно.

– Значи разговорът с нея събуди подозренията ти?

– Може да се каже. Нещо я бе извадило от равновесие малко преди да пристигнем.

– Какво?

– Обаждане по телефона.

– От кого?

– Не знам. Проверихме откъде и се оказа, че е телефонна кабина в Лос Анджелис. Който се е обадил, вече може и да е в Австралия.

– Мислиш ли, че е бил мъжът й?

Сойър сви рамене.

– Източникът ни твърди, че слушалката е вдигнал бащата на Сидни Арчър и че онзи се е представил за друг. След разговора Сидни била пребледняла като платно.

Харди извади от джоба си пластмасова карта и повика частния асансьор. Докато се носеха към последния етаж, Харди намести модната си вратовръзка и приглади косата си пред огледалните врати. Скъпият костюм, поне за хиляда долара, му стоеше добре. На китките му блестяха златни копчета. Сойър огледа бившия си колега, после прецени собственото си отражение. Ризата му, макар и съвсем чиста, беше протрита на яката, а вратовръзката му беше реликва отпреди десет години. Отгоре на всичко непослушният кичур стърчеше на главата му като перископ. Изглежда издокарания Харди и заговори с престорено сериозен тон:

– Знаеш ли, Франк, добре е, че напусна Бюрото.

– Какво? – сепна се Харди.

– Много си хубав за агент.

Харди се засмя.

– Като говорим за хубост, онзи ден срещнах Меги. Това момиче има глава на раменете. Не е лесно да влезеш право в Станфорд. Ще

уреди живота си чудесно.

– Въпреки баща си, би могъл да добавиш.

Асансьорът спря и двамата излязоха.

– Лий, аз самият не бях добър баща, знаеш го.

– Мисля, че оправи отношенията си с двете си деца по-успешно от мен.

– Така ли? Добре. Следването в Станфорд не е евтино. Помисли за предложението ми. Това може да оправи отношенията ви по-бързо, отколкото си мислиш. Ето тук.

Двете крила на елегантна стъклена врата, върху които бяха гравирани орли, се плъзнаха безшумно встрани и Харди влезе в приемната. Секретарката, приятна жена с делови маниери, обяви пристигането им по микрофона, който бе монтиран на слушалките ѝ. После натисна бутон на металния панел върху бюрото, което приличаше повече на произведение на модерното изкуство, отколкото на мебел, и кимна на Сойър и Харди да се приближат до масивна стена от лакиран абанос. Част от стената се отвори автоматично и Сойър поклати удивено глава за пореден път след влизането си в сградата на „Трайтън“.

След миг застанаха пред голямо бюро, наподобяващо команден център – виждаха редица компютърни монитори, телефони и всевъзможни други електронни устройства. Мъжът зад бюрото приключи някакъв разговор и остави слушалката на мястото ѝ. Вдигна глава.

– Специален агент Лий Сойър от ФБР. Нейтън Гембъл, президент на „Трайтън Глоубъл“ – представи ги Харди.

Стиснаха си ръцете и Сойър усети силата на дланта му.

– Хванахте ли Арчър?

Въпросът долетя малко преди Сойър да седне на посочения му стол. Тонът беше властен, като на началник към подчинен, и достатъчно неприятен, за да накара космите на тила на Сойър да настръхнат. Преди да отговори, агентът на ФБР се настани на стола и огледа мъжа зад бюрото. С периферното си зрение видя изопнатото лице на бившия си колега, който стоеше вдървено до вратата. Разкопча сакото, извади бележника си, приготви се да пише и едва тогава се вторачи изпитателно в Гембъл.

– Трябва да ви задам няколко въпроса, мистър Гембъл. Надявам се да не ви отнема много време.

– Не отговори на въпроса ми. – Гласът на боса прозвуча доста рязко.

– Така е – отвърна Сойър. – И нямам намерение да го правя.

Погледите им се срещнаха и Сойър издържа, докато Гембъл не извърна лице към Харди.

– Мистър Гембъл, това е текущо разследване на ФБР Бюрото обикновено не коментира...

Гембъл махна нетърпеливо с ръка и го прекъсна.

– Тогава да приключваме. След час трябва да се кача на самолета.

Сойър не знаеше кого повече му се ще да напердаши – Гембъл или Харди – за глупостите, които бяха решили да дрънкат.

– Мистър Гембъл, струва ми се, че на разговора трябва да присъстват Куентин и Ричард Лукас.

– А може би трябваше да помислиш за това, преди разговорът да започне. – Гембъл натисна някакво копче на бюрото си и нареди: – Намери Куентин и Лукас. Веднага.

Харди докосна Сойър по рамото.

– Куентин е шеф на отдела, в който беше Джейсън Арчър. Лукас е шеф на вътрешната сигурност.

Няколко минути по-късно вратата в стената се отвори и в кабинета на Гембъл влязоха двама мъже. Сойър ги огледа и веднага разбра кой кой е. Лукас гледаше мрачно и донякъде със завист конкурента си Харди, а сакото под мишницата му беше леко издуто. Куентин Роу още нямаше трийсет и пет. Беше готов да се усмихне, а кафявите му очи бяха по-скоро унесени, отколкото напрегнати. Беше пълна противоположност на Нейтън Гембъл. Отидоха при голямата конферентна маса в единия ъгъл на огромния кабинет.

Гембъл погледна часовника си и се вторачи в Сойър.

– Имаш петдесет минути, Сойър. Надявах се да чуя нещо съществено, но започвам да се чувствам разочарован. Защо не ми покажеш, че не съм прав?

Сойър прехапа устни и изпъна рамене, но реши да не се поддаде на провокацията. Обърна се към Лукас.

– Кога заподозряхте Арчър за първи път?

Лукас помръдна на стола си. Явно бе, че се чувства особено неловко след последните събития.

– Първото доказателство беше видеозаписът на размяната в Сиатъл.

– Този, който направиха хората на Франк ли?

– Да. – Намръщената физиономия на Лукас казваше всичко. – Макар че аз лично подозирах Арчър и преди това.

– Така ли? – обади се Гембъл. – Не помня да си споменавал за тези си подозрения. Не ти плащам за да си мълчиш за такива неща, нали?

Сойър изгледа Лукас навъсено. Този тип бе казал нещо, което вероятно не беше в състояние да подкрепи с факти. Все пак беше длъжен да го попита.

– Защо го подозирахте?

Лукас все още не отделяше очи от боса си, сякаш не бе успял да се отърси от острата забележка. Най-после се обърна към Сойър и отговори:

– По-скоро имах чувството, че нещо не е наред. Нищо конкретно. Интуицията ми подсказваше, че не е свестен, а понякога това е по-важно, нали?

– Да.

– Работеше много. По всяко време на денонощието. Часовете, когато компютърът му се е регистрирал в мрежата, са интересни.

Гембъл се размърда.

– Служителите ми работят много – каза той. – Осемдесет процента от хората са на работните си места по осемдесет-деветдесет часа седмично през цялата година.

– Не обичате лентяите, доколкото разбирам – обади се Сойър.

– Карам хората си да работят много, но пък им плащам добре. Всички мениджъри над средно ниво във фирмата ми са милионери. И повечето от тях още нямат четирийсет. – Кимна към Куентин Роу. – Няма да ви кажа колко пари имаше, когато го купих, но ако сега поиска да си купи остров някъде, да си построи замък, да си купи харем и частен самолет, ще го направи, без да вземе и цент назаем, и пак ще му останат достатъчно пари, за да могат правнуците му да се возят в лимузини и да учат в най-добрите университети. Разбира се, не очаквам един държавен бюрократ да разбира нюансите на свободното предприемачество. Остават ти четирийсет и седем минути.

Сойър си обеща, че повече няма да позволява на Гембъл подобни изблици.

– Потвърдихте ли фактите около кражбата от банковата сметка? – попита той Харди. Приятелят му кимна. – Ще те свържа с нашите хора, които се занимават с това.

Гембъл удари с юмрук по масата и се вторачи гневно в Сойър, сякаш той лично бе задигнал парите.

– Двеста и петдесет милиона долара! – Шефът на „Трайтън“ се тресеше от яд.

Настъпи неловко мълчание, което бе нарушено от Сойър.

– Разбрах, че Арчър е поискал да монтират допълнителна ключалка

на вратата му.

– Да, така е – отвърна Лукас, още по-пребледнял.

– Искам да огледам кабинета му, но това ще стане по-късно. Какво точно поиска да се монтира?

Всички се обърнаха в очакване към Ричард Лукас. Челото му се бе покрило с капчици пот.

– Преди няколко месеца поиска да му сложат електронна брава, която се отваря с код и специална карта. Беше свързана с алармената система.

– Беше ли необходимо? – попита Сойър. Самият той не смяташе, че е било необходимо предвид на множеството препятствия, през които му се бе наложило да премине, докато влезе в сградата.

– Не мисля. Нашата сграда е една от най-добре охраняваните в бизнеса. – Гембъл изсумтя презрително и Лукас се смути. – Не мога да кажа обаче, че беше нещо необикновено. Доста хора поставиха подобни брави на вратите си.

– Вероятно сте забелязали, мистър Сойър – обади се Куентин Роу, – че всички в „Трайтън“ просто са вманиачени на тема сигурност. Непрекъснато им се набива в главите, че за да се опазят фирмените тайни, трябва да мислят като параноици. Франк идва всяко тримесечие и изнася лекции на тази тема. Ако някой от служителите по някакъв повод се усъмни, че има изтичане на информация, може да отиде направо при Лукас или при Франк. Ние знаем за блестящата кариера на Франк във ФБР и никой не би се поколебал да потърси съдействието му. Истина е, че това се е случвало в миналото и по този начин са били ликвидирани още в зачатък сериозни потенциални проблеми.

Сойър се обърна към Харди, а Харди кимна в знак на съгласие.

– Но след като Арчър е изчезнал, не сте успели да влезете в кабинета му веднага. Би трябвало да имате някаква система на достъп в случай, че някой служител се разболе, умре или напусне.

– Има система – заяви Лукас.

– Джейсън явно я е заобиколил – каза Куентин Роу с възхищение.

– Как?

Роу погледна Лукас и въздъхна.

– Всички служители са длъжни да дадат кода на шефа на охраната – обясни Роу. – На Ричард. Освен това охраната разполага със специални карти, които осигуряват достъп до всички места в сградата.

– Арчър съобщил ли е кода си?

– Да, но после е препрограмирал бравата и го е сменил.

– И не сте разбрали за промяната по-рано? – Сойър погледна Лукас учудено.

– Нямаше причина да ни хрумне, че е променил кода – каза Роу. – През нормалното работно време вратата на кабинета му обикновено беше отворена. Никой освен Джейсън нямаше причина да влиза в кабинета след работно време.

– Добре. Как според вас Джейсън се е добрал до информацията, която смятате, че е продал на „Ар Ти Джи“? Имал ли е официален достъп до нея?

– До известна част. – Куентин Роу помръдна смутено и прокара ръка по конската си опашка. – Джейсън работеше в екипа, който се занимаваше със сделката. Все пак нямаше достъп до самите преговори. С тях бяхме в течение само Нейтън, аз и трима други висши мениджъри от компанията. Разбира се, и хората от юридическата фирма.

– Къде се съхраняваше тази информация? В сейф? В шкаф? – попита Сойър.

Роу и Лукас се усмихнаха.

– В нашата фирма почти не използваме хартия. Всички важни документи са в компютърни файлове.

– И тези файлове са защитени по някакъв начин? С парола?

– Доста повече от парола – каза Лукас снизходително.

– Но Арчър, изглежда, се е добрал до тях – сръза го Сойър.

Лукас се смръщи, сякаш някой бе натикал в устата му лимон.

Слязоха в малката претъпкана стаичка. Ричард Лукас се захвана да мести кутиите, подредени до стената, а Роу, Харди и Сойър чакаха. Нейтън Гембъл бе отказал да ги придружи. След малко кутиите бяха преместени и на стената се показа гнездо за кабел. Куентин Роу отиде до компютъра и вдигна кабелите.

– Джейсън е проникнал във вътрешната ни мрежа от този компютър.

– А защо не от компютъра в кабинета си? – попита Сойър.

Роу започна да клати глава още преди Сойър да довърши въпроса си.

– Когато се регистрира в мрежата – обясни Лукас, – трябва да мине през няколко процедури за сигурност. Те не само регистрират потребителя, но и *потвърждават* самоличността му. На всяко работно място е монтиран ирисов скенер, който заснема ирисите на потребителя и ги

сравнява с тези от архива. Освен това периодично ги проверява, за да не може на работното място да седне друг човек. Ако това стане, системата се изключва автоматично.

Роу погледна Сойър и каза:

– Важното е, че ако Джейсън беше отворил файловете от собственото си работно място, щяхме да разберем, че го е правил.

– Как? – попита Сойър.

– Системата ни следи кой и кога осъществява достъп до информацията и записва данните. Ако е използвал това работно място – Роу посочи стария компютър, – а то не е регистрирано в мрежата и няма номер при администратора, рискът отпада. Може да се каже, че този компютър е фантом. Предполагам, че от компютъра в кабинета си е открил къде се намират интересуващите го файлове, без да ги отваря. Имал е предостатъчно време. Така не му се е наложило да се задържи тук дълго, защото бихме могли да го хванем.

Сойър поклати глава.

– Един момент. След като Арчър не е използвал собствения си компютър, защото бихте разбрали какво е направил, а е използвал този, за да не разберете, откъде сте сигурни, че тъкмо той е изтеглил информацията?

Харди посочи клавиатурата.

– Старият надежден метод. Свалихме отпечатъците и всички до един са на Джейсън.

Сойър най-накрая зададе и най-логичния въпрос:

– Добре, но откъде знаете, че този компютър изобщо е използван за достъп до каквато и да било информация?

Лукас седна на един стол.

– Установихме, че от известно време някой осъществява непозволен достъп до данните. От този компютър може да се влезе в системата, без да се разбере кой го прави, но все пак остава запис, който показва кои файлове са били ползвани. Джейсън би могъл да проникне в административните файлове и да изтрие всички следи от намесата си. Не е никак просто, но той би могъл да го направи и вероятно го е правил. Поне в началото. После е станал небрежен. В края на краищата разбрахме, че имаме непозволен достъп и следата ни доведе до това място.

Харди скръсти ръце на гърдите си.

– Има някаква ирония във всичко това – каза той. – За охрана на информацията се влагат огромни средства. Това са свръхмодерни устройства за защита на самите компютри, после имаме стоманени врати,

електронни брави, камери, охранители, какво ли не... В „Трайтън“ всичко това го има. В същото време обаче кабелите, които свързват мрежата, са свършено достъпни. – Поклати глава и погледна Лукас. – Предупредих те за тази опасност.

– Направил го е вътрешен човек, който познава системата – отвърна Лукас веднага. – Иначе не би могъл да проникне в нея. Да не забравяме и факта, че този човек уби цял самолет хора.

След десетина минути отново се върнаха в кабинета на Гембъл. Той не им обърна внимание.

Сойър седна и попита:

– Нещо друго около „Ар Ти Джи“?

Гембъл изведнъж се ядоса.

– Това, че се опитаха да ме измамят, няма да им се размине!

– Все още не е доказано, че Джейсън Арчър е работил за „Ар Ти Джи“ – възрази Сойър спокойно.

Гембъл погледна драматично към тавана.

– Така ли? Добре тогава, ти продължавай да се ровиш в жалките си глупости, за да запазиш жалката си работа. Аз сам ще се погрижа за сериозния проблем.

Сойър затвори бележника си и се изправи. Харди също стана и понечи да го задържи, но той му хвърли смразяващ поглед.

– Десет минути, Сойър. Тъй като няма какво повече да ми кажеш или да научиш, ще се кача на самолета малко по-рано.

Гембъл тръгна към вратата, но когато мина покрай Сойър, той го сграбчи за ръката и го измъкна навън, в приемната на секретарката.

– Извинете ни за момент – обърна се към нея той. Тя се поколеба.

– Казах да излезете! – изкрещя Сойър с глас на сержант, който обучава новобранци. Тя скочи на крака и избяга.

– А сега нека изясним едно-две неща, Гембъл. Първо, не съм длъжен да давам отчет на теб или когото и да било друг в тази фирма. Второ, след като има съмнения, че един от хората ти може да е свалил граждански самолет, ще ти задавам толкова въпроси, колкото сметна за необходимо, без изобщо да се съобразявам с графика за пътуванията ти. Ако още веднъж ми кажеш колко минути ми остават, ще откъсна шибания часовник от ръката ти и ще го натикам в гърлото ти. Не съм от прислугата ти и не си позволявай да ми държиш такъв тон, ясно ли е? Аз съм специален агент на ФБР, при това от добрите. По мен са

стреляли, ръгали са ме с нож, ритали са ме и са ме хапали смахнати от каченияци, в сравнение с които ти си добродушно котенце. Ако си мислиш, че като се правиш на много велик, ще ме накараш да се напикая от страх, просто си губиш времето. Моето също. А сега се върни и си седни на шибания задник!

Два часа по-късно Сойър приключи с разпитите на Гембъл и хората му, огледа кабинета на Джейсън Арчър, запечата го и повика следствен екип, за да изследва мястото до последната прашина. Разгледа и компютъра, но просто нямаше как да разбере, че нещо липсва. От микрофона беше останал само малък посребрен куплунг.

Тръгна към асансьора с Харди.

– Нали си даваш сметка, че няма доказателства за евентуално участие на Арчър в свалянето на самолета?

Харди кимна.

– Казах, че е възможно Арчър да е използвал Либерман, за да прикрие следите си, само че и за това няма доказателства. Ако няма връзка, излиза, че той е извадил страхотен късмет, след като не се е качил на самолета.

– А това означава, че катастрофата е дело на някой друг.

Сойър вдигна ръка, за да натисне бутона на асансьора, но Харди го спря.

– Лий, ако искаш да чуеш скромното ми мнение, най-големият ти проблем не е да докажеш, че Арчър е отговорен за самолетната катастрофа.

– А кой е най-големият ми проблем, Франк?

– Да го откриеш – отговори Харди и се отдалечи.

– Мистър Сойър? Може ли за минутка?

Сойър се обърна и видя Куентин Роу.

– С какво мога да ви бъда полезен, мистър Роу?

– Няма нужда от официалности. Наричайте ме Куентин. – Роу замълча и се огледа. – Искате ли да направим кратка обиколка на едно от производствените ни звена?

Сойър разбра.

– Добре. Естествено.

33.

Петнайсететажната сграда на „Трайтън“ беше прилепена до плоска триетажна конструкция, построена на площ от пет акра. Сойър зашипа на ревера си табелата за посетители, която му връчиха на входа, и последва Роу през няколко задължителни проверки на охраната. Явно Роу се ползваше с уважение и го харесваха, защото хората го поздравяваха сърдечно. Зад стъклена стена видяха хора с бели облекла и хирургически маски на лицата, които работеха в голяма зала.

– Прилича повече на операционна, отколкото на завод – отбеляза Сойър.

Роу се усмихна.

– Всъщност това помещение е много по-чисто от която и да било операционна.

Удивлението на агента от ФБР го забавляваше.

– Тук се тества ново поколение компютърни чипове. Всичко трябва да е абсолютно стерилно, да няма нито една пращинка. След като заработят, чиповете ще могат да изпълняват около два трилиона инструкции в секунда.

Сойър го изгледа с увиснала челюст.

– И защо е нужна такава огромна скорост?

– Оказва се, че е нужна. Много инженерни приложения, програми за конструиране на автомобили, самолети, кораби, космически совалки, сгради и какво ли още не ще заработят по-ефективно. Същото важи и за финансовите пазари, корпоративните операции. В една фирма като „Трайтън“ например има милиони складови позиции, хиляди служители, огромна отчетност. Цялата тази информация трябва да се обработва и да е достъпна. Ние всъщност помагаме на хората да работят по-ефективно и по-лесно. Ето там – Роу посочи в дъното на залата – се разработва нов твърд диск, който ще бъде далеч по-добър от всички съществуващи, когато излезе на пазара догодина. Но след още една година и той ще е остарял. С каква система каза, че работиш?

Сойър мушна ръце в джобовете си.

– Може и да не си чувал... „Смит Корона“.

Роу зяпна от учудване.

– Шегуваш се.

– Нищо подобно. Само й сменяш мастилената лентичка и пише

като фурия.

Роу поклати глава.

– Едно приятелско предупреждение... Човек, който не умее да работи с компютър, в съвсем близко бъдеще няма да може да функционира в обществото. Е, не бива да се плашиш. Днешните системи са направени така, че не глупак, ами и пълен идиот да може да работи с тях.

Сойър въздъхна.

– Все по-бързи компютри, Интернет, каквото и да е това, факсове, мобилни телефони, мрежи, пейджъри... Няма ли да свърши всичко това?

– Надявам се да не свърши, защото съм в този бизнес.

– Понякога промените настъпват твърде бързо.

Роу се усмихна добродушно.

– Промените, които наблюдаваме днес, ще бледнеят в сравнение с постиженията след пет години. Намираме се на прага на технологична революция, която изглеждаше немислима преди десет години. Интернет съвсем скоро ще ни се струва отегчителен и странен. „Трайтън Глоубъл“ ще изиграе значителна роля в тази промяна. Ако нещата се развият както желаем, ще сме водещата компания в световен мащаб. Образованието, медицината, работното място, пътуванията, развлеченията, храненето... всичко, което хората използват или произвеждат, ще се промени. Мизерията, предразсъдъците, престъпността, болестите просто ще рухнат под тежестта на информацията, на новите открития. Невежеството чисто и просто ще изчезне. Познанието на хиляди библиотеки, родено от най-добрите умове на човечеството, ще бъде абсолютно достъпно за всеки. В крайна сметка компютрите по света, такива, каквито ги познаваме днес, ще се свържат в една огромна интерактивна глобална мрежа с неизчерпаем потенциал. – Роу се вгледа в Сойър през очилата и добави: – Цялото познание на света, решението на всеки проблем ще са достъпни само с едно натискане на клавиш.

– И един-единствен човек ще може да получи всичко това чрез компютъра? – попита Сойър скептично.

– Не е ли вълнуващо като идея?

– Напротив, плаши ме.

– Защо? – изгледа го учудено Роу.

– Може би след двайсет и пет години във ФБР съм станал циник. Ти ми казваш, че един човек ще може да получи цялата тази информация. Знаеш ли какво е първото, което ми идва наум?

– Не. Какво?

– Какво би станало, ако този човек е от *лошите*? – Роу не реагира. – С едно натискане на клавиш ще може да ликвидира цялото познание на човечеството? Да унищожи всичко? Или да го обърка? Какво ще стане тогава?

Роу се усмихна.

– Ползата от новите технологии далеч надхвърля потенциалните опасности. Може и да не си съгласен с мен, но бъдещето ще покаже, че съм прав.

Сойър се почеса по тила.

– Твърде млад си, за да помниш, но през петдесетте на никой и през ум не му минаваше, че наркотиците ще се превърнат в такъв страшен проблем. Иди, че разбери.

Двамата продължиха обиколката си.

– Имаме пет такива завода в страната – каза Роу.

– Сигурно са ужасно скъпи.

– Може да се каже. Харчим повече от десет милиарда долара годишно за научна и развойна дейност.

Сойър подсвирна.

– Споменаваш цифри, които дори не мога да си представя. Разбира се, аз съм закоравял бюрократ, който си чопли носа и яде обществените пари.

Роу се усмихна.

– Нейтън Гембъл обича да издевателства над хората. С теб обаче си намери майстора. Не ти ръкоплясках поради очевидни причини, но сериозно си мислех да го направя.

– Харди спомена, че си имал своя собствена фирма и че акциите й са се продавали добре. Какво наложи, ако не възразяваш, че питам, да се закачиш за Гембъл?

– Парите. – Роу посочи с жест наоколо. – Всичко това струва милиарди долари. Моята фирма се представяше добре, но както много други подобни компании, *само на борсата*. Хората не си дават сметка, че когато цената на акциите ни нарасна от деветдесет до сто и шейсет долара само за шест месеца, ние не видяхме нищо от тази печалба. Тя отиде при тези, които търгуваха с акциите ни.

– Би трябвало да си запазил пакет акции и за компанията.

– Да, запазих. Само че законите за ценните книжа и гаранциите не ни позволиха да продадем нито една от тях. На хартия струвахме цяло състояние, но изпитвахме остра нужда от свежи пари, защото в този бизнес трябва непрекъснато да се инвестира – каза Роу с горчивина.

– И се намеси Нейтън Гембъл?

– Той беше един от първите инвеститори в нашата компания, още преди да започнем да продаваме акции публично. Той даде част от началния ни капитал. Осигури ни и нещо, без което не може – уважение на Уолстрийт и финансовите пазари. Солидно име, познато в деловите кръгове, което отваря врати. Умение да правиш пари. Когато започнахме да продаваме акции публично, той също запази пакета си. По-късно с него обсъдихме бъдещето и решихме, че компанията отново трябва да изкупи акциите си и повече да не търси капитал на борсата.

– Добро ли беше решението?

– От финансова гледна точка удивително добро.

– Само че парите не са всичко, нали, Куентин?

– Понякога се чудя.

Сойър се облегна на стената, скръсти ръце на гърдите си и погледна Роу в очите.

– Обиколката е интересна, но все пак се надявам, че не ме извика само за да ми покажеш завода.

– Така е.

Роу мушна картата си в устройството край една врата, отвори я и кимна на Сойър да влезе. Седнаха край малка маса. След малко Роу заговори:

– Знаеш ли, ако ме беше попитал кого бих заподозрял, че е откраднал информация от нас, преди всичко това да се случи, изобщо не бих си помислил за Джейсън Арчър. – Роу свали очилата си и ги избърса с кърпичка.

– Значи си му имал доверие?

– Изцяло.

– А сега?

– Сега смятам, че съм грешил. Чувствам се предаден.

– Разбираемо е. Смяташ ли, че и някой друг от фирмата може да е бил замесен?

– Боже мой! Надявам се да не е. – Роу изглеждаше потресен от мисълта. – Предпочитам да мисля, че Джейсън е бил сам и е работил за някой конкурент. Би било понятно. Джейсън би могъл да проникне в банковите компютри без чужда помощ. Не е чак толкова трудно.

– Говориш като човек, който има опит в тези неща.

Роу се усмихна.

– Нека кажем, че имам силно развито любопитство. Когато бях студент, най-любимото ми занимание беше да се ровя в различни бази

данни. С колегите ми се забавлявахме много добре, макар и това да не допадаше на местните власти. Все пак не сме откраднали нищо. Дори помагах при обучението на хора от полицията да откриват и предотвратяват компютърни престъпления.

– Ами хората, които работят в охраната?

– Имаш предвид Ричард Лукас ли? Не. Той е с Гембъл от много години, цяла вечност. Много е добър в работата си, макар и да не е приятен за компания. Все пак това не влиза в задълженията му.

– Въпреки това Арчър е успял да го заблуди.

– Успя да заблуди всички ни. Аз самият нямам право да обвинявам когото и да било.

– Джейсън Арчър правил ли е нещо, което в ретроспекция може да се изтълкува като подозрително?

– В ретроспекция повечето неща изглеждат различно. Знам го по-добре от всички. Мислих за случилото се и сега ми се струва, че Джейсън проявяваше доста голям интерес към сделката със „Сайбърком“.

– Но той е работел по нея.

– Нямам предвид само това. Задаваше твърде много въпроси дори за елементи от нея, с които не се занимаваше пряко.

– Какви например?

– Ами дали според мен условията са добри. Дали смятам, че ще успеем. Каква ще е ролята му, когато сделката се сключи. Такива неща.

– Някога искал ли е поверителни документи във връзка със сделката?

– Не.

– Изглежда, е можел да получи всичко необходимо чрез компютърната система?

– Така изглежда.

Двамата помълчаха известно време.

– Имаш ли някаква представа къде може да е Арчър?

Роу поклати глава.

– Посетих жена му Сидни.

– Запознах се с нея.

– Трудно мога да повярвам, че е в състояние просто да си тръгне и да ги изостави. Имат и дъщеря. Чудесно малко момиченце.

– Може би няма намерение да ги изоставя.

– В момента той е беглец и се крие от закона. Защо ще се връща? Освен това Сидни не би тръгнала с него.

– Защо?

– Защото той е престъпник. Тя е адвокат.

– Куентин, може би ще се изненадаш, но не всички адвокати са почтени.

– Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че подозираш Сидни Арчър в съучастничество?

– Искам да кажа, че засега не съм изключил нея или когото и да било друг от кръга на заподозрените. Тя е адвокат на „Трайтън“. Работела е по сделката със „Сайбърком“. В тази ситуация е имала идеална възможност да краде информация и да я продава на „Ар Ти Джи“. Кой знае? Възнамерявам да науча.

Роу си сложи очилата отново и прокара нервно ръка по стъклената повърхност на масата.

– Трудно мога да повярвам, че Сидни би се забъркала в такова нещо. – В гласа му се долавяше убеденост.

Сойър го изглежда внимателно.

– Куентин, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? Може би за Сидни Арчър?

Роу въздъхна и вдигна очи към него.

– Убеден съм, че Сидни е влизала в кабинета на Джейсън след самолетната катастрофа.

Сойър присви очи.

– Какви доказателства имаш?

– Нощта, преди Джейсън да замине, с него работихме до късно по един проект в кабинета му. Тръгнахме си заедно. Той заключи вратата и никой не би могъл да влезе там, докато не дойдоха да деактивират алармената система.

– Е, и?

– Когато влязох, веднага забелязах, че микрофонът на компютъра му е превит почти на две. Сякаш някой го е ударил, а после се е опитал да го изправи.

– А защо смяташ, че е била Сидни Арчър? Може би самият Арчър се е върнал по-късно през нощта.

– Ако беше, влизането му щеше да е регистрирано. От електронната система и от нощния пазач. – Роу замълча, за да си припомни срещата със Сидни онази вечер. Най-накрая вдигна ръце. – Не знам как иначе да го кажа... Тя търсеше нещо. Увери ме, че не е влизала в зоната с ограничен достъп, но аз не й вярвам. Струва ми се, че пазачът я прикри. Самата Сидни ми разказа някаква измислица, че искала да вземе някакви неща на Джейсън от секретарката му.

– Това не е ли правдоподобно?

– Щеше да е, ако наскоро не бях попитал, ей така, между другото, секретарката на Джейсън дали не е разговаряла със Сидни. Оказа се, че е, при това същата вечер, когато сварих Сидни тук. Знаела е, че Кей я няма.

Сойър се отпусна на облегалката на стола. Роу продължи:

– За да деактивираш алармата на вратата, трябва да имаш специална карта. В добавка, трябва да знаеш кода, който е от четири цифри. Иначе алармата започва да пищи. Точно това стана, когато открихме, че Джейсън е сменил кода. Когато заварих Сидни тук, ми се искаше да опитам пак, но знаех, че е безполезно. Имам универсална карта, която ми осигурява достъп навсякъде, но без кода тя не върши работа. – Пое си дъх и продължи: – Сидни би могла да вземе картата на Джейсън и да научи кода от него. Струва ми се странно, че го казвам, но тя също е забъркана в нещо. Просто не знам в какво.

– Преди малко разгледах кабинета на Джейсън, но не видях никакъв микрофон. Как изглежда?

– Дълъг е около петнайсет сантиметра, дебел колкото молив, само то микрофонче е в края. Монтира се в долния край на кутията на компютъра и служи за гласови команди. Един ден те ще заменят клавиатурата изцяло, за щастие на тези, които имат проблеми с писането.

– Не видях нищо такова.

– Предполагам. Сигурен съм, че са го махнали, защото беше смачкан.

Сойър си записа тези неща в бележника и зададе още няколко въпроса, след което Роу го изпрати до изхода.

– Куентин, ако ти дойде наум още нещо, обади ми се – каза Сойър и му подаде картичката си.

– Ще ми се да знаех какво става тук, агент Сойър. Имам толкова много работа по сделката, а сега и това...

– Правя каквото мога, Куентин. Ослушвай се какво става тук.

Роу се върна бавно в сградата, стиснал визитката на Сойър в ръка. Сойър отиде до колата си и чу телефона да звъни.

Гласът на помощника му Рей звучеше възбудено.

– Беше прав.

– За какво?

– Сидни Арчър се раздвижи.

34.

Двете коли на ФБР се движеха на половин пресечка след таксито. Още две коли ги следваха по успоредни преки, за да поемат следенето на подходящо място, така че да не събудят подозрения. Тази, която следяха, махна кичур коса от очите си, въздъхна и се загледа през прозореца. Припомни си подробностите около предстоящото пътуване още веднъж и се зачуди дали на мястото на единия кошмар не бе започнал друг.

– След възпоменателната служба се върна в къщата, после дойде такси и я взе. Ако съдя по посоката, насочва се към летище Дълес – каза Рей Джаксън по телефона в колата. – Спря само веднъж, пред една банка. Вероятно, за да изтегли пари.

Лий Сойър притисна слушалката към ухото си, за да чува по-добре сред рева на следобедния трафик.

Джаксън му каза къде се намират и добави:

– Не би трябвало да имаш проблем, Лий. Пълзим като мравки.

Сойър започна да търси подходяща пряка.

– Ще мога да ви настигна след около десет минути. Какъв багаж носи?

– Средно голям куфар.

– Значи заминава за кратко.

– Вероятно... – Джаксън вдигна очи към таксито. – По дяволите!

– Какво става? – изрева Сойър по телефона.

Джаксън видя как таксито се насочва към спирка „Виена“ на метрото.

– Изглежда, дамата промени намеренията си. Качва се на метрото.

Сидни Арчър слезе от колата.

– Рей, пусни двама души след нея.

– Ясно, изпращам двама веднага.

Сойър запали фаровете и се понесе по пряката, за да изпревари задръстването. Телефонът иззвъня отново и той грабна слушалката.

– Слушам, Рей. Не ми съобщавай гадости.

Джаксън дишаше по-спокойно.

– Изпратихме двама души с нея.

– Намирам се на минута от спирката. Накъде тръгва? Чакай малко, „Виена“ е в края на оранжевата линия, значи се връща към центъра.

– Може би, освен ако не смята да се качи на друго такси, когато слезе от метрото, за да ни изиграе. Дълес е в обратна посока. Ще имаме и проблем с връзката, защото радиостанциите не работят добре в метрото. Ако се прехвърли на друга линия и нашите хора я изпуснат, няма да я открием повече.

Сойър се замисли за момент.

– Рей, тя взе ли багажа си?

– Какво? По дяволите! Не!

– Две коли да продължат да следват таксито, Рей. Не смятам, че мисис Арчър ще зареже така лесно чистото си бельо и несесерчето с гримовете.

– Аз го следвам, Лий. Искаш ли да дойдеш и ти?

Сойър щеше да се съгласи, но изведнъж промени решението си и профуча на червено.

– Дръж таксито, Рей. Аз ще направя нещо друго. Обаждай се на всеки пет минути и да се надяваме, че няма да се измъкне.

Сойър направи обратен завой и подкара на изток.

Сидни смени линията на спирка „Рослин“ и се качи на синьото влакче в южна посока. На спирка „Пентагон“ вратите се отвориха и от вагоните слязоха близо хиляда души. Сидни носеше бялото си палто в ръка, за да не бие на очи сред тълпата. Синият пуловер, с който беше отдолу, се забелязваше много по-трудно.

Двамата агенти на ФБР отчаяно се опитваха да я открият. Не забелязаха, че тя се качи на същото влакче, няколко вагона по-надолу, за да продължи към летището. Огледа се няколко пъти, но във вагона нямаше хора, които да приличат на преследвачи.

Сойър спря пред главния терминал, показва значката си на изненадания пазач на паркинга и се втурна в сградата. Няколко секунди след това спря стъписан пред стената от хора.

– По дяволите!

След още секунда се залепи за стената, защото видя Сидни Арчър да минава на няколко метра от него.

Когато го подмина, тръгна след нея. Спря на опашката пред гишето на „Юнайтед Еърлайнз“, на която чакаха поне дващест души. Малко по-нататък, без Сойър и Сидни да могат да го видят, Пол Брофи тикаше количката с багажа си към изхода на „Америкън Еърлайнз“. Във

вътрешния му джоб се намираше схемата на цялото пътуване на Сидни, така, както я бе описал Джейсън Арчър. Не бързаше. Можеше да си позволи това удоволствие сред околния хаос. Дори щеше да има време да се обади на Голдман.

След четирийсет и пет минути Сидни най-накрая получи билета и бордната си карта. Сойър, който я наблюдаваше от разстояние, забеляза дебелия пачка пари, която извади, за да плати. Веднага щом тя изчезна, извади служебната си значка и си проби път през тълпата гневни пътници.

Служителката на гишето погледна значката, след това него.

– Жената, на която току-що продадохте билет, Сидни Арчър, висока, хубава, руса, със син пуловер и бяло палто под мишница... – Добави го в случай, че е решила да използва друго име. – За кой полет взе билет? Бързо!

Жената замръзна за миг, но се съвзе от изненадата и затрака с пръсти по клавиатурата.

– Полет 715 за Ню Орлиънс. Самолетът излита след двацет минути.

– Ню Орлиънс? – каза Сойър повече на себе си, отколкото на служителката. Вече съжаляваше, че бе разпитвал Сидни лично. Щеше да го познае веднага, а беше късно да извика друг агент. – На кой изход?

– Единайсет.

Сойър се наведе напред и заговори съвсем тихо:

– Кое е нейното място?

Служителката погледна екрана.

– Двацет и седем, С.

– Някакъв проблем ли има? – Беше шефката на смяната, която се бе приближила тихо. Сойър ѝ показа служебната си значка и ѝ обясни ситуацията набързо. Тя вдигна телефона и уведоми колегите си на изхода и охраната, която на свой ред щеше да предупреди екипажа на самолета. Трябваше да го направи, защото, ако някоя стюардеса случайно зърнеше пистолета му, полицията на Ню Орлиънс щеше да го чака още на пистата.

Няколко минути по-късно Сойър нахлупи орфаната шапка, която му дадоха хората от охраната, вдигна яката си и тръгна към изхода, придружен от служител по сигурността. Преведоха го покрай детектора за метал, а той през цялото време се озърташе, за да види Сидни Арчър. Откри я край изхода за излитане, на опашката от пътници. Веднага застана с гръб към нея. Сойър се отпрати към самолета, когато всички се

качиха. Настана се в първа класа, защото само там имаше свободни места, и се усмихна – за първи път си позволяваше подобен лукс. Затършува в портфейла си и извади фонокарта. Случайно видя визитката на Сидни – имаше директен номер в кантората, пейджър, факс, мобилен телефон. Поклати глава. Ето ти частен сектор – трябва да знаят къде си всяка минута. Измъкна слушалката на телефона и мушна картата в гнездото.

Полетът до Ню Орлиънс беше директен и два часа и половина по-късно самолетът започна да се снишава за кацане. Сидни Арчър не бе помръднала от мястото си през целия полет, за което Сойър беше много благодарен. От самолета бе успял да се обади където трябва и на летището вече го очакваше екип от ФБР. Щом отвориха вратата, той слезе от самолета първи.

Когато Сидни излезе от сградата на летището, не обърна внимание на черната кола с тъмни прозорци, паркирана на отсрещната страна на алеята пред входа. Седна в таксито, разнебитен стар кадилак, разкопча яката на блузата си и избърса капчиците пот от челото си.

– Хотел „Лафит“, моля. Бърбън Стрийт.

Таксито потегли, черната кола го последва след малко. Сойър обясняваше ситуацията на местните агенти, без да отделя очи от мръсния кадилак. Сидни гледаше приближаващите светлини на града през прозореца.

Бърбън Стрийт беше тясна, с натруфени постройките и се намираше в „стария“ – по американските разбирания – Френски квартал. По това време на годината шейсет и шестте пресечки на квартала бяха тихи, макар че по тротоарите се усещаше миризма на бира и се виждаха залитащи минувачи, понесли големи чаши с пенливата течност. Сидни слезе пред хотел „Лафит“ и бързо се огледа. По улицата не се виждаха коли. Изкачи се по стъпалата и отвори входната врата.

Вътре я обгърна уютната миризма на старинни вещи. Вляво видя голяма, стилно обзаведена трапезария. Служителят на рецепцията вдигна вежди в недоумение, когато разбра, че няма багаж, но се усмихна с разбиране, след като му обясни, че багажът ѝ ще пристигне по-късно. Посочи ѝ асансьора, с който да се качи на третия етаж, но тя предпочете стълбите. В стаята ѝ имаше голямо легло, три стени, покрити с рафтове за книги, и викторианско кресло.

Черната кола спря на половин пресечка от хотела. От нея слезе мъж

по яке и джинси и влезе в сградата. След пет минути се върна при колата.

– Какво става там? – попита Сойър нетърпеливо.

Мъжът разкопча якето си и се показа мушнатият в колана пистолет.

– Казала е, че ще остане два дни. Стаята ѝ е на третия етаж, срещу стълбата. Багажът ѝ щял да пристигне по-късно.

Шофьорът се обърна към Сойър.

– Мислиш, че ще се срещне с Джейсън Арчър?

– Слушай, драги... ще бъде адски изненадан, ако се окаже, че е дошла на почивка.

– Какво смяташ да правиш?

– Ще наблюдаваме мястото дискретно, от всички страни. Проверете дали в стаята до нейната можем да сложим подслушвателна апаратура. Закачете се за телефона ѝ. Изпратете мъж и жена, за да не бъдат подозрения. Сидни Арчър не бива да се подценява. – В гласа на Сойър се прокрадна възхищение. – Да се махаме оттук. Не искам да дам на Джейсън Арчър основание да не се появи.

Колата бавно се отдалечи.

Сидни Арчър седеше на стола край леглото, гледаше през прозореца и очакваше мъжа си. От време на време ставаше и започваше да крачи нервно. Беше почти убедена, че се е отървала от агентите на ФБР в метрото, но не можеше да е абсолютно сигурна. Ако все пак бяха успели да я проследят? След телефонния разговор, който я бе хвърлил в ужас за втори път, имаше чувството, че от всички посоки я притискат невидими стени.

Инструкциите на Джейсън обаче бяха съвсем ясни и тя щеше да ги спази точно. Все още вярваше, че мъжът ѝ не е направил нищо нередно, както я бе уверил и самият той. Нуждаеше се от помощта ѝ – затова беше в тая хотелска стая в най-известния град на Луизиана. Все още вярваше на мъжа си и въпреки множеството събития, които я бяха разгърсили, само смъртта би ѝ попречила да му помогне. Смъртта? Джейсън бе успял да е измъкне от заплетените ѝ пипала. Тонът му обаче я караше да се съмнява в безопасността му понастоящем. Не бе ѝ казал кой знае колко подробности – не било за телефон. Щял да ѝ обясни лично. Тя искаше да го види, да го докосне, да се увери, че не е призрак.

Отново седна на стола и се загледа през отворения прозорец. Свежият вятър прогонваше влагата. Сидни не чу, когато младата двойка се

настани в съседната стая. Някъде към един сутринта, когато всеки звук от стаята ѝ се регистрираше и към телефона ѝ бе свързано подслушвателно устройство, тя най-накрая заспа на стола. Джейсън Арчър все още го нямаше.

Къщата беше тъмна. Пълната луна осветяваше тънката покривка току-що навалял сняг. Мъжът излезе от близката горичка и приближи към къщата отзад. След няколко минути старата ключалка поддаде. Човекът свали мокрите от снега ботуши и ги остави пред вратата. Лъч на фенерче проряза тъмнината. Родителите на Сидни се бяха върнали у дома си заедно с Ейми малко след като Сидни бе заминала.

Мъжът влезе направо в кабинета на Джейсън. Прозорецът гледаше към задния двор, а не към улицата, така че си позволи да запали настолната лампа. В продължение на няколко минути претърси бюрото и извади всички дискети. След това включи компютъра и прегледа файловете на твърдия диск, а после и на дискетите. Извади от джоба си друга дискета и я мушна в устройството. След минута всичко беше готово – „надушващата“ програма, която сега бе инсталирана на компютъра, щеше да улови всичко, което пристига по мрежата. След още пет минути къщата отново беше празна. Следите от горичката до задната врата бяха заличени.

Без нощния посетител да знае, преди да замине, Бил Патерсън бе направил нещо, макар и да не си даваше сметка за значението му. Когато се канеше да извади колата от алеята, пред къщата на дъщеря му спря познатия пощенски пикап. Бил Патерсън реши да спести на дъщеря си усилията, взе един найлонов плик и прибра пристигналата поща в него. Тръгна към къщата, но си спомни, че е заключил и че ключовете са в чантата на жена му. Вратата на гаража обаче не беше заключена. Патерсън влезе, отвори джипа и сложи плика с писмата на предната седалка. Заключи джипа, заключи гаража и се върна при своята кола.

В найлоновия плик остана тънък пакет, специално направен за безопасно транспортиране на чупливи предмети. Ако Сидни Арчър бе видяла написания на ръка адрес, щеше да познае почерка веднага.

Джейсън Арчър беше изпратил компютърната дискета на собствения си адрес.

35.

Лий Сойър седеше в затъмнената стая срещу хотел „Лафит“ и наблюдаваше старата сграда. ФБР се бе настанило в пустееща тухлена къща, чийто собственик възнамеряваше да я ремонтира след около година. Отпи глътка топло кафе и погледна часовника си. Шест и половина сутринта. По стъклата барабаниях капчици студен дъжд.

Пред прозореца беше сложен триножник с фотоапарат. Телеобективът беше дълъг близо петдесет сантиметра. Засега бяха снимали само входа на хотела, колкото да преценят фокуса и осветлението. Сойър отиде до масичката и разгледа снимките, оставени върху нея. Бяха я снимали на излизане от летището и макар да не знаеше, че я снимат, беше излязла, сякаш е позирала специално. Беше хубава. Сойър прокара пръст по носа, надолу към пълните устни. Сепна се и се огледа смутено. За щастие, никой от останалите не бе забелязал. В празната стая с тухлени стени и дървен таван беше сложена дълга маса. На нея имаше два компютъра и магнетофон, пред които седяха местни агенти. Един от тях улови погледа на Сойър.

– Всички са по местата си – каза той. – Тя все още спи.

Сойър кимна и отново се върна до прозореца. Вече бяха установили, че в малкия хотел са заети още пет стаи. Всички посетители бяха на двойки, нито един от мъжете не беше Джейсън Арчър.

Следващите няколко часа минаха бавно. Беше свикнал с дългото чакане, от което получаваше само киселини в стомаха и болки в гърба, така че скуката не го безпокоеше.

– Излиза от стаята си – докладва агентът.

Сойър стана и пак погледна часовника си.

– Единайсет. Може би излиза, за да хапне нещо.

– Как да организираме следенето?

– Както се уговорихме. Два екипа. Жената от съседната стая и още една двойка. Да се сменят. Кажете им да внимават. Арчър ще бъде нашрек. Поддържайте радиовръзка непрекъснато. Не забравяйте, че в хотела тя няма багаж, така че трябва да сте готови с всички видове транспорт, включително и самолет, ако внезапно реши да се върне.

– Ясно.

Сойър погледна отново през прозореца и изчака да предадат

инструкциите му. Нещо го безпокоеше, но не можеше да разбере точно какво. Защо Ню Орлиънс? Защо би поела този риск в деня, в който я бяха разпитвали от ФБР? Престана да мисли за това, защото Сидни Арчър се появи на стъпалата на хотела. Огледа се. Очите ѝ бяха изпълнени с едва прикрит страх. Този поглед му се стори познат и той изведнъж си спомни къде я беше виждал – край останките от самолета. Изтича до телефона и грабна слушалката.

Сидни беше облякла бялото си палто – бе станало студено. Бе успяла да хвърли поглед на хотелския регистър, без служителят да забележи. След нея беше дошла само една двойка от Еймс, Айова и се бе настанила в стаята до нейната. Около полунощ или малко по-късно. Не ѝ се стори естествено хора от Средния запад да се настанят в хотел по време, когато би трябвало да са дълбоко заспали. Фактът, че не бе чула пристигането им, още повече изостри съмненията ѝ. Уморените пътници, пристигащи през нощта, рядко се съобразяваха със спящите. Налагаше се да приеме, че това са хора на ФБР и че целият район е под наблюдение. Въпреки предпазните мерки бяха успели да я открият. Нищо изненадващо, каза си тя, докато крачеше по пустите улици. Агентите на ФБР си изкарваха хляба по този начин. Тя не. Ами ако Бюрото се намеси? Още в момента, когато разбра, че мъжът ѝ е жив, беше решила, че шансовете му да остане жив ще се увеличат значително, ако се предаде на властите.

Сойър закрочи из стаята с ръце в джобовете. Беше пил твърде много кафе, стомахът му създаваше проблеми. Телефонът иззвъня. Един от агентите вдигна слушалката, каза, че се обажда Рей Джаксън, и я подаде на Сойър.

– Е, как е Ню Орлиънс? – Гласът на Рей Джаксън звучеше свежо.

Сойър огледа стаята.

– Поне мястото, където съм, има сериозна нужда от метла и боя.

Джаксън се засмя.

– Тук вече се разказват легенди за теб. Още се чудя как успя да я проследиш до летището.

– Нищо особено. Извадих страхотен късмет, това е. Имаш ли какво да ми кажеш?

– Имам. Ще познаеш ли?

– Рей, страхотен си, наистина, само че тази нощ прекарах в спален

чувал направо на ледения под и няма място, което да не ме боли. Освен това нямам чисти дрехи, така че, ако не искаш да те застрелям още с връщането си, започвай да говориш.

– Спокойно, шефе, започвам. Оказа се прав. Сидни Арчър наистина е посещавала мястото на катастрофата онази нощ.

– Сигурен ли си? – Сойър бе убеден, че е прав, но професионалният му навик го задължаваше да провери.

– Един от местните полицаи... – Сойър чу шумолене на хартия – ... Юджийн Макена е бил дежурен и е разговарял с нея. Помислил, че е дошла от любопитство, и се опитал да я отпрати, но тя му казала, че мъжът ѝ е бил на самолета. Искала само да погледне мястото. Била съкрушена. Макена я съжалил, проверил самоличността ѝ и я закарал с колата си до останките. – Джаксън замълча.

– С какво ни помага всичко това? – попита Сойър с раздразнение.

– Вкиснат си. Ще ти кажа. Докато приближавали, Арчър споменала сака на мъжа си, който била видяла по телевизията. Предполагам, че е бил намерен някъде там и е бил прибран. Извод: искала е да вземе сака.

Сойър седна, погледна към прозореца и отново се съсредоточи върху разговора.

– Какво ѝ е отговорил Макена?

– Че сакът вече не е там. Че сигурно ще го получи, когато приключи разследването, но дотогава ще мине доста време. Може би години.

Сойър стана и машинално си наля още кафе. Стомахът му просто трябваше да се примири.

– Рей, какво ти каза Макена за вида на Сидни Арчър?

– Знам какво имаш предвид. Интересува те дали е изглеждала искрено потресена от смъртта на мъжа си? Според Макена, ако се е преструвала, значи е по-добра актриса от Катрин Хепбърн.

– Добре, така да бъде. Какво стана със сака? Откри ли го?

– Веднага. На бюрото ми е.

– И? – раменете на Сойър се изопнаха и се отпуснаха веднага след като чу отговора.

– Нищо. Поне на пръв поглед. В лабораторията го гледаха три пъти. Дрехи, два туристически справочника. Празен бележник. Никакви изненади, Лий.

– И заради това е шофирала чак дотам посред нощ?

– Може би е очаквала да намери нещо, но е била разочарована.

– Това има значение, ако мъжът ѝ я е мамел.

– Защо?

Сойър отпи глътка кафе и стана.

– Ако Арчър се крие, логично е или да смята да вземе семейството си по-късно, или да го изостави, нали?

– Да, слушам те.

– Значи, ако жена му е смятала, че е бил на самолета, вероятно като първи етап на бягството му, катастрофата би я хвърлила в отчаяние. Появявала е, че е умрял.

– Ами парите?

– Точно така. Ако Сидни Арчър е знаела какво е направил мъжът ѝ или дори му е помогнала, би искала да намери парите. Мисля си, че те биха ѝ помогнали да преодолее скръбта по-лесно. След това е видяла сака по телевизията.

– Добре, но какво би могла да търси вътре? Със сигурност не парите.

– Естествено. Може обаче да е имало нещо, което да ѝ подсказва къде са. Арчър е компютърен магьосник. Може би е очаквала да намери дискета. Банкова сметка в Швейцария. Ключ от сейф на летището. Каквото и да е, Рей.

– Но нямаше нищо подобно.

– Не е задължително да е било в сака. Тя го е видяла по телевизията и е решила, че ще успее да го вземе.

– Наистина ли смяташ, че е била в течение на нещата от самото начало?

Сойър седна уморено.

– Не знам, Рей. Не мога да твърдя нито едното, нито другото.

Не беше точно така, но Сойър нямаше намерение да обсъжда безпокойствата си с Джаксън.

– Е, какво ще кажеш тогава за сваления самолет? Как се връзва той с цялата работа?

Сойър отговори рязко:

– Казва ли ти някой? Възможно е двете неща да нямат връзка помежду си. Възможно е да е платил на някого за самолета, за да прикрие следите си. Според Франк Харди се е случило точно това.

Сойър отново се приближи до прозореца. Това, което видя, го накара да съкрати разговора.

– Нещо друго, Рей?

– Не, това е всичко.

– Добре, защото трябва да затварям.

Сойър прекъсна линията, застана зад фотоапарата и започна да

снима. След малко направи крачка назад и проследи с поглед Пол Брофи, който се огледа предпазливо, изкачи се по стъпалата и влезе в хотела.

36.

Типичната весела врява, която обикновено огласяше Джаксън Скуеър, сега бе доста приглушена. Музиканти, жонгльори, акробати и гадаелки, от истински таланти до посредствени, се състезаваха помежду си за вниманието и парите на малкото туристи, които бяха дръзнали да дойдат тук в неприятното време.

Сидни Арчър мина покрай тривърхата катедрала „Сейнт Луис“. Беше тръгнала да намери нещо за хапване. Освен това изпълняваше инструкциите на мъжа си – ако не ѝ се обади в хотела до десет сутринта, да отиде на Джаксън Скуеър. Отправи се към Френския пазар и мина покрай внушителната конна статуя на Андрю Джаксън, която придаваше достойнство на площада вече сто и четирийсет години. Беше идвала в града няколко пъти като студентка, когато беше достатъчно млада, за да се радва на карнавала и да участва в пианската му екстравагантност.

Няколко минути по-късно седна в едно заведение край реката, на чаша кафе и кроасан. Започна да яде вяло, като лениво наблюдаваше шлеповете и влекачите по Мисисипи. На около сто метра от двете ѝ страни имаше хора от ФБР, които разполагаха с апаратура, способна да запише всичко, което тя кажеше или ѝ кажеха.

Сидни Арчър допи кафето си, загледана в пълноводната река и подронените ѝ от дъжда брегове.

– Три долара и половина и каже де има тез обувки!

Сидни отдели поглед от реката и се вгледа в лицето пред нея. Агентите застанаха нащрек и леко се приближиха. Биха се втурнали към нея веднага, но мъжът, който я заговори, беше дребен негър, приближаващ седемдесетте.

– Моля? – тръсна тя глава, за да се съсредоточи.

– Обувки! Знае де има тез обувки! Три и половина, ако познае. Лъска без пари, ако сбърка. – Белите му мустаци почти закриваха беззъбата уста. Беше облечен в дрипи. Сидни забеляза очукана кутия с бои и четки за обувки на пейката до себе си.

– Съжалявам, не ме интересува.

– Мисис, хайде. Ако не сбърка, пак лъсне обувки, а мисис даде пари. Нищо не губи. Лъска чудно за добра цена.

Сидни щеше да му откаже, но видя изпъкналите му ребра под износената риза. Погледът ѝ се спусна надолу, към собствените му обувки,

от чиито върхове се показваха задебелените пръсти на краката му. Усмихна се и бръкна в чантата си, за да извади парите.

– А, не, не, мисис, играе игра, иначе не прави бизнес. – В гласът му се долавяше нещо повече от гордост.

– Добре – кимна тя.

– Мисли аз не познае де има тез обувки?

Сидни Арчър поклати глава. Беше ги купила в един малък магазин в Южен Мейн преди повече от две години. Сега беше закрит. Нямахше начин.

– Добре, тогава каже де има тез обувки. – Негърът направи драматична пауза и след това посочи надолу и се изкиска. – Има на крака!

Сидни се засмя с него. Двамата агенти, които слушаха разговора, също се усмихнаха.

След като се поклони на публиката си от един човек, старият негър коленичи и подготви обувките на Сидни за лъскане. Докато сръчните му ръце превръщаха прашната черна кожа в абанос, старецът не престана да бърбори добродушно.

– Хубави обувки, мисис. Има дълго, ако грижи за тях. И хубави глезени към обувки. Не вреди.

Сидни се усмихна на комплиментата, старецът стана и прибра нещата си в кутията. Тя извади от портмонето си три долара и затършува за монети.

Старецът я погледна.

– Всичко наред, мисис. Има дребни.

Тя му даде пет долара и му каза да задържи рестото. Той поклати глава.

– Не може, не, мадам. Казали три полвина, значи три и полвина.

Въпреки възраженията ѝ той напъха в ръката ѝ смачкана банкнота от един долар и монета от петдесет цента. Когато стисна монетата с ръка, почувства залепеното за едната ѝ страна листче. Вторачи се в стареца. Той ѝ се усмихна и докосна с ръка периферията на орфаната си шапка.

– Приятен ден, мисис. И не забравя грижи за обувки.

След като негърът се отдалечи, Сидни бързо прибра парите в портмонето си, изчака няколко секунди и продължи нататък колкото може по-спокойно. Върна се до Френския пазар и влезе в тоалетната. Извади монетата в една от кабинките и отлепи листчето. Съобщението беше кратко, написано с едри букви. Прочете го няколко пъти и го пусна в тоалетната чиния. Тръгна към Бърбън Стрийт. Видя телефонния автомат

на стената на тухлената сграда, в която се помещаваше един от най-големите барове във Френския квартал. Прекоси улицата, взе телефонната слушалка и набра номера. Беше частният ѝ номер в „Тайлър, Стоун“. Беше озадачена, но на листчето пишеше да направи точно това. Нямаше как да не изпълни инструкцията. Гласът, който се обади след второто позвъняване, не беше на човек от юридическата фирма, нито пък записаният на телефонния секретар. Нямаше представа, че разговорът е прехвърлен на друг телефон, далеч от Вашингтон. Докато слушаше какво казва Джейсън, полагаше всички усилия да запази спокойствие.

Той ѝ обясни, че полицията я наблюдава. Не трябвало да казва каквото и да било и най-вече да не споменава нищо за него. Трябвало да опитат пак. Щял да се свърже с нея. Гласът му звучеше ужасно уморено – струваше ѝ се, че в тембъра му долавя чудовищно напрежение. После ѝ каза, че я обича. И Ейми. Че в края на краищата всичко ще се оправи.

Останала с хилядите въпроси, които искаше да зададе, но не можеше, Сидни остави слушалката и тръгна към хотела си. С огромно усилие успяваше да държи главата си изправена и да върви нормално. Беше много важно с нищо да не издаде обзелия я ужас. Очевидният страх на мъжа ѝ от властите бе подкопал вратата ѝ, че е невинен. Въпреки огромната радост от факта, че е жив, започваше да се пита какво ли ще струва тя. Сега засега трябваше да продължава да ходи.

Мъжът изключи записващото устройство и извади телефонната слушалка от специалното гнездо. След това пренави лентата с цифров запис. Кенет Скейлс натисна бутона и отново чу гласа на Джейсън Арчър, усмихна се зловещо, извади касетата и излезе от стаята.

– Влезе през прозореца откъм терасата – докладва агентът, който беше на покрива срещу хотела на Сидни Арчър. – Още е вътре. Искаш ли да го арестувам?

– Не – отговори Сойър и погледна през щорите към улицата. Подслушвателните устройства в съседната стая бяха показали с какво се занимава Брофи. Претърсваше стаята. Първоначалното предположение на Сойър, че двамата действат заедно, явно беше далеч от истината.

– Тръгва си. Насочва се към задния вход – обади се агентът.

– Много хубаво – отбеляза Сойър, защото видя Сидни Арчър да приближава откъм края на улицата. След като влезе в хотела, Сойър нареди да проследят разочарования Пол Брофи, който тръгна по Бърбън

Стрийт в противоположна посока.

Десет минути по-късно Сойър научи, че по време на кратката си разходка Сидни Арчър се е обаждала от уличен телефон. Че е набрала телефона в кабинета си. През следващите пет часа не се случи нищо. След това Сидни излезе от хотела и се качи в очакващото я бяло такси. Шофьорът подкара бързо.

Сойър се втурна надолу по стълбите и след минута вече се движеше с черната кола, с която бе проследил Сидни до хотела. Не се изненада, когато таксито ѝ излезе от града и сви по разклона за летището.

– Връща се у дома – промърмори Сойър сам на себе си. – Със сигурност не откри това, което търсеше. Освен ако Джейсън не е станал невидим. – Ветеранът от ФБР се отпусна на седалката недоволено, защото изведнъж му мина през ум нещо много неприятно. – Усетила ни е.

Шофьорът се обърна рязко към него.

– Няма начин, Лий.

– Има, и още как – настоя Сойър. – Дойде чак дотук, повъртя се из улиците, обади се по телефона и сега си тръгва.

– Сигурен съм, че не ни е забелязала.

– Не съм казал, че *тя* ни е забелязала. Забелязал ни е мъжът ѝ или другите, които са в играта. Предупредили са я и тя се прибира у дома.

– Проверихме. Обади се в офиса си.

– Разговорите могат да се прехвърлят – поклати нетърпеливо глава Сойър.

– А как ѝ е дошло наум да се обади? Предварителна уговорка ли е било?

– Кой знае? Само с лъскача на обувки ли разговаря? Сигурен ли си?

– Да. Изигра си циркаджийския номер и след това ѝ лъсна обувките. Беше съвсем ясно, че си вади хляба на улицата. Даде ѝ рестото, и толкова.

Сойър го изгледа.

– Ресто?

– Да. Поиска ѝ три и петдесет, тя му даде пет. Върна ѝ един и петдесет. Не искаше да вземе бакшиш.

Сойър сграбчи таблото и от пръстите му останаха вдлъбнатини.

– По дяволите! Това е било!

Шофьорът доби объркан вид.

– Върна ѝ само рестото. Видях всичко с очите си. Чухме целия им разговор.

– Чакай малко... върнал ѝ е една монета от петдесет, а не две по

четвърт долар, нали?

Мъжът го изгледа учудено.

– Откъде знаеш?

Сойър въздъхна.

– Колко улични лъскачи на обувки познаваш, които ще се откажат от долар и половина бакшиш и държат в джоба си по петдесет цента, за да могат да връщат ресто? Ами цената не ти ли се струва малко странна? Защо не три или четири долара, ами три и петдесет?

– За да се наложи да върне ресто. – Шофьорът осъзна какво е станало и посърна.

– Вероятно за монетата е било залепено листче – отбеляза Сойър мрачно и се вторачи в таксито на Сидни Арчър. – Хванете този щедър лъскач на обувки. Може би поне ще опише този, който го е наел. – Не се надяваше кой знае колко, че това ще стане.

Продължиха към летището. Сойър мълчеше и гледаше през прозореца ярко боядисаните самолети, които ревяха над главите им. Час покъсно се качи на специален самолет на ФБР. Сидни Арчър вече бе отлетяла. На самолета с нея не се качиха агенти. Бяха проверили списъка на пътниците щателно, бяха видели всички, които се качват на борда. Джейсън Арчър не беше сред тях. Бяха убедени, че по време на полета не може да се случи нищо. Не искаха да безпокоят Сидни, която вече беше предупредена да внимава. Щяха да я поемат отново на летище Дълес.

Самолетът на ФБР се издигна в нощното небе над Ню Орлиънс. Сойър започна да се чуди какво се бе случило. Защо изобщо беше това пътуване? Струваше му се безсмислено. След това челюстта му увисна. Мътилката сякаш за миг се проясни. Само че той беше допуснал грешка, може би сериозна.

37.

Сидни отпи от кафето, което ѝ сервираха, и посегна към сандвича в подноса пред нея. Тогава забеляза сините драскулки по салфетката. Със редоточи се върху написаното и се сепна. Едва не разля кафето си.

На борда няма агенти на ФБР. Трябва да поговорим.

Салфетката беше в десния ъгъл на подноса и погледът ѝ машинално се насочи нататък. За миг загуби способността си да мисли. После си спомни. Мъжът бавно пиеше газирана вода и ядеше сандвича си. Под оредяващата червеникаворуса коса се виждаше гладко избръснато лице, прорязано от дълбоки бръчки. Наближаваше петдесетте, беше с тъмни панталони и бяла риза. Беше висок поне два метра и краката му стърчаха в прохода между седалките.

– Вие ме следяхте – каза Сидни почти шепнешком. – В Шарлотсвил.

– И не само там. Наблюдам ви от самолетната катастрофа.

Сидни протегна ръка към бутона за повикване на стюардесата.

– Не бих направил това.

Ръката ѝ спря в последния момент.

– Защо? – попита тя ледено.

– Защото съм тук, за да ви помогна да намерите съпруга си – отговори той.

– Мъжът ми загина – успя да отговори най-накрая тя. Умората ѝ започваше да личи.

– Аз не съм от ФБР и не се опитвам да ви вкарам в капан. Все едно, не мога да го докажа, така че не смятам и да опитвам. Ще ви дам телефонен номер, на който можете да ме потърсите по всяко време.

Подаде ѝ бяло картонче, на което беше написан само телефонен номер във Вирджиния.

– Защо да ви се обаждам? – попита Сидни, след като погледна картончето. – Дори не знам кой сте и какво целите. Знаем само, че ме следите, а това не повишава доверието ми към вас. – Каза го ядосано, но страхът ѝ намаля. Не можеше да ѝ направи нищо в пълния с пътници самолет.

Той сви рамене.

– Не мога да ви дам задоволителен отговор. Знаем обаче, че мъжът

ви е жив. Вие също го знаете. – Замълча. Сидни Арчър се втрени в него, неспособна да каже каквото и да било. – Въпреки че нямате причина да ми вярвате, аз съм тук, за да помогна на вас и Джейсън, ако не е твърде късно.

– Какво означава това „твърде късно“?

Мъжът се отпусна назад и затвори очи. Когато отново ги отвори, болката, която се появи в тях, накара подозренията ѝ да избледнеят.

– Мисис Арчър, не знам в точно какво се е забъркал съпругът ви. Знаем обаче, че каквото и да е то, в момента го грози голяма опасност.

Той отново затвори очи, а Сидни помръкна още повече.

– ФБР ви наблюдава денонощно – каза мъжът след малко. Това, което добави после, смрази кръвта ѝ. – Трябва да сте благодарна за това, мисис Арчър.

– Знаете ли къде е Джейсън? – попита тя едва чуто.

Той поклати глава.

– Ако знаех, нямаше да съм с вас тук. – Погледна лицето ѝ, изразяващо пълна безнадеждност, и добави: – Мога да каже само едно... че не съм сигурен в нищо. – Въздъхна и прокара длан по челото си. Сидни забеляза за първи път, че ръката му трепери. – Бях на летището онази сутрин, когато беше и мъжът ви.

Очите на Сидни се разшириха, пръстите ѝ се впиха в подлакътника на седалката.

– Следели сте мъжа ми? Защо?

– Не казах, че съм го следил. – Мъжът я погледна и отпи от чашата си, за да навлажни устни. – Седеше в чакалнята за пътуващите с полета за Лос Анджелис. Стори ми се нервен и възбуден. Всъщност това привлече вниманието ми. Стана и отиде до тоалетната. Няколко минути покъсно там влезе още един мъж.

– Какво необикновено има в това?

– Когато влезе, вторият държеше в ръка голям бял плик. Преди това в чакалнята го размахваше едва ли не като знаме, така че ми направи впечатление. Струва ми се, че е било сигнал за съпруга ви.

– Сигнал ли? За какво? – Сидни дишаше толкова учестено, че се наложи да напрегне волята си, за да се успокои.

– За съпруга ви. Да действа. И той го направи. Влезе в мъжката тоалетна. Другият го последва. Пропуснах да спомена, че беше облечен точно като съпруга ви и носеше същия сак. Съпругът ви не излезе.

– Как така не е излязъл? Не е възможно!

– Искам да кажа, че не излезе като Джейсън Арчър.

Сидни го изгледа напълно объркана. Той бързо продължи:

– Първото, което забелязах, бяха обувките на мъжа ви. Беше с костюм, но на краката си носеше черни маратонки. Помните ли, когато ги е обул сутринта?

– Когато той излезе, аз все още спях.

– Добре. Когато излезе от тоалетната, видът му беше изцяло променен. Приличаше по-скоро на студент... Косата му беше друга, всичко останало...

– Тогава как разбрахте, че е бил той?

– Поради две причини. Когато мъжът ви влезе в тоалетната, тя току-що беше отворена след почистване. Не отделих поглед от вратата нито за миг. Не влезе никой, който дори бегло да прилича на човека, който излезе. Второ, черните маратонки бяха същите. Може би трябваше да си сложи някакви по-небиещи на очи обувки. Със сигурност беше съпругът ви. Искате ли да знаете още нещо?

Сидни едва успя да кимне утвърдително.

– Другият излезе с шапката на мъжа ви на главата си. С тази шапка би могъл да мине за негов близък.

Сидни пое дъх и се опита да осмисли чутото.

– След това мъжът ви застана на опашката за Сиатъл. Извади от джоба си същия бял плик, който другият размахваше. В него имаше билет и бордна карта за Сиатъл. Другият се качи на самолета за Лос Анджелис.

– Значи са сменили билетите си в тоалетната. Другият е взел дрехите на Джейсън, за да не се усъмни някой.

– Точно така. – Мъжът кимна замислено. – Джейсън е искал някой да си помисли, че заминава за Лос Анджелис.

– Но защо? – попита Сидни.

Събеседникът ѝ сви рамене.

– Не знам. Знам само, че самолетът, на който трябваше да се качи мъжът ви, се разби. После подозренията ми станаха още по-големи.

– Обадохте ли се в полицията?

Мъжът поклати глава.

– Какво бих могъл да им кажа? Не съм видял как някой качва бомба на борда. Освен това имам свои собствени причини да си мълча.

– Какви са те?

Той вдигна ръка и поклати глава.

– Нека не навлизаме в подробности засега.

– А как установихте самоличността на мъжа ми? Доколкото

разбирам, не сте го познавали.

– Никога не го бях виждал. Преди обаче да влезе в тоалетната, минах покрай него един-два пъти. На сака му имаше етикет с името и адреса. Бива ме да чета надписи, обърнати наопаки. Не ми отне много време да открия къде работи, с какво се занимава и разни други неща, които не ме интересуват. Научих и за вас. Тогава започнах да ви следя. Честно казано, нямах представа дали сте в опасност, или не. – Говореше спокойно, но Сидни потрепери. – После, когато се отбих при един приятел в полицията във Феърфакс, по факса дойде съобщение, че Джейсън Арчър е обявен за издирване. Имаше и снимка. Тогава се заех сериозно с вас. Помислих си, че може би ще ме отведете до него.

– О... – Тогава й хрумна нещо и тя попита: – А как ме проследихте до Ню Орлиънс?

– Най-напред започнах да подслушвам телефона ви. – Не обърна внимание на изненаданото й изражение. – Трябваше бързо да разбере къде се каните да ходите. Чух разговора с мъжа ви. Стори ми се, че отбягва ясните отговори.

Самолетът продължи да се носи по тъмното небе. Сидни докосна мъжа по ръкава.

– Казахте, че не сте от ФБР. Кой сте тогава? Защо се занимавате с това?

Мъжът не отговори веднага, а се огледа. Когато отново се обърна към нея, въздъхна.

– Аз съм частен детектив, мисис Арчър. Случаят, който сега ме занимава почти изцяло, е този на мъжа ви.

– Кой ви нае?

– Никой. – Огледа се отново. – Помислих си, че мъжът ви може да се опита да се свърже с вас. Така и направи. Затова съм тук. Само че Ню Орлиънс, изглежда, беше провал. От уличния телефон говорихте с него, нали? Старият негрър ви даде бележка.

Сидни Арчър се поколеба, после кимна утвърдително.

– Джейсън подсказа ли ви по някакъв начин къде се намира?

Сидни поклати глава.

– Каза, че ще се свърже с мен по-късно. Когато е безопасно.

Мъжът едва не се разсмя.

– Може да мине много време. Наистина много, мисис Арчър.

Когато самолетът започна да се снишава за кацане, той отново заговори:

– Две неща, мисис Арчър. Когато слушах телефонния разговор с

мъжа ви, долових някакъв шум. Подобен на течаща вода. Не мога да го твърдя със сигурност, но ми се струва, че ви подслушваше още някой. – Лицето на Сидни замръзна. – Мисис Арчър, повярвайте ми, ФБР също знае за Джейсън.

Малко след това колелата докоснаха пистата и кабината се оживи.

– Казахте, че имало две неща – напомни Сидни. – Какво е второто?

Мъжът се наведе и измъкна изпод седалката малко черно куфарче.

Изправи се и я погледна право в очите.

– Хората, способни да свалят пътнически самолет, са способни и на всичко друго. Не се доверявайте на никого, мисис Арчър. Бъдете внимателна отвсякога. Дори и това може да се окаже недостатъчно. Съжалявам, ако този съвет ви се струва безсмислен, но не мога да ви предложа друг.

След още пет минути мъжът изчезна. Сидни беше сред последните, които слязоха от самолета. По това време на летището нямаше много хора. Стигна до стоянката на такситата, припомни си съвета на спътника си и се огледа, като се стремеше да не го прави много очебиещо. Единствената ѝ утеха беше, че сред тези, които я следяха, вероятно имаше агенти на ФБР.

След като се раздели със Сидни Арчър, мъжът се качи на автобуса на летището, който го откара до паркинга. Наближаваше десет вечерта. Наоколо нямаше жива душа. Носеше куфарчето, с което бе слязъл от самолета. Оранжевият етикет декларираше, че в него има незаредено огнестрелно оръжие. Когато стигна до колата си, той отвори куфарчето и извади пистолета, за да го зареди и сложи в кобура.

Острието на ножа най-напред прободe единия му бял дроб, после другия, почти веднага, за да не може да извика за помощ. Третият удар попадна отгядно във врата му. Куфарчето падна на асфалта. Пистолетът вече не беше нужен на собственика си. След още миг мъжът се свлече на земята, с изцъклени към убиеца очи.

Наблизо спря микробус и Кенет Скейлс скочи в него. Мъртвият остана сам.

38.

Лий Сойър седеше край голямата конферентна маса и преглеждаше многобройните доклади. Прокара ръка през разрешената си коса, дръпна се назад, качи крака на масата и се опита да се ориентира в новите факти. Докладът от аутопсията на Райкър показваше, че смъртта му е настъпила около четирийсет и осем часа, преди трупът му да бъде открит. Но тъй като температурата в апартамента беше много ниска, процесите на разлагане бяха забавени и тази цифра едва ли беше точна.

Сойър погледна снимката на автоматичния пистолет, „Зигзауер Р229“, открит на местопрестъплението. Серийният номер беше старателно заличен. Видя и снимките на куршумите, извадени от тялото. Райкър беше получил единайсет куршума с кух връх в повече от необходимото, за да умре. Това разточителство на олово дълбоко безпокоеше агента на ФБР. При убийството на Райкър бяха налице всички белези на професионалното изпълнение. Професионалистите рядко се нуждаеха от втори изстрел. Според патологоанатома в този случай първият куршум беше предизвикал почти мигновена смърт. Когато останалите бяха разкъсали тялото, сърцето вече не бе изпомпвало кръв.

Кървавите петна по масичката, огледалото и стола показваха, че Райкър е бил застрелян отзад, докато е седял там. Убиецът го бе завлякъл в ъгъла на стаята и бе изпразнил пълнителя в тялото му от около метър разстояние. Защо? Сойър не беше в състояние да отговори на този въпрос. Мислите му се насочиха другаде.

Въпреки многобройните разпити и проверки по възможни следи за дейността на Райкър през последните осемнайсет месеца не бе открито нищо. Никакви адреси, никакви приятели, никаква работа, никакви кредитни карти и платени сметки, нямаше абсолютно нищо. Комуникационният център ежедневно обработваше тонове информация около самолетната катастрофа, но специалистите не успяваха да се доберат до нищо безспорно. Знаеха какво и как е станало, бяха открили трупа на безумца, който го бе извършил, но нямаше начин да стигнат по-далеч от това.

Сойър свали крака от масата и запрелиства друг доклад. Освен всичко останало Райкър се бе подложил на множество пластични операции. Физиономията от снимките, правени при последния му арест, нямаше нищо общо с физиономията на открития труп.

Сойър се намръщи. Предположението му за псевдонима Синклер също се бе оказало вярно. Райкър не бе заел мястото на друг човек. Синклер бе скроен от съвсем нов плат и компютърни архиви. В резултат той бе нает като жив, реален човек с чудесни препоръки от почтена компания, която зареждаше с гориво самолетите на няколко големи авиокомпани на летище Дълес. Но тази компания бе допуснала няколко грешки. Не беше проверила телефонните номера на предишните му работодатели, а само бе позвънила на тези, които бе дал той. Това бяха малки фирми в щатите Вашингтон, Калифорния и една в Аляска. Нито една от тях не съществуваше. При проверката се бе оказало, че телефонните постове са закрити. Предишните адреси на Синклер също се бяха оказали фалшиви. Все пак номерът на социалната му осигуровка се бе оказал валиден.

Отпечатъците от пръстите му също бяха проверени. Райкър бе прекарал известно време в затвора и се предполагаше, че отпечатъците му трябва да се пазят в архива на полицията във Вирджиния. Там обаче ги нямаше. Това можеше да означава само едно – че администрирането на социалните осигуровки и данните на полицията във Вирджиния са компрометирани, което бе равностойно на унищожаване на цялата система. Сега никой не би могъл да бъде сигурен в данните. Без стопроцентова гаранция те бяха безполезни. А след като някой бе успял да направи това във Вирджиния, значи би могъл да го направи и навсякъде другаде. Сойър захвърли ядосано докладите, наля си чай и заснова из стаята.

Джейсън Арчър беше много по-напред от тях. Можеше да има само едно обяснение за пътуването на Сидни Арчър до Ню Орлиънс. Всъщност би могла да замине за всеки друг град. Целта явно е била да напусне дома си. Агентите на ФБР я бяха последвали. Къщата ѝ бе останала без наблюдение. Съседите го бяха осведомили, че родителите на Сидни заедно с дъщеря ѝ са заминали малко след нея.

Сойър сви юмруци. Бяха ги отклонили. Той се бе хванал на вдицата като някой новак. Не можеше да го докаже безспорно, но бе сигурен, че през това време някой е влизал в къщата и вероятно е взел нещо оттам. И цялата тази сложна операция означаваше, че това нещо е било много важно. Беше позволил да го измъкнат под носа му.

Денят не бе започнал добре и имаше всички изгледи да продължи още по-зле. Не беше свикнал да му погаждат номера на всяка крачка. Беше говорил с Франк Харди за резултатите досега. Харди се бе заинтригувал от тайното посещение на Брофи в стаята на Сидни Арчър и се бе заел да проучи миналото на Пол Брофи и Филип Голдман.

Сойър отвори вестника и прочете заглавието. Тъй като Джейсън Арчър определено беше един ход по-напред от ФБР, единодушно беше решено предполагаемите му престъпления – кражба на поверителна фирмена информация и банкова измама – да бъдат разгласени. В материалите не се споменаваше, че може би е пряко отговорен за самолетната катастрофа, но не се премълчаваше фактът, че е бил в списъка на пътниците, а не е бил на борда. Всички щяха да разберат колко гнила е цялата работа. Последните действия на Сидни Арчър също не бяха спестени.

Сойър погледна часовника си. Трябваше да посети Сидни Арчър още веднъж. Въпреки съчувствието си към тази жена нямаше да си тръгне, преди да я накара да проговори.

Хенри Уортън стоеше пред прозореца и мрачно гледаше облачното небе навън. На бюрото зад гърба му беше захвърлен сутрешният вестник, така че да не се вижда неприятното заглавие. Филип Голдман седеше на стола от другата страна на бюрото. Беше забил поглед в тила му.

– Хенри, не виждам друг изход. – Голдман замълча и на иначе непоницаемото му лице за миг се изписа задоволство. – Разбрах, че Нейтън Гембъл е много ядосан. Има право. Говори се дори, че може да се откаже от услугите ни.

Уортън направи кисела физиономия. Обърна се към Голдман и заби поглед в пода. Очевидно беше готов да се огъне. Голдман реши да се възползва от ситуацията.

– За доброто на фирмата е, Хенри. За много хора ще е болезнено. Включвам и себе си в тази група, защото оценявам професионалните й качества, независимо че с нея в миналото сме имали сериозни различия. – Този път успя да скрие усмивката си. – Тук обаче става дума за бъдещето на фирмата, за бъдещето на всички нейни служители. Не можем да го пожертваме заради един човек. – Голдман се облегна, сложи ръце в скута си и въздъхна примирено. – Хенри, мога аз да се погрижа за това, ако предпочиташ. Знаем колко близки са отношенията ви.

Уортън най-накрая вдигна очи. Кимна едва забележимо, но категорично. Голдман излезе.

Телефонът иззвъня, когато Сидни излезе, за да вземе вестника от алегата. Втурна се обратно в къщата. Беше почти сигурна, че не се обажда Джейсън, но все пак... Захвърли вестника върху другите вестници и

списания, които още не беше чела.

В слушалката прогърмя гласът на баща ѝ. Чела ли е пресата? Какво, по дяволите, си позволяват да пишат? Какви са тези обвинения? Заяви, че смята да ги съди. Всички, свързани с тази история, включително „Трайтън“ и ФБР. Докато го успокояваше, Сидни успя да разгърне вестника. Видя заглавието и дъхът ѝ секна, сякаш някой я бе ударил в гърдите. Рухна на стола в полутъмната кухня и прочете уводната статия, която обвиняваше мъжа ѝ в кражба на ценна фирмена информация и милиони долари от работодателя си. Като капак на всичко имаше ясен намек, че Джейсън е свързан със свалянето на самолета, за да убеди властите, че е загинал. Сега, както твърдеше ФБР, било установено, че е жив и се укрива.

Когато към средата на страницата прочете собственото си име, Сидни Арчър почувства спазъм в стомаха. Малко след възпоменателната служба за мъжа ѝ заминала за Ню Орлиънс, пишеше вестникът, което едва ли е било случайно. Всеки, включително и самата Сидни Арчър, би признал, че мотивите за подобно пътуване не може да не са съмнителни. Целият им живот, безкрайно честен и почтен, бе безвъзвратно ликвидиран. В отчаянието си тя затвори телефона на баща си. Отиде в банята и напписа лицето и шията си със студена вода.

Успя да се добере до масата в кухнята и захлипа. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Изведнъж я обзе гняв. Изтича в спалнята, облече се набързо и след малко отвори вратата на джипа.

– По дяволите!

Пощенските пликове се разпиляха в краката ѝ и тя машинално се наведе, за да ги вдигне. Напипа пакета, адресиран до Джейсън Арчър. Позна почерка на мъжа си и коленете ѝ омекнаха. Напипа тънкия предмет вътре. Погледна клеймото. Беше изпратен от Сиатъл, в деня, когато Джейсън бе тръгнал за летището. Сидни потрепери. В кабинета си мъжът ѝ имаше много такива пликове. Бяха специално направени за изпращане на компютърни дискети по пощата.

Сега нямаше време да мисли за всичко това. Хвърли пликовете в джипа, качи се и подкара.

След около половин час Сидни Арчър влезе в кабинета на Нейтън Гембъл, придружена от Ричард Лукас. Зад тях крачеше Куентин Роу. Беше стъписан. Сидни отиде до бюрото на Гембъл и хвърли вестника.

– Надявам се да имаш добри адвокати, защото ще те съдя за

клевета. – Гневът ѝ накара Лукас да се спусне бързо към нея, но Гембъл го спря с жест. Шефът на „Трайтън“ вдигна гнусливо вестника и я погледна.

– Не съм го писал аз.

– Така ли?

Гембъл изгаси цигарата си и стана.

– Извинявай, но защо си мисля, че аз съм човекът, който трябва да е ядосан?

– Мъжът ми взривява самолети, продава поверителна информация, обира банки... всичко това са куп лъжи и ти много добре го знаеш!

Гембъл заобиколи бюрото и застана пред нея.

– Ще ти кажа какво знам аз, Сидни. Липсва ми огромна сума пари. Това е факт. Мъжът ти е дал на „Ар Ти Джи“ всичко, което им е необходимо, за да закопаят фирмата ми. Това също е факт. Какво очакваш от мен, да ти дам медал?

– Не е вярно!

– Така ли? – Гембъл завъртя един стол към нея и нареди: – Седни.

След това отвори едно чекмедже на бюрото си и извади видеокасета. Хвърли я на Лукас и натисна някакво копче. Част от стената се премести и откри голям телевизор и видеоманетофон. Лукас отиде дотам, за да мушне касетата, а Сидни се отпусна на стола. Вдигна очи към Куентин Роу, който стоеше неподвижно в ъгъла и я гледаше.

Когато видя мъжа си, сърцето ѝ едва не спря. След онзи кошмарен ден бе чувала само гласа му и имаше чувството, че си е отишъл завинаги. Най-напред видя познатите му плавни движения, после лицето му и изохка. Никога не беше виждала Джейсън толкова разтревожен, толкова напрегнат. Предаването на куфарчето, ревът на самолета, документите – всичко оставаше назад. Очите ѝ бяха приковани в Джейсън. Видя датата и часа на записа и осъзна какво означават те. Когато записът свърши, всички погледи бяха приковани в нея.

– Размяната е направена в един склад на „Ар Ти Джи“ в Сиатъл дълго след като самолетът се е разбил. – Гембъл застана зад нея. – А сега, ако все още искаш да ме съдиш за клевета, моля. Разбира се, ако изпуснем „Сайбърком“, може и да не получиш никакви пари – добави той мрачно.

Сидни стана. Гембъл взе вестника и ѝ го подхвърли.

– Вземи си го.

Въпреки че едва се държеше на краката си, тя успя да го улови. После хукна навън.

Сидни вкара джипа в гаража и изчака вратата да се затвори. Сграбчи вестника с разтреперана ръка и неволно погледът ѝ спря на долната половина на първа страница. Кръвта ѝ замръзна.

Снимката на мъжа беше отпреди няколко години, но не беше възможно да обърка лицето му. Сега разбра и името му – Едуард Пейдж. Беше станал частен детектив, след като бе работил десет години в нюйоркската полиция. В съобщението се казваше, че работел сам, че фирмата му се наричала „Прайвит Солюшънс“. Пейдж станал жертва на въроръжен грабеж на паркинга на летище Дълес. Бил разведен, оставил две деца.

Познатите очи я гледаха от снимката настойчиво. По тялото ѝ пробяга тръпка. Веднага ѝ стана ясно, че този човек не е умрял заради няколко долара или кредитните си карти. Беше умрял малко след като бе разговарял с нея. Би трябвало да е много глупава, ако приеме това за съвпадение. Изскочи от джипа и се втурна в къщата. Измъкна от металната кутия в гардероба пистолет „Смит и Уесън“ и го зареди. Патроните с кух връх биха спрели всеки, който се опита да предприеме нещо. Провери портфейла си. Разрешителното ѝ за носене на оръжие все още беше валидно.

Когато се надигна на пръсти, за да върне кутията на горния рафт, пистолетът се измъкна от джоба ѝ, удари се в нощното шкафче и падна на пода. Добре, че предпазителят беше спуснат. Вдигна оръжието и забеляза, че парченце от твърдата пластмаса на дръжката се е отчупило. Иначе всичко беше наред. Върна се в гаража с пистолет в ръка и се качи в джипа.

Изведнъж замръзна. Откъм къщата долетя звук. Тя освободи предпазителя и насочи пистолета към вътрешната врата. Опита се да мушне ключовете в стартера, но един от тях се заплете и разрани пръста ѝ. Натисна копчето на устройството за отваряне на гаражната врата, което беше закрепено за сенника. Имаше чувството, че проклетията се отваря цяла вечност.

Припомни си статията за смъртта на Едуард Пейдж. Двете му деца, останали сираци. Тя доби мъртвешки вид. Нямахше да позволи дъщеря ѝ да остане сама. Стисна дръжката на пистолета. Натисна бутона и отвори десния прозорец. Можеше да стреля към вътрешната врата безпрепятствено. Никога не бе стреляла извън учебното стрелбище. Сега обаче беше готова да убие всеки, осмелил се да влезе в къщата ѝ.

Не забеляза мъжа, който се наведе и се промъкна под отварящата се врата на гаража. Приблужи бързо, с изваден пистолет, до джипа. В този момент вътрешната врата започна да се отваря. Сидни стисна оръжието още по-силно, готова да го използва. Пръстът ѝ обви спусъка.

– По дяволите, мисис Арчър! Веднага махнете това! – изрева мъжът до колата и опря пистолета си до стъклото.

Сидни се обърна и съзря агент Рей Джаксън. Вътрешната врата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Сидни се извъртя мигновено на-там и видя масивната фигура на Лий Сойър. Той също стискаше пистолет. Сидни се отпусна на седалката, по челото ѝ изби пот.

Рей Джаксън отвори рязко вратата на джипа и огледа Сидни и пистолета, който за малко щеше да простреля колегата му.

– Полудяхте ли? – Наведе се и измъкна оръжието от ръката ѝ. Пусна предпазителя. Сидни не направи опит да му попречи, но изведнъж на лицето ѝ се изписа гняв.

– Защо влизате така в къщата ми!? Можех да ви застрелям!

Лий Сойър прибра оръжието си в кобура на колана и пристъпи към джипа.

– Вратата беше отворена, мисис Арчър. Почукахме и никой не отговори, затова решихме, че нещо може да се е случило.

Това просто обяснение накара гнева ѝ да се изпари. Когато се бе втурнала, за да вдигне телефона, бе оставила вратата отворена и след това я бе забравила. Опря глава на волана. Напрегна сили, за да се овладее. Цялото ѝ тяло бе плувнало в пот. Потрепери, защото през отворената врата на гаража нахлу студен въздух.

– Отивахте ли някъде? – попита Сойър и я огледа.

– Исках да се поразходя – отговори тя тихо. Не го погледна. Плъзна ръце по волана и по гладката повърхност останаха мокри следи.

Сойър кимна към купчината писма на задната седалка.

– Винаги ли носите пощата в колата си?

Сидни погледна назад и отговори:

– Не знам как се е оказала тук. Може би баща ми я е оставил, преди да тръгнат.

– Така е. Веднага след като заминахте. Между другото, как беше в Ню Орлиънс? Добре ли прекарахте?

Сидни го изгледа безизразно.

– Хайде да поговорим, мисис Арчър – каза Сойър и я улови за лакътя.

39.

Преди да излезе от колата, Сидни събра пощата внимателно и мушна вестника под мишницата си. Успя да прибере плика с дискетата в джоба си, без агентите да забележат. Хвърли поглед към пистолета си в ръцете на Джаксън и каза:

– Имам разрешително. – Подаде му листа.

– Ще възразите ли, ако извадя патроните, преди да ви го върна?

– Щом като така ще се чувствате по-сигурни... – Сидни натисна бутона, за да затвори вратата на гаража, заключи колата и тръгна към къщата. – Само ми ги оставете.

Джаксън се взря в нея изненадано. После двамата агенти я последваха.

– Искате ли кафе? Нещо за хапване? Доста рано е – отбеляза тя с обвиняващ тон.

– Чаша кафе, благодаря – каза Сойър, без да обръща внимание на тона ѝ. Джаксън също кимна утвърдително.

Докато Сидни правеше кафето, Сойър я огледа внимателно. Немитата ѝ руса коса бе прилепнала към главата, лицето ѝ не бе гримирано, изглеждаше по-уморено и изпито от последния път, когато я бе видял. Дрехите висяха свободно по високото ѝ тяло, но зелените ѝ очи бяха все така хипнотизиращи. Видя лекото треперене на ръцете ѝ, докато се занимаваше с чашите и чинийките. Бе ясно, че е на ръба на силите си. Не можеше да не се възхити на издръжливостта ѝ при кошмара, който преживяваше всеки изминал ден. Но всичко си имаше граници. Очакваше скоро да научи докъде се простират нейните.

Сидни сложи чашите заедно със захарта и сметаната на поднос и извади от кутията малко сладки и понички. Сложи подноса в средата на кухненската маса.

– Хубави понички, благодаря – каза Сойър. – Между другото, винаги ли носите пистолет? – Погледна я изпитателно.

– Имаше няколко обира в квартала – отговори тя. – Преминах курс на обучение, а освен това и преди съм виждала оръжия. Баща ми и по-големият ми брат Кени бяха в морската пехота. И двамата са запалени ловци. Кени има голяма колекция ловни пушки. Когато бях малка, баща ми ме водеше да стреляме по панички и съм боравила с почти всички видове оръжия. Бива ме.

– Държете оръжието добре – каза Рей Джаксън и забеляза счупеното парче от дръжката. – Надявам се, че не сте го изпуснали, когато е бил зареден.

– Аз съм внимателна с оръжията, мистър Джаксън. Все пак оценявам загрижеността ви.

Джаксън огледа пистолета още веднъж, после го плъзна към нея заедно със заредения пълнител.

– Хубави патрони. Леки. Аз също използвам такива. Имат голяма спираща сила. В цевта все още има патрон – припомни ѝ той.

– Ако пълнителят е изваден, не може да стреля. Никак не ми е приятно да го държа в къщата, особено когато Ейми е тук, въпреки че стои незареден и в заключена метална кутия.

– В такъв случай няма да ви е много полезен, ако дойдат крадци – каза Сойър между глътка кафе и хапка поничка.

– Само ако ме изненадат. Стремя се да не го допускам. – Беше смешно да го казва след днешната сутрин.

Сойър бутна чинията с понички настрана.

– Имате ли нещо против да ми обясните защо пътувахте до Ню Орлиънс?

Сидни вдигна вестника така, че да се види заглавието му.

– Защо? Да не би репортерите да очакват от вас още сензации? Между другото, благодаря, че унищожихте живота ми! – Тя едно хвърли вестника върху масата и извърна лице. Левият ѝ клепач затрепери и тя се улови за ръба на масата.

Сойър погледна вестника и поклати глава.

– Тук не виждам нищо, което да не е истина. Съпругът ви е заподозрян в кражба на поверителна фирмена информация. Отгоре на всичко, оказва се, че не е бил в самолета, в който е трябвало да бъде, и че този самолет се разбива в една царевична нива. Съпругът ви остава жив и здрав. – Сидни не отговори. Сойър протегна ръка през масата и докосна лакътя ѝ. – Казах, че съпругът ви е жив и здрав, мисис Арчър. Както виждам, това не ви изненадва. Сега ще ми разкажете ли за Ню Орлиънс?

Тя се обърна бавно към него. Лицето ѝ беше удивително спокойно.

– Твърдите, че е жив, нали? Тогава защо не ми кажете къде е?

– Смятах да ви задам същия въпрос.

Сидни впи пръсти в бедрото си.

– Не съм го виждала от онази сутрин.

Сойър се наведе към нея.

– Мисис Арчър, хайде да си спестим глупостите. След тайнствено

телефонно обаждане заминавате за Ню Орлиънс, но първо присъствате на възпоменателна служба за съпруга ви, който се оказва жив и здрав... Слизате от таксито и се качвате на метрото, като зарязвате куфара си, отървявате се от хората ми и излитате на юг. Отсядате в хотел, в който, обзалагам се, е трябвало да се срещнете с мъжа си. Е? – Сидни Арчър дори не трепна. Сойър продължи: – На другия ден излизате на разходка и оставяте един добродушен стар негър да лъсне обувките ви. Този негър по една случайност е единственият от бранша, който отказва да вземе бакшиш. След това се обаждате по телефона и се връщате във Вашингтон. Как ще обясните всичко това?

Сидни се втренчи в Сойър.

– Споменахте тайнствено телефонно обаждане? Кой ви каза това?

Двамата агенти се спогледаха.

– Имаме източници, мисис Арчър. Освен това проверихме разговорите ви в телефонната централа.

Сидни кръстоса крака и се наклони напред.

– Имате предвид обаждането на Хенри Уортън?

Сойър я измери с очи спокойно.

– Твърдите, че говорихте с Уортън, така ли? – Не очакваше да се хване в такъв елементарен капан и не остана разочарован.

– Не, не твърдя. Някой е позвънил и е казал, че е Хенри Уортън.

– Вие разговаряхте с някого.

– Не съм.

Сойър въздъхна.

– Разговорът е регистриран. Продължил е близо пет минути. Какво стана, слушахте как някой диша?

– Не съм длъжна да търпя обидите ви. Разбирате ли?

– Добре, поднасям ви извиненията си. Кой се обади по телефона?

– Не знам.

Сойър се дръпна назад и стовари тежкия си юмрук върху масата. Сидни скочи на крака.

– Хайде да престанем, за бога...

– Казвам ви, че не знам – прекъсна го Сидни ядосано. – Помислих, че е Хенри, но не беше. Нямахше никой, така че затворих. – Изведнъж си даде сметка, че лъже ФБР, и пулсът ѝ се ускори.

Сойър я изгледа уморено.

– Компютрите не лъжат, мисис Арчър. – Разбира се, историята с Райкър показваше за сетен път, че не е така. – Разговорът е продължил пет минути и това е регистрирано в централата.

– Баща ми вдигна слушалката в кухнята и дойде да ме повика. Вие двамата дойдохте горе-долу по същото време. Не допускате ли, че може да е забравил телефона отворен и да са минали пет минути? Защо не му се обадите, за да го попитате?

Сойър погледна телефона и се замисли за момент. Беше сигурен, че го лъже, но думите ѝ звучаха правдоподобно. Беше забравил, че пред себе си има адвокат, при това опитен.

– Е, ще му се обадите ли? – настоя Сидни. – Сигурна съм, че си е у дома, защото говорих с него преди няколко минути. Последното, което ми каза, беше, че смята да съди ФБР и „Трайтън“.

– Може би ще говоря с него по-късно.

– Добре. Мина ми през ум, че е по-добре да го направите сега, за да не можете по-късно да ме обвините, че съм му казала какво да говори. – Сидни се вторачи в него. – И като стана дума за това, нека да приключим и с другите ви обвинения. Казахте, че съм се отървала от хората ви. Тъй като нямах представа, че някой ме следи, струва ми се невъзможно да съм се „отървала“. Таксито попадна в задръстване и се качих на метрото, за да не изпусна самолета. Не бях се качвала на метрото от години, така че обърках линиите и се наложи да се прехвърля. Не взех куфара си, защото не исках да го влача със себе си в метрото, още повече бързах, за да не изпусна самолета. Ако бях решила да остана в Ню Орлиънс, щях да се обадя да ми го изпратят. Ходила съм там много пъти и винаги съм се чувствала много добре. Стори ми се логично да се опитам да се поразсея там. Не че напоследък мисля кой знае колко логично. Лъснаха ми обувките. Това незаконно ли е? – Сидни погледна двамата мъже. – Надявам се да не ви се случи да погребвате свой близък, без дори да знаете къде е трупът му. – Захвърли вестника на пода гневно. – Мъжът, за когото става дума тук, не е моят съпруг. Знаете ли каква беше представата му за бурно преживяване? Да пече барбекю в задния двор през зимата! Най-безразсъдното нещо, което съм го виждала да прави, е да кара бързо, без да си е сложил предпазния колан. Просто не е възможно да има нещо общо с този самолет. Знам, че не ми вярвате, но в момента това просто не ме интересува. – Сидни стана и отиде до хладилника. – Трябваше да се махна някъде. Нужно ли е да ви обяснявам защо? – Гласът ѝ се повиши до писък.

Сойър понечи да отговори, но Сидни го спря с жест.

– Прекарах в Ню Орлиънс един ден. Осъзнах, че няма начин да избягам от кошмара. Имам малка дъщеря, която се нуждае от мен. Аз също се нуждаю от нея. Само тя ми остана. Разбирате ли? В състояние ли

сте вие двамата изобщо да разберете каквото и да било!?

Очите ѝ се насълзиха. Юмруците ѝ започнаха да се свиват и отпускат. Дишаше учестено. Изведнъж седна. Рей Джаксън си играеше неспокойно с чашата.

– Мисис Арчър, и двамата с Лий имаме семейства – каза той. – Трудно ми е да си представя какво преживявате в момента. Моля ви, разберете, опитваме се да си вършим работата. Но много неща изглеждат необясними. Едно обаче е сигурно. Разби се пълен с хора самолет и този, който е отговорен за това, ще трябва да плати.

Сидни отново се изправи. Олюляваше се, сълзите ѝ се стичаха свободно. Гласът ѝ беше пронизителен, почти истеричен, очите ѝ святкаха.

– Не ви ли минава през ум, че знам това? Отидох там... при този ад... Видях го. Видях всичко. Малката обувка... бебешката обувка... – Сидни простена и съкрушено се строполи на стола.

Джаксън стана, за да ѝ донесе салфетка. Сойър въздъхна и улови ръката ѝ. Бебешката обувка. Тази, която самият той бе държал, която го бе накарала да се просълзи. За първи път забеляза годежния пръстен на Сидни и брачната ѝ халка. Беше сигурен, че ги е носила с гордост през цялото това време. Независимо дали Джейсън Арчър бе виновен, или не, до себе си имаше жена, която го обичаше и му вярваше. Сойър с изненада откри, че се надява да се окаже невинен въпреки многобройните улики, които сочеха друго. Не искаше Сидни да преживее ужаса на предателството. Сложи голямата си ръка върху рамото ѝ и зашепна успокоителни думи. Опитваше се отчаяно да я върне към реалността. Усещаше конвулсиите на тялото ѝ, страданието ѝ. Реши, че е понесла достатъчно. Болката, която долавяше, не би могла да е фалшива. Независимо от всичко Сидни Арчър казваше истината или поне по-голямата част от нея.

Тя сякаш долови мислите му и в отговор стисна леко дланта му. Джаксън му подаде салфетката. Сойър не забеляза обезпокоеното изражение на лицето му. Начинът, по който се опитваше да я успокои, нежността, с която бе прегърнал раменете ѝ, думите, които ѝ шепнеше, явно не се нравеха на Рей.

Няколко минути по-късно Сидни Арчър седеше във всекидневната пред камината, която Джаксън бе запалил набързо. Сойър видя през голямия прозорец, че отново вали сняг. Огледа стаята и очите му спряха върху рафта над камината, където бяха подредени снимки в рамки – Джейсън Арчър, който изобщо нямаше вид на престъпник, Ейми Арчър, сладко малко момиченце, Сидни Арчър, красива и очарователна.

Съвършеното семейство, поне на повърхността. Сойър обаче бе прекарал последните двайсет и пет години от живота си в ровене под повърхността. Очакваше с нетърпение деня, когато нямаше да му се налага да го прави, когато причините и обстоятелствата, способни да превърнат едно човешко същество в чудовище, вече нямаше да са негова грижа. Това време обаче все още не беше дошло. Върна се към реалността.

– Извинете ме – каза Сидни. – Всеки път, когато вие двамата се появите, губя контрол. – Говореше бавно, със затворени очи. Изглеждаше по-дребна, сякаш се бе смалила от преживяното.

– Къде е детето?

– При родителите ми – отговори Сидни веднага.

Сойър кимна замислено.

Сидни отвори за миг очи и пак ги затвори.

– Не пита за баща си само когато спи – прошепна тя с треперещи устни.

Сойър разтри уморените си клепачи и се приближи до камината.

– Сидни? – Тя отвори очи и го погледна. Загърна раменете си с одеялото и вдигна колене към гърдите си. – Сидни, каза, че си ходила при останките на самолета. Знам, че е истина. Помниш ли, че се блъсна в един човек? Коляното още ме боли.

Сидни се сепна. Очите ѝ сякаш се разшириха, после бавно се насочиха към него. Сойър продължаваше да я гледа.

– Разполагаме и с доклада на полиция, който е бил дежурен там, Макена, нали?

– Да. Беше много мил с мен.

– Защо отиде там, Сидни?

Тя не отговори. Обви коленете си с ръце и се загледа в отсрещната стена. Мислите ѝ се върнаха при кошмарния кратер, който, както тогава вярваше, бе погълнал мъжа ѝ.

– Трябваше да отида – каза тя и млъкна.

Джаксън понечи да каже нещо, но Сойър го спря с жест.

– Трябваше да отида – повтори Сидни. На очите ѝ отново се появиха сълзи, но гласът ѝ остана спокоен. – Видях го по телевизията.

– Какво? – Сойър се наклони напред нетърпеливо. – Какво видя по телевизията?

– Сака му. Видях сака на Джейсън. – Когато произнесе името му, гласът ѝ потрепери. Ръката ѝ посегна към устните, сякаш за да овладее безкрайната мъка. – Видях инициалите му... Изведнъж осъзнах, че може би това е единственото нещо, останало от него... качих се на колата и

отидох. Полицаят ми каза, че не мога да го получа, докато не приключи следствието, така че се върнах у дома без нищо. Ходих напразно. – Прочизнесе думата бавно, сякаш за да подчертае пустотата, която я очакваше в бъдеще.

Сойър погледна Джаксън. Сакът беше задънена улица. След около минута заговори отново:

– Когато споменах, че Джейсън е жив, ти не се изненада.

Отговорът на Сидни беше язвителен, макар и гласът ѝ да прозвуча уморено. Явно вече не издържаше.

– Прочетох статията във вестника. Ако искахте да видите изненада, трябваше да ми я поднесете преди репортера. – Нямаше намерение да преживее още едно унижение като онова в кабинета на Гембъл.

Сойър се отпусна назад. Беше очаквал този съвсем логичен отговор, но все пак бе доволен, че го чува от собствената ѝ уста. Лъжците често измисляха сложни и заплетени истории, за да не ги хванат.

– Добре, съгласен съм. Не искам този разговор да се влачи до безкрайност, затова ще ти задам няколко конкретни въпроса. Искам да получа откровени отговори. Това е всичко. Ако не знаеш някой от отговорите, ще го приема. Такива са правилата. Съгласна ли си?

Сидни не отговори. Загледа се в пространството между двамата агенти. Сойър опита пак:

– Не съм измислил аз обвиненията срещу мъжа ти. Ако обаче трябва да съм честен, уликите, които открихме досега, не са в негова полза.

– Какви улики? – попита Сидни рязко.

– Съжалявам, но нямам право да ги разкривам – поклати глава Сойър. – Мога да кажа само, че са достатъчни, за да му се издаде заповед за арест. В случай че още не знаеш, пуснахме го за издирване и вече го търсят по целия свят.

Когато осъзна смисъла на тези думи, очите на Сидни заблестяха. Мъжът ѝ беглец, издирван по целия свят! Погледна Сойър.

– Знаехте ли това първия път, когато дойдохте при мен?

Сойър доби донякъде измъчен вид.

– Отчасти.

Джаксън реши да се намеси.

– Ако Джейсън не е извършил това, в което го обвиняват, няма за какво да се безпокои. Що се отнася до нас. Все пак не можем да гарантираме за намеренията на останалите.

Сидни се обърна към него.

– Какво означава това?

– Да кажем, че не е извършил нищо нередно – сви рамене Джаксън. – Знаем със сигурност, че не е бил в самолета. Тогава, къде е бил? Ако беше изпуснал самолета случайно, щеше да се обади у дома веднага, за да успокои близките си. Това не е станало. Защо? Най-вероятно се е забъркал в нещо, което не е съвсем законно. Освен всичко останало, като имаме предвид фактите, склонни сме да мислим, че не става дума за индивидуално изпълнение. – Джаксън замълча и погледна Сойър, който кимна едва забележимо. – Мъжът, който според нас е свалил самолета, беше намерен мъртъв в апартамента си. Бил е убит. Готвел се е да напусне страната, но някой е осуетил плановете му.

– Убит – каза Сидни бавно.

Спомни си Едуард Пейдж. Убит веднага след разговора си с нея. Придърпа одеялото около себе си. Поколеба се дали да не им каже за Пейдж. После реши да не го прави, макар и да не си даваше съвсем ясно сметка защо. Пое дъх и попита:

– Какви са въпросите?

– Първо, ще споделя една своя хипотеза. – Сойър замълча за момент, за да подреди мислите си. – Засега ще приема обяснението, че си заминала за Ню Орлиънс по прищявка. Проследихме те дотам. Знаем също така, че родителите ти заминаха малко след теб.

– И какво от това? Защо да стоят тук? – Огледа стаята. Какво беше останало тук, освен страдания?

– Така е. Само че след като замина ти, си отидоха родителите ти, отидохме си и ние.

– Боя се, че не разбирам.

Сойър стана рязко, отиде до камината и се вторачи в Сидни.

– Тук не е имало никой. Къщата е останала без никакво наблюдение. Независимо по каква причина замина за Ню Орлиънс, резултатът е, че отвлече вниманието ни. Никой не знае какво е станало в къщата, разбираш ли сега?

Въпреки топлината от огъня Сидни почувства, че я обливат студени вълни. Бяха я използвали за примамка. Джейсън знаеше, че властите я наблюдават. Бе я използвал, за да вземе нещо от къщата.

Сойър и Джаксън я наблюдаваха внимателно. Видяха, че мисли трескаво. Сидни се озърна наоколо и погледът ѝ падна върху сивия блейзър, захвърлен върху облегалката на люлеещия се стол. Дискетата във вътрешния джоб. Изведнъж ѝ се прииска разговорът да приключи по-бързо.

– Тук няма нищо, което някой би искал да вземе.

– Нищо? – попита Джаксън скептично. – Джейсън не държеше ли тук някакви файлове или документи? Нещо подобно?

– Не и служебни. В „Трайтън“ са много строги в това отношение.

Сойър кимна. Беше се убедил сам при посещението си в корпорацията.

– Въпреки това, Сидни, бих искал да помислиш. Липсва ли нещо? Нещо размествано ли е в къщата?

Сидни поклати глава.

– Всъщност не съм гледала както трябва.

Джаксън помръдна.

– Можем да претърсим къщата веднага – каза той. Сойър повдигна вежди. Сидни мълчеше.

Джаксън направи крачка напред.

– Винаги можем да получим заповед за обиск. Имаме предостатъчно основания. Ще си спестим взаимно много време и усложнения. Ако наистина няма нищо нередно, значи няма от какво да се притеснявате, нали?

– Аз съм адвокат, мистър Джаксън – отвърна тя хладно. – Знам за какво става дума. Окей, търсете колкото си искате. Извинете ме за безпорядъка, но нямах време да се занимавам с домакинска работа. – Сидни стана, махна одеялото и облече блейзъра. – Докато търсите, ще изляза да подишам малко чист въздух. Колко време ще ви трябва?

Двамата агенти се спогледаха.

– Няколко часа.

– Добре. Хладилникът е на ваше разположение. Тършуването е изтощителна работа.

След като излезе, Джаксън се обърна към партньора си.

– Бива си я, нали?

Сойър кимна.

– Бива си я.

Няколко часа по-късно Сидни Арчър се върна.

– Е?

– Не открихме нищо – отвърна Джаксън с укор.

– Това не е мой проблем. – Сидни го изгледа ледено.

Двамата мълчаха.

– Имахте някакви въпроси, нали? – подкани ги тя.

Когато час по-късно двамата агенти на ФБР си тръгнаха, Сидни

докосна Сойър по ръката.

– Ясно е, че не познавате Джейсън. Ако го познавахте, и през ум нямаше да ви мине, че има нещо общо с разбития самолет. Толкова невинни хора... – Замълча и се облегна на вратата.

Сойър се смути. Наистина, трудно можеш да допуснеш, че този, когото обичаш, от когото имаш дете, е в състояние да извърши нещо подобно. Само че жестокостите бяха ежедневие и бяха човешко дело. Единствено хората убиваха със злоба.

– Разбирам как се чувстваш, Сидни – каза той тихо.

Когато се отдалечиха към колата си, Джаксън подритна някакво камъче и се обърна към Сойър.

– Лий, струва ми се, че има нещо нередно с тази жена. Определено крие нещо.

Сойър сви рамене.

– Ако бях в нейното положение, бих постъпил по същия начин.

Джаксън го изгледа изненадано.

– Но тя лъже ФБР!

– Намира се на кръстопът и не знае в коя посока да тръгне. При такива обстоятелства и аз не бих рискувал.

– Е, засега ще трябва да се съглася с преценката ти – кимна Джаксън. Не изглеждаше убеден.

40.

Сидни се втурна към телефона, но изведнъж спря. Погледна слушалката, сякаш беше кобра, готова да забие отровните си зъби в ръката ѝ. След като покойният Едуард Пейдж беше подслушвал телефона ѝ, откъде можеше да е сигурна, че не го правят и други? Сигурен ли беше клетъчният телефон? Представи си хилядите електронни очи и уши, регистриращи и записващи всяко нейно движение. Мушна пейджъра си в чантата, като реши, че този начин за връзка е сравнително най-безопасен. Трябваше да ѝ свърши работа. Прибра в чантата си и заредения пистолет и забърза към гаража. Дискетата беше в джоба ѝ. Засега щеше да почака. В момента трябваше да свърши нещо по-важно.

Спря на паркинга на „Макдоналдс“. Влезе, поръча си закуска за вкъщи и отиде до телефонния автомат край тоалетната. Набра номера и огледа паркинга, за да види дали не я следят. Не забеляза нищо необичайно и това беше добре – агентите на ФБР би трябвало да са незабележими. Потрепери при мисълта за другите, които може би бяха по петите ѝ.

Чу гласа на баща си. Минаха няколко минути, докато го успокои. Когато му каза какво иска, той отново избухна.

– Защо, по дяволите, искаш да направим това?

– Татко, моля те. Настоявам да заминете. С Ейми.

– Знаеш, че никога не ходим в Мейн по това време на годината.

Сидни отдалечи слушалката от устата си и въздъхна.

– Татко, нали прочете какво пише във вестника?

– Това са най-големите глупости, които някога съм виждал! Сид...

– Татко, изслушай ме, моля те. Не искам да споря. – Никога не бе повишавала тон на баща си. – Двамата замълчаха. – Току-що ме посети-ха онези от ФБР – каза Сидни твърдо. – Джейсън е замесен в... нещо. Още не знам в какво точно. Ако обаче и половината от написаното е вярно... – Тя потрепери. – В самолета на връщане от Ню Орлиънс говорих с един човек. Казваше се Едуард Пейдж. Частен детектив. Разследваше нещо във връзка с Джейсън.

– Какво е разследвал? – попита Бил Патерсън с удивление.

– Не знам. Не искаше да ми каже.

– Намери го и го попитай. Длъжен е да ти каже.

– Не мога да го попитам, татко. Убиха го пет минути след като се разделихме.

Баща ѝ не можа да реагира.

– Татко, моля те, отидете в къщата в Мейн. Веднага.

– Ще тръгнем след закуска – едва успя да промърмори Бил Патерсън. – Ще си взема ловната пушка за всеки случай.

Сидни въздъхна облекчено.

– Сидни, искам да дойдеш с нас.

Тя поклати глава.

– Не мога.

– Защо, по дяволите, да не можеш!? – избухна баща ѝ отново. – Ще останеш съвсем сама! Ти си съпруга на Джейсън и нищо не ти гарантира, че не са решили да те очистят!

– ФБР ме наблюдава.

– Мислиш се за неуязвима ли? А не смяташ ли, че и онези от ФБР допускат грешки? Вразуми се, скъпа.

– Не мога да дойда с вас, татко. Предполагам, че не само ФБР се интересува от мен. Ако дойда с вас, те също ще дойдат. – Цялото ѝ тяло потрепери, когато произнесе думите.

– Сидни, скъпа – чу го да преглъща, – виж какво, ще изпратим майка ти и Ейми, а аз ще дойда при теб.

– Не искам да намесвам и теб. Достатъчно е, че аз съм замесена. Освен това искам да си с Ейми и мама. Искам да защитавам *тях*. Мога да се грижа за себе си.

– Никога не съм се съмнявал в теб, обаче... сега е малко по-различно, нали? След като тези хора вече са убили... – Не довърши. Мисълта, че би могъл да загуби дъщеря си, го накара да изтръпне.

– Татко, не се притеснявай. Имам pistolет. Отпред има хора на ФБР и те ме наблюдават непрекъснато. Ще ви се обаждам всеки ден.

– Сид...

– Не се тревожи, татко.

– Добре – каза Бил Патерсън след малко. – Но искам да се обаждаш по два пъти на ден.

– Добре, два пъти. Поздрави мама. Представям си как я е разстроила статията във вестника. Моля те, не ѝ казвай за този разговор.

– Сид, майка ти не е глупачка. Как ще ѝ обясня, че трябва да замисли за Мейн по това време на годината?

– Измисли нещо, моля те. И кажи на Ейми, че я обичам. Че аз и баща ѝ я обичаме повече от всичко на света.

– Ще ѝ кажа, скъпа – отвърна баща ѝ тихо.

Сидни изяде сандвича си, докато шофираше към дома. Влезе в къщата тичешком и веднага седна пред компютъра на мъжа си. Бе съобщила да заключи вратата на стаята и да вземе със себе си клетъчния телефон, за да може да се обади в полицията, ако се наложи. Извади дискетата и pistolета и ги остави на бюрото пред себе си.

Включи компютъра и се вгледа в екрана на стартиращата се машина. Изведнъж се сепна. Цифрата, показваща свободното място на твърдия диск, бе намалела – сега беше около 1,3 гигабайта. Вгледа се в последните три цифри и си спомни как се бе разстроила, когато бе включила компютъра миналия път, защото бяха съвпаднали с рождения ден на Джейсън. Не бяха същите. А как бе станало, след като оттогава не беше пипала компютъра?

Изведнъж си даде сметка какво беше станало и стомахът ѝ се сви на топка. Стана рязко, грабна pistolета и мушна дискетата в джоба си. Беше готова да пусне един куршум право в проклетия екран. Сойър беше прав, но и грешеше. Беше прав, защото някой явно бе влизал в къщата ѝ, а грешеше, защото не беше дошъл да вземе нещо, а да *остави* нещо. Беше записал нещо на твърдия диск на компютъра на мъжа ѝ. Нещо, от което тя трябваше да бяга колкото се може по-далеч.

След десет минути отново беше пред телефонния автомат в „Макдоналдс“. Гласът на секретарката ѝ звучеше неестествено.

– Здравейте, мисис Арчър.

Мисис Арчър?! Работеха заедно от шест години и бе престанала да я нарича така на втория ден. За момента реши да не обръща внимание на този факт и продължи:

– Сара, Джеф на работа ли е днес?

Джеф Фишер беше компютърният специалист на „Тайлър, Стоун“.

– Не съм сигурна. Искате ли да ви свържа с помощника му, мисис Арчър?

Сидни избухна:

– Сара, какво става с теб? Какво е това „мисис Арчър“?

Сара не отговори веднага, а после трескаво зашепна в слушалката:

– Сидни, цялата фирма знае за статията във вестника! Изпратиха я по факса във всички кабинети. „Трайтън“ заплашва да се откаже от услугите ни. Мистър Уорън е бесен! Не е тайна, че всички шефове обвиняват теб.

– Аз самата знам толкова, колкото и всички те!

– Ами... от вестника излиза... сещаш се какво.

Сидни въздъхна.

– Свържи ме с Хенри. Ще изясня нещата.

Отговорът на Сара я ужаси.

– Днес сутринта имаше управителен съвет. Свързаха се със съдружниците от другите офиси. Говори се, че ще ти изпратят писмо.

– Писмо ли? Какво писмо?

Беше изумена. Чу, че някой разговаря недалеч от секретарката ѝ, и когато тя се обади отново, гласът ѝ беше още по-тих.

– Аз... не знам как да ти го кажа, но чух, че било писмо за уволнение.

– Уволнение? – Сидни вдигна ръка, за да се опре на стената. – Никой не ме е обвинил в каквото и да било, а те вече са готови с присъдата си? Само заради някаква си глупава статия във вестника?

– Безпокоят се за оцеляването на фирмата. Повечето те смятат за виновна. И мъжа ти – добави Сара бързо, – след като разбраха, че Джейсън е още жив... Чувстват се предадени.

– За бога, Сара, а как мислиш, че се почувствах аз?

Сара не отговори. Сидни напипа дискетата в джоба си. Пистолетът издуваше неприятно предната част на блейзъра ѝ. Нямахме как, трябваше да свикне с това.

– Сара, ще ми се да можех да ти обясня всичко, но не мога. Искам само да ти кажа, че не съм направила нищо нередно и просто не знам какво става. Все едно, нямам повече време. Моля те, провери дискретно дали Джеф е на работа. Моля те.

– Добре, почакай, Сид – отвърна Сара след малко.

Оказа се, че Джеф си е взел няколко дни отпуска. Сара ѝ даде домашния му телефон. Сидни се молеше да не е заминал. Най-накрая, около три часа, успя да се свърже с него. Първоначално смяташе да се срещне с него във фирмата, но сега и дума не можеше да става за подобно нещо. Уговориха се да отиде у дома му, в Александрия. Това, че не беше ходил на работа през последните два дни и не беше чул слуховете за нея, нямаше да навреди. Когато му каза, че има проблем с компютъра, той се отзова с готовност. Каза ѝ, че имал да свърши някаква работа, но че ще си е у дома към осем. Нямахме как, трябваше да изчака.

Два часа по-късно някой почука на вратата и я стресна, докато

крачеше нервно напред-назад из всекидневната. Погледна през шпионката и отвори вратата изненадано. Лий Сойър не изчака да го покани, а направо влезе и се настани на единия от столовете пред камината, която отдавана бе изгаснала.

– Къде е партньорът ти?

Сойър не обърна внимание на въпроса ѝ.

– Проверих в „Трайтън“ – каза той. – Не ми каза, че си ходила там тази сутрин.

Сидни застана пред него, със скръстени на гърдите ръце. Беше взела душ и сега беше с черна вълнена пола и бял пуловер с остро деколте. Косата ѝ, сресана назад, все още беше влажна. Беше по чорапи – чехлиците ѝ бяха до канапето.

– Не ме попита.

Сойър изсумтя.

– Е, какво ще кажеш за видеозаписа, чийто герой е мъжът ти?

– Не съм мислила кой знае колко по въпроса.

– Разбира се, не се и съмнявам.

Сидни седна на канапето и качи краката си горе.

– Какво точно искаш? – попита тя враждебно.

– Няма да е зле, ако започнем с истината. Така може би ще успеем да стигнем до някои решения.

– Например да изпратиш мъжа ми в затвора, докато е жив? Според теб това е решението, нали?

Сойър опипа разсеяно значката на колана си. Лицето му загуби строгия си вид, погледът му помръкна, тялото му се отпусна на една страна.

– Сидни, слушай... онази вечер бях при останките на самолета. Аз... също държах малката обувка в ръцете си. – Гласът му трепна, но той се овладя и продължи: – Видях снимките на семейството ти... щастливо семейство... Симпатичен съпруг, чудесна дъщеря и... много красива съпруга и майка. – Сидни се изчерви. Сойър продължи смутено: – Не мисля, че съпругът ти, дори и да е откраднал поверителна информация от фирмата си, е бил способен да взриви самолета... Но няма да си кривя душата. Не мисля и че е напълно невинен. Заради теб искрено се надявам да е така и цялата тази каша да намери някакво обяснение. Работата ми обаче е да разбере кой свали самолета и кой избяга всичките тези хора. – Сойър пое дълбоко въздух. – Сред които и детето, чиято е била онази малка обувчица. Смятам да свърша работата си.

– Добре, върши я – каза Сидни и нервно стисна подгъва на полата

си.

– Най-добрата следа, която имам в момента, е мъжът ти. Единственият начин, по който мога да стигна до него, си ти.

– Значи искаш от мен да предам мъжа си?

– Искам да ми кажеш всичко, което можеш и което би ми помогнало да се добера до истината. Ти не искаш ли същото?

Сидни остана мълчалива близо минута. Най-накрая отговори през сълзи:

– Искам го. – Отново замълча. – Но дъщеря ми се нуждае от мен. Не знам къде е Джейсън. Ако и аз трябва да отида някъде...

Сойър я изгледа объркано за момент, после разбра какво иска да каже. Протегна ръка и улови внимателно дланта ѝ.

– Сидни, не смятам, че ти имаш нещо общо с тази история. Нямам никакво намерение да те арестувам и да те отделя от дъщеря ти. Може да не си ми казала всичко, което знаеш, но си давам сметка, че си човешко същество. Знаем на какъв натиск си подложена. Моля те, повярвай ми. И ми се довери.

Пусна ръката ѝ и се облегна назад. Сидни избърса очите си, успя да се усмихне и да се съвземе. Въздъхна дълбоко и направи решителната крачка:

– По телефона онзи ден се обади мъжът ми. – Погледна Сойър боязливо, сякаш очакваше да извади белезници. Той не реагира. Гледаше я в очакване, събрчил вежди.

– Какво ти каза? Бъди колкото е възможно по-точна.

– Че си дава сметка колко зле изглеждат нещата и че ще ми обясни всичко веднага щом се видим. Бях толкова развълнувана, когато разбрах, че е жив... Не го питах кой знае какво. Освен това ми се обади от летището в деня на заминаването си, но нямаш време да разговарям с него.

Сойър наостри уши. Сидни си спомни разговора онази сутрин и отново я обзеха угризения.

– И ти предложи да заминеш за Ню Орлиънс? – подкани я Сойър.

Тя кимна.

– Каза ми, че ако не се свърже с мен в хотела, трябва да отида на Джайксън Скуеър. Там щял да ми предаде съобщение.

– Старият негър, нали?

Сидни кимна пак.

Сойър въздъхна.

– Значи от уличния телефон си говорила с Джейсън, нали?

– Според инструкцията трябваше да позвъня в офиса си, само че се обади Джейсън. Каза ми да мълча, защото полицията ме следяла. После ми каза да се прибирам у дома. Щял да ме потърси, когато е безопасно.

– И досега не се е обаждал?

Тя поклати глава.

– Не.

Сойър продължи, като подбираше думите си внимателно:

– Знаеш ли, Сидни, лоялността ти към Джейсън е достойна за уважение, наистина. В брачната клетва се казва „заедно в добри и в лоши времена“. По-лоши времена от тези не бих могъл да си представя. Едва ли и Бог е имал предвид нещо такова.

– Но? – подкани го Сидни.

– Но понякога човек трябва да погледне отвъд предаността и чувствата си, да се съобрази с жестоките, реални факти. Не съм много красноречив, но ако мъжът ти е направил нещо лошо... не твърдя, че е... тогава не би трябвало да падаш в пропастта заедно с него. Както сама каза, имаш малка дъщеря, която се нуждае от теб. Аз самият имам четири деца. Не съм най-добрият баща на света, но все още сме близки с тях.

– Какво ми предлагаш? – попита тя тихо.

– Сътрудничество. Нищо повече. Ти ми казваш каквото знаеш, аз ти казвам каквото знам. Ще започна веднага. Приеми го като капаро в знак на добра воля. Написаното във вестника, общо взето, е всичко, което знаем. Видяла си видеозаписа. Мъжът ти се е срещнал с някого и е станала размяна. В „Трайтън“ са убедени, че това е информация, която ще им попречи да придобият „Сайбърком“. Освен това имат убедителни улики, свързващи Джейсън с банковата измама.

– Знам, че уликите изглеждат убедително, но не мога да повярвам, че е истина. Просто не мога.

– Е, да, понякога съвсем ясно изписани табели могат да сочат в грешна посока. Моята работа е да открия правилната. Признавам, че не смятам мъжа ти за абсолютно невинен, но, от друга страна, не мисля и че е сам.

– Смяташ, че работи за „Ар Ти Джи“ ли?

– Възможно е – призна Сойър. – Проверяваме тази версия наред с всички останали. Всичко изглежда много убедително, но все още не можем да сме сигурни. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Сидни се замисли за разговора си с Едуард Пейдж на борда на самолета. Колебаеше се. Изведнъж си спомни уговорената среща с Джеф Фишер и се сепна.

– Не, няма нищо повече.

Сойър я изгледа продължително и стана.

– Между другото, след като ще обменяме информация, струва ми се, ще е добре да знаеш, че приятелчето ти Пол Брофи те проследи до Луизиана.

Сидни замръзна.

– Докато беше навън, претърси стаята ти в хотела. – Сойър тръгна към вратата и се обърна. – И за да няма грешка, ще продължим да те наблюдаваме непрекъснато.

– Нямам намерение да пътувам повече, ако това имаш предвид.

Отговорът му я изненада.

– Сидни, не дръж пистолета заключен. Трябва да ти е подръка, зареден, по всяко време. Всъщност... – Сойър разкопча палтото си, откачи кобура от колана си, извади пистолета, прибра го в джоба си и й подаде кобура. – Знаем от опит, че пистолет в чанта рядко върши работа. Моля те, бъди внимателна.

Остави я на прага, замислена за жестоката съдба на последния, който й бе дал този съвет.

41.

Лий Сойър огледа старателно изваяните от бял и черен мрамор стени и под. Бяха на несиметрични триъгълни форми, които вероятно би трябвало да предават сложно артистично послание. За агента на ФБР обаче те бяха източник на пулсиращ главобол. Зад изящната дървена врата с гравирано стъкло, от двете страни на която се извисяваха колони в коринтски стил, долиташе дискретно подрънкване на чинии и сребърни прибори. Сойър свали палтото и шапката си и ги подаде на хубава млада жена с къса черна пола и тясна блуза. Тя се усмихна топло й му подаде номерче. Появи се оберкелнерът и го премери с очи.

– Имам среща с Франк Харди.

Сойър забеляза критичния му поглед и придърпа панталоните си нагоре, което хората с неговите размери правеха по няколко пъти на ден.

– Как са хамбургерите тук, приятел? – попита той. Извади блокче дъвка, разопакова я и я мушна в устата си.

– Хамбургери?! – попита мъжът ужасен. – Сър, тук сервираме френска кухня. Най-добрата в града. – Гласът му, с чуждестранен акцент, трепереше от възмущение.

– Френска? Браво. Сигурно пържените ви картофи си ги бива.

Онзи се обърна рязко на пета и поведе Сойър през огромната зала с изящни кристални полилеи, в която се хранеха също толкова изящни клиенти.

Франк Харди, елегантен както винаги, стана от масата в ъгловото сепаре и го изгледа с наклонена глава. Сервитьорката се появи миг след като Сойър седна.

– Какво ще пиеш, Лий?

Сойър се намести удобно и изсумтя, без да вдигне поглед:

– Бърбън и слюнка.

Сервитьорката го изгледа с недоумение.

– Извинете?

Харди се засмя.

– Приятелят ми има предвид *чист* бърбън. За мен още едно картини.

Момичето се отдалечи, като направи кисела физиономия. Сойър избърса носа си с носната си кърпа и огледа залата.

– Франк, боже мили, радвам се, че избра това място.

– Защо?

– Защото, ако го бях избирал аз, щяхме да сме в „Макдоналдс“. Така обаче е по-добре. Говори се, че е адски трудно да се уредиш с резервация по това време на годината.

Харди се засмя и допи последната глътка от чашата си.

– А ти чисто и просто отказваш да приемеш, че може да има и по-добър живот, нали?

– По дяволите, приемам, стига да не трябва да плащам аз. Вечеря за двама тук сигурно струва колкото са вноските ми за пенсия досега.

Побъбриха още малко, докато дойде сервитьорката, която остави чашите пред тях и се отдръпна почтително, за да запише поръчката им за вечеря.

Сойър погледна менюто, което беше написано съвсем четливо, само че на френски. Остави го на масата и вдигна очи към момичето.

– Кое е най-скъпото ястие?

Сервитьорката избърбори нещо на френски.

– Това става ли за ядене? Няма охлюви и други боклуци?

С вдигнати вежди и строго изражение тя го увери, че охлювите са включени в менюто и са чудесни, но не влизат в блюдото, което е избрал.

Сойър се ухили на Харди и каза:

– Тогавя ще го взема.

След като келнерката си отиде, Сойър глътна дъвката и взе парче хляб от кошничката в средата.

– Откри ли нещо ново около „Ар Ти Джи“? – попита той между две хапки.

Харди сложи ръце на масата и приглади ленената покривка.

– Филип Голдман е юридически съветник на фирмата. От дълги години.

– Не ти ли се струва странно?

– Кое?

– Че „Трайтън“ и „Ар Ти Джи“ използват една и съща юридическа фирма. Не съм адвокат, но не мислиш ли, че в резултат на това някой може да се подхлъзне много лошо?

– Не е толкова просто, Лий.

– Защо ли това не ме учудва?

Харди не обърна внимание на забележката му.

– Голдман има много добра репутация и води делата на „Ар Ти

Джи“ от дълго време. „Трайтън“ са сравнително отскоро в паството на „Тайлър, Стоун“. Като клиенти ги е привлякъл Хенри Уортън. В началото двете компании не са имали противоположни интереси, но впоследствие, когато бизнесът им се разраства, възникват някои усложнения. Така или иначе, проблемите са решени, като са подписани всички нужни за такъв случай документи. Адвокатите на „Тайлър, Стоун“ са много добри, така че са предпочели да ги задържат, защото доверие и приемственост не се изграждат лесно.

– Доверие. Малко странна дума в този случай.

Сойър продължи да слуша, като си играеше с трохите пред себе си.

– При сделката със „Сайбърком“ обаче имаме пряк сблъсък на интереси – продължи Харди. – И „Трайтън“, и „Ар Ти Джи“ искат „Сайбърком“. Според кодекса за юридическата етика „Тайлър, Стоун“ не е трябвало да защитават интересите и на двете фирми.

– Но са се съгласили. Как така?

– Уортън е управляващ съдружник – сви рамене Харди. – Трайтън са негови клиенти. Това достатъчно ли е? Естествено, не са искали да изпуснат сделката. Твърде голяма е, за да я дадат на някой друг.

– Значи Голдман се е разстроил, когато шефът му е постъпил така с неговия клиент.

– Доколкото ми е известно, бил е готов да се самоубие.

– А кой може да каже дали не работи тайно за „Ар Ти Джи“?

– Никой. Нейтън Гембъл не е глупак и си дава сметка за това. Можеш да си представиш какво ще стане, ако конкурентите спечелят „Сайбърком“, нали?

– Нека позная. Гембъл ще си намери други адвокати?

Харди кимна.

– Освен това четеш вестници, нали? Всички са бесни на Сидни Арчър. Мисля, че работното й място в момента е доста несигурно.

– Е, тя също не е във възторг от ситуацията.

– Говори ли с нея?

Сойър кимна и допи бърбъна си. Помисли малко и реши да не казва на Харди за изповедта на Сидни Арчър. Харди работеше за Гембъл и Сойър си даваше сметка какво би направил шефът му с тази информация – би ликвидирал Сидни. Вместо това направи предположение:

– Може би е отишла в Ню Орлиънс, за да се срещне с мъжа си.

– Изглежда логично. – Харди поглади брадичката си.

– Франк, проблемът е, че *изобщо* не изглежда логично.

– Как така? – Харди го изгледа с изненада.

Сойър опря лакти на масата.

– Ами помисли... На вратата ѝ се появяват агенти от ФБР и ѝ задават въпроси. Човек трябва да е или тъп, или луд, за да не се обезпокои в такава ситуация. А тя тръгва за Ню Орлиънс, за да се срещне с мъжа си още на следващия ден.

– Може би не е знаела, че я следите.

– Тази жена е умна – поклати глава Сойър. – Много умна. Помислих си, че ще я хвана натясно за един телефонен разговор, който беше водила малко преди да се появим ние, но тя се измъкна с удивително правдоподобно обяснение, което, сигурен съм, измисли в момента. Измъкна се и когато я обвиних, че се е отървала от хората ми. Знаела е, че я следим. Въпреки това е заминала.

– Може би Джейсън Арчър не е знаел, че я следите.

– Ако този тип наистина е скроил цялата история, смяташ ли, че ще е толкова глупав поне да не допусне, че ченгетата наблюдават жена му? Стига, Франк!

– Добре, но тя е заминала за Ню Орлиънс въпреки всичко. Това е факт, Лий, и не можеш да го заобиколиш.

– Не се и опитвам. Мисля, че мъжът ѝ се е обадил и я е изпратил на юг въпреки нашето присъствие.

– Защо му е било пък това?

Сойър не отговори, а започна да си играе със салфетката. Донесоха вечерята им.

– Изглежда добре – отбеляза Сойър, когато видя старателно подреденото блюдо.

– Така е. Ще качи холестерола ти до непознати височини, но пък ще умреш щастлив.

Харди протегна ръка и почука с вилцата си по чинията на Сойър.

– Не отговори на въпроса ми. Защо според теб Джейсън Арчър би постъпил така?

Сойър мушна голяма хапка в устата си.

– Наистина е вкусно, Франк. Като си помисля само, че за малко щях да ти откажа, когато ме покани на вечеря...

– Стига, Лий. Слушам те.

Сойър остави вилцата си.

– Когато Сидни Арчър замина за Ню Орлиънс, изтеглихме всичките си хора, защото трябваше да покрием няколко възможни маршрута. Въпреки всичко тя успя да ни се изплъзне. Всъщност, ако не бях извадил късмет на летището, нямаше да знаем къде е била. Сега, струва ми

се, знам защо е пътувала. За да отвлече вниманието ни.

– Какво искаш да кажеш? – изгледа го Харди с недоумение. – Как така да отвлече вниманието ви.

– Когато казах, че изтеглихме хората си, имах предвид, че изтеглихме *всички*. Докато ни нямаше, никой не е наблюдавал къщата на Арчър.

– По дяволите! – изруга Харди тихо и отпусна рамене.

Сойър го изгледа отегчено.

– Да, да. Голям гаф от моя страна, но сега вече е твърде късно да се оплакваме.

– Значи смяташ, че...

– Смятам, че някой е посетил дома на госпожата, докато тя се е разхождала в южния град.

– Чакай малко, да не би...

– Мисля, че Джейсън Арчър е сред първите пет възможности.

– Защо?

– Не знам. С Рей претърсихме къщата, но не открихме нищо.

– Мислиш ли, че жена му е знаела?

Сойър мушна в устата си още една хапка и отговори:

– Ако ми беше задал този въпрос преди седмица, сигурно щях да кажа „да“. Сега обаче... мисля, че няма никаква представа какво става.

– Убеден ли си? – попита Харди.

– Статията във вестника я потресе. Има страхотни проблеми във фирмата. Мъжът ѝ не се появи и тя се върна у дома с празни ръце. Какво би спечелила, освен още по-големи проблеми?

Харди продължи да се храни, но доби по-замислен вид. Сойър поклати глава.

– Всичко това е като поничка с крем. Захапваш я от единия край, а тя те залива целия.

Харди се засмя и се огледа. Погледът му се спря върху някого.

– Мислех си, че е извън града.

– Кой? – Сойър погледна нататък.

– Куентин Роу. Ето там – добави Харди и посочи дискретно.

Роу седеше в едно сепаре. Голям полилей създаваше уют на масата му в иначе препълнения ресторант. Беше със скъп копринен костюм и закопчана догоре риза без яка. Докато разговаряше, опашката подскачаше на тила му. Събеседникът му беше млад мъж, малко над двайсетте, също със скъп костюм. Двамата се гледаха в очите, а от време на време Роу докосваше другия по ръката.

Сойър повдигна вежди.

– Чудесна двойка – отбеляза.

– Внимавай, в наше време не се говори така.

– Слушай, живея си живота и оставям другите да живеят своя. Това е моят девиз. Всеки може да ходи с когото си поиска.

Харди продължи да гледа към сепарето.

– Куентин Роу – отбеляза той – струва около триста милиона долара, а ако върви все така, преди да навърши четирийсет, ще е милиардер. Това го прави много добра партия за брак.

– Сигурен съм, че цяла армия млади дами въздишат по него.

– Можеш да си сигурен. Така или иначе, това момче е умно. Заслужава си този успех.

– Да. Разведе ме из фирмата. Не разбрах и половината от това, което ми обясняваше, но пак ми беше интересно. Не мога обаче да кажа, че цялото това технологично обезумяване ми харесва.

– Не можеш да спреш прогреса.

– Не искам да го спирам, Франк. Просто ми се ще сам да определям до каква степен ще участвам в него. Според Роу изобщо няма да имам възможност.

– Малко е страшничко, така е. От друга страна обаче, носи добри доходи.

Сойър погледна към Роу.

– Като говорим за двойки, Роу и Гембъл със сигурност са чудата двойка.

– Кое те кара да мислиш така? – Харди се засмя. – Всъщност, срещнали са се по една случайност в подходящия момент. Другото е без значение.

– Това го разбрах. Гембъл е имал чувалите с пари, а Роу е доставил мозъка, нали?

Харди поклати глава.

– Не подценявай Нейтън Гембъл. Никак не е лесно да спечелиш такива пари на Уолстрийт. Той е много умен и отличен бизнесмен.

Сойър избърса устата си със салфетка.

– Много добре, защото няма да може вечно да се уповава на чарата си.

42.

Сидни стигна до къщата на Джеф Фишер точно в осем часа. Беше реставрирана стара сграда в заможен квартал. Ниският възпълен Джеф я посрещна по ануг и маратонки. На почти плешивата му глава беше кацнала бейзболна шапка. Покани я в голяма стая, претъпкана с електронно оборудване и кабели. Сидни реши, че мястото повече прилича на команден център на Пентагона, отколкото на стая в тихо предградие. Фишер забеляза удивлението ѝ и се изпълни с гордост.

– Принудих се да махна някои неща. Имаше опасност да изпусна положението от контрол. – Усмихна ѝ се.

Сидни извади дискетата от джоба си.

– Джеф, би ли могъл да прочетеш какво има на тази дискета?

Фишер я взе и на лицето му се изписа разочарование.

– Това ли е проблемът ти? Би могла да го направиш и на служебния си компютър, Сидни.

– Знам, но се притеснявах да не сбъркам нещо. Дойде по пощата и може да е повредена. Не разбирам кой знае колко, така че реших да не рискувам.

– Добре, ще стане за секунда.

Джеф понечи да мушне дискетата в устройството, но Сидни го спря.

– Джеф, компютърът ти свързан ли е с някоя мрежа?

Той я изгледа учудено.

– Да. Свързан съм с три различни мрежи, а имам достъп и до Интернет чрез Масачусетския технологичен институт. Защо?

– Може ли да използваш компютър, който не е свързан с мрежа? Възможно ли е други хора да използват твоите данни, ако си включен към мрежата?

– Ами... това е нещо като двупосочна улица. Можеш да изпращаш неща навън. Могат и да проникват в машината ти незаконно. Това е цената, но понякога си мисля дали си струва.

– Какво имаш предвид?

– Чувала ли си за излъчванията на Ван Ек? Става дума за електромагнитно подслушване.

Сидни го изгледа недоумяващо.

– Какво представлява?

Фишер се завъртя на стола си към нея.

– Всяка жичка, по която тече електрически ток, създава магнитно поле. Компютрите създават сравнително силни полета, които могат да бъдат улавяни и записвани. Освен това компютрите излъчват и цифрови импулси. Този монитор – Фишер го посочи – излъчва ясни видеоизображения, които можеш да улавяш, ако разполагаш с нужното устройство. Те се продават навсякъде. Можем да отидем в центъра на града и с помощта на черно-бял телевизор, електроника за няколко долара и антена ще измъкна информацията от всички компютри, край които минем. Не е трудно.

Сидни го гледаше изненадано.

– Искаш да кажеш, че ще видиш това, което е на екрана в момента? Възможно ли е?

– Просто е. Същото важи и за принтер или факс. Клетъчен телефон? Дай ми една минута да си поиграя със скенера, и ще ти кажа вътрешния електронен сериен номер, телефонния номер и данните за класа на апарата и производителя. Мога да програмирам тези данни в друг клетъчен телефон и да започна да водя телефонни разговори с чужбина за твоя сметка. Цялата информация, която влиза или излиза от компютъра, по телефонен кабел или по въздуха, е елементарна задача. Това важи за всичко. Практически нищо не е защитено сто процента. Знаеш ли какво си мисля? Че съвсем скоро ще престанем да използваме компютри заради проблемите със сигурността на данните. Ще се върнем назад към пишещите машини и обикновената поща.

Сидни се почувства объркана.

– Сега вече почти никой не я използва – продължи Джеф, – но не се знае кой ще се смее последен. Помни ми думата. Денят приближава.

На Сидни ѝ хрумна нещо.

– Джеф, ами обикновените телефони? Как е възможно да набера номер, примерно в офиса, а да ми се обади човек, който със сигурност не е там?

– Някой е проникнал в суича – отговори Джеф Фишер веднага.

– Суич? – Беше напълно объркана.

– Това е електронната мрежа, по която минава цялата комуникация между обикновените и клетъчните телефони в Съединените щати. Ако успееш да проникнеш там, можеш да си говориш с когото си поискаш безпроблемно. Така или иначе, Сид, аз лично имам много добра защитна система.

– Много добра? Никой ли не може да се справи с нея?

Джеф се засмя.

– Не познавам разумен човек, който би могъл да заяви подобно нещо.

Сидни погледна дискетата и съжали, че не може просто да къса страници от нея и да ги чете.

– Извинявай, сигурно ти звучи като параноичка.

– Не се обиждай, но повечето адвокати са на границата на параноята. Може би го изучават заедно с правото. Можем обаче да направим това. – И Джеф изключи телефонния кабел от компютъра. – Сега не сме свързани с никаква мрежа. Имам и много добра антивирусна програма, в случай че дискетата е заразена. Не се притеснявай.

Той кимна на Сидни да седне и двамата се вторачиха в екрана. Джеф натисна няколко клавиша и на екрана се появиха файловете.

– Десетина файла – отбеляза той. – Около четиристотин страници, ако е нормален текст. Ако обаче има графики, няма начин да се прецени.

След още малко на екрана се появиха символи. Очите на Джеф заблестяха. Сидни помръкна. Текстът беше неразбираем, състоеше се от технически йероглифи. Погледна към Джеф и попита:

– Да не би нещо да не е наред с компютъра ти?

Той продължи да пише команди. Екранът потъмня и после отново се появиха същите неразбираеми символи. След това в средата на екрана се появи поле, в което трябваше да се напише парола.

– Всичко е наред. Дискетата също е редовна – отговори той. – Откъде я взе?

– Изпрати ми я един клиент – отговори тя унило.

За щастие Джеф беше твърде погълнат от техническия проблем, за да я разпитва повече. Опита се да отвори всички файлове, но без успех. Най-накрая се обърна към нея и й се усмихна.

– Данните са шифровани.

Сидни се втренчи в него.

– Шифровани?

Той отново се обърна към екрана.

– Буквите в даден текст се размесват по определен начин, така че става неразбираем. Това е вид защита. Така можеш да го изпратиш на някого, без да се притесняваш.

– А какъв е смисълът да изпращаш текст на някого, ако той не може да го прочете?

– Може. Стига да знае ключовата дума, или паролата, чрез която

символите могат да се препоредят в първоначалния им вид. Може да е комбинация от цифри и букви.

– А откъде е тази парола?

– Който ти е изпратил дискетата, би трябвало да ти е дал и нея. Или вече я знаеш.

– Не я знам.

– Тогава е глупаво да ти изпраща дискетата.

– Човек би ли изпратил шифрован текст до самия себе си?

Фишер се замисли.

– Едва ли. В нормалния случай. Ако си прочел нещо, просто няма смисъл да го изпращаш до самия себе си по Интернет, но на друго място. Нали каза, че тази дискета ти е изпратена от клиент?

Сидни потрепери.

– Джеф, имаш ли кафе? Изведнъж ми стана студено.

– Току-що направих. Държа тази стая малко по-хладна от останалите заради апаратурата. Ще се върна веднага.

– Благодаря ти.

Когато Джеф се върна с кафето, Сидни продължаваше да гледа екрана. Той отпи глътка кафе и се наведе към компютъра.

– Не – продължи той предишната си мисъл, – човек не би изпратил шифровано съобщение до самия себе си. По-скоро на някой друг.

Сидни изведнъж се сепна. Спомни си съобщението, пробягало за миг по екрана на компютъра на Джейсън. Като електронен призрак. Появи се и изчезна. Паролата? Дали не беше това? Може би бе опитал да я изпрати?

Улови Джеф за ръката.

– Джеф, възможно ли е на екрана на компютъра да се появи съобщение за получена електронна поща и след това да изчезне? Няма го в пощенската кутия. Няма го никъде в системата. Как може да стане това?

– Много лесно. Изпращачът има на разположение известно време, за да прекрати трансмисията. Не може да анулира съобщението, ако вече е отворено и прочетено. Някои системи, в зависимост от конфигурацията, позволяват то да се изтрие до момента на отварянето му. В това отношение електронната поща е по-добра от обикновената. – Джеф се усмихна. – Ако се ядосаш на някого и му напишеш гневно писмо, а после съжалиш, че си го направил, няма начин да го спреш, след като веднъж си го пуснал в металната кутия. При електронната поща можеш, но до определен момент.

– А как стоят нещата, ако съобщението е изпратено от една мрежа

към друга?

Фишер потри брадичката си.

– По-трудно е поради пътя, който изминава съобщението. Прилича на детска катерушка. Качваш се от едната страна, прехвърляш се отгатак и слизаш от другата. Това е груба илюстрация на начина, по който пътува пощата през Интернет например. – Сидни го гледаше с недоумение. – Частите са свързани помежду си, но не непременно хомогенно. В резултат подадената информация понякога не може да се открие.

– Но по принцип е възможно?

– Ако съобщението е минало само през една мрежа, например от един адрес до друг адрес на Америка Онлайн, може да се открие.

Сидни се замисли. Бяха абонати на Америка Онлайн. А защо Джейсън бе изпратил съобщението, а след това го бе спрял? Потрепери. Защото може би го бе направил някой друг?

– Джеф, ако искаш да предадеш съобщение, някой друг може ли да ти попречи? Да прекрати трансмисията, както казваш, въпреки желанието на изпращача?

– Странен въпрос. Отговорът обаче е да. Само че трябва да го направи от компютъра, по който е предадено. Защо питаш?

– Разсъждавам на глас.

Фишер я изгледа особено.

– Сидни, нещо нередно ли се е случило?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

– Възможно ли е да прочетем тези файлове без паролата?

Фишер погледна екрана и се обърна към нея.

– Съществуват някои методи. – Каза го колебливо.

– Би ли се опитал да го направиш, Джеф?

Той погледна надолу.

– Сидни... след като ми се обади днес, позвъних във фирмата, за да проверя как върви работата по едни проекти. Казаха ми, че... – Погледна я смутено и добави: – Казаха ми за теб.

Сидни стана с наведена глава.

– Успях да прочета и вестника, преди да дойдеш. Заради това ли е всичко? Не искам да си имам неприятности.

Сидни седна отново, погледна го право в очите и улови едната му ръка.

– Джеф, на компютъра у дома се появи известие за получено съобщение. Мисля, че беше от мъжа ми. След това изчезна. Мисля, че в него е била паролата за разшифроването на тези файлове, защото Джейсън е

изпратил по пощата тази дискета, адресирана до самия него. Трябва да прочета файловете. Не съм направила нищо лошо, независимо че всички твърдят обратното. Нямам начин да докажа правотата си. Засега. Мога само да ти дам честната си дума.

Фишер се вгледа в нея и след малко кимна.

– Добре, вярвам ти. Ти си един от малкото адвокати във фирмата, които ми допадат. – Обърна се към екрана решително и добави: – Има още кафе, ако искаш. В хладилника има нещо за хапване. Възможно е да мине доста време.

43.

Вечерята с Франк Харди приключи рано и Сойър паркира на улицата пред апартаментата си към осем часа. Когато слезе от колата, изпитваше приятно чувство в стомаха, но с мозъка му нещата не стояха така. Случаят започваше да става твърде заплетен и вече се чудеше откъде да започне.

Затръшна вратата на автомобила и видя елегантния ролс-ройс, който се движеше към него по улицата. Кварталът му много рядко ставаше свидетел на такъв разкош. Зад волана седеше униформен шофьор с черна фуражка. Имаше нещо странно и Сойър в първия момент не си даде сметка какво е то – воланът беше от дясната страна. Колата беше английска. Намали бавно и спря край него. Стъклата бяха затъмнени и не се виждаше вътрешността. Зачуди се дали лимузината е произведена така, но се оказа, че няма много време за чудене. Задното стъкло се спусна и Сойър се оказа лице в лице с Нейтън Гембъл. Шофьорът слезе и заста на пред вратата, готов да я отвори.

Сойър огледа лимузината и поклати глава.

– Хубава кола. Колко на сто гълта?

– Не ме интересува. Падаш ли си по баскетбола? – Гембъл отрязва края на една пура и бавно я запали.

– Моля?

– Баскетбол, човече. Едни високи момчета, които тичат насам-натам по къси гащи и получават за това купища пари.

– Гледам ги понякога по телевизията, ако мога.

– Качвай се тогава. Гарантирам, че няма да ти доскучее.

Сойър се озърна и сви рамене. Мушна ключовете от колата си в джоба и намигна на шофьора.

Отвори вратата и влезе в лимузината. Настани се на задната седалка до Гембъл и видя Ричард Лукас, който седеше с лице към тях. Сойър му кимна леко, Лукас отговори на поздрава по същия начин. Колата потегли.

– Искаш ли една? – попита Гембъл и му подаде пура. – Кубинска. Забранено е да се внасят в страната. Предполагам, че заради това ми харесват толкова много.

Сойър взе пурата и отрязва края с резачката. Изненада се, когато Лукас му предложи огънче, но го прие. Дръпна няколко пъти, за да я

разпали, след това пое дим и го задържа.

– Не е зле. Май няма да те преследвам за незаконен тютюн.

– Много благодаря.

– Между другото, откъде знаеш къде живея? Изнервям се, когато хората научават.

– Имам по-важна работа от това да те следя, повярвай ми.

– Е?

– Какво „е“? – Гембъл го премери с очи.

– Откъде знаеш къде живея?

– Какво те засяга?

– Ами засяга ме, и то много. В моята професия човек не тръби наляво и надясно къде живее.

– Добре, чакай да помисля... Какво направихме? Потърсихме те в указателя? – Гембъл поклати глава и изгледа Сойър с усмивка. – Не, не беше това.

– Не е било, защото не съм вписан там.

– Така е. Е, да кажем, че успяхме да разберем. – Гембъл пусна две свършени кръгчета дим към тавана. – Нали знаеш с какви компютърни технологии разполагаме. Знам всичко. – Гембъл се засмя и погледна Лукас.

– Каза ни Франк Харди – обади се Лукас. – Разбира се, конфиденциално. Нямаме намерение да разгласяваме адреса ти наляво-надясно. Знам защо се притесняваш. – Лукас замълча за момент и добави: – Между нас да си остане, десет години работих в ЦРУ.

Миризмата на алкохол изпълваше вътрешността на колата. Гембъл протегна ръка и отвори малко шкафче с дървена врата.

– Приличаш ми на човек, който пие скоч и сода.

– Пих достатъчно на вечеря.

Гембъл наля малко „Джони Уокър“ в гравирана кристална чаша. Сойър хвърли поглед на Лукас, който седеше невъзмутимо на мястото си. Явно не се случваше нищо необикновено.

– Не мислех, че ще се видим пак след онзи ден – отбеляза Сойър.

– Отговорът е, че ме натика в кучи задник и може би си го заслужавах. Реших да проверя как ще реагираш, ако се направя на надут стар баровец. Взе изпита отлично. Както можеш да си представиш, не срещам много хора, на които им стиска да го направят. Когато срещна, държа да се запозная с тях по-отблизо. Освен това искам да поговорим за случилото се напоследък.

– Напоследък?

Гембъл отпи глътка уиски.

– Знаеш какво имам предвид. Сидни Арчър. Ню Орлиънс. „Ар Ти Джи“. Току-що говорих по телефона с Харди.

– Действате бързо. С Харди се разделихме преди двайсетина минути.

Гембъл измъкна малък клетъчен телефон и му го показа.

– Сойър, не забравяй, че работя в частния сектор. В него човек или действа бързо, или изобщо не действа, разбираш ли?

Сойър извади пурата от устата си и кимна.

– Започвам да разбирам. Между другото, не ми каза къде отиваме.

– Не съм ли? Е, все едно. Скоро ще сме там, а когато пристигнем, ще си поприказваме.

Слязоха пред залата на Военновъздушните сили, която беше арена за „Уошингтън Булитс“, поне до завършването на новия стадион в центъра. В момента се играеше среща между „Булитс“ и „Никс“. Нейтън Гембъл, Сойър и Лукас се качиха със специалния асансьор на втория етаж, където имаше частни ложи. Сойър влезе през вратата, на която беше написано „Трайтън Глоубъл“, и се почувства като в луксозен презокеански кораб. Не беше ложа за гледане на мач, а по-скоро апартамент.

На дълга маса бяха подредени студени и топли закуски, зад бара стоеше млада жена. Имаше баня и тоалетна, а в единия ъгъл стоеше огромен телевизор, по който можеше да се следи срещата. Откъм стълбата, която водеше към местата на трибуната, се чуваха виковете на публиката. Домакините „Булитс“ водеха със седем точки пред фаворитите „Никс“.

Сойър свали шапката си и последва Гембъл.

– Трябва да пийнеш нещо – каза Гембъл. – Не можеш да гледаш баскетбол без питие.

– Будвайзер, ако имате – кимна на барманката Сойър.

Момичето бръкна в хладилника, отвори кутия „Будвайзер“ и понечи да налее бирата в чаша.

– Мога и от кутията – спря го Сойър. – Благодаря.

Огледа мястото още веднъж. Нямаше никой. Приблжи се до масата. Все още беше сит от вечерята, но пържените картофки и салсата му се струваха апетитни.

– Винаги ли е така празно тук? – попита той Гембъл. Лукас застана прав до стената.

– Обикновено е препълнено с хора – отговори Гембъл. – Много добра награда за служителите. Така работят по-старателно и са доволни.

Барманката подаде на Гембъл питието му. В отговор той извади от джоба си пачка столарови банкноти, взе една празна чаша и ги напъха в нея.

– Ето така. Всеки бар трябва да си има място за бакшиши. Отиди да си купиш печеливши акции на борсата. – Младото момиче едва не припадна от радост. Сойър кимна към телевизора.

– Играта е добра. Изненадан съм, че не са дошли още хора от корпорацията.

– Аз пък щях да се изненадам, ако бяха, защото наредих за тази вечер да не се раздават билети.

– Защо? – учуди се Сойър и отпи глътка бира.

Гембъл го улови за ръката и отговори:

– Защото исках да поговорим на четири очи.

Поведе го към ложата. Разположението беше много добро и Сойър изпита завист към младите мускулести и много богати мъже, които тичаха долу. Ложата беше заградена от три страни с плексигласови плоскости и се намираще между други луксозни ложи. Преградите изолираха рева на петдесетхилядната тълпа удивително добре и вътре можеше да се разговаря съвсем спокойно.

Седнаха. Сойър кимна към стълбата и попита:

– Рич не обича ли баскетбол?

– Лукас е на служба.

– Случва ли се да не е?

– Когато спи. Понякога го оставям да го прави. – Гембъл се настани удобно и отпи от чашата си.

Сойър се огледа с любопитство. Никога не бе гледал мача от такава ложа и след вечерята с Харди се чувстваше малко не на място. Поне щеше да има какво да разказва на Рей. Когато обаче погледна домакина си, усмивката изчезна от лицето му. Нищо в живота не беше безплатно. Реши, че е време да види етикетчето с цената.

– Е, за какво искаш да говорим?

Гембъл се бе вторачил в играта, но едва ли виждаше нещо.

– Истината е, че ни трябва „Сайбърком“. Ужасно много.

– Гембъл, аз не съм бизнесконсултант, а ченге. Пет пари не давам дали ще купиш „Сайбърком“, или не.

Гембъл засмука бучка лед, сякаш не беше чул.

– Работиш като вол, за да изградиш нещо, но това никога не е

достатъчно. Вечно се намира някой, който иска да ти го отнеме, който иска да те прецака.

– Ако търсиш съчувствие, пробвай другаде. Не можеш да похарчиш парите, които вече имаш. Какво ти пука?

– Пука ми, защото човек свиква, ето защо! – избухна Гембъл, но се успокои веднага. – Свиква да е на върха. Тогава всички се мерят с теб. Голяма роля за всичко това играят парите. – Погледна Сойър и попита: – Искаш ли да знаеш колко са приходите ми на година?

Въпреки всичко Сойър беше любопитен.

– Защо имам чувството, че ако отговоря с „не“, пак ще ми кажеш колко са?

– Един милиард долара. – Гембъл изплю бучката лед в чашата си.

Сойър отпи малко бира, за да асимилира цифрата.

– Тази година само федералният ми данък ще бъде около четиристотин милиона. Струва ми се, че при тази цифра заслужвам малко любов и нежност от страна на Федералното бюро.

Сойър го изгледа.

– Ако търсиш любов и нежност, отиди при проститутките на Четиринайсета улица. Те са много по-евтини.

Гембъл се вторачи в него.

– Дявол да го вземе, вие от ФБР май наистина не разбирате за какво става дума.

– Защо не ме осветлиш по въпроса?

– За вас всички са еднакви – отбеляза Гембъл с удивление.

– Извинявай, да не би да твърдиш, че това е нередно?

– Не само нередно, а направо глупаво.

– Май не си си направил труда да прочетеш Декларацията за независимостта, особено онзи прочувствен, витиеват пасаж, в който се казва, че всички хора се раждат равни.

– Имам предвид реалността, бизнеса.

– Аз не правя разлика.

– Все едно да се отнасяш по един и същи начин към президента на „Ситикорп“ и към портиера на сградата. Единият може да ми даде назаем милиарди долара, а другият само да ми изчисти тоалетната.

– Моята работа е да ловя престъпници, независимо дали са богати, бедни или по средата. За мен е все едно.

– Е, добре, аз не съм престъпник. Аз съм данъкоплатец, един от най-големите в цялата държава, и искам от теб една малка услуга, която в частния сектор бих получил дори без да я искам.

- Да живее общественият сектор.
- Не е смешно.
- Не се и смея.

Сойър се вторачи в домакина си и Гембъл извърна поглед встрани. Долу на терена домакините вкараха кош и изправиха публиката на крака.

– Между другото, понякога не ти ли се струва, че има нещо нередно в това да си по-богат от Господ?

– Като онези долу ли? – засмя се Гембъл. – Ако погледнем общото състояние на света в момента, работите ми вървят по-добре, отколкото на Господ. – Разтри очи. – Казах ти вече, парите не са всичко. Прав си, че имам много повече, отколкото са ми необходими. Харесва ми обаче респектът, който носи това, че съм на върха. Всички чакат да видят какво ще направя.

– Не бъркай респекта със страха.

– По моите разбирания те вървят ръка за ръка. Стигнал съм дотук, защото съм бил корав, безкомпромисен кучи син. Ако ме удариш, ще те ударя и аз, само че по-силно. Родил съм се в мизерия. На петнайсет години взех автобуса за Ню Йорк, започнах на Уолстрийт като куриер за няколко долара на ден и си пробих път до върха, без нито веднъж да съм се обръщал назад. Печелил съм цели състояния, губил съм цели състояния, после съм ги печелил пак. Дявол да го вземе, имам половин дузина почетни титли от най-добрите университети, а не съм завършил и десети клас! Важното е да правиш дарения. – Гембъл сбърчи вежди и се засмя.

– Поздравления – каза Сойър и се приготви да стане. – Е, аз ще тръгвам.

Гембъл сграбчи ръката му и веднага я пусна.

– Слушай, прочетох вестника, говорих с Харди... Усещам как онези от „Ар Ти Джи“ ми дишат във врата.

– Както вече ти казах, това не е мой проблем.

– Нямам нищо против да играя спортменски, но проклет да съм, ако се оставя да ме изиграят само защото мой служител ме е продал.

– *Твърди се*, че те е продал. Все още не сме доказали нищо. Не знам дали ти харесва, или не, но в съда важат само неоспоримите доказателства.

– Нали видя видеозаписа? Какво повече ти трябва? По дяволите, искам от теб само да си свършиш работата. Какво лошо има?

– Видях как Джейсън Арчър дава някакви документи на някакви

хора. Нямам представа какви са тези документи и кои са тези хора.

Гембъл се наклони напред.

– Проблемът е в това, че ако „Ар Ти Джи“ научи условията ми и предложи по-добри, губя играта. Искам да докажеш, че са ги научили с измама. След като веднъж сложат ръка на „Сайбърком“, вече няма да има значение как са сключили сделката, компанията ще е тяхна, и толкова. Нали чу откъде съм започнал?

– Правя всичко възможно, Гембъл. Само че няма никакъв шанс да прекроя разследването така, че да съответства на бизнесплана ти. За мен смъртта на двеста невинни означава много повече от парите, които плащаш във вид на данъци. – Гембъл не отговори. – Ако се окаже, че цялата работа стои „Ар Ти Джи“, можеш да си сигурен, че ще направя всичко възможно, за да получат каквото заслужават.

– А не можеш ли да ги притиснеш още сега? Ако ФБР започне да ги разследва, по всяка вероятност ще се откажат от сделката.

– Това не е изключено, Гембъл. Тези неща обаче искат време. Бюрокрация с главно „Б“, не забравяй това.

– Нямам много време – изръмжа Гембъл.

– Съжалявам, отговорът е „не“. Има ли още нещо, което *не мога* да направя за теб?

Двамата мълчаха известно време, загледани в играта. Сойър взе бинокъла, който беше на масата пред него, и попита:

– А какво става с „Тайлър, Стоун“?

Гембъл направи гримаса.

– Ако сделката не беше толкова напреднала, щях отдавна да съм ги разкарал. Истината обаче е, че имам нужда от юридическата им компетентност и от това, което знаят по сделката. Поне засега.

– Но не и от Сидни Арчър.

Гембъл поклати глава.

– И през ум не ми беше минало, че тази дама ще направи нещо такова. А е много добър адвокат. И красавица отгоре на всичко. Жалко.

– Защо?

Гембъл го изгледа изненадано.

– Извинявай, не четеш ли вестници? Затънала е в помия чак до хубавия си задник.

– Така ли мислиш?

– А ти?

Сойър сви рамене и допи бирата си.

– Заминала е веднага след възпоменателната служба за мъжа си –

продължи Гембъл. – Харди ми каза, че се е опитала да ви се изплъзне. Проследили сте я до Ню Орлиънс. Държи се странно, говори по телефона и веднага се прибира у дома. Според Харди някой може да е влизал в къщата ѝ, докато нея я е нямало. Тръгнали сте след нея и не сте оставили никой да наблюдава къщата... чудно как сте допуснали това да се случи.

– За в бъдеще ще внимавам какво казвам на Франк.

– Плащам му толкова много пари, за да ме информира. По-добре да го прави, защото...

– Сигурен съм, че струва всеки цент, който му давам.

– Центове, как ли пък не! Майтап!

Сойър изгледа Гембъл косо.

– Изглежда, не цениш Франк кой знае колко, въпреки всичко, което е направил за теб.

– Изискванията ми са много високи, ако щеш, ми вярвай – засмя се Гембъл.

– Франк беше един от най-добрите агенти в Бюрото.

– Имам къса памет, когато става дума за добре свършена работа. Трябва непрекъснато да ми се демонстрира. От друга страна – усмивката му за миг се превърна в гневна гримаса, – никога не забравям гаfoвете.

Известно време мълчаха, после Сойър се раздвижи.

– Куентин Роу никога ли не е правил гаfoве?

– Защо питаш? – погледна го учудено Гембъл.

– Защото това момче снася златни яйца, а ако съдя по това, което чувам, ти се отнасяш към него като към боклук.

– Кой казва, че снася златни яйца?

– Ти казваш ли, че не снася? – Сойър се отпусна назад и скръсти ръце на гърдите си.

Гембъл не отговори веднага. Замисли се.

– През живота си съм имал много хора, които са снасяли златни яйца. Човек не може да стигне там, където съм аз, ако язди само един състезателен кон.

– Все пак Роу е ценен за теб.

– Ако не беше, фирмата му нямаше да ме интересува изобщо.

– Значи го търпиш?

– Докато текат доларите, да.

– Късметлия.

– Когато се заех с него, той беше перко, неспособен да спечели и

четвърт долар сам. Превърнах го в най-богатия човек на неговата възраст в страната. Още няма четирийсет! Кой според теб е късметлията? – ядоса се Гембъл.

Сойър наклони глава към него.

– Не те подценявам, Гембъл. Ти си гонил мечтата си и си я реализирал. Това ѝ е хубавото на Америка, нали?

– От устата на федерален агент това е много ценен комплимент.

Гембъл отново се обърна към терена. Сойър стана и смачка кутията от бирата.

– Къде отиваш? – попита Гембъл.

– У дома. Днес имах тежък ден. – Вдигна нагоре смачканата кутия и добави: – Благодаря за бирата.

– Шофьорът ми ще те закара. Аз ще погледам още малко.

Сойър се озърна.

– Твърде много лукс ми се събра за един ден. Ще взема автобуса. Благодаря, все пак. – Сойър тръгна надолу по стълбата, но викът на Гембъл го спря. Обърна се.

– Сойър, помня откъде съм тръгнал.

Сойър го изгледа продължително и кимна.

– Не съм бил толкова богат винаги. Помня много добре какво е да нямаш никакви пари и никаква власт. Може би тъкмо затова съм толкова проклет, когато нещата опрат до бизнес. Ужасявам се от мисълта, че мога да се върна там...

Сойър помисли малко и кимна.

– Приятна вечер.

Остави Гембъл дълбоко замислен, с празна в чаша в ръка.

44.

Джеф Фишер гледаше тъжно екрана. Уморена, Сидни Арчър седеше до него. Беше му дала всички възможни думи и цифри, които според нея би могъл да използва Джейсън. Без никакъв резултат.

Фишер поклати глава.

– Опитах всичко, Сидни. Възможните комбинации са толкова много, че няма да ни стигне цял живот да ги проверим. Предполагам, че Джейсън е знаел какво прави и е използвал случайна комбинация от букви и цифри. Няма да успеем.

Надеждата на Сидни се изпари. Разполагаше с цяла дискета информация, вероятно такава, която би могла да обясни голяма част от случилото се с мъжа ѝ, а не беше в състояние да я прочете. Това я влудяваше.

Стана и се заразхожда из стаята, докато Фишер продължаваше да прави напразни опити. На масичката до прозореца имаше купчина писма и получени по пощата списания. Сидни ги погледна вяло, после се взря в най-горното. Казваше се „Поля и реки“ и беше за лов и риболов. Учуди се, защото Фишер нямаше вид на човек, който прекарва много време сред природата. После прочете етикета – беше адресирано до Фред Смитърс, но на улицата и номера, където се намираха сега.

Фишер допи колата си и се обърна към нея. Видя списанието в ръцете ѝ и се намръщи.

– Непрекъснато ми изпращат пощата на този човек. Не знам как е станало, но един куп фирми са записали моя адрес срещу името му. Аз съм на Торндайк 6215, а той е на Торндрейв 6251, което е в другия край на окръг Феърфакс. Цялата тази купчина е негова, при това се получи само тази седмица. Казах на пощальона, който обслужва нашия район, обаждах се в пощата десетки пъти, звънях и във фирмите, които изпращат пощата му тук. Продължават.

Сидни се обърна бавно към него. В главата ѝ се оформяше невероятна идея.

– Джеф, адресите на електронната поща са като всички други адреси и телефонни номера, нали? Ако сгреша, писмото ти може да попадне при някой друг... като това списание? Нали?

– Разбира се. Случва се непрекъснато. Записал съм адресите, които използвам най-често, така че да мога да ги избирам автоматично. Само посочвам с мишката и натискам бутона. Така се греша по-рядко.

– А ако се наложи да набереш адреса изцяло?

– Ами тогава, много естествено, можеш и да сгресиш. Понякога адресите са доста дълги.

– Значи, ако сгресиш дори един-единствен клавиш, съобщението ти може да попадне бог знае къде?

Фишер кимна и лапна един пържен картоф.

– Непрекъснато получавам чужди съобщения.

Сидни го погледна озадачено.

– И какво правиш, когато това се случи?

– Много просто. Има команда за отговор към подателя, чрез която му казвам, че е сгресил адреса, и му изпращам съобщението, така че да знае за кое точно става дума. Не е нужно да знам адреса на подателя, защото компютърът му го връща автоматично.

– Джеф, ако мъжът ми е изпратил съобщение не където е искал, възможно ли е получателят да го върне на неговия адрес, за да разбере изпращачът, че е сгресил?

– Разбира се. Ако са в една и съща мрежа, е сравнително просто.

Сидни стана.

– И ако това е станало, съобщението би трябвало да е в електронната пощенска кутия на Джейсън, нали?

Фишер я погледна и в очите му се прокрадна страх.

– Ами... да.

Сидни взе чантата си.

– Къде отиваш? – попита я той.

– Ще проверя компютъра у дома. Ако намеря съобщението и в него е паролата, може би ще успее да прочета тази дискета.

Сидни я извади от устройството и я пусна в чантата си.

– Сидни, ако ми дадеш кода на мъжа си, можем да свършим работата и от моя компютър. Ще те регистрирам като гост. Ако се доберем до паролата, ще прочетем дискетата тук.

– Знам, Джеф, само че... могат ли да проследят кой проверява пощенската кутия на Джейсън?

Фишер присви очи.

– Възможно е. Стига да знаят как.

– Според мен тези хора знаят как, Джеф. За теб ще е по-безопасно, ако не знаят за теб.

Фишер леко пребледня.

– В какво си се забъркала, Сидни? – Каза го бавно, притеснено.

– Ще те държа в течение.

След като си тръгна, Фишер остана загледан в екрана. След малко стана и включи телефонния кабел.

Сойър седна на стола, видя снимката на Ед Пейдж във вестника и поклати глава. Вдигна го, видя заглавието в долния край на страницата и едва не се задави. Прочете съобщението за две минути. Грабна телефона и се обади на няколко места. Когато приключи, изтича надолу по стълбите. След още една минута колата му се понесе по улицата.

Сидни паркира джипа в алеята и хукна към къщи. Захвърли палтото си и отиде направо при компютъра на мъжа си. Изведнъж се сепна – не можеше да провери пощенската кутия от дома си. Замисли се. Във фирмата бяха абонирани за Америка Онлайн и би могла да извърши операцията оттам. Грабна палтото си, изтича до пътната врата и рязко я отвори. Писъкът ѝ раздра тишината над тъмната улица.

На прага стоеше Лий Сойър. Намръщен. Сидни си пое дъх и вдигна ръка към гърдите си.

– Какво правиш тук?

В отговор Сойър вдигна вестника.

– Случайно да си прочела това?

Сидни видя снимката на Ед Пейдж и изражението ѝ я издаде, че го познава.

– Аз... не съм... не... – запелтечи смутено тя.

Сойър влезе и затръшна вратата зад гърба си. Сидни заотстъпва към всекидневната.

– Мисля, че се споразумяхме. Помниш ли? Да обменяме информация. Е, ще трябва да поприказваме още малко. Веднага! – извика той.

Сидни тръгна към вратата. Той я улови за ръката и я избута да седне на канапето.

– Махай се оттук! – изкрещя тя и скочи на крака.

Сойър поклати ръка и вдигна вестника.

– Искаш да се подвизаваш сама там, навън, така ли? Тогава се погрижи дъщеря ти да си намери друга майка.

Сидни замахна и го удари по лицето. Вдигна отново ръка, но Сойър я улови и я сграбчи в мечешка прегръдка. Сидни започна да се съпротивлява бясно.

– Сидни, не съм дошъл, за да се боря с теб. Независимо дали мъжът ти е извършил престъпление, или не, аз ще ти помогна. По дяволите,

само трябва да си откровена с мен!

Сидни продължи да се съпротивлява, докато двамата не паднаха на канапето. Тя се оказа върху коленете му. Все още правеше опити да го удари. Сойър изчака, докато почувства, че силите ѝ свършват, и я пусна. Сидни веднага скочи в другия край на канапето и закри очите си с длани. Той зачака. Накрая тя избърса очите си с ръкав и облиза устни. От вестника на пода я гледаше снимката на Ед Пейдж.

– Говорила си с него в самолета от Ню Орлиънс, нали? – Зададе въпроса много тихо. От авиокомпанията бе разбрал, че Ед е седял на мястото до нейното. Досега не бе отдавал никакво внимание на този факт. – Е, Сидни?

Тя кимна.

– Разкажи ми всичко. Но този път абсолютно всичко.

Разказа му, включително и версията на Пейдж за това какво бе правил Джейсън на летището в деня на заминаването си, за това, че я бе следил и подслушвал телефона ѝ.

– Говорих с патоанатома – каза Сойър, когато тя свърши. – Пейдж е бил убит от професионалист. Прободени бели дробове, срязана сънна артерия. Умрял е за по-малко от минута. Наркоманите, които крадат пари за дрога и размахват джобно ножче, не постъпват така.

Сидни въздъхна.

– Точно поради тази причина едва не те застрелях в гаража. Мислех си, че идват за мен.

– Нямах ли някакви идея кои може да са „те“?

Сидни поклати глава и го погледна.

– Наистина не знам нищо повече, освен че животът ми се превърна в ад.

– Добре, нека се опитаме да оправим нещата. – Сойър я улови за ръката, после стана и вдигна палтото ѝ, което се търкаляше на пода. – Офисът на Пейдж е в Арлингтън, срещу съда. Смятам да го посетя. В момента ми се ще да си на място, където да мога да те държа под око.

Сидни Арчър преглътна с мъка и опипа виновно дискетата в джоба си. Все още не беше в състояние да разкрие тази тайна.

– Добре.

Офисът на Едуард Пейдж се намиреше в стара занемарена сграда, точно срещу Окръжния съд на Арлингтън. Портриерът на входа видя значката на Сойър и се превърна в самата услужливост – придружи ги

до третия етаж, поведе ги по сумрачния коридор и им показа вратата, на която имаше метална табелка с надпис: „Прайвит Солюшънс“. Портриерът извади ключовете си и се помъчи да отвори.

– По дяволите!

– Какво има? – попита Сойър.

– Ключът не става.

– На би ли трябвало да имате ключове от всички врати? – обади се Сидни.

– Би трябвало. И преди сме имали проблеми с него.

– Какви? – попита Сойър.

Портиерът ги погледна.

– Смени ключалката. Управата се ядоса и той даде друг ключ. Уж ставал. Сега се оказва, че не е така.

Сойър погледна наляво и надясно по коридора.

– Може ли да се влезе по друг начин?

Портиерът поклати глава.

– Не. Мога да се опитам да се свържа с мистър Пейдж у дома му. Ще му кажа да дойде и да отвори. Освен това добре ще го подреда за този номер.

– Не мисля, че ще има полза – каза Сойър спокойно. – Той е мъртъв. Убит е.

Лицето на младия портиер пребледня.

– Боже мой! Господи!

– Значи полицията не е идвала, така ли? – попита Сойър.

Портиерът поклати глава и се огледа боязливо.

Сойър се засили и блъсна вратата с цялата си тежест. Дървото се пропука. При следващия удар вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Сойър се обърна към портиера и му кимна.

– Ще се обадим на излизане. Благодаря.

Онзи остана с увиснала челюст. След малко се обърна и мълчаливо се отдалечи. Сидни погледна разбитата врата, после Сойър.

– Не мога да повярвам, че дори не ти поиска заповед за обиск. Между другото, ти имаш ли?

– Какво те интересува? – попита той.

– Аз съм адвокат и служител на съдебната система. Просто реших да попитам.

Сойър сви рамене.

– Ще сключим сделка, госпожо *служител*. Ако намерим нещо, оставаш да го пазиш, а аз в същото време отивам за заповед. – При

нормални обстоятелства Сидни щеше да се размее, но сега само се усмихна. Все пак това окуражи Сойър.

Обзавеждането беше семпло и оскъдно. Търсиха в продължение на час, но не откриха нищо необикновено. Намериха бланки с домашния адрес на Ед Пейдж – апартамент в Джорджтаун. Сойър седна на бюрото и се огледа.

– Ще ми се и моят кабинет да беше толкова подреден. Уви, не виждам нищо, което да ни свърши работа. Щях да се почувствам по-добре, ако някой беше търсувал тук. Така щях да съм сигурен, че и друг е проявил интерес.

Сидни обиколи стаята още веднъж. Спря пред редицата метални шкафове за папки и се вгледа в сивия мокет на пода около тях.

– Странно – каза тя, коленичи и се наведе почти до мокета. Между два от шкафовете имаше малка пролука, докато другите бяха подредени плътно един до друг. Подпря единия с рамо и се опита да го надигне. Беше много тежък и не успя. – Можеш ли да ми помогнеш?

Сойър дойде веднага и дръпна шкафа.

– Запали лампата – каза Сидни възбудено.

– Какво има?

Тя се отмести, за да може да види. На мястото, където беше шкафът, имаше ръждиво петно – неголямо, но все пак се забелязваше. Сойър я изгледа озадачено.

– Е? В моя кабинет има колкото щеш такива петна. Металът ръждява и цапа мокета, какво толкова?

Очите на Сидни заблестяха.

– Така ли? – Тя посочи тържествуващо мокета и му показа вдлъбнатината, която показваше къде е бил шкафът преди – плътно до другия. Без никаква пролука. Посочи го и каза: – Надигни го и виж дъното.

Сойър се подчини.

– Няма ръжда – отбеляза той и я погледна. – Някой го е преместил, за да скрие ръждивото петно. Защо?

– Защото ръждивото петно е останало от друг шкаф, който вече не е тук. Който го е изнесъл, се е постарал да почисти много добре, но не се е справил с ръждата. Решил е да я скрие и се е надявал никой да не забележи вдлъбнатината.

– Но ти я забеляза – каза Сойър с възхищение.

– Учудих се как така един подреден човек като мистър Пейдж е оставил такава пролука между шкафовете. Отговорът е, че е дело на някой друг.

– Значи някой все пак проявява интерес към мистър Пейдж и съдържанието на този шкаф.

Сойър вдигна телефона на бюрото и нареди на Рей Джаксън да проучи всичко възможно за Едуард Пейдж. Затвори и погледна Сидни.

– След като не открихме кой знае какво в офиса му, имаш ли нещо против да посетим и скромното му жилище?

45.

Жилището на Пейдж беше на приземния етаж в голяма тухлена сграда от началото на века, понастоящем разделена на множество апартаменти. Сънливият собственик на имота не оспори желанието на Сойър да огледа обстановката. Беше прочел за смъртта на Пейдж и изрази съжалението си. Идвали двама детективи от полицията и разпитвали него и двама от наемателите. Обаждала се и дъщерята на Пейдж от Ню Йорк. Частният детектив бил образцов наемател. Излизал и се прибирал по най-различно време, понякога отсъствал с дни, но винаги си плащал на първо число от месеца, не вдигал шум и бил порядъчен. Няма близки приятели, доколкото можело да се прецени.

Даде им ключ. Сойър и Сидни отвориха апартамента и влязоха. Со-йър запали лампата и затвори вратата. Надяваше се тук да улучи десятка, макар че би се задоволил и с по-малко.

Преди да си тръгнат от офиса на Пейдж, разпитаха портиера и той им каза, че шкафът е бил изнесен предния ден от двама души, облечени с униформи на транспортна фирма. Представили редовна на вид поръчка за услуга и имали и ключ от офиса. Сойър бе сигурен, че фирмата им е фалшива, а съдържанието на шкафа, колкото и интересно да е било, вече се е превърнало в пепел.

Жилището на Пейдж бе също толкова семпло и подредено, колкото и офисът му Обиколиха стаите и огледаха разположението. Във всекидневната имаше хубава викторианска камина. Едната стена беше покрита с книги. Ако можеше да се съди по тях, Едуард Пейдж бе чел жадно и безразборно. Нямаше никакви бележници, квитанции за платени сметки или други подобни, от които да се разбере с какво се е занимавал и дали е следил някой друг, освен Джейсън и Сидни Арчър. Претърсиха шателно всекидневната и продължиха в другите стаи.

В кухнята и банята нямаше нищо интересно. Сойър провери зад тоалетната и в хладилника, а Сидни влезе в спалнята. Кошчетата за боклук бяха празни, по куфарите нямаше етикети на авиокомпаниите. След малко двамата седнаха на леглото и огледаха стаята. На малката странична масичка имаше снимки – Едуард Пейдж и семейството му в по-добри времена.

Сидни взе една от тях, в рамка.

– Симпатични хора – отбеляза тя. Мина й през ум, че подобно нещо

вече не би могло да се каже за нея и Джейсън. Подаде снимката на Сойър.

Жената беше хубава, момчето беше копие на баща си. Дъщерята също бе хубава. Рижа коса, стройни крака... на около четиринайсет. На печата от фотоателието се виждаше, че снимката е правена преди пет години. Сега това момиче трябва да е истинска красавица, помисли си той. Въпреки всичко обаче според собственика семейството му живееше в Ню Йорк, а Пейдж бе тук съвсем сам. Защо ли?

Сойър протегна ръка, за да върне снимката на мястото ѝ, и почувства издутината откъм гърба ѝ. Махна задния картон и отвърте изпадаха няколко по-малки снимки. Бяха на един и същи човек – млад мъж на двацет и няколко. Беше хубав, твърде хубав за разбиранията на Сойър. Дрехите му бяха модерни, прическата – добре оформена. Стори му се, че има известна прилика с Ед Пейдж. Сойър погледна гърбовете на снимките – само на една от тях беше написано „Стиви“. Вероятно беше брат на Пейдж. Но защо бе скрил снимката му?

– Какво мислиш? – попита го Сидни.

Сойър сви рамене.

– Понякога си мисля, че този случай изисква повече мислене от това, на което съм способен.

Остави всички снимки по местата им, с изключение на тази с надписа. Нея прибра в джоба си. Огледаха апартамента още веднъж, излязоха и заключиха вратата.

Сойър изпрати Сидни до дома ѝ и за всеки случай провери дали в къщата не се крие някой и дали прозорците и вратите са затворени и заключени.

– Ако нещо те обезпокои, ако имаш проблем или просто ти се прииска да си поговорим, по което и да е време, обади ми се. – Сидни кимна. – Навън има двама наши хора. Ще са при теб за секунда, ако нещо се случи. – Сойър застана до пътната врата. – Отивам да свърша някои неща. Ще намина сутринта. Ще се справиш ли?

– Да – отвърна Сидни.

Сойър въздъхна и се облегна на вратата.

– Сидни, надявам се един ден да мога да ти обясня всичко, ясно и точно.

– Ти... все още си убеден, че Джейсън е виновен, нали? Едва ли мога да те упрекна. Всички улики са против него, зная.

Сойър доби мрачно изражение. Въздъхна и извърна лице. Когато отново я погледна, в очите му се появи нещо друго.

– Сидни – каза той, – ще кажа само, че започвам да се съмнявам.

– За Джейсън ли? – Тя беше объркана.

– Не, за всичко останало. Мога да ти обещаая само, че най-важната ми задача отсега нататък ще е да намеря съпруга ти жив и здрав. След това ще изясним всичко останало.

Тя потрепери леко и кимна. Сойър се обърна и тя го докосна по ръката.

– Благодаря ти, Лий.

Застана до прозореца и го проследи с поглед. Той отиде до черната кола, в която бяха двамата агенти, обърна се към къщата, видя я и ѝ махна. Тя също му махна. Чувстваше се виновна заради това, което смяташе да направи. Отдалечи се от прозореца, угаси всички лампи, грабна сивия блейзър и чантата си и хукна навън през задния вход секунда преди там да застане агентът на ФБР, който трябваше да я пази. Мина през шубраците в края на двора и излезе на другата пресечка. След минута намери уличен телефон, след още десет дойде таксито.

Половин час по-късно мушна ключа в панела на алармената система и влезе в сградата на „Тайлър, Стоун“. Втурна се към асансьора и след минута слезе на своя етаж. Тръгна по коридора към библиотеката, която беше в края му. Двойната врата с матово стъкло беше отворена. Зад нея се виждаха рафтовете с юридическа литература. В свободното пространство имаше отделени с прегради работни места, а зад една от преградите бяха поставени компютърни терминали.

Преди да се осмели да влезе, Сидни се огледа. Не чуваше звук, в библиотеката нямаше никой. Щорите на прозорците бяха плътно спуснати, така че светлината не можеше да се види отвън.

Сидни седна пред един от терминалите и запали малката настолна лампа. Извади дискетата от чантата си и я сложи на масата пред себе си. След малко компютърът заработи. Тя го включи към Америка Онлайн и написа паролата и адреса на мъжа си, благодарна, че я бе накарал да ги научи наизуст. Вторачи се в екрана. Компютъризираният глас я стресна, но надеждите ѝ се оправдаха:

– Имате поща – каза гласът.

По коридора към библиотеката тихо приближаваха двама души.

Сойър погледна Джайкън и попита:

– Какво научи за Ед Пейдж, Рей?

Бяха в конферентната зала на ФБР. Джаксън седна на един стол и отвори бележника си.

– Говорих с полицията в Ню Йорк. Пейдж е работил там. Говорих и с бившата му съпруга. Вдигнах я от леглото, защото ти ми каза, че е важно. Тя все още живее в Ню Йорк. Не са имали почти никакви контакти след развода, но той бил много близък с децата. Говорих и с дъщеря му. Тя е на осемнайсет, първа година студентка. Сега трябва да погребее баща си.

– Какво ти каза тя? – попита Сойър.

– Много неща. През последните две седмици баща ѝ бил изнервен. Не искал да ходят при него. Започнал да носи пистолета си винаги. Бил е с него и в Ню Орлиънс. Открили са го до трупа. Не е успял да го използва.

– А защо не е останал в Ню Йорк, след като семейството му е било там?

– Интересен въпрос – поклати глава Джаксън. – Жена му не можа да ми каже нищо определено. Бракът им се бил разпаднал, и толкова. Дъщеря му обаче не беше на това мнение.

– Каза ли ти защо?

– По-малкият брат на Ед Пейдж също живеел в Ню Йорк. Самоубил се преди пет години. Бил диабетик. Напил се до козирката и си инжектирал свръхдоза инсулин. Както сподели дъщеря му, Ед бил много близък с брат си и след смъртта му вече не бил същият човек.

– Значи е искал да се махне от онова място, така ли?

Джаксън поклати глава.

– Според дъщерята Ед е бил убеден, че брат му не се е самоубил нито нарочно, нито по невнимание.

– Смятал е, че е бил убит?

Джаксън кимна.

– Защо?

– Поисках копие от досието му в нюйоркската полиция. В него може да открием нещо, макар че говорих с детектива, разследвал случая, и той ме увери, че несъмнено е било самоубийство или нещастен случай. Младежът е бил много пиян.

– Ако се е самоубил, някой знае ли защо?

Джаксън се облегна на стола си.

– Стивън Пейдж, както ти казах, е бил диабетик, така че е имал сериозни проблеми със здравето. Според племенничката му открай време

е имал проблеми с инсулина, така че, когато умрял, органите му били доста изхабени за възрастта му. – Джаксън замълча за момент и погледна бележките си. – Освен това съвсем наскоро се оказало, че е серопозитивен. Имал е СПИН.

– По дяволите. Това обяснява пиенето – каза Сойър.

– Може би.

– А може би и самоубийството.

– Така смятат ченгетата в Ню Йорк.

– Как се е заразил?

Джаксън поклати глава.

– Никой не знае. Поне няма официални данни. В медицинските документи не е посочено. Бившата съпруга на Ед Пейдж също не можа да ми каже нищо. Дъщеря му обаче сподели, че Стивън е бил обратен. Криел го е, но според нея затова се е заразил.

Сойър се почеса по главата и въздъхна.

– Възможно ли е да има нещо общо между смъртта на един педераст в Ню Йорк преди пет години, Джейсън Арчър, който краде информация от работодателя си, и сваления над Вирджиния самолет?

Джаксън се замисли.

– Може би Пейдж е научил, не знам как, че Арчър не е бил в самолета.

Сойър се почувства гузен. Сидни му бе дала отговор на този въпрос, но той не го бе споделил с партньора си.

– И когато Джейсън Арчър е изчезнал, той се е опитал да открие следите му чрез съпругата?

– Струва ми се логично. А може би са го наели от „Трайтън“?

Сойър поклати глава.

– Във фирмата на Франк Харди има предостатъчно хора, които биха могли да се заемат с тази работа.

Влезе една служителка и подаде на Рей папка.

– Току-що пристигна по факса от Ню Йорк.

– Благодаря ти, Джени.

Докато Джаксън я преглеждаше, Сойър проведе няколко телефонни разговора.

– Във връзка със Стивън Пейдж ли е? – попита той, след като свърши.

– Да. Доста интересно четиво.

Сойър си наля чаша кафе и седна до Джаксън.

– Стивън Пейдж е работил в един от най-големите инвестиционни

фондове в Манхатън. Живее в хубав апартамент, пълен със старинни вещи и картини. Карал е ягуар. Притежавал е ценни книжа за повече от милион долара – акции, облигации и така нататък.

– Не е зле за двайсет и осем годишен младеж. Акулите от инвестиционните фондове понякога правят удари. Непрекъснато четем как някой нехранимайко спечелил камион пари не знам си как. Вероятно като е прецакал такива като нас.

– Стивън Пейдж не е бил от акулите. Бил е финансов специалист, наблюдавал е пазара. На твърда заплата, при това неголяма, ако се съди по този доклад.

Сойър се намръщи.

– Тогава откъде има ценните книжа? Отмъкнал ги е от фонда ли?

Джаксън поклати глава.

– Проверили са тази версия. Там няма липсващи средства.

– Тогава какво е заключението им?

– Никакво. Намерили са Пейдж в апартаментата му, вратите и прозорците са били заключени отвътре. Когато аутопсията е показала, че е умрял от превишена доза инсулин, просто са загубили интерес към случая. Ако не ти е известно, в Ню Йорк имат сериозни проблеми с доказаните, но неразкрити убийства.

– Добре, че ми каза. Кой го е наследил?

Джаксън прелисти доклада.

– Стивън Пейдж не е оставил завещание. Родителите му са били мъртви. Единственият му законен наследник е брат му Едуард Пейдж.

– Звучи интересно – каза Сойър и отпи глътка кафе.

– Не мисля, че Ед Пейдж е убил брат си, за да издържа децата си в колежа. Самият той, както разбрах, се изненадал не по-малко от всички останали, когато разбрал, че брат му е бил милионер.

– Нещо от доклада за аутопсията направи ли ти впечатление?

Джаксън извади два листа от папката и му ги подаде.

– Смъртта е настъпила от многократно превишена доза инсулин. Инжектирал го е в бедрото си, както правят повечето диабетици. Бележите на мястото показват, че самият той си е поставял инжекциите най-често там. По намерената до трупа спринцовка са открити само негови отпечатъци. Нивото на алкохол в кръвта му е било едно цяло и осем, което никак не му е помогнало в случая. Установено е, че смъртта е настъпила около дванайсет часа преди откриването на трупа или между три и четири сутринта. Трупът не е бил местен.

– Кой го е открил?

– Хазайката – отговори Джаксън. – Гледката едва ли е била приятна.

– Смъртта не е приятна гледка. Оставил ли е писмо?

Джаксън поклати глава.

– Обаждал ли се е на някого по телефона, преди да умре?

– Последният му телефонен разговор е бил в седем и половина вечерта.

– С кого е говорил?

– С брат си.

– Разпитали ли са Ед Пейдж?

– Разбира се. След като са разбрали за парите, с които Стивън е разполагал.

– Ед Пейдж има ли алиби?

– Желязно. По онова време все още е бил полицай. Когато брат му е умирал, е участвал в акция за арестуване на наркопласъори заедно с няколко колеги.

– Станало ли е дума за телефонния разговор със Стивън?

– Казал, че брат му е бил разстроен и че е бил серопозитивен. Сторил му се пиан.

– Не се ли е опитал да отиде да го види?

– Настоял, но малкият не искал и да чуе. Най-накрая му затворил телефона. Ед се опитал да го набере отново, но онзи не отговарял. В девет започнало дежурството му, така че решил да остави брат си сам през нощта и да отиде при него следващия ден. Освободил се в десет сутринта, поспал няколко часа и се отбил в службата на брат си към три следобед. Когато научил, че Стивън не се е появил на работа, направо отишъл в апартамента му. Пристигнал заедно с полицията.

– Предполагам, че се е чувствал виновен.

– Ако се беше случило с моя брат... – каза Джаксън, но млъкна. – По дяволите. Както и да е, установили са самоубийство. Всички факти потвърждават тази версия.

– Но въпреки всичко Ед Пейдж не е смятал така. Питам се защо.

Джаксън сви рамене.

– Подсъзнателно желание. Може би наистина е изпитвал вина и е искал да се освободи от това чувство. Кой може да каже? Полицаяте не са открили признаци за престъпление. Аз също не виждам нищо, поне в този доклад.

Сойър не отговори. Замисли се. Джаксън прибра листата в папката и вдигна поглед към Сойър.

– Откри ли нещо интересно в офиса на Ед Пейдж?

Сойър го погледна разсеяно.

– Не. В къщата му обаче открих това. – Той бръкна в джоба си, извади снимката и я подаде на Джаксън. – Интересното е, че беше скрита зад друга снимка, поставена в рамка. Почти сигурен съм, че това е Стивън Пейдж.

Челюстта на Джаксън увисна в момента, в който видя лицето.

– О, боже! – Скочи от стола си. – О, боже! Това... не е възможно!
Как...

Сойър го улови за рамото.

– Рей, какво има? Рей!?

Джаксън изтича до малка странична масичка и трескаво затършува из струпаните там папки. Най-накрая намери тази, която търсеше, отвори я и се вторачи в листата вътре.

Сойър се приближи.

– По дяволите, Рей, какво има?

Джаксън не отговори, а извади една снимка от папката и му я подаде. Сойър се втренчи в нея изненадано. Стивън Пейдж, застанал в друга поза. Взе другата снимка и я сравни с тази. Нямахше съмнение – беше Стивън Пейдж. Той се обърна към Джаксън и го попита тихо, почти шепнешком:

– Откъде я взе, Рей?

Джаксън облиза нервно устни и поклати глава.

– Не мога да повярвам!

– Откъде, Рей?

– От апартамента на Артър Либерман.

46.

ОТНОСНО: сгрешен адрес: не е за мен
ДАТА: 26.11.95
ОТ: ArchieKW2
ДО: ArchieJW2

Уважаеми други Арчи, внимавай с клавишите. Между другото, често ли пишеш сам на себе си? Съобщението е малко мелодраматично, но паролата си я бива. Може би трябва да обменим опит по техниките за шифроване. Научих за една, която използват Тайните служби. Ще се видим в киберпространството. Чао.

ВЪРНАТО СЪОБЩЕНИЕ

ОТНОСНО: не е за мен
ДАТА: 19.11.95
ОТ: ArchieJW2
ДО: ArchieKW2

Сид всичко объркано/наопаки/дискета
в пощата099121.19822.29629.29511.39614
сиатълскладтърсипомощбързо!

Сидни се вторачи в компютърния екран – имаше чувството, че мозъкът ѝ ще блокира. Беше се оказала права. Джейсън наистина бе сгрешил адреса. *Благодаря ти ArchieKW2, който и да си ти!* Фишер също се бе оказал прав за паролата – беше дълга почти трийсет знака. Реши, че цифрите са точно това – паролата.

Погледна датата на първото съобщение и се сепна – Джейсън я молеше да бърза! Не би могла да направи нищо, но въпреки това се почувства виновна. Отпечата страницата и прибра листа в джоба си. Най-накрая щеше да прочете дискетата. Адреналинът се качи в гърлото ѝ.

Усети, че някой влиза в библиотеката, и сърцето ѝ се разтуптя бясно. Излезе от програмата и изключи компютъра. Прибра дискетата в чантата си с разтреперани ръце. Стисна пистолета и се ослуша.

Чу шум някъде вдясно, стана от стола и тръгна приведена наляво.

Заобиколи преградата и спря зад една етажерка. През пролуките между книгите видя мъжка фигура. Не се осмели да продължи, за да не вдигне шум. След секунда мъжът тръгна право към нея. Сидни извади пистолета, освободи предпазителя и сложи пръста си на спусъка. Продължи нататък приведена. Библиотеката имаше само един изход. Единственият ѝ шанс беше да се движи в кръг, малко по-напред от онзи, а когато стигне до вратата, да хукне навън. Асансьорите не бяха много далеч. Ако успееше да стигне до тях.

Направи няколко крачки, спря, после направи още няколко. Беше сигурна, че мъжът я чува, но се надяваше да не отгатне намеренията ѝ. Продължи, докато стигна почти до вратата – виждаше отблясъците на матовото стъкло. Залепи гръб за стената и реши да преброи до три и да се втурне навън.

Не стигна дори до „две“. Неочаквано ярката светлина я заслепи. Докато се съвземе от изненадата, мъжът вече беше до нея. Тя инстинктивно насочи пистолета към него.

– По дяволите! Да не си си загубила ума!? – Филип Голдман премигваше на светлината. – Защо се спотайваш така? И то с пистолет?

Сидни престана да трепери, изправи се и отговори:

– аз съм съдружник в тази фирма, Филип. Няма нищо нередно във факта, че съм тук. – Гласът ѝ трепереше, но погледът му не я смути.

– Няма да е за дълго – каза Голдман подигравателно и извади от джоба си пощенски плик. – Всъщност тази среща ще ми спести разноските за куриер. – Подаде ѝ плика и добави: – Уведомление за прекратяване на трудовите отношения. Ако го подпишеш веднага, ще облекчиш всички ни и ще спестиш неудобството за фирмата.

Сидни не взе плика и не свали пистолета. Голдман погледна към оръжието.

– Защо не махнеш това нещо, преди да си добавила още едно престъпление към досието си?

– Не съм направила нищо и ти много добре го знаеш! – изсумтя Сидни.

– Разбира се – направи кисела физиономия Голдман. – Убеден съм, че нямаш никаква представа за подлите кроежи на мъжа си.

– Джейсън също не е направил нищо!

– Добре, нямам намерение да споря с теб, докато ме държиш на прицел. Ще махнеш ли това нещо?

Най-накрая Сидни отпусна пистолета надолу. След това си спомни – кой беше запалил лампата? Голдман беше далече от всички ключове.

Преди да успее да направи каквото и да било, една силна ръка улови пистолета и го изтръгна от дланта ѝ. Нещо я блъсна много силно и я залепи за стената. Когато успя да отвори очи, видя едър мъж с шофьорска униформа, който я държеше и бе опрял собствения ѝ пистолет в главата ѝ. Някъде отзад се появи още един мъж.

– Здравей, Сид. Да си се чувала с покойния си съпруг още веднъж напоследък? – Пол Брофи се засмя.

Сидни се опита да се овладее. Голдман кимна на мъжа с униформата.

– Добре, Паркър, можеш да отидеш при колата. Ще дойдем след няколко минути.

Паркър кимна и прибра оръжието ѝ в джоба си. Сидни забеляза, че носи кобур с пистолет. За неин ужас той се наведе и взе чантата ѝ, която беше паднала на пода.

– Следили сте ме!

– Държа да знам кой влиза и излиза след работно време, Сидни. Има електронна система, която регистрира посещенията. Длъжен съм да кажа, че ми стана особено приятно, когато видях името ти да се появява в един и половина през нощта. – Хвърли поглед към книгите и добави: – Дошла си да направиш някаква юридическа справка или да откраднеш информация като мъжа си?

Щеше да го удари със страшна сила по лицето, но Пол Брофи бе по-бърз и ѝ попречи. Голдман остана невъзмутим.

– А сега можем да минем към деловата част.

Сидни се спусна рязко към вратата, но Брофи я спря и я блъсна навътре. Тя го изгледа убийствено.

– Да влезеш тайно в чужда хотелска стая е голям подвиг, Пол. – Обърна се към Голдман и каза: – Ако сега се разпищя, някой може да чуе.

– Сидни – отвърна той спокойно, – може би си забравила, но всички служители заминаха за Флорида за годишната конференция на фирмата. В продължение на няколко дни тук няма да има никой. За съжаление ме повикаха по спешна работа и се наложи да дойда. Утре ще се върна с първия полет. Положението с Пол е същото. Всички останали са там. Всъщност ти би трябвало да работиш с нас.

Сидни присви очи и ги изгледа.

– Какво искаш да кажеш?

– Най-добре да продължим разговора в кабинета ми. – Голдман посочи вратата и извади малокалибрен пистолет, за да придаде по-голяма

тежест на думите си.

Брофи затвори вратата на кабинета. Голдман му подаде пистолета, седна зад бюрото си и кимна на Сидни да седне срещу него.

– Несъмнено този месец беше изпълнен с вълнения за теб, Сидни – започна той и отново извади писмото. – Боя се обаче, че прекали, и това наложи участието ти в тази фирма да бъде прекратено. Бих се изненадал, ако „Трайтън Глоубъл“ не заведе гражданско дело срещу теб. А може би и наказателно?

Сидни се втренчи в него.

– Задържаш ме насилствено, с оръжие, и ми казваш, че срещу мен ще бъде заведено наказателно дело?

– С Пол, който също е съдружник във фирмата, забелязахме в библиотеката външен човек, който прави бог знае какво. Когато се опитахме да го задържим, какво стана? Насочи срещу нас пистолет. За щастие, успяхме да го вземем, преди някой да пострада, и сега ще задържим нарушителя, докато дойде полицията.

– Полицията?

– Да, точно така. Още не съм се обадил на полицията, нали? Колко съм разсеян! – Голдман взе телефонната слушалка и се отпусна назад, без да набере номера. – А, да, спомних си защо още не съм се обадил. Искаш ли да ти кажа защо? – Сидни не отговори. – Сидни, ти се занимаваш със сделки. Затова смятам да ти предложа сделка, какво ще кажеш? Тя ще ти даде възможност не само да останеш на свобода, но и да спечелиш известна сума, което не е за пренебрегване при положение, че си безработна.

– Тази фирма не е единствената в града, Фил.

Голдман направи физиономия, когато го нарече „Фил“.

– Така е, но в твоя случай нещата са малко по-различни. За теб няма други фирми не само в града, но и в цялата страна. Може би и в света.

Изражението на Сидни издаде смущението ѝ.

– Да бъдем разумни, *Сид*. – Очите на Голдман проблеснаха за миг, когато отвърна на фамилиарното ѝ обръщение. – Мъжът ти е заподозрян, че е предизвикал смъртта на близо двеста души. Ясно е също, че е откраднал пари и фирмена информация за стотици милиони от наш клиент. Очевидно е, че тези престъпления са обмисляни дълго.

– Все още не съм чула да споменаваш името ми в тази нелепа

история.

– Имала си достъп до най-важните документи на „Трайгън Глоубъл“. Може би дори и мъжът ти не ги е виждал.

– Това беше във връзка с работата ми. Не виждам нищо престъпно.

– Както ние, юристите, обичаме да се изразяваме и както е записано в етичния кодекс, трябва да се избягва всичко, което дори само „изглежда непочтено“. Ти отдавна престъпи тази граница.

– Как? Като загубих съпруга си? Като ме изхвърлят от работа без капка доказателства? А защо да не поговорим за евентуално дело? Сидни Арчър срещу „Тайлър, Стоун“ за неправомерно уволнение?

Голдман погледна Брофи и едва забележимо кимна. Сидни се обърна към него и брадичката ѝ затрепери, когато го видя да вади от джоба си портативния диктофон.

– Тези машинки са много удобни, Сид – каза Брофи. – Записът е толкова чист, все едно говориш в стаята.

Пусна записа. След като чу разговора си с Джейсън, Сидни се обърна рязко към Голдман и попита:

– Какво искаш, по дяволите?

– Ами... Ето какво. Най-напред трябва да установим пазарна цена. Колко струва този запис? От него се вижда, че си излъгала агенти на ФБР. Това вече е престъпление. След това имаме подпомагане и прикриване на престъпник. Още едно престъпление. Има и още. Ние с теб не се занимаваме с наказателни дела, но ми се струва, че си даваш сметка за какво става дума. Бащата изчезнал, майката в затвора... На колко години е дъщеря ти? Истинска трагедия! – Голдман поклати глава, имитирайки съчувствие.

Сидни скочи на крака.

– Върви по дяволите, Голдман! Вървете по дяволите и двамата! – Беше неспособна да се владее. Пресегна се през бюрото и с две ръце сграбчи Голдман за гърлото. Брофи се намеси и този път и го спаси от сериозно нараняване. Голдман се разкашля и се вторачи в нея кръвнишки.

– Ако ме докоснеш още веднъж – каза той, – ще изгниеш в затвора.

Сидни се освободи от ръката на Брофи, но остана на място, защото той беше насочил пистолета към нея. Голдман оправи вратовръзката и яката на ризата си и продължи самоуверено:

– Въпреки необмислената ти реакция готов съм да проявя голяма щедрост към теб. Ако погледнеш на ситуацията разумно, ще приемеш предложението, което смятам да ти направя. – Замълча и кимна

многозначително към стола пред бюрото. Сидни най-накрая седна.

– Така – продължи Голдман. – С две думи, ето как изглежда ситуацията към момента. Ти си в течение на последното предложение на „Трайтън“ за сделката със „Сайбърком“. Това е факт. Знаеш паролата за достъп до компютъра, в който са данните по сделката. – Сидни го гледаше от упор, докато мислите й изпреварваха думите му. – Искам да получа последните предложени условия, както и паролата за достъп до компютъра. Тя ми е нужна за всеки случай, ако решат да променят нещо в последния момент.

– От „Ар Ти Джи“ сигурно много искат да получат „Сайбърком“, след като ти плащат, за да нарушиш тайната между адвокат и клиент, да не говорим за кражбата на поверителна фирмена информация. – Сидни говореше бавно, спокойно, натъртено.

– В замяна – продължи Голдман невъзмутимо – сме готови да ти платим десет милиона долара, без данъци, разбира се.

– За да ме осигурите материално, след като останах без работа? И за да купите мълчанието ми?

– Нещо такова. Ще изчезнеш в някоя малка далечна страна и ще отгледаш дъщеря си в охолство. Сделката „Сайбърком“ ще приключи. „Трайтън, Глоубъл“ няма да банкрутира. „Тайлър, Стоун“ ще продължи да бъде уважавана фирма. Никой няма да бъде по-зле, отколкото сега. Каква е алтернативата? Уверявам те, че е доста по-неприятна. За теб. Времето е най-важният фактор в момента. За отговор имаш една минута.

Голдман се вторачи в часовника си.

Сидни отпусна рамене и се замисли. Ако приемеше, щеше да е богата. Ако не, най-вероятно щеше да отиде в затвора. А Ейми? Замисли се за Джейсън и кошмарните събития, които бе преживяла. Бяха предостатъчно за няколко живота. Изведнъж погледът й се спря върху тържествуващата физиономия на Голдман, почувства насмешката на Пол Брофи и взе решението си.

Щеше да приеме условията им, а след това щеше да изиграе играта със своите карти. Щеше да даде на Голдман информацията, която искаше, а после веднага щеше да потърси Лий Сойър и да му разкаже всичко, включително и за дискетата. Щеше да разчита на късмета си, а също така щеше да покаже на света какви са в действителност Голдман и „Ар Ти Джи“. Нямаше да е богата и нямаше да вижда дъщеря си, ако попаднеше в затвора, но пък и нямаше да я възпитава с мръсните пари на Голдман. И най-важното, щеше да е в състояние да живее сама със себе си.

– Време е – обяви Голдман.

Сидни мълчеше. Голдман поклати глава и бавно вдигна телефонната слушалка. Най-накрая Сидни кимна едва забележимо. Голдман стана и се усмихна.

– Чудесно. Е, слушам. Условията и паролата.

Сидни поклати глава.

– Позицията ми е малко несигурна. Първо парите, след това информацията. В противен случай можеш да се обадиш в полицията.

Голдман се поколеба за момент.

– Както казваш, позицията ти е несигурна. Тъкмо заради това обаче можем да проявим по-голяма гъвкавост. Ще я проявим ли? – Стана и посочи вратата. Сидни го гледаше объркано. – След като постигнахме съгласие, искам да финализирам сделката, преди да ти дам възможност да си отидеш. После може да се окаже трудно да те откроя.

Сидни стана и се обърна, а Брофи мушна пистолета в колана си. Приближи се до нея и прошепна в ухото ѝ:

– Когато заживееш новия си живот, може би ще имаш нужда от компания. Аз от своя страна ще имам много повече свободно време и пари. Помисли си.

Коляното ѝ се стовари в слабините му и го запрати на пода.

– Току-що си го помислих, Пол, и полагам усилия да не повърна. Стой настрана от мен, ако искаш да запазиш остатъците от мъжествеността си.

Сидни излезе бързо от библиотеката. Голдман я следваше по петите. Брофи най-накрая успя да се изправи и закуцука след тях с пребледняла физиономия.

Лимузината ги очакваше на най-долния етаж на подземния гараж, до самия асансьор. Двигателят работеше. Голдман отвори вратата и изчака Сидни да се качи. Брофи, все още неспособен да си поеме дъх, влезе последен и седна с лице към тях. Тъмната преграда между шофьора и задната седалка беше вдигната догоре.

– Уреждането на нещата няма да отнеме много време. Ще останеш в къщата си, докато работите се поуспокоят. След това ще заминеш някъде временно, докато уредим всичко, а после ще вземеш дъщеря си и ще заживееш щастливо.

– А „Трайтън“ и фирмата? Спомена нещо за съдебни дела – попита Сидни делово.

– Мисля, че проблемът може да се реши. Защо ѝ е на фирмата да се залавя с такова компрометиращо дело? А „Трайтън“ всъщност не може да докаже нищо, нали?

– Тогава защо трябва да приемам условията ти?

Брофи вдигна диктофона. Още не се бе свързал напълно.

– Заради това, кучко! Защото можеш да прекараш остатъка от живота си в затвора.

– Искам да получа и касетата – запази спокойствие Сидни.

– Засега е невъзможно. – Голдман сви рамене. – Може би по-късно, когато нещата се нормализират. – Голдман погледна към стъклената преграда. – Паркър?

Преградата се плъзна надолу.

– Паркър, можем да тръгваме.

От предната седалка се протегна ръка, стиснала пистолет. Главата на Брофи експлодира и той падна по очи на пода. Кръвта му изпръска всичко отзад, включително Голдман и Сидни. Челюстта на Голдман увисна и той изкрещя изненадано, защото пистолетът се насочи към него.

– За бога! Паркър! Не!

Куршумът се заби в челото му и дългата му кариера на адвокат приключи. Тялото му отскочи назад от удара на куршума. Кръвта потече по лицето му и изпръска задното стъкло на лимузината. След това трупът му се отпусна настрани, върху Сидни, която изпищя, защото пистолетът сега бе насочен към самата нея. Ноктите ѝ се забиха в меката кожена седалка. За миг зърна главата, обвита в черна маска, после погледът ѝ се насочи към блестящата цев, увиснала във въздуха само на метър от собствената ѝ глава. Докато очакваше смъртта, пистолетът се запечата като на снимка в паметта ѝ.

После цевта посочи дясната врата на колата и направи недвусмислен знак. Сидни беше като замръзнала и се наложи знакът да бъде повторен. Разтреперана и неспособна да осъзнае какво става освен факта, че явно нямаше да умре, Сидни успя да отблъсне отпуснатото тяло на Голдман от себе си и понечи да прескочи Брофи. Опря ръка на седалката, но дланта ѝ се хлъзна върху кръвта и тя падна върху трупа. Надигна се веднага и докато търсеше опора, напипа нещо твърдо под самото му. Пръстите ѝ стиснаха метала почти инстинктивно. Беше с гръб към въоръжения шофьор, така че успя да измъкне пистолета и да го мушне в джоба си, без той да забележи.

Когато стигна до вратата, нещо я удари по гърба. Уплашена, успя

да се обърне и видя чантата си, която бе отскочила от тялото ѝ и бе паднала върху Брофи. Зърна ръката на убиеца в момента, в който се приближаше зад преградата, стиснала дискетата на Джейсън. Сидни взе чантата си с треперещи ръце, отвори тежката врата и се измъкна навън. Изправи се с мъка и хукна с последни сили.

Убиецът се наведе през преградата, за да огледа мястото още веднъж. До него се бе свлякъл Паркър, прострелян в дясното слепоочие. Маскираният видя диктофона, паднал върху седалката, вдигна го и пусна записа. Кимна сам на себе си, когато чу гласовете, надигна леко тялото на Брофи и мушна диктофона под него. Дискетата прибра в чантичката на колана си. После прибра и трите гилзи. Нямаше да улеснява ченгетата. Слезе от лимузината и мушна пистолета в найлонов плик, за да го захвърли някъде, но така, че полицията да го намери.

Най-накрая Кенет Скейлс свали маската от лицето си. Мъртвешките му сини очи блестяха доволно под лампите в подземния гараж. Бе изпълнил успешно още една задача.

Сидни заблъска бутона на асансьора и престана едва когато вратата се отвори. Натисна копчето за осмия етаж и се свлече до стената на кабината. Само така нямаше да се разкрещи. Цялата беше в кръв – усещаше я по лицето, по ръцете си. Искаше да я махне от себе си. Нямаше представа защо я бяха пощадени, но и не искаше да даде шанс на убиеца, ако той променеше решението си.

Влезе в тоалетната, видя отражението си в огледалото и повърна в умивалника, после рухна на пода, раздирана от конвулсии. След малко се посъвзе и се зае да чисти кръвта, доколкото бе възможно. Наплиска лицето си с гореща вода, после отново и отново, докато почувства как паренето я успокоява. Прокара пръсти през косата си, за да махне всичко, което не би трябвало да е там.

После изтича до кабинета си и взе шлифера, който бе оставила там – трябваше да скрие кървавите петна, които не бе успяла да изчисти. Вдигна телефона и се приготви да позвъни в полицията. С другата си ръка взе пистолета. Не можеше да се отърве от чувството, че такова блестящо желязо всеки момент може отново да бъде насочено към главата ѝ. Че онзи с маската няма да я остави жива втори път. Набра първите две цифри. В този момент видението се върна пред очите ѝ и ръката ѝ замръзна. В лимузината, цевта на пистолета... После видя, отново, как сочи към вратата. И тогава си спомни.

Дръжката. Счупеното парченце от дръжката. Бе изпуснала същия пистолет у дома. Онзи държеше нейния пистолет. Току-що с нейния пистолет бяха убити двама души.

Спомни си и още нещо. Записа на разговора ѝ с Джейсън. Той също беше там, при трупове. Сега ѝ стана безпощадно ясно защо я бяха оставили жива – за да обвинят нея за убийствата. Пропълзя до ъгъла на кабинета като изплашено дете, тялото ѝ отново започна да трепери конвулсивно, не беше в състояние да спре сълзите си. Струваше ѝ се, че кошмарът никога няма да свърши.

47.

Сойър продължаваше да гледа снимката на Стивън Пейдж, сякаш беше някакво видение. Най-накрая я захвърли.

– Мислех, че е някое от децата на Либерман. Беше при другите снимки на бюрото му. Не ми мина през ум, че има две, а не три деца. – Джаксън се плесна по челото. – Не ми се стори важно. След това насочихме вниманието си към Арчър и... – Джаксън поклати тъжно глава.

Сойър седна на ръба на масата. Само тези, които го познаваха много добре, биха разбрали, че ветеранът от ФБР е по-стъписан от когато и да било.

– Съжалявам, Лий. – Джаксън направи кисела физиономия.

Сойър го потупа по рамото и започна да се разхожда напред-назад.

– Вината не е твоя, Рей. При тези обстоятелства и аз нямаше да обърна внимание. Сега обаче нещата се променят. Трябва да потвърдим, че това наистина е Стивън Пейдж, макар и да ми се струва излишно. – Изведнъж престана да се разхожда и попита: – Рей, нали при следствието за смъртта му така и не са разбрали откъде има толкова много пари?

Умът на Джаксън заработи трескаво.

– Може би Пейдж е шантажирал Либерман заради любовницата му. Движели са се в едни и същи кръгове. Това би обяснило парите.

Сойър поклати глава.

– За любовницата, изглежда, са знаели няколко души, не само Пейдж. Едва ли би могъл да го шантажира с това. И... Рей, човек не държи на бюрото си снимката на този, който го шантажира, нали? – Джаксън го погледна глуповато. – Мисля, че нещата са по-дълбоки. – Сойър се облегна на стената, скръсти ръце на гърдите си и наведе глава. – Между другото, какво откри за тази тайнствена любовница?

Джаксън запрелиства папката.

– Нищо и половина. Намерих много хора, които са чули слуховете. Непотвърдени слухове, както изтъкваха всички те. По никакъв начин не искаха да цитирам имената им. Налагаше се да ги успокоявам. Но всички бяха чували за тази любовница и можеха да я опишат доста точно, макар че описанията не съвпадаха едно с друго. Все едно...

– Все едно, не намери нито един човек, който е виждал дамата с очите си, нали?

– Да, така е. Откъде знаеш? – намръщи се Джаксън.

Сойър въздъхна.

– Рей, играл ли си като малък на една игра, която се казва „телефон“? Прошепваш нещо на някого, той го прошепва на друг, той на друг и така нататък, а последният от редицата казва каквото е чул на глас. То няма нищо общо с казаното в началото. А не знаеш ли колко често хората са готови да се закълнат, че поредният слух е истина, без лично да са се убедили в това?

– Да, така е, по дяволите. Баба ми чете „Стар“. Вярва на всичко, което пише там, и говори така, сякаш наистина е виждала как Лиз Тейлър се чука с Елвис Пресли на космическа совалка.

– Да. Хората приемат за чиста монета неща, които са прочели или чули, особено ако са им ги казали няколко души.

– Да не би да смяташ, че...

– Смятам, че няма никаква руса любовница, Рей. И още по-точно, била е създадена с определена цел.

– С каква цел?

– За да се прикрие фактът, че Артър Либерман и Стивън Пейдж са били любовници – въздъхна дълбоко Сойър.

Джаксън се стовари на стола и се втренчи в партньора си.

– Сериозно ли говориш?

– Снимката на Пейдж беше до снимките на децата му. А любовните писма, които намерихме в апартамента му? Защо са без подпис? Обзалагам се на седмичната си заплата, че почеркът е на Пейдж. И най-накрая, Пейдж се оказва милионер, при положение че е обикновен чиновник. Това може да стане само ако спиш с някого, който е направил много хора милионери.

– Добре, а защо е била нужна любовницата? Подобна пикантна история би могла да осуети избирането му за председател на борда.

– Кой знае, Рей? – поклати глава Сойър. – В наши дни... Ако това беше критерий, голяма част от политиците трябваше да си съберат багажа и да се върнат у дома. Факт е, че слуховете не са попречили на избирането му. Резултатът обаче нямаше да е същият, ако се бе разбрало, че Либерман е хомосексуалист и има любовник, който е на половината на възрастта му. Не забравяй, че финансовите кръгове в нашата страна са едни от най-консервативните в целия свят.

– Добре, съгласен съм с теб. Има двойни стандарти. Можеш да прелюбодействаш, стига да е с някой от противоположния пол.

– Да. Измисляш си фалшива хетеросексуална история, за да прикриеш истинската, която е хомосексуална. Правила са го в Холивуд, за

да спасят кариерата на доста звезди и съответно печалбите си. Студиите са уреждали дори фалшиви бракове. Легендата на Либерман не е свършена, но въпреки това е успял да постигне целта. Жена му може и да е знаела истината, може и да не я е знаела. Получавала е доста пари, така че не би проговорила. А и вече е на два метра под земята, така че...

– Боже! – Джаксън избърса челото си и погледна Сойър озадачено.
– Ако е било така, значи Стивън Пейдж наистина се е самоубил. Няма причина някой да желае смъртта му.

– Има много причини, Рей – поклати глава Сойър.

– Какви?

Сойър погледна ръцете си и отговори тихо:

– Искаш ли да се опитаме да познаем как Стивън Пейдж се е заразил от СПИН?

– Либерман!? – Джаксън се вторачи в него.

– Много бих искал да разбера дали Либерман е бил серопозитивен.

Джаксън разбра.

– Ако Пейдж е знаел, че е неизлечимо болен, би могъл да проговори.

– Точно така. Фактът, че любовникът ти те е заразил с неизлечима болест, няма да те преизпълни с лоялност към него. Кариерата на Артър Либерман е била в ръцете на Стивън Пейдж. Според мен това е достатъчен мотив за убийство.

– Излиза, че трябва да подходим към случая от съвсем друга посока.

– Съгласен съм. В момента тънем в купища догадки, но не разполагаме с нищо, което можем да представим на прокурора.

Джаксън стана от стола и започна да подрежда папките.

– Значи смяташ, че Либерман е отговорен за смъртта на Пейдж?

Сойър не отговори. Джаксън се обърна към него и видя, че се е замислил.

– Лий?

Сойър най-накрая го погледна.

– Не казах това, Рей.

– Но...

– Ще се видим утре сутринта. Опитай се да поспиш, ще ти се отрази добре. – Сойър тръгна към изхода. – Трябва да поговоря с някого.

– С кого? – попита Джаксън.

– С Чарлс Тийдман, директора на банката на Федералния резерв в Сан Франциско. Либерман не е успял да се срещне с него. Време е

някой да го направи.

Сойър излезе и остави Джаксън сред купчините папки.

48.

Сидни Арчър се надигна от пода. Чувството за обреченост и страх постепенно отстъпиха място на един по-силен импулс – да оцелее. Отключи едно от чекмеджетата на бюрото и извади паспорта си. Държеше го там, защото често се налагаше да пътува в чужбина по работа, почти без предупреждение. Сега причината беше съвсем лична – оцеляването ѝ. Влезе в съседния кабинет, на млад колега, бейзболен запаляно, което личеше по предметите в кабинета му. Взе една бейзболна шапка, вдигна косата си нагоре и нахлупи шапката почти до носа си.

Провери чантата си. С изненада откри, че портмонето ѝ все още е там, пълно със столаровите банкноти, останали от пътуването до Ню Орлиънс. Убиецът не ги бе докоснал. Излезе от сградата, спря такси и се отпусна на задната седалка. След малко внимателно извади пистолета на покойния Голдман от джоба си и го мушна в кобура, който ѝ бе дал Сойър. Закопча шлифера.

Спря таксито пред гара Юниън и слезе. С пистолета не би могла да мине през проверките на летището, но във влака нямаше защо да се безпокои. Планът ѝ беше прост – да отиде на безопасно място и да обмисли положението. Искаше да се обади на Лий Сойър, само че предпочиташе да го направи от друга държава. Проблемът бе, че се бе опитала да помогне на мъжа си. Че бе излъгала ФБР. Сега ѝ се струваше глупаво, но си даваше сметка, че тогава нямаше какво друго да направи. Нямаше как да не помогне на Джейсън. Нямаше как да не отиде там, където бе поискал той. Сега? Щяха да открият пистолета ѝ недалеч от двата трупа. Там беше и записът на разговора ѝ с Джейсън. Какво щеше да си помисли Сойър, когато научеше всичко това? Беше му обещала да не крие нищо от него. Беше сигурна, че ще ѝ сложат белезниците. Отчаянието започна да я обзема отново, но тя се стегна, вдигна яката на шлифера, за да се защити от ледения вятър, и влезе в сградата.

Купи си билет за следващия влак за Ню Йорк, след двайсет минути. Щеше да пристигне около пет и половина сутринта. Оттам щеше да вземе такси до летище Кенеди и да замине някъде в чужбина с еднопосочен билет, макар и още да не знаеше къде точно. Отиде до банковия автомат на долния етаж на гарата и изтегли малко пари. Щом я обявиха за издирване, нямаше да може да използва кредитната си карта. Спомни си, че няма други дрехи, а по това време всички магазини на гарата бяха

затворени. Трябваше да внимава да не прави впечатление.

Намери телефон и извади бележника си. Отвърте изпадна визитката на Лий Сойър. По дяволите! Трябваше да му се обади. Беше му задължена. Набра домашния му номер. След четири позвънявания се включи телефонният секретар. Поколеба се за миг и затвори. Набра друг номер. Стори й се, че мина цяла вечност, преди да й се обадят.

– Джеф?

– Кой е?

– Сидни Арчър.

Чу го как се намества в леглото, вероятно за да види колко е часът.

– Очаквах да ми се обадиш. Заспал съм.

– Джеф, нямам много време. Случи се нещо ужасно.

– Какво? Какво се случи?

– Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. – Тя се замисли за момент и продължи: – Джеф, ще ти дам номера, на който можеш да ми се обадиш веднага. Намери външен телефон и ми звъни.

– За бога, минава два сутринта!

– Джеф, моля те, направи го!

Джеф изсумтя нещо, но се съгласи.

– Изчакай пет минути. Кой е номерът?

След около шест минути телефонът иззвъня. Сидни грабна слушалката.

– Обаждаш се от улицата, нали? Честно?

– Да! И задникът ми замръзва. Говори, слушам те.

– Джеф, имам паролата. Беше в пощата на Джейсън. Бях права. Изпритил я е на грешен адрес.

– Чудесно. Сега ще можем да прочетем файловете.

– Няма да можем.

– Защо?

– Защото изгубих дискетата.

– Какво? Как така я изгуби?

– Няма значение. Вече не е у мен. Не мога да я взема.

Съсредоточи се. Искаше да каже на Джеф да замине някъде за известно време, защото го грози сериозна опасност. Думите му обаче я накараха да замръзне.

– Е, имаш късмет.

– Какво?

– Направих копия. Твърде много файлове съм губил поради чиста небрежност и винаги правя резервни копия. За всеки случай.

– Джеф, сериозно ли говориш?

– Докато беше в кухнята, а аз се опитвах да разшифровам файловете. Записах ги дори на две места за по-голяма сигурност. На твърдия диск и на дискета.

В първия момент Сидни не можа да реагира. След това накара Фишер да се изчерви:

– Обичам те, Джеф!

– Кога ще дойдеш, за да видим най-накрая какво има в тези файлове?

– Не мога, Джеф.

– Защо?

– Трябва да замина извън града. Ще ти дам един адрес. Моля те, изпрати дискетата там. С „Федерал Експрес“. Рано сутринта, Джеф. Възможно най-рано.

– Сидни, не разбирам.

– Джеф, помогна ми много и съм ти благодарна, държа да го знаеш. Не искам обаче да те забърквам повече. Прибери се у дома, вземи дискетата и отиди в някой хотел. Ще ти платя разноските.

– Сид...

– Изпрати ми я веднага щом отворят най-близкото бюро на „Федерал Експрес“. След това се обади във фирмата и кажи, че ще си удължиш отпуската с още няколко дни. Къде живеят родителите ти?

– В Бостън.

– Добре. Замини за Бостън и стой при тях. Ще ти платя всички разходи. Просто замини.

– Сид!

– Джеф, имам само около минута, така че, моля те, недей да спориш с мен. Само така ще си в безопасност.

– Шегуваш ли се?

– Имаш ли нещо за писане?

– Да.

– Ще ти продиктувам адреса за дискетата. – Даде му адреса и телефонния номер в къщата на родителите си, в Бел Харбър, Мейн. – Ужасно съжалявам, че те забърках в това, но само ти можеш да ми помогнеш. Благодаря ти. – Тя затвори.

Фишер постави слушалката на мястото ѝ, огледа се уморено, после изтича до колата и подкара към дома. Малко преди да паркира край бордюра, забеляза черен микробус на стотина метра по-назад. Присви очи и видя два силуета на предната седалка. Пулсът му се ускори. Направи

обратен завой по средата на улицата и се върна. Не погледна към шофьора на микробуса. След още малко вдигна очи към огледалото – следяха го.

Стигна до целта си, двуетажна тухлена сграда, над чийто вход беше написано „КИБЕР@БАР“, и спря отпред. Собственикът на заведението му беше приятел. Фишер му бе помогнал да инсталира компютрите.

Барът беше отворен денонощно и имаше защо – дори и по това време беше почти пълен, предимно с млади хора, които нямаше да стават рано, за да ходят на работа. Вместо гърмяща музика и пелена от цигарен дим обаче – пушенето беше забранено заради чувствителната апаратура – в заведението се чуваха звуци от компютърни игри и приглушени разговори за нова техника и програми. Момчетата и момичетата флиртуваха и тук, само че темите за разговор бяха малко по-различни.

Фишер откри собственика, млад човек, който нямаше и трийсет години, обясни му какво иска от него, без да навлиза в подробности, и дискретно му подаде листчето, на което беше записал адреса в Бел Харбър. Собственикът изчезна в офиса си, а Фишер седна пред един компютър. Когато погледна навън през витрината, видя черният микробус да спира на отсрещния тротоар.

Една сервитьорка му донесе бира и соленки. В салфетката, която остави на масата до него, беше увита дискета. Фишер я извади и я мушна в устройството. След минута се свърза с компютъра си у дома. След още трийсет секунди файловете на Сидни бяха записани на дискетата. Погледна към улицата. Микробусът все още беше там.

Сервитьорката приближи и го попита дали има нужда от още нещо. Подаде му фирмен плик на „Федерал Експрес“ с етикет, на който беше напечатан адресът. Фишер погледна към улицата и забеляза, че малко по-нататък беше спряла полицейска кола. Двамата полицаи се бяха облегли на нея и разговаряха.

Сервитьорката понечи да вземе дискетата, за да я сложи в плика, но Фишер я спря – не искаше да излага на опасност и приятелите си. Кимна ѝ да се приближи и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя се отдалечи и след малко се върна с друг плик. Облепен с предостатъчно пощенски марки. Фишер се усмихна. Щеше да изпрати дискетата с обикновена поща, не толкова бързо, колкото с „Федерал Експрес“, но при дадените обстоятелства така беше по-добре. Сложи дискетата в плика, запечата го и го мушна в джоба на палтото си. Плати сметката, като остави голям бакшиш за сервитьорката, после поля лицето и гърдите си с бира и допи остатъка на един дъх.

Веднага щом излезе, фаровете светнаха, двигателят заработи и микробусът потегли към него. Фишер започна да залита и да пее с цяло гърло. Двете ченгета веднага наостриха уши. Фишер им помахна весело, качи се в колата си и запали мотора. Подкара към полицаите в насрещното платно.

Профуча край тях с бясна скорост и те моментално скочиха в колата. Микробусът изостана на безопасно разстояние, после, когато полицаите най-накрая успяха да спрат Фишер, сви в една от преките и изчезна. Вонята на бира и безразсъдното шофиране осигуриха на Фишер безезници на китките и бърз превоз до полицейския участък.

– Надявам се да имаш добър адвокат, приятел – подхвърли единият полицаи от предната седалка.

– О, познавам няколко – отговори Джеф доволно.

В полицейския участък взеха отпечатъци от пръстите му и описаха вещите му. Позволиха му да се обади по телефона. Преди това обаче Фишер помоли дежурния сержант да му направи услуга. Сержантът се съгласи, отиде до пощенската кутия на участъка и пусна плика с дискетата. С обикновена поща. Докато го водеха към килията, Джеф си заподсвирква весело. Беше ги изиграл.

Сойър се изненада приятно, когато разбра, че няма да се наложи да пътува чак до Калифорния, за да се срещне с Чарлс Тийдман. Оказа се, че е дошъл във Вашингтон заради някаква конференция. Въпреки че беше три сутринта, Тийдман, който се движеше по времето на Западното крайбрежие, се съгласи да се срещнат. Дори с готовност, както се стори на Сойър.

Посети го в хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун и двамата седнаха в малка стаичка за срещи до ресторанта, който отдавна беше затворен. Тийдман беше дребен, гладко избръснат човек с воднисти сиви очи зад очила с крехки телени рамки. Беше прехвърлил шейсетте и имаше навика нервно да свива и отпуска дланите си. Дори и по това време на денонощието беше облечен в строг сив костюм с жилетка и папийонка. На корема му блестеше елегантен ланец. С консервативната си външност приличаше повече на човек от Източното крайбрежие и Сойър скоро разбра, че преди да замине за Калифорния, Тийдман е живял дълги години в Ню Йорк. В началото на разговора рядко вдигаше очи към събеседника си и предпочиташе да седи, забил поглед в пода.

– Познавали сте Артър Либерман добре – каза Сойър. Беше време

да говори по същество.

– Учихме заедно в Харвард. След това започнахме заедно в една и съща финансова къща. Аз му станах кум, а той – на мен. Беше един от най-старите и най-добрите ми приятели.

Сойър реши да се възползва.

– Бракът му приключи с развод, нали?

Тийдман кимна.

– Да.

Сойър погледна бележника си.

– Това е станало по времето, когато са разглеждали кандидатурата му за поста във Федералния резерв, нали?

Тийдман кимна.

– Неподходящ момент.

– Може да се каже. – Тийдман взе гарафата от масата и си наля чаша вода. Отпи, устните му бяха сухи и напукани.

– Доколкото разбрах, бракоразводният процес е започнал зле, но скоро нещата са се уредили и всичко това не се е отразило на избирането му за поста. Имал е късмет, бих казал.

Очите на Тийдман заблестяха.

– Наричате това „късмет“?

– Имах предвид, че е получил поста. Като близък негов приятел, предполагам, че знаете повече за всичко това от когото и да било друг. – Сойър го изгледа изпитателно, прямо.

Тийдман мълча цяла минута, после въздъхна, остави чашата си и погледна Сойър в очите.

– Вярно е, че Артър стана председател на борда на Федералния резерв, но също така е вярно, че разводът му струваше всичко, за което беше работил през годините, мистър Сойър. Не е честно, при блестяща кариера като неговата.

– Като председател обаче е получавал добри пари, нали? Поинтересувах се за заплатата му. Сто трийсет и три хиляди и шестстотин долара годишно. Бил е доста по-добре от повечето американци.

Тийдман се засмя.

– Така е, само че преди да заеме този пост, Артър печелеше стотици милиони. Вследствие на това беше развил скъпопоструващи предпочитания и беше натрупал дългове.

– Големи ли?

Тийдман отново заби поглед в пода.

– Да кажем, че бяха повече, отколкото би могъл да покрие със

заплатата си във Федералния резерв, въпреки че е сравнително голяма.

Сойър кимна и зададе следващия си въпрос:

– Какво можете да ми кажете за Уолтър Бърнс?

Тийдман рязко вдигна глава.

– Какво искате да знаете?

– Най-общо неща. За и около него – отвърна Сойър невинно.

Тийдман почеса брадичката си и погледна красноречиво бележника на Сойър. Той го затвори и каза:

– Извън протокола.

– Не се съмнявам, че Бърнс ще наследи Либерман на поста. Подходящ е. Беше поддръжник на Артър. Винаги гласуваше като него.

– Това лошо ли беше?

– Обикновено не.

– Тоест?

Банкерът се втренчи в Сойър и изражението му изведнъж стана ледено.

– Човек не бива да се подчинява сляпо на чужда воля, когато собственият му разум диктува друго.

– Значи вие лично не винаги сте били съгласен с Либерман?

Тийдман се замисли. Личеше, че вече съжалява, задето е допуснал този разговор да се състои.

– Членовете на борда на Федералния резерв са назначени, за да мислят със собствените си глави и да прилагат собствените си преценки, а не сляпо да се подчиняват на аргументи, които нямат основа в реалността и могат да доведат до катастрофални последици.

– Това е доста тежка присъда.

– И работата в борда не е лека.

Сойър погледна бележките си от разговора с Уолтър Бърнс.

– Бърнс ми каза, че Либерман е уловил бика за рогата още в самото начало, за да привлече вниманието на пазара и за да го разтърси. Да разбирам ли, че според вас това не е било чак толкова добра идея?

– По-точно казано, идеята е нелепа.

– Добре, след като е така, защо мнозинството го е подкрепяло? – попита Сойър скептично.

– Противниците на икономическото прогнозиране използват една фраза... Дай на някой икономист резултата, който ти трябва, и той ще намери цифри, които да го оправдаят. Целият град е пълен с манипулатори на числа, които интерпретират едни и същи данни както им е изгодно, независимо дали става дума за федералния бюджет или за

натрупаните резерви в социалното осигуряване.

– Значи данните могат да бъдат манипулирани?

– Разбира се, че могат. Зависи кой плаща за тълкуването и чии политически задачи се изпълняват. – Лицето на Тийдман стана строго. – Несъмнено сте чували за принципа, че всяко действие поражда равно по сила противодействие. – Сойър кимна. – Убеден съм, че е бил формулиран в политиката дълго преди да бъде формулиран в науката.

– Моите уважения, но не е ли възможно да са смятали възгледите ви за погрешни?

– Аз не съм безпогрешен, агент Сойър. Все пак, занимавам се с финансовите пазари от четирийсет години. Виждал съм растящи пазари и свиващи се пазари. Виждал съм процъфтяващи икономики и икономики на ръба на финансовия колапс. Виждал съм шефове на Федералния резерв, които в кризисни моменти предприемат бързи и ефективни мерки, и други, които с действията си обръщат всичко нагоре с краката. Едно ненавременен променяне на лихвените нива на междубанковия пазар с някакъв си половин процент може да струва хиляди работни места и да срути цели сектори на икономиката. Това е огромна власт, която не може да се упражнява лекомислено. Играта на Артър с лихвените проценти излагаше бъдещето на всички американци на сериозна опасност. И се оказах прав.

– Мислех, че сте били близки – отбеляза Сойър. – Не се ли е съветвал с вас?

Тийдман започна да си играе нервно с едно от копчетата на самото си.

– Артър се съветваше с мен, при това често. Престана преди около три години.

– През тези три години ли си играеше с лихвите?

Тийдман кимна.

– Най-накрая стигнах до извода, както мнозина други членове на борда, че Артър иска да съживи ленивия финансов пазар с директен удар по физиономията. Това обаче не е задача на Федералния резерв, твърде опасно е. Преживял съм последните години на Голямата депресия и нямам желание да ги преживея отново.

– Никога не съм си представял колко голяма власт има бордът.

– Давате ли си сметка, че когато решим да вдигнем лихвения процент, знаем доста точно колко фирми ще фалират, колко хора ще загубят работата и домовете си? Разполагаме с всички тези данни, подвързани и щателно проучени. За нас всичко това са само цифри. Официално

никога не гледаме отвъд тях. Ако го правехме, никой от нас нямаше да има сили да върши тази работа. Поне за себе си съм сигурен. Ако следяхме статистиките за самоубийствата, убийствата и другите престъпления, щяхме да боравим по-внимателно с мощните инструменти, които са в ръцете ни.

– Самоубийствата и убийствата? – Сойър го погледна навъсено.

– Ще се съгласите, че в основата на всяко зло стоят парите. Или, по-точно казано, тяхната липса.

– Наистина, досега не бях мислил по този начин. Значи имате власт като...

– Богове? – Очите на Тийдман заблестяха. – Ние сме една от най-ревностно пазените тайни на тази страна. Струва ми се, че ако обикновените хора осъзнаваха докрай какво можем да направим и сме правили неведнъж в миналото, щяха да шурмуват сградата, да ни оковат и хвърлят в тъмница, ако не и нещо по-лошо. И може би ще са прави.

Сойър погледна бележките си и попита:

– Знаете ли датите, на които са променяни лихвените проценти?

– Не наизуст – сепна се Тийдман. – Може би това е странно признаение за един banker, но паметта ми вече не е така добра. Мога да ви ги дам по-късно.

– Ще съм ви благодарен. Възможно ли е да е имало някаква друга причина Либерман да експериментира с лихвите?

На лицето на Тийдман се изписа тревога, примесена със страх.

– Какво искате да кажете?

Сойър се дръпна назад.

– От думите ви излиза, че преди три години внезапно е престанал да се държи както обикновено. Не ви ли се струва странно?

– Не ми е хрумвало подобно нещо. Все пак, боя се, че не ви разбирам.

– Ще се изразя максимално ясно. Може би Либерман е променял лихвите против волята си?

Тийдман повдигна вежди.

– Кой би могъл да принуди Артър да го прави?

– Имам предвид шантаж – отвърна Сойър кратко. – Някакви предположения?

– Чух слухове за някаква жена преди години...

– Не вярвам в тези слухове – прекъсна го Сойър. – Вие също не вярвате, Либерман е платил на жена си при развода, за да избегне скандала, но нищо повече. Не е било заради жена. – Наведе се напред и доближи

лицето си на сантиметри от неговото. – Какво можете да ми кажете за Стивън Пейдж?

Тийдман се сепна, но само за част от секундата.

– За кого?

– Това може да освежи паметта ви. – Сойър извади от джоба си снимката, която Джаксън бе намерил в апартамента на Либерман, и му я подаде.

Тийдман я пое с трепереща ръка. Наведе глава, високото му чело се сбръчка. Сойър разбра, че го познава.

– Колко време продължаваше това? – попита го тихо.

Тийдман раздвижи устни, но не каза нищо. Подаде снимката на Сойър, отпи глътка вода и наведе глава. Така му беше по-лесно да говори.

– Аз ги запознах – отговори Тийдман. – Стивън работеше в инвестиционен фонд „Фиделити“, а Артър все още беше директор на нюйоркската банка на Федералния резерв. Аз самият се запознах със Стивън на един финансов симпозиум. Много колеги, чието мнение уважавам, не пестяха хвалбите си за него. Беше удивително интелигентен млад човек с някои интригуващи идеи за финансовите пазари и ролята на резерва в развитието на световната икономика. Беше дружелюбен, приятен, симпатичен. Беше завършил с отличие. Знаех, че Артър с удоволствие ще го включи в кръга на приятелите си интелектуалци. Сприятелиха се бързо. – Тийдман млъкна.

– И приятелството им в крайна сметка се превърна в нещо друго?

Тийдман кимна.

– По това време знаехте ли, че Либерман е хомосексуален или поне бисексуален?

– Знаех, че има проблеми с брака. Нямах представа, че тези проблеми произлизат от сексуалното... объркване на Артър.

– Изглежда, е успял да се справи с объркването. Развел се е.

– Не мисля, че идеята е била на Артър. Струва ми се, че щеше да е доволен, ако можеше да поддържа поне фасадата на щастлив хетеросексуален брак. Знам, че в наше време много хора не желаят да се крият, но Артър държеше на семейния си живот, а и финансовите среди са много консервативни.

– Значи жена му е поискала да се разведат? Тя знаеше ли за Пейдж?

– За отношенията помежду им? Не, не вярвам. Но, изглежда, знаеше, че Артър ѝ изневерява, и то не с жена. Вероятно заради това разводът беше толкова жесток за него. Артър трябваше да действа бързо, за да не даде възможност на жена си да каже на адвокатите си за своите

подозрения. Тя му взе всичко. До последния долар. Артър сподели с мен като с най-близък приятел. Аз ви го казвам като нещо, което трябва да си остане между нас.

– Оценявам това, мистър Тийдман. Искам обаче да разберете, че ако Либерман е бил причината да взривят онзи самолет, ще трябва да използвам всички възможни средства, за да разнищя престъплението. Мога само да ви обещаю, че няма да разкрия онова, което ми съобщихте, ако не засяга пряко разследването ми. Ако се окаже, че личният живот на Артър Либерман няма нищо общо, никой няма да научи за него. Съгласен ли сте?

– Да – кимна Тийдман. – Благодаря ви.

Сойър видя умората на събеседника си и реши да приключи побързо.

– Запознат ли сте с обстоятелствата около смъртта на Стивън Пейдж?

– Знам само каквото прочетох във вестниците.

– А знаете ли, че е бил заразен със СПИН?

Тийдман поклати глава.

– Само още два въпроса. Знаехте ли, че Либерман е бил безнадеждно болен от рак на панкреаса?

Тийдман кимна.

– Как се чувстваше? Отчаян? Съсипан?

Тийдман не отговори веднага. Седеше мълчаливо с ръце в скута.

– Всъщност Артър изглеждаше щастлив – каза той след малко.

– Имал е неизлечима болест и е бил щастлив?

– Знам, че звучи странно, но не бих могъл да го изразя по друг начин. Щастлив и облекчен.

Озадачен, Сойър благодари на Чарлс и си тръгна. Разговорът бе предизвикал десетки нови въпроси, без да даде нито един отговор.

49.

Влакът за Ню Йорк летеше в мрака. Сидни беше сама във вагон-ресторанта, гледаше разсеяно неясните силуети през прозореца, отпиваше кафе и ядеше претоплен на микровълнова фурна сандвич. Потракването на колелата и поклащането на вагона я успокояваха. Беше проявила нужното внимание и след качването си бе минала през няколко вагона, преди да седне.

Мислеше за дъщеря си. Струваше й се, че не я е виждала цяла вечност. Нямахте представа кога ще я види пак. Знаеше, че не бива го да прави, за да не й навреди – опасността беше голяма. Смяташе да се обади веднага щом пристигне в Ню Йорк. Чудеше се как да обясни на родителите си новия кошмар, който ги очакваше – заглавията в пресата, които щяха да обявят дъщеря им за криещ се от полицията убиец. Нямахте никакъв начин да ги предпази от прекаленото внимание на репортерите, които щяха да ги обсадят. Беше сигурна, че ще ги открият и в Бел Харбър, но поне щяха да имат малко време, за да се окопитят след удара.

Сидни знаеше, че има само още една възможност да открие какво беше превърнало живота й в ад. Тя беше в малката дискета, която трябваше да замине на север с „Федерал Експрес“. Имаше само нея. За Джейсън явно беше много важна. Ами ако той се заблуждаваше? Потрепери и си наложи да не мисли за това. Трябваше да вярва на мъжа си. Загледа се през прозореца, уви се в палтото си и се отпусна.

Когато влакът влезе в гарата, Сидни вече чакаше край вратата на вагона. Часовникът й показваше пет и половина сутринта. Не чувстваше умора, макар и да не помнеше кога бе спала нормално за последен път. Наоколо имаше доста хора за такъв ранен час. Тръгна към стойката за такситата, но промени решението си и реши първо да се обади по телефона. Преди да тръгне към летище Кенеди, щеше да се отърве от пистолета, независимо че той й даваше увереност, от която толкова се нуждаеше в момента. Все още не беше решила накъде ще пътува, но щеше да мисли за това по пътя към летището, който не беше кратък.

Докато търсеше телефон, грабна вестник „Вашингтон Поуст“ от една сергия и бързо прегледа заглавията. Все още нямаше нищо за убийствата, но не бе изключено трупове вече да са открити.

Набра номера на родителите си в Бел Харбър. Автоматичен глас я уведоми, че абонатът е изключен. Спомни си защо и изпъшка. През

зимата баща ѝ винаги изключваше телефона. Може би беше забравил да се обади да го включат. Щеше да го направи, когато пристигнат. Значи все още не бяха там.

Сидни бързо пресметна времето за пътуване. Когато беше малка, баща ѝ вземаше цялото разстояние за около тринайсет часа и спираше само за бензин и да хапнат. Сега вече беше стар и предпочиташе да прекъсне пътуването през нощта, така че, ако бяха тръгнали вчера сутринта, както му бе казала, трябваше да пристигнат в Бел Харбър днес някъде следобед. Изведнъж ѝ мина през ум, че не е сигурна дали са заминали. Реши да провери незабавно. Телефонът извън три пъти и се включи телефонният секретар. Сидни заговори, за да могат родителите да чуят гласа ѝ – често не вдигаха, преди да разберат кой се обажда. Никой не вдигна слушалката. Щеше да опита пак от летището. Трябваше да се обади на още едно място. Сега, когато знаеше със сигурност, че Пол Брофи е работел за „Ар Ти Джи“, нещо я безпокоеше. Можеше да попита само един човек, и то преди новината за убийствата да стигне до пресата.

– Кей? Аз съм, Сидни Арчър. – Гласът в слушалката беше сънлив, но след миг Кей Винсент я позна и се събуди напълно. – Съжалявам, че ти звъня толкова рано, но наистина имам нужда от помощта ти. – Кей не отговори. – Кей, знам какво писаха вестниците за Джейсън, но...

– Не вярвам на нито една дума от тези глупости – прекъсна я Кей. – Джейсън не би се забъркал в такива гадости.

– Благодаря ти, Кей – въздъхна с облекчение Сидни. – Вече си мислех, че никой освен мен не вярва в невинността му.

– Не е така, Сидни. С какво мога да ти помогна?

Преди да отговори, Сидни се опита да се успокои, за да не издаде възмущението си. Хвърли поглед към полицаия, който крачеше из чакалнята. Обърна се с гръб към него.

– Кей, Джейсън никога не ми е говорил за работата си.

Кей изсумтя.

– Не бих се учудила. Непрекъснато ни набиват в главите, че всичко е строго секретно.

– Така е, тази секретност обаче в момента ми пречи. Трябва да знам върху какво е работил Джейсън през последните няколко месеца. Участвал ли е в някакви големи проекти?

Кей премести слушалката в другата си ръка. Мъжът ѝ хъркаше от другата страна на леглото.

– Напоследък, сигурно знаеш, систематизираще финансовите данни

на корпорацията за сделката със „Сайбърком“. Това му отнемаше доста време.

– Да, знам нещо за това.

Кей се засмя.

– Връщаше се от онзи склад, като че ли се беше борил с алигатор в калта, изпоплескан до ушите. Но не се отказваше и като че ли работата му доставяше удоволствие. Другото, с което се занимаваше, беше унифицирането на системата за архивирание върху магнитни ленти.

– Имаш предвид автоматичната компютърна система за архивирание ли?

– Да.

– А защо е трябвало да се унифицира?

– Защото фирмата на Куентин Роу имаше първокласна система още преди да се слее с „Трайтн“, а „Трайтн“ нямаше. Между нас казано, не мисля, че Нейтн Гембъл знае какво е това. Както и да е, Джейсън трябваше да уеднакви двете системи.

– Какво точно трябваше да направи?

– Трябваше да конвертира всички архивирани файлове на „Трайтн“ във формат, който да е съвместим с новата система. Кореспонденция, доклади, графики... всички документи. Справи се. Сега има една система, а не две.

– Къде се пазеха старите файлове? В сградата ли?

– Не. Има един склад в Престън. Кутии, струпани една върху друга, по десет. Там се пазеха и финансовите документи. Джейсън прекарваше в този склад много време.

– Кой е одобрил тези проекти?

– Куентин Роу.

– А Нейтн Гембъл?

– В началото, струва ми се, той дори не знаеше за тях. Сега вече знае.

– Откъде си сигурна?

– Джейсън получи писмо по електронната поща от Гембъл, в което му благодареше за добре свършената работа.

– Така ли? Струва ми се странно за Нейтн Гембъл.

– Да, и аз се изненадах. Но е факт.

– А помниш ли с каква дата беше това писмо?

– Да, помня. Не бих могла да забравя такова нещо.

– Защо?

Кей Винсент въздъхна дълбоко.

- Беше в деня на самолетната катастрофа.
- Сигурна ли си? – Сидни се сепна.
- Разбира се, Сид.
- Но този ден Нейтън Гембъл беше в Ню Йорк. Аз също бях там.
- О, няма значение. Секретарката му се грижи за кореспонденцията, независимо дали той е там, или не.
- Сидни реши, че има нещо странно в цялата работа.
- Кей, има ли нещо ново около сделката със „Сайбърком“? Проблемът с финансовите данни още ли задържа нещата?
- Какъв проблем с финансовите данни?
- Нейтън Гембъл не искаше да ги предостави на „Сайбърком“.
- Не знам да е имало такова нещо. Знаем, че финансовите данни вече са предоставени на „Сайбърком“.
- Какво?! – Сидни едва не изкрещя. – Преди това прегледаха ли ги адвокатите от „Тайлър, Стоун“?
- Нямам представа.
- Кога са ги дали?
- В същия ден, когато Джейсън получи писмото.
- Сидни почувства, че ѝ се вие свят.
- Денят, когато се разби самолетът? Сигурна ли си?
- Имам приятел в куриерската ни служба. Той е пренасял документите до ксерокса, за да ги копират, а после ги е отнесъл в „Сайбърком“. Защо? Това важно ли е?
- Все още не съм сигурна – отговори Сидни след малко.
- Искаш ли да знаеш нещо друго?
- Не, Кей, това е достатъчно материал за размисъл.
- Сидни ѝ благодари, затвори и се отправи към такситата.

Кенет Скейлс погледна бележката и присви очи. Информацията, записана на диска, беше шифрована. Трябваше да се намери паролата. Погледна жената, която – вече бяха сигурни – беше получила безценното съобщение. Джейсън не би изпратил дискетата на жена си, без да изпрати паролата. Вероятно тъкмо това бе направил в халето. Бе изпратил паролата. Сидни чакаше на опашката за таксита пред гарата. Лично той би ѝ видял сметката още в колата. Не обичаше да оставя живи свидетели и никога не го правеше. Но заповедите си бяха заповеди. Бяха я държали под око, докато разбраха къде е паролата. Сега имаше инструкции да действа.

Когато таксито спря пред Сидни, тя видя отражението в стъклото. Мъжът я погледна само за миг, но при изопнатите ѝ нерви това беше достатъчно. Обърна се рязко и видя очите му. Сатанински. Като онези от лимузината. Скочи в колата и тя потегли. Скейлс избута няколкото души на опашката преди него, събори служителя, който следеше за реда, и се хвърли в следващата кола.

Сидни се обърна назад. Беше тъмно и валеше, така че не се виждаше ясно, но толкова рано сутринта движението не беше натоварено и бързо приближаващите фарове можеха да означават само едно.

– Сигурно ще ви прозвучи странно – каза тя на шофьора, – но не следят.

Даде му друг адрес. Шофьорът сви веднага вляво, мина по пряката и се върна на Пето Авеню. Спря пред един небостъргач. Сидни изскочи от колата и в движение извади от чантата си електронната карта. Мушна я в процепа, отвори вратата и я затръшна зад гърба си.

Портиерът, седнал зад гранитната преграда, вдигна сънливо глава. Сидни му показа служебната си карта от „Тайлър, Стоун“. Той кимна и отново се отпусна на стола си. Тя натисна копчето на асансьора – толкова рано работеше само един. Второто такси спря пред сградата, мъжът слезе, изтича до стъклената врата и почука. Сънливият портиер се надигна от стола си и тръгна нататък.

– Мисля, че този човек ме следи – извика му Сидни. – Моля ви, внимавайте.

Портиерът я изгледа и продължи към вратата с ръка върху кобура. Преди да се качи в асансьора, Сидни видя как той се оглежда нагоре-надолу по улицата. Въздъхна облекчено и натисна бутона за двацет и третия етаж. След малко стигна до офисите на „Тайлър, Стоун“, запали лампата и влезе в първия кабинет. Извади бележника си, видя номера на Рут Чайлдс, седемдесетгодишната съседка и приятелка на родителите ѝ, и го набра. Рут се обади след първото позвъняване. Гласът ѝ звучеше бодро, така че явно не я бе събудила. След като изрази съболезнованията си за загубата ѝ, Рут ѝ каза, че родителите ѝ и малката Ейми са заминали предишната сутрин около десет часа. Знаела, че отиват в Бел Харбър, но само толкова.

– Видях баща ти да взема ловната си пушка, Сидни – каза Рут шеговито.

– Питам се защо ли – отвърна Сидни и щеше да затвори, но следващите думи на Рут я накараха да изтръпне.

– Малко се разтревожих вечерта, преди да заминат, защото наоколо

обикаляше една кола. Цяла нощ. Не спя много добре, а при нас е тихо, знаеш. Вчера сутринта още беше тук.

– Видя ли някого в колата? – попита Сидни с тревога.

– Не, вече не виждам като едно време.

– Колата там ли е още?

– О, не. Махна се, когато тръгнаха вашите. И слава богу. Аз все пак държа зад вратата бейзболна бухалка. Ако някой се опита да влезе у дома, ще съжалява горчиво.

Сидни я посъветва да внимава и ако види колата пак, да се обади веднага в полицията, после затвори. Беше сигурна, че няма да я види. Колата отдавна не беше във Вирджиния, а някъде по пътя към Бел Харбър, Мейн. Тя също щеше да замине за там.

Затвори и се обърна, за да излезе, но в този момент чу звънеца на асансьора. Без да разсъждава кой може да идва на работа толкова рано, Сидни извади пистолета, излезе от кабинета и бързо се отдалечи от асансьора. Предимството ѝ беше, че познаваше разположението на стаята.

Забързаните стъпки зад гърба ѝ потвърдиха подозренията ѝ. Хукна с всички сили. Мъжът тръгна по коридора, в който беше тя. Приближаваше. Тя чуваше дишането му. Бягаше по-бързо от времето, когато играеше баскетбол в колежа, но явно не достатъчно. Трябваше да измисли нещо друго. Сви зад първия ъгъл, коленичи и насочи оръжието за стрелба. Мъжът се появи и замръзна на около два метра от нея. Сидни видя кървавия нож в ръката му. Тялото му беше напрегнато, сякаш се готвеше за скок. За да го спре, Сидни изпрати куршум на сантиметри от слепоочието му.

– Следващият ще ти пръсне мозъка. – Изправи се, без да го изпуска от очи, и му направи знак да пусне ножа. Той се подчини. – Натам – каза тя и посочи с пистолета зад гърба му. Той заотстъпва.

Стигнаха до метална врата.

– Отвори я – нареди Сидни.

Онзи я пронизваше с поглед. Тя се чувстваше като малко дете, което размахва тънка пръчка пред бясно куче. Отвори вратата и погледна в стаята. Лампата се запали автоматично. Вътре имаше копирни машини, купчини хартия и други канцеларски материали. Сидни го накара да отиде в дъното на стаята, където имаше друга врата – склад за консумативи.

– Ако отвориш вратата, ще умреш – каза тя и вдигна слушалката на телефона. Веднага щом мъжът затвори вратата, Сидни излезе тихо в

коридора и хукна към асансьора. Натисна бутона и вратата се отвори веднага – никой не го бе извикал. Влезе и натисна бутона за първия етаж. Щом стигна долу, натисна всички бутони до двамайсет и третия етаж и се усмихна. Усмивката ѝ обаче се превърна в ужасена гримаса, в момента който видя трупа на портиера. Стисна зъби, за да не изпищи, и изхвъркна на улицата.

Телефонът извънтя точно в седем и петнайсет сутринта, малко след като Лий Сойър бе затворил очи. Взе слушалката.

– Лий?

Мозъкът му веднага превключи на бързи обороти. Седна на леглото.

– Сидни?

– Нямам много време.

– Къде си?

– Слушай ме!

Обаждаше се от автомат на гара Пен. Сойър премести слушалката в другата си ръка и махна завивките.

– Добре, слушам те.

– Един човек току-що се опита да ме убие.

– Кой? Къде? – Сойър грабна панталоните си от долния край на леглото и започна да ги обува.

– Не знам кой е.

– Ти добре ли си?

Сидни огледа тълпата наоколо. Проблемът бе, че сега всички можеха да са врагове.

– Да, добре съм.

Сойър въздъхна.

– Чудесно, кажи ми какво стана.

– След катастрофата Джейсън е изпратил съобщение по електронната поща до дома. В него има парола.

– Какво? – Сойър се ядоса и лицето му почервения. – За бога, каква електронна поща!?

Продължи да се облича.

– Нямам време да ти обяснявам как стана всичко, важното е, че съобщението е при мен.

Сойър положи големи усилия да се овладее.

– Добре, тогава ми кажи какво пише.

Сидни извади листа, на който бе разпечатала съобщението, от джоба си и попита:

– Имаш ли с какво да пишеш?

– Чакай.

Сойър отиде до кухнята, за да вземе лист и химикалка.

– Слушам. Чети дума по дума.

Сидни му прочете всичко, като отбеляза, че няма интервали между думите. Сойър прочете каквото беше записал, за да провери дали е точно.

– Имаш ли представа какво означава това, Сидни?

– Нямах много време за размисления. Джейсън ми подсказва, че всичко е объркано, и му вярвам. Всичко е наопаки.

– А тази дискета? Знаеш ли какво има на нея? Получи ли я по пощата?

Сидни се поколеба и отговори:

– Още не.

– Паролата за нея ли е? Шифрована ли е информацията?

– Не знаех, че разбираш толкова.

– Обичам да изненадвам хората. Кога очакваш да я получиш?

– Не знам. Слушай, трябва да затварям.

– Чакай малко. Как изглеждаше този, който се опита да те убие?

Сидни го описа. Споменът за маниакалните сини очи я накара да потрепери. Сойър си записа.

– Ще направя проверка в системата. – Изведнъж си спомни. – Чакай малко. Бях сложил хора да те наблюдават. Какво стана с тях? Не си ли у дома си?

Сидни преглътна.

– В момента никой не ме наблюдава. Поне не твоите хора. Не, не съм си у дома.

– Тогава ще ми кажеш ли къде си?

– Трябва да затварям.

– По дяволите! Преди малко някой се е опитал да ти види сметката! Моите хора не са край теб. Ще ми кажеш ли какво става?

– Лий, каквото и да се случи, на каквото и да се натъкнеш, искам да знаеш, че не съм направила нищо лошо. Абсолютно нищо. Моля те, повярвай ми.

– Какви ги дрънкаш? Какво означава всичко това?

– Затварям.

– Не! Чакай!

Линията прекъсна и той гневно стовари слушалката на мястото й. Прочете съобщението още веднъж и го остави на масичката. Отиде до банята и напписа лицето си с вода, после се върна до телефона и се замисли над посланието на Джейсън. Постепенно разбра какво се е случило – Джейсън Арчър бе сгрешил адреса и този, при когото бе попаднало съобщението, го бе върнал на адреса на Джейсън, тоест в къщата му.

Складът в Сиатъл. Това беше ясно. Джейсън явно бе имал проблеми с хората, с които се бе срещнал. Всичко *объркано*... Явно Сидни вземаше това за доказателство за неговата невинност. Сойър не можеше да е толкова сигурен. *Наопаки*. Странно. Вторачи се в паролата. Джейсън сигурно имаше феноменална памет, след като може да помни толкова много числа. На него не му говореха нищо. Вгледа се още веднъж в написаното и реши, че Джейсън не е имал време да завърши.

Сойър разкърши схванатите си рамене и се отпусна на стола. Дискетата. Трябваше да намерят дискетата. Телефонът извънтя и прекъсна мислите му. Грабна го, с надеждата отново да е Сидни.

– Да?

– Лий, аз съм, Франк.

– За бога, Франк, не можеш ли да се обадиш в човешко време?

– Лий, важно е. В гаража на „Тайлър, Стоун“...

– Какво има, Франк?

– Тройно убийство. По-добре ела.

Сойър затвори. Едва сега започна да осъзнава истинското значение на последните думи на Сидни. *По дяволите!*

Улицата пред входа на подземния паркинг бе окъпана в сини и червени светлини от полицейските коли и линейките. Сойър и Джаксън показаха служебните си значки и преминаха през полицейската охрана. Франк Харди ги посрещна пред входа с угрижено лице и ги заведе до четвъртия подземен етаж. Температурата там беше под нулата.

– Станало е рано тази сутрин, така че следите още са пресни. Трупите също са в добро състояние, ако може да се каже така.

– Как разбра за станалото, Франк?

– Хенри Уортън, шефът на фирмата, е бил уведомен във Флорида, където е по работа. Обадил се е на Нейтън Гембъл, а той на мен.

– Значи убитите са от „Тайлър, Стоун“, така ли? – попита Сойър.

– Сам ще видиш, Лий. Всички са още тук. Ще ти кажа само, че тези убийства засягат „Трайтън“ пряко. Затова Уортън се е обадил на Гембъл

толкова бързо. Портиерът в сградата, където са офисите на „Тайлър, Стоун“ в Ню Йорк, също е бил убит рано тази сутрин.

Сойър го изглежда втренчено.

– В Ню Йорк?

Харди кимна.

– Нещо друго оттам?

– Още нямаме. Видели са обаче някаква жена, която е излязла тичешком от сградата около час, преди да бъде намерен трупът.

Докато си пробиваха път през тълпата от полицаи и криминалисти, Сойър се опита да осмисли чутото. Приблжиха до предната част на лимузината, откъм страната на шофьора. И двете врати бяха отворени. Дактилоскопистите обработваха с черен прах външността на колата, двама души снимаха всичко с фотоапарат и видеокамера. Патоанатомът, мъж на средна възраст с бяла престилка, гумени ръкавици и хирургическа маска на лицето, говореше с двама мъже. Те се приближиха и Харди ги представи: Ройс и Холман от отдел „Убийства“ на вашингтонската полиция.

– Лий, обясни им, че ФБР се интересува от случая – каза Харди.

– Кой откри труповете? – попита Джаксън.

– Един счетоводител от фирмата – отговори Ройс. – Дошъл малко преди шест часа. Искал да паркира. Сторило му се странно, че лимузината е тук толкова рано, а и запушвала няколко места на паркинга. Стъклата са тъмни, както виждаш. Почукал, но никой не му отговорил, така че отворил вратата. Грешка. Мисля, че още повръща някъде горе по етажите. Поне е успял да ни се обади.

Харди кимна на Сойър да погледне в колата. Сойър надникна и каза:

– Този на пода ми се струва познат.

– Би трябвало. Това е Пол Брофи. Другият на задната седалка е Филип Голдман.

– Адвокатът на „Ар Ти Джи“?

Харди кимна.

– На предната седалка е Джеймс Паркър, служител на местния клон на „Ар Ти Джи“. Лимузината също е на „Ар Ти Джи“.

– Оттук и интересът на „Трайтън“ – каза Сойър.

– Аха – кимна Харди.

Сойър се наведе и огледа раната на Голдман, а след това и на Брофи.

– И тримата са умрели от огнестрелно оръжие – продължи Харди

зад гърба му. – Голям калибър, стреляно е отблизо. Паркър и Брофи са застреляни от много близо, Голдман от около метър, ако се съди по обгарянията.

Сойър кимна.

– Вероятно убиецът е бил на предната седалка. Най-напред е очистил шофьора, после Брофи и накрая Голдман.

Харди не изглеждаше убеден.

– Може би, макар че не е изключено и да е седял до Брофи, с лице към Голдман или обратното. Ще трябва да изчакаме експертизата, за да разберем точните траектории на куршумите. Така ще получим по-добра представа за случилото се.

– Установено ли е времето на смъртта? – попита Джаксън.

Ройс погледна бележника си.

– Приблизително преди четири до шест часа. По предварителни данни. Убити са едновременно.

Сойър погледна часовника си.

– Сега е осем и половина. Значи между два и четири сутринта.

Ройс кимна.

Джаксън потрепери от студа, който лъхна от шахтата на асансьора, от който слязоха още полицаи. Сойър се намръщи – дъхът на хората образуваше бели облачета. Харди се усмихна.

– Знам какво си мислиш, Лий. Тук никой не си е играл с климатичната инсталация, но при този студ...

– Не е ясно доколко точна ще е преценката за времето на смъртта – завърши Сойър заедно с него. – А ми се струва, че всяка минута отклонение може да е фатална.

– Агент Сойър – обади се Ройс, – знаем в колко часа колата е влязла в гаража. След работно време могат да идват само служители със специални електронни карти. Системата ги регистрира. Използвана е картата на Голдман, в един и четирийсет и пет през нощта.

– Значи всичко е станало след това – каза Джаксън. – Все пак имаме някакъв ориентир.

Сойър не каза нищо. Продължи да оглежда мястото.

– Оръжие? – попита след малко.

Детектив Холман вдигна нагоре запечатан найлонов плик.

– Един от униформените го намери в отводнителен канал наблизко. Задържал се е на някакви боклуци, иначе нямаше да го намерим. – Подаде плика на Сойър и продължи: – „Смит и Уесън“, девет милиметра. Серийният номер не е заличен и лесно ще открием собственика. От

пълнителя липсват три куршума. При първоначалния оглед с толкова са простреляни и жертвите. – Пистолетът беше изпръскан с кръв, което лесно можеше да се обясни със стрелба от съвсем близко разстояние. – По всяка вероятност това е оръжието – продължи Холман. – Убиецът е прибрал гилзите, но куршумите са заседнали в труповете, така че можем да го докажем категорично.

Още преди да вземе плика в ръка, Сойър забеляза, че е отчупено парче от дръжката. Джаксън също. Харди долови реакцията им.

– Видя ли нещо?

– По дяволите! – Сойър въздъхна. В момента не беше в състояние да каже нищо друго. Бръкна дълбоко в джобовете си и поклати глава. – Деветдесет и девет процента съм сигурен, че това е пистолетът на Сидни Арчър.

– Чий? – попитаха двамата детективи почти в един глас.

Сойър им каза коя е Сидни Арчър и каква е връзката ѝ с юридическата фирма.

– Четох историята за нея и мъжа ѝ във вестника – каза Ройс. – Това обяснява много неща.

– Какви неща? – попита Джаксън.

Ройс погледна бележника си.

– Електронната система на входа също регистрира кой влиза след работно време. Познай чия карта е използвана в един и двайсет и една.

– На Сидни Арчър – отвърна Сойър уморено.

– Точно така. Какво мило семейство. Ще я пипнем. Няма голяма преднина – каза Ройс уверено. – Вече взехме материал за изследване и вероятно ще докажем, че е била в колата.

– Няма да се изненадам, ако открием и отпечатащи от пръстите ѝ – обади се Холман. – Особено както всичко е изпоцапано с кръв.

Сойър го изгледа.

– А мотив?

Ройс показа диктофона.

– Намерихме го у Брофи. Отпечатащите вече са свалени. Натисна копчето и пусна касетата. Сойър се намръщи.

– Това е гласът на Джейсън Арчър – каза Харди. – Познавам го добре. Ако и самият той беше тук...

– А това е гласът на Сидни Арчър – добави Джаксън и погледна към партньора си, който се облегна на една колона.

Сойър се опита да асимилира новата информация и да я включи по някакъв начин във вечно променящата се картина. Брофи беше записал

разговора от сутринта, когато за първи път се бяха срещнали със Сидни. Ето защо кучият син беше толкова доволен. Това обясняваше и пътуването му до Ню Орлиънс, както и посещението му в стаята на Сидни. Софър се намръщи. Нямаше намерение да казва на когото и да било, че Сидни е признала за телефонния разговор с мъжа си, само че сега тайната ѝ беше разкрита. Беше излъгала агенти на ФБР. Дори и да потвърдеше, че Сидни му е казала за разговора, щеше да остане обвинението за подпомагане на укриващ се заподозрян. Присъдата за такова нещо не беше малка.

Ройс и Холман се отдалечиха, за да продължат разследването си, а Харди отиде при Софър.

– Искаш ли да чуеш мнението ми?

Софър кимна. Джаксън също се приближи.

– Предполагам, че знам някои неща, за които ти не знаеш. Първото е, че „Тайлър, Стоун“ уволнява Сидни Арчър.

– Е?

– Уведомителното писмо до нея беше намерено у Голдман. Арчър е дошла във фирмата по една или друга причина и се е срещнала с Голдман и Брофи. Може да е имало уговорка, а може и да е станало случайно. Вероятно Голдман ѝ е показал писмото и след това са ѝ пуснали записа. Доста солиден материал за шантаж.

– Съгласен съм, само че защо ще я шантажират?

– До самолетната катастрофа Сидни Арчър беше главен съветник по сделката със „Сайбърком“ и е имала достъп до поверителна информация. Онези от „Ар Ти Джи“ биха дали всичко, за да се доберат до нея. Може би са предложили на Арчър записа срещу нея. Или се съгласява, или отива в затвора. Фирмата и без това я изхвърля на улицата, би трябвало да ѝ е все едно.

Софър доби объркан вид.

– Мислех, че мъжът ѝ вече е предал тази информация на „Ар Ти Джи“. Това беше на видеозаписа.

– Условиата се променят, Лий. Знаем със сигурност, че след изчезването на Джейсън Арчър офертата на „Трайтън“ е променена. Джейсън им е дал неактуална информация. Искали са най-новата. Това, което не е можел да им даде съпругът, е можела да даде съпругата.

– Струва ми се по-логично да са се споразумели. Защо тогава имаме три трупа? Това, че са застреляни с нейния пистолет, не означава, че тя е натиснала спусъка.

– Може и да не са се споразумели – продължи Харди. – Може да са

получили информацията и да са решили да ѝ видят сметката. И затова са се качили в колата. Паркър е въоръжен. Пистолетът му е в кобура, но с него не е стреляно. Може да са се борили. Тя е успяла да извади пистолета си и да застреля един от тях. После е трябвало да очисти и другите, за да няма свидетели.

Сойър поклати глава.

– Трима силни мъже срещу една жена? Не вярвам, че биха изпуснали ситуацията от контрол. Ако е била в лимузината, не смятам, че е могла да застреля и тримата и просто да избяга.

– Може и да не е стигнала далеч, Лий. Ако е била ранена...

Сойър огледа бетона около лимузината. Имаше няколко кървави петна, но само около нея. Все пак тази версия трябваше да се проучи.

– Добре, да кажем, че е успяла да убие и тримата. Защо е оставила записа?

Харди сви рамене.

– Диктофонът беше под трупа на Брофи. Той е тежък, близо сто килограма. За да го идентифицират, се наложи да го вдигнат двама яки полицаи. Тогава видяха диктофона. Може би не е успяла да го помръдне. Или пък не е знаела, че е там. Изглежда, е изпаднал от джоба му, когато се е свлякъл. Може да се е уплашила и да е побягнала, без да се замисля. Хвърля пистолета в канала и дим да я няма. Това се случва често.

– Възможно е, Лий – обади се Джаксън.

Сойър обаче се съмняваше. Приблужи се до Ройс, който подписваше някакви документи.

– Ще възразиш ли, ако повикам нашия екип да провери няколко неща?

– Не, разбира се. Вие имате много по-добро оборудване, защото ви финансира федералният бюджет. Какво имаме ние? Радваме се, ако си осигурим бензин за колите.

– Искам да проверят вътрешността на колата. Хората ми ще дойдат след около двамазет минути. Нека труповите останат както са. Ще направим по-прецизни изследвания в лабораторията. Транспортните разходи са за наша сметка.

Ройс помисли малко и кимна.

– Ще подготвя документите. – След това погледна Сойър подозрително и добави: – Винаги се радвам, когато получавам помощ от федералните, но все пак това е моят район. Не ми се ще, когато загадката се разплете, някой друг да обере лаврите. Чу ли ме добре?

– Напълно, детектив Ройс. Случаят си е ваш. Ще ви предоставя

всичко, което открием, за да го използваме. Искрено се надявам да ти повишат заплатата.

– Жена ми също ще се радва.

– Може ли да помоля за една услуга?

– Естествено – отговори Ройс.

– Нека вашите хора вземат проби от ръцете на жертвите за следи от нагар, докато не е станало късно. Ще ги изследваме в нашата лаборатория.

– Мислиш, че някой от тях може да е стрелял?

– Може и да е. Искам да установим със сигурност.

Ройс сви рамене и повика един от специалистите, който се захвана за работа. Следите от нагар по ръцете не можеха да се смятат за категорично доказателство, но все пак можеха да помогнат да се установи истината. Независимо от всичко Сойър беше убеден, че Сидни не е натиснала спусъка.

– И още нещо – каза Сойър.

– Разбира се – кимна Ройс.

– Искам копие от записа.

Сойър се качи във файето с асансьора, отиде до колата си и позвъни да изпратят екипа на ФБР. Измъчваше го един-единствен въпрос: къде, по дяволите, е Сидни Арчър?

50.

Сидни, която обикновено не употребяваше много грим, сега положи сериозно старание в тази посока. Беше в дамската тоалетна на гарата, защото бе преценила, че мъжът, който я преследваше, не би допуснал, че ще се върне отново там. Нахлупи на главата си широкополата кожена каубойска шапка и спусна периферията ниско над очите си. Излезе от тоалетната гримирана почти като проститутка, а с новите дрехи, които си бе купила – впити избелели джинси, бежови каубойски ботуши, груба бяла памучна блуза и дебело яке, – изобщо нямаше вид на консервативен вашингтонски адвокат, когото полицията скоро щеше да започне да издирва по обвинение в убийство. Окървавените си дрехи бе прибрала в голям плик, който щеше да изхвърли в първата кофа за боклук. Пистолетът беше скрит във вътрешния джоб на якето – законите за носене на оръжие в Ню Йорк бяха едни от най-строгите в цялата страна.

Качи се на влака и след половин час стигна до Стамфорд, Кънектикът – едно от предградията, което удовлетворяваше нуждата на нийоркчани да живеят извън града. След още двацет минути с такси стигна до хубавата бяла къща на брат си, скътана в скъп квартал със също толкова скъпи жилища. До гаража имаше голяма зелена хранилка за птици. Сидни се огледа, бръкна в хранилката, напипа връзката ключове, после отвори задната врата и влезе. Брат ѝ и семейството му бяха във Франция. Кени беше много умен, имаше собствено преуспеващо издателство, но беше и много разсеян – държеше резервните ключове в хранилката, защото неведнъж се бе заключвал отвън.

Къщата беше стара, солидна и прекрасно обзаведена. Но Сидни нямаше време да се наслаждава на интериора. Влезе в малкия кабинет. До стената беше опрян висок дъбов шкаф. Отвори го и разгледа съдържанието му – внушителна колекция от ловни пушки и пистолети. Избра „Уинчестър 1300, Дифендър“. Беше лека пушка, патроните бяха тип „Магнум“ и най-важното – в пълнителя се побираха осем. Извади една от чантичките, в които брат ѝ носеше амуниции, и сложи вътре три кутии патрони. След това видя един „Смит и Уесън“, девет милиметров, точно като нейния, и също го прибра в чантата. Затвори шкафа, взе един бинокъл от библиотеката и излезе.

Качи се на горния етаж, разгледа гардероба на снаха си и след малко си намери топли дрехи и обувки. Хрумна ѝ нещо и включи малкия

телевизор. Намери канал, по който излъчваха само новини, и макар и да го бе очаквала, сърцето ѝ се сви, когато на екрана видя собствената си физиономия. Съобщението беше кратко, но жестоко – обявяваха я за несъмнен убиец. Последва нов удар – показаха снимка на Джейсън. Изглеждаше уморен. Явно медиите намираха версията за престъпен заговор между съпрузи за интригуваща. На снимката и тя изглеждаше уморена. Имаха вид на... виновни. Макар че не бяха. В момента цялата страна ги смяташе за злодеи, за съвременните Бони и Клайд.

Стана и изведнъж ѝ хрумна да вземе душ. Репортажът по телевизията ѝ припомни, че все още имаше по себе си остатъци от няколкото кошмарни мига в лимузината. Заклучи вратата на банята и влезе под душа. Пистолетът остави съвсем близо. Видя изтощеното си лице в огледалото и потрепери при вида му. Чувстваше се стара и уморена. Усещаше тежестта на тялото си. Стисна зъби – сега не можеше да си позволи никакво отпускане. Трябваше да се бори. Имаше Ейми и нямаше да позволи на никого да ѝ я отнеме.

Изсуши се, облече се топло и от една кука в килера откачи мощно електрическо фенерче. Мина ѝ през ум, че полицията ще разпита всичките ѝ близки и приятели. Отиде в гаража, където беше ландровърът на брат ѝ, намери ключовете, оставени върху гумата под левия калник, и деактивира алармата. Писукането я стресна. Остави пушката на пода пред задната седалка и я скри под едно одеяло. Двата пистолета прибра в чантата и я мушна под предната седалка. Щеше да ги зареди, когато стигнеше целта си, и да ги държи заредени, докато не свършеше този кошмар.

Мощният осемцилиндров двигател изръмжа, Сидни натисна копчето за отваряне на вратата и извади джипа от гаража. Огледа се, но не видя жива душа и след двайсет минути излезе на магистралата. Движението беше натоварено и мина доста време, преди да излезе от Кънектикът. Стигна до Бостън към един през нощта. В роувъра имаше клетъчен телефон, но след поучителния разговор с Джеф Фишер нямаше никакво желание да го използва. А и на кого би могла да се обади?

Спря само веднъж в Ню Хемпшир, за да изпие чаша кафе, да изяде една вафла и да напълни резервоара. Валеше обилен сняг, но мощният джип нямаше проблеми с проходимостта. Към три часа почувства, че заспива на волана, и се видя принудена да отбие в един паркинг. Мушна джипа между два камиона, стисна единия пистолет, легна на задната седалка и заспа.

Когато се събуди, вече беше светло. Взе си кафе и отново потегли.

След няколко часа мина Портсмут, Мейн. След още два намери разклона и излезе от магистралата. По това време на годината по пътя нямаше жива душа.

Във виелицата едва забеляза табелката, на която пишеше „Бел Харбър, 1 650 жители“. Когато беше малка, бе прекарвала чудесни лета със семейството си в това тихо градче. Помнеше безкрайните уединени плажове, сладоледите, дългите разходки с велосипед. С Джейсън смятаха някой ден да си купят къща на брега. Силният вятър откъм океана успяваше да разклати дори тежкия джип. Сидни не помнеше да е идвала тук по това време на годината и си даде сметка, че никога не бе виждала как над океана вали сняг.

Наближи къщата на родителите си на крайбрежната улица. Беше масивна, двуетажна, с голяма тераса. Гаражът беше в сутерена. Намали скоростта. В никоя от съседните къщи по това време не живееха хора. През зимата Бел Харбър приличаше на призрачен град. В участъка имаше само един полицай. Ако убиецът я бе проследил, нямаше да има никакъв проблем да ѝ види сметката. Измъкна чантата изпод предната седалка и сложи пълнител на пистолета. Влезе в алеята пред къщата и спря. Нямаше признаци родителите ѝ да са пристигнали. Вероятно се бяха забавили заради лошото време. Вкара джипа в гаража и затвори вратата. Взе нещата си и ги внесе в къщата. Нямаше как да разбере, че снегът бе затрупал пресните следи от автомобилни гуми отпред. Не влезе и в задната спалня, така че не видя струпаните на пода куфари. Отиде в кухнята и не видя колата, която бавно мина по улицата и продължи нататък.

Работата в лабораторията на ФБР вървеше на пълни обороти. Лиз Мартин, една от най-добрите експертки, облечена с бяла престилка, застана до лимузината и кимна на Сойър и Джаксън да се приближат. Задната лява врата беше отворена. Встрани имаше масичка с компютър и голям монитор. Лиз застана пред него и го включи. Имаше прекрасна маслинена на цвят кожа и усмихнато лице.

– Лий – заговори тя, – както поръча, изследвахме цялото купе. Отрихме някои интересни неща. Заснехме всичко на видеокасета, така че да се вижда по-лесно за какво става дума. – Подаде им по чифт очила и сложи едни на очите си. – Добре дошли на представлението. Тези са за удоволствие. – Усмихна се. – Всъщност очилата елиминират светлина с определена дължина на вълната, така че да се види това, което е заснето.

– Екранът оживя. Появи се вътрешността на колата. Беше тъмно, защото изследването с лазерното устройство се провеждаше при пълна тъмнина. Лазерният лъч правеше видими много неща, които не можеха да се забележат с просто око.

– Най-напред започнахме с един източник на светлина, без никакви химикали – започна да обяснява Лиз, но Сойър я прекъсна нетърпеливо.

– Лиз, каза, че сте открили нещо интересно.

– Никак не е чудно, като вземем предвид какво се е случило в това малко пространство. – Лиз посочи с мишката към задната седалка и увеличи картината. Виждаше се нещо като нишка, но изглеждаше дебело колкото молив.

– Какво е това? – попита Сойър.

– Нишка – отговори Лиз. – Прилича на вълна, не е синтетична. Сива на цвят. Говори ли ви нещо?

Джаксън изщрака с пръсти.

– Сидни Арчър беше със сив блейзър.

– Да – кимна Сойър.

– Сив вълнен плат – обади се Лиз. – Прилича.

– Къде беше, Лиз? – попита Сойър.

– На задната облегалка, малко вляво. На това място би могло да е от дреха. До лявата врата намерихме синтетични нишки. Съвпадат с нишките от дрехата на мъжа, който е седял там.

– А това са косми – продължи Лиз. – Не ни беше нужен лазер, за да ги видим.

– Дълги и руси, нали? – попита Сойър. – Естествен цвят, не боядисани.

– Точно така, Лий. Защо не дойдеш да работиш в лабораторията при нас? А сега ще ви покажа следите от кръв. Начинът, по който са напръскани седалките, е много показателен, отново поради малкото пространство. – На екрана се появиха множество петна, подобни на пръски, оцветени в златисто. – Моето заключение е, че мъжът, намерен на пода, е седял с лице назад по посока на движението. Раната е близо до дясното слепоочие. От главата му буквално са изригнали кръв и мозък. Виждате колко изпръскана е задната седалка.

– Но тук не е – отбеляза Сойър и посочи лявата част на задната седалка.

– Наблюдателен си. Точно така. Цялата задна седалка е изпръскана доста равномерно. Това ме кара да мисля, че жертвата... – Лиз погледна бележките си, оставени край компютъра – ... Брофи е бил обърнат леко

наляво, така че дясното му слепоочие, където е раната, е било към задната седалка. Това може да обясни защо е изпръскана с кръв по този начин.

– Като с маркуч – отбеляза Сойър сухо.

– Не това е терминът, но може да се каже и така. – Лиз повдигна вежди и продължи: – По лявата част на седалката обаче няма никакви следи от кръв, тъкани или парченца кости и чистото място е малко повече от метър. Защо? – попита Лиз и ги погледна като учителка, очакваща гора от вдигнати ръце.

– Там е седал Филип Голдман – отговори Сойър. – Само че той далеч не е дебел и не би могъл да закрие толкова място с тялото си. Можем да предполагаме, че до него е имало още един човек.

– Точно така – кимна Лиз. – И още нещо. Вдясно от мястото, където е седал Голдман, няма негова кръв, а би трябвало да има при тази рана. Ако аз бях седала там, нямаше да изляза от банята цяла седмица, да чука на дърво.

– Вълнен плат, дълга руса коса... – започна Джаксън.

– И това – прекъсна го Лиз, посочи екрана и увеличи кадъра. Близко до мястото, където беше седал Голдман, се виждаха три успоредни бразди в кожата на седалката. Край тях имаше нещо.

– Това е парченце нокът – обясни Лиз. – Все още не сме направили ДНК-анализ, но може категорично да се каже, че е женски.

– Защо? – попита Джаксън.

– Не е трудно да се разбере, Рей. По него има лак за нокти. Мъжете рядко използват такива неща.

– Аха...

– Браздите по седалката са...

– От ноктите ѝ. Тя ги е забила в кожата и е счупила ноктя си.

– Така е. Вероятно наистина е изпаднала в паника – отбеляза Лиз.

– Не се изненадвам – каза Джаксън.

– Нещо друго, Лиз? – попита Сойър.

– Да. Пръстовите отпечатащи. Използвахме специално контрастно вещество, което подчертава отпечатащите при облъчване с лазерна светлина. Резултатите са отлични. Разбира се, навсякъде има отпечатащи на трите жертви. Намерихме обаче и други, не толкова добри, включително и около издрасканото място на седалката. И нещо много интересно.

– Какво? – подкани я Сойър.

– Дрехите на Брофи бяха покрити с кръв и тъкани, което е логично, защото раната му е кървяла обилно. Върху дясното му рамо открихме

отпечатъци от цяла ръка – палец, показалец, среден пръст и кутре.

– Как си го обясняваш? Може би някой се е опитвал да го обърне? – попита Сойър.

– Не, не мисля, макар че нямам категорични доказателства. Ако се съди по разположението на дланта, може да се каже, колкото и странно да звучи, че някой се е опитвал да го прескочи и се е опрял на трупа.

Сойър я погледна.

– Опрял се е, за да го прескочи? А защо е трябвало да се опира, Лиз? Това не личи от отпечатъците, нали?

– Има и още нещо. – Лиз смени картината на екрана. – Това е гърбът на Брофи. Ето тук има лека вдлъбнатина, което личи благодарение на кръвта. – Те я гледаха нетърпеливо. – Коляно – каза тя. – Човешкото коляно има характерна форма, която тук личи много добре. Открихме и това. – Лиз натисна клавиш и на екрана се появи друго изображение.

Този път съвсем ясно личеше от какво е.

– Обувка – каза Джаксън. – Ток на обувка.

Сойър не изглеждаше убеден.

– Добре. Защо обаче е трябвало да стъпва върху трупа, да го пипа и да остави толкова следи, след като може да излезе през лявата врата, без да пипа каквото и да било? Човекът, за когото говорим, в края на краищата е седял *вляво* от Голдман.

Джаксън и Лиз размениха погледи. Не можеха да отговорят на този въпрос.

– Е, това вече е ваша работа, момчета – каза Лиз. – Затова ви плащат големите заплати. Аз съм лабораторен плъх.

– Ще ми се да имаше повече като теб, Лиз – каза Джаксън.

Тя се усмихна.

– Ще опиша всичко в доклада си и ще ви го дам по-късно днес.

Свалиха очилата.

– Предполагам, че вече сте идентифицирали всички отпечатъци? – каза Сойър.

– Боже мой! Все едно да оставим основното ястие недокоснато! Всички отпечатъци, освен тези в лимузината, по предполагаемото оръжие на убийството, по вратите и след това на осмия етаж, са на един човек.

– На Сидни Арчър.

– Да – кимна Лиз. – Освен това в кабинета ѝ открихме следи от кръв.

Сойър се приближи до колата, надникна вътре и направи знак на

Лиз и Джаксън да отидат при него.

– При всичко това можем ли да кажем, че Сидни Арчър е седяла тук? – Посочи мястото, малко вляво от средата на задната седалка.

– Много вероятно, ако се съди по находките.

– Добре, ако съдим по положението на трупа, Брофи сигурно е седял с лице към задната седалка. Казваш, че главата му е била леко обърната и затова задната седалка е така изпръскана с кръв. Нали?

– Именно – кимна Лиз.

– Пистолетът е бил почти опрян в слепоочието на Брофи, в това няма съмнение. Какво, мислиш, е разстоянието между предната и задната седалка?

– Няма нужда да мисля – отговори Лиз, отиде до бюрото си и се върна с рулетка. С помощта на Джаксън измери разстоянието и се намръщи. – От средата на предната до средата на задната седалка разстоянието е два метра.

– Така. Ако се съди по следите от кръв по задната седалка, можем да кажем, че Голдман и Сидни Арчър са седели със залепени за облегалката гърбове, нали? – Лиз кимна. – Възможно ли е Сидни Арчър от такова положение да опре пистолета в слепоочието на Брофи и да стреля?

– Не – отговори Лиз. – Освен ако ръцете ѝ не се влачат по земята, когато е изправена.

Сойър се вгледа в нея.

– Ами ако Брофи се е навел напред, към Арчър? Тя вади пистолета и стреля, тялото му полита напред и тя го бутва настрани, така че да падне на пода? Възможно ли е?

Лиз се замисли.

– Разстоянието пак е много голямо. За да се получи тази рана, би трябвало да стане от седалката. Тогава обаче кръвта щеше да изпръска купето по друг начин. Тя е била облегната назад. Ако не беше, зад гърба ѝ щяхме да открием някакви следи от кръв, макар и микроскопични. При това положение Брофи трябва да е станал и да е стигнал почти до скута ѝ. Струва ми се малко вероятно.

– Съгласен съм – кимна Сойър. – А сега да поговорим за раната на Голдман. Седяла е до него, от лявата му страна, нали? Не смяташ ли, че в такъв случай куршумът трябва да е влязъл през дясното му слепоочие, а не през средата на челото?

– Може да се е обърнал към нея... – започна Лиз, но замълча. – Не... тогава пръските кръв щяха да са други. Голдман определено е бил обърнат напред, когато го е ударил куршумът. Все пак не е невъзможно,

Лий.

– Наистина ли? – Сойър взе един стол, седна и вдигна ръка, все едно се опитва да стреля по човек до него. – Доста неудобно положение, а? Освен това Сидни Арчър е левачка. Наблюдавах я. Левачка е. – Направи същото движение, но този път с лявата ръка. Резултатът беше смехотворен.

– Невъзможно е – каза Джаксън. – За да стреля по този начин, би трябвало да стане и да се обърне към него. Или да извади ръката си от ставата.

– Значи няма как Сидни Арчър да е застреляла шофьора, след това Брофи и най-накрая Голдман от мястото, където е била. – Сойър стана от стола и поклати глава.

– Звучи логично, Лий. Все пак има твърде много доказателства за присъствието на Сидни Арчър.

– Била е там, наистина, но това не означава, че е стреляла!

Каза го троснато и Лиз го изгледа учудено.

– А какво стана с пробите за нагар?

– Знаеш, че вече не правим такива, защото не са надеждни. Все пак заради теб... Един момент, ще проверя.

Лиз отиде до телефона и се обади.

– Отрицателни са – каза след малко. – Никой от жертвите не е стрелял с огнестрелно оръжие най-малко шест часа преди смъртта си.

– Сигурно ли е това? Няма грешка? – попита Сойър, сбърчил чело.

Лиз се намръщи.

– Хората ми си знаят работата, Лий. Изследването е много просто. Резултатите от него са съмнителни само ако са положителни. В нашия случай обаче са отрицателни. Ако са стреляли, а по ръцете им няма нагар, значи че са били с ръкавици. Посочила съм го в доклада.

– Само че на местопрестъплението нямаше ръкавици.

– Да – каза Лиз.

– А отпечатъците по пистолета? – попита Сойър.

– Имаме палец, частично заличен. На Паркър е.

– Сигурно ли е? – попита Сойър.

Лиз мълчеше. Изражението на лицето ѝ беше красноречиво.

– Добре. Каза, че отпечатъкът на Паркър е частично заличен. А отпечатъците на Сидни Арчър?

– Доста четливи са, доколкото си спомням. Макар и да са малко размазани. Говоря за дръжката, спусъка и предпазителя. Отпечатъците по цевта са съвсем ясни.

– По цевта? – каза Сойър по-скоро сам на себе си. Вдигна поглед към Лиз. – Готов ли е докладът от балистичната експертиза? Траекториите на куршумите са много важни.

– В момента правят аутопсиите. Скоро ще научим резултата. Казах им да се обадят най-напред на теб, но ако не те открият, ще те търся аз. Разбира се, ще искаш да се увериш, че не са сгрешили – добави Лиз с лек сарказъм.

Сойър я изглежда.

– Благодаря ти, Лиз. Помогна ми много.

Той тръгна към вратата бавно, с отпуснати рамене.

Джаксън остана за момент при Лиз.

– Какво му става, Рей? – попита тя. – Никога не се е държал така.

– Не знам, Лиз – отвърна Джаксън. – Наистина не знам.

51.

Джаксън се качи в колата и погледна партньора си. Сойър седеше с ръце на кормилото и се взираше напред в мрака.

– Лий, какво ще кажеш да хапнем? – Като не получи отговор, Джаксън добави: – Аз черпя. Не пропускай предложението, защото може да не се повтори до края на живота ти.

Сойър най-накрая се обърна към него и за миг се усмихна. После пак стана сериозен.

– Искаш да ядем, а? Мислиш, че това разследване ми се отразява зле, нали?

– Не искам да се смалиш, приятел – отвърна Джаксън.

Сойър се засмя и подкара.

Джаксън се нахвърли върху порцията си енергично, а Сойър взе само чаша кафе. Закусвалната беше близо до централата на ФБР, така че колегите им често я посещаваха преди или след работно време.

– В лабораторията беше прав, Лий. Но можеше да проявиш снизходителност към Лиз. Тя си вършеше работата.

Сойър го погледна косо.

– Човек проявява снизходителност, когато хлапето му закъснее вечер или вдига врява. Ако някой иска снизходителност, да не работи във ФБР.

– Знаеш какво имам предвид. Лиз е от най-добрите специалисти.

Сойър омекна.

– Знам, Рей. Добре, ще ѝ изпратя цветя.

След малко Джаксън попита:

– Какъв ще е следващият ни ход?

– Не знам още – отвърна Сойър. – И друг път събития са променяли хода на разследването, но никога не е било както сега.

– Не вярваш, че Сидни Арчър може да е убила тези тримата, нали?

– Събраните доказателства говорят, че не би могла. И аз самият не вярвам.

– Лий, тя ни излъга. Какво ще кажеш за записа? Помагала е на съпруга си. Не можем да си затворим очите пред това.

Сойър отново се почувства виновен. Досега никога не беше премълчавал факти от свой партньор. Вдигна очи към Джаксън и реши да

му каже за разговора си със Сидни. Джаксън го изслуша изумен. Сойър го погледна с безпокойство.

– Беше изплашена. Не знаеше какво да прави. Съжалявам, че не знаем къде е сега, защото животът ѝ е в опасност. Щеше да е добре, ако ни се беше доверила изцяло. Заедно щяхме да решим случая, сигурен съм.

Джаксън се наклони напред. Изглеждаше мрачен.

– Лий, работили сме двамата по много случаи, но винаги си съумявал да запазиш дистанция, да видиш нещата такива, каквито са.

– Мислиш, че сега е различно?

– Не мисля, а съм сигурен. Опитваш се да защитиш тази жена от самото начало. Държиш се с нея доста по-различно, отколкото е нормално с основни заподозрени. Сега ме уведомяваш, че ти е казала за разговора с мъжа ѝ. Но беше запазил тази информация за себе си. Лий, за бога, това е достатъчно основание да те изхвърлят от Бюрото.

– Ако смяташ, че трябва да докладваш, Рей, не те спирам.

Джаксън изсумтя и поклати глава.

– Нямам намерение да унищожавам кариерата ти. Ти си добър агент, Лий.

– Това разследване не се различава с нищо от останалите.

– Глупости! – Джаксън се наведе още по-напред. – Знаеш, че не е така, и това още повече те вади от равновесие. Всички улики показват, че Сидни Арчър е замесена в сериозно престъпление, а ти правиш чудеса, за да ги омаловажиш. Така постъпи с Франк Харди, с Лиз, опитваш се да го направиш и с мен. Ти не си политик, Лий, а служител на закона. Сидни Арчър може и да не е виновна във всичко, за което я обвиняват, но не е и ангел. Бъди сигурен.

– Не си ли съгласен с извода ми за тройното убийство?

Джаксън кимна.

– Съгласен съм. Вероятно си прав. Ако обаче искаш от мен да повярвам, че Сидни Арчър е невинно дете, попаднало в мрежите на някакъв кафкиански кошмар, сбъркал си адреса. Спомни си какво каза за снизходителността. Трябва да имаш безкрайни запаси, за да си убеден, че умната красавица Сидни Арчър не трябва да прекара доста години в затвора.

– Това ли мислиш? Умната красавица разめква мозъка на ветерана агент? – Джаксън мълчеше, но отговорът бе изписан на лицето му. – Старият разведен похотливец иска да я сваля? И не мога да го направя, ако съм сигурен, че не е невинна? Така ли мислиш? – повиши глас

Сойър.

– Защо не ми кажеш какво да мисля, Лий?

– Може би просто трябва да те пратя по дяволите.

Джаксън протегна ръка и го улови за рамото.

– Искам да се вразумиш, Лий. Нямам нищо против да спиш с нея, само че изчакай да свърши разследването и да се докаже, че е невинна!

– Как смееш!? – Сойър се надигна и махна ръката на Джаксън от рамото си. Вдигна огромния си юмрук, но го спря в последния момент, когато си даде сметка какво се кани да направи. Няколко души от околните маси се обърнаха към тях. Сойър седна, без да сваля поглед от партньора си.

Няколко минути мълчаха, после Сойър вдигна смутено глава и въздъхна.

– По дяволите, знаех си, че един ден ще съжалявам, задето отказах цигарите.

– Лий, извинявай. Просто се безпокоя за... – Сойър вдигна ръка и Джаксън млъкна.

– Знаеш ли, Рей, половината ми живот е минал в Бюрото. Когато започнах, не беше никак трудно да различиш добрите от лошите. Тогава хлапетата не убиваха наляво и надясно по улиците както сега, нямаше наркоимперии за стотици милиарди долари... За такива пари всеки е способен на всичко. Тогава бандитите имаха револвери, ние също имахме револвери. Сега е друго. Скоро ракетите земя-въздух ще са стандартното им въоръжение. Докато стоя в магазина и се чудя какво да си купя за вечеря, се появяват двайсет нови трупа, и то на хора, свърнали в неподходяща улица, или на хлапета, които воюват помежду си, за да решат кой ще пласира наркотиците в квартала, и носят повече огнестрелни оръжия, отколкото някогашните армейски батальони. Всеки ден ги залавяме, но винаги сме една крачка назад.

– Лий, разделителната линия все още съществува и ще съществува, докато има бандити.

– Тази разделителна линия до голяма степен е като озоновия слой, Рей. Цялата е на огромни дупки. Следя тази линия от много време и какъв е резултатът? Разведен съм. Децата ми смятат, че съм лош баща, защото вместо да си стоя у дома и да им помагам да си духат свещичките на рождените дни, обикалях улиците да ловя изроди. Наистина бях лош баща. Особено за Меги. Работех по всяко време, почти не се прибирах у дома, а когато се прибирах, или спях, или бях затънал до уши в поредното гадно разследване, така че дори не чувах какво искат да ми кажат.

Сега живея съвсем сам в мизерен апартамент и не виждам по-голямата част от заплатата си. Имам чувството, че в тялото ми има няколко парченца съвсем истинско олово. Отгоре на всичко напоследък установявам, че не мога да заспя, ако не съм си купил кашонче бира.

– Лий, ти си един от най-добрите в нашия занаят и всички те уважават. Виждаш неща, които никога не бих забелязал. Докато се приготвя да запиша показанията, ти вече си наясно какво се е случило. Имаш удивителна интуиция.

– Прав си, Рей. Всъщност само тя ми е останала. А ти не се подценявай. Аз съм с двайсет години по-напред от теб. Знаеш ли какво е интуиция? Да гледаш едно и също години наред, докато накрая развиеш шесто чувство. Това не е кой знае какво. Когато зад гърба си имах само пет години служба, бях много по-зле от теб сега.

– Благодаря, Лий.

– Не си мисли, че се самосъжалявам. Не искам и другите да ме съжаляват. Имаш възможност да избирам и направих своя избор. Съвсем сам. Ако животът ми не върви, вината си е моя.

Сойър стана, отиде до бара и замени няколко думи със слабата, сбръчкана барманка. След малко се върна с цигара в уста.

– За старото време – каза той, хвърли клечката кибрит в пепелника, дръпна бавно и се отпусна назад. – Рей, започнах това разследване с увереността, че скоро всичко ще се различи. Решихме, че целта е бил Либерман. Разбрахме как е бил свален самолетът. Налице бяха доста мотиви, но не чак толкова много, че да не можем да ги проследим и да не пипнем кучия син, който го е планирал. Дявол да го вземе, дори открихме извършителя. Получихме го като подарък, макар и вече труп. Нещата изглеждаха доста оптимистично. Но после разбрахме, че Джейсън Арчър е направил страхотен обир и е продавал секретна информация в Сиатъл, вместо да лежи погребан в дупката. Планирал ли е всичко това? Изглежда доста вероятно.

От друга страна обаче, истинският извършител се оказва човек, който е проникнал в компютърната система на щата Вирджиния. Подмамват ме да замина за Ню Орлиънс, а в същото време в къщата на Арчър се случва нещо, което още не съм изяснил. След това отново изниква Артър Либерман, този път, както се твърди, във връзка със самоубийството на Стивън Пейдж преди пет години, което обаче май не се връзва с нищо останало освен чрез факта, че по-големият му брат свърши с прерязано гърло на един паркинг. Говорих с Чарлс Тийдман и се оказа, че може би, само може би, Либерман е бил шантажиран. Ако е

вярно, какво общо има този шантаж с Джейсън Арчър? Дали пък не става дума за две съвсем различни неща, преплели се по съвпадение? Може би Либерман случайно се е качил на самолета, свален по поръчка на Джейсън Арчър? Или всичко е свързано от самото начало? Ако е така, просто не съм в състояние да си го обясня.

Сойър поклати глава и отново дръпна от цигарата. Издиша дима към мръсния таван, опря лакти на масата и погледна Джаксън.

– Сега още двама, за които си мислехме, че се опитват да измамят „Трайтън“, също изчезнаха в отвъдното. Общият знаменател, както изглежда, е Сидни Арчър. – Сойър потри брадичката си с длан. – Сидни Арчър... уважавам тази жена, но пък може би преценките ми вече не са верни. Вероятно имаш право да ме упрекваш. Все пак ще ти разкрия една малка тайна, приятелю. – Сойър изтръска цигарата в пепелника.

– Каква?

– Сидни Арчър наистина е била в лимузината. Този, който е убил тримата, я е пуснал да си отиде. Полицията намира пистолета ѝ. Неясни отпечатьци по местата, които би държала, ако е стреляла. Ясни отпечатьци по цевта и само там. Какво ще кажеш за това?

Джаксън отговори веднага:

– Знаем, че е държала пистолета в ръцете си. Ако някой друг, с ръкавици, е стрелял, отпечатьците по дръжката ще бъдат леко размазани.

– Да. Записът е останал на местопрестъплението. Вероятно са я шантажирали с него, не споря. Сигурно е знаела, че е у тях, трябва да са ѝ го пуснали, за да се увери, че го притежават. Въпросът е защо не го е взела със себе си, след като е наясно, че заради него може да изгние в затвора. Рей, всеки в подобно положение би направил всичко възможно, за да вземе проклетата касетка. Но не. Те са я пуснали, и то по една-единствена причина.

– За да я накуснат за убийствата – каза Джаксън и остави кафето си на масата.

– А може би за да не допуснат вниманието ни да се насочи другаде.

– И затова ти поиска изследването за нагар по ръцете на жертвите.

Сойър кимна.

– Исках да съм сигурен, че никой от тях не е стрелял. Може да е имало боричкане. Раните изглеждат смъртоносни, но как да сме сигурни, че са умрели веднага? Може да го е направил един от тримата и после да се е самоубил. Сидни губи разсъдък от страх и хвърля пистолета в канала... Не е това, Рей. Никой от тях не е стрелял.

Ще ти кажа и още една тайна – продължи Сойър след малко. – Ще

хвана този кучи син, ако ще да ми струва още двайсет и пет години в Бюрото. А когато стане, ще научиш нещо наистина интересно.

– Какво?

– Че Сидни Арчър знае какво се е случило точно толкова, колкото ти и аз в момента. Тя загуби съпруга си, прости се с кариерата си, съществува сериозна вероятност да бъде съдена за убийство и още десетина други престъпления и да прекара остатъка от живота си в затвора. В момента е уплашена до смърт и бяга, за да се спаси, без да знае на кого да се довери. Всъщност Сидни Арчър е това, което в никакъв случай не би допуснал, че е, ако погледнеш уликите и доказателствения материал.

– Какво?

– Невинна, Рей.

– Наистина ли смяташ така?

– Не. Знам го. Ще ми се да знаех и нещо друго.

– Какво?

Сойър смачка цигарата и в същото време издиша последния облак дим.

– Кой всъщност е убил онези тримата.

Сойър се замисли. *Може би Сидни Арчър знае. Само че къде е тя?*

Двамата станаха и Джаксън сложи ръка на рамото на Сойър.

– Лий, пет пари не давам какви са шансовете на добрите и лошите в битката помежду им. Докато ти си в играта, аз съм с теб.

52.

Сидни огледа улицата през бинокъла и след това видя колко е част. Здравчаваше се бързо. Поклати учудено глава. Възможно ли беше пратката на „Федерал Експрес“ да се е забавила заради лошото време? Снеговалежите по крайбрежието на Мейн бяха обилни и през нощта по пътищата често се образуваха поледици. Шофирането беше опасно. А къде бяха родителите ѝ? Проблемът бе, че нямаше как да се свърже с тях, докато са на път. Сидни изтича до джипа, включи клетъчния телефон и взе от „Справки“ номера на „Федерал Експрес“. Даде на служителката имената на подателя и получателя и след малко получи отрицателен отговор.

– Искате да кажете, че няма такава пратка?

– Няма. Според документацията ни не сме получавали такава пратка.

– Но това е невъзможно! Вече трябваше да е тук! Сигурно има някаква грешка, моля проверете пак.

– Най-добре да се свържете с подателя – препоръчаха ѝ учтиво. – Проверете дали пратката е предадена при нас.

Сидни затвори, взе телефонния номер на Джеф от чантата си в къщата, върна се в джипа и го набра. Вероятността да го завари у дома беше малка – не се съмняваше, че се е вслушал в предупреждението ѝ, – но беше сигурна, че където и да е, ще се обажда, за да прослушва съобщенията на телефонния секретар. Ръцете ѝ трепереха. Ами ако не беше успял да изпрати дискетата? Спомни си насочения към главата ѝ пистолет в лимузината. Брофи и Голдман. Кръвта по дрехите ѝ. За момент отпусна отчаяно глава върху волана, после се съвзе и набра номера.

Телефонът иззвъня, чу щракване и се приготви да чуе гласа на телефонния секретар, но вместо това някой каза:

– Ало?

Сидни си даде сметка, че това не е запис.

– Ало? – каза гласът пак.

След кратко колебание реши да говори:

– Джеф Фишер, ако обичате.

– Кой го търси?

– Аз... негова приятелка.

– Знаете ли къде е? Трябва да го намеря – каза гласът.

Косата на тила ѝ настръхна.

– Кой сте вие.

– Сержант Роджърс от полицейски участък Александрия.

Сидни затвори.

В къщата на Джеф Фишер бяха настъпили сериозни промени. Преди всичко вътре не беше останал нито един компютър, нито една дискета с информация. Съседите бяха видели камиона на транспортната фирма посред бял ден, един от тях дори беше разговарял с товарачите. Всичко изглеждало напълно законно, Фишер не бил споменавал, че смята да се мести, но товарачите били абсолютно спокойни, описвали вещите, шегували се, дори направили почивка за по цигара. Едва след каквато си тръгнали, съседите започнали да се съмняват. Мъжът от най-близката къща влязъл, за да види какво става, и забелязал, че липсва само техниката. Тогава се обадил в полицията.

Сержант Роджърс се почеса по тила. Проблемът беше, че никой не знаеше къде е Джеф Фишер. Бяха го търсили на работното му място, при родителите му в Бостън, при приятелите му от квартала. Никой не го беше виждал от два дни. Малко по-късно сержант Роджърс се изненада още веднъж – оказа се, че Фишер е задържан в участъка заради шофиране в пияно състояние. Бяха му определили гаранция, бяха му съобщили датата на съдебното дело и го бяха освободили. Оттогава никой повече не го бе виждал.

Сидни изтича нагоре по стълбите, затръшна вратата на спалнята и я заключи. Грабна ловната пушка от леглото, зареди я и седна в ъгъла с лице към вратата. Към останалото се прибавяше и ужасната възможност Джеф да е пострадал заради нея.

Когато Франк Харди се обади, Сойър седеше зад бюрото си в централата на ФБР. Разказа му набързо за последните събития и накрая сподели заключението си, че Сидни Арчър не е убила Голдман, Брофи и Паркър.

– Може ли да е бил Джейсън Арчър? – попита Харди.

– Не виждам логика.

– Прав си. Едва ли би поел риска да се върне.

– Освен това не мисля, че би нахиснал жена си за убийствата. – Сойър замълча за момент, докато размисли върху следващия си въпрос. –

Някакви новини от „Ар Ти Джи“?

– Затова се обаждам. Президентът Алън Порчър не може да бъде открит за коментар. Голяма изненада. Естествено, официалният служител за връзки с обществеността отрича най-енергично всякакви намеци и обвинения.

– А какво става със сделката?

– Е, всъщност това е добрата новина. След последните събития с хората на „Ар Ти Джи“ „Сайбърком“ твърдо отива при „Трайтън Глоубъл“. По-късно днес ще има официална пресконференция. Искате ли да дойдеш?

– Може би. Нейтън Гембъл сигурно е много щастлив.

– Точно така. Ще уредя да ви дадат пропуски, ако с Рей искате да присъствате на представлението. Ще бъде в централата на „Трайтън“.

Сойър се замисли за момент и каза:

– Мисля, че ще дойдем, Франк.

Сойър и Джаксън влязоха в залата, която въпреки огромните си размери беше препълнена.

– Дявол да го вземе, това трябва да е голямо събитие – отбеляза Джаксън, докато оглеждаше тълпата репортери, финансисти и индустриалци.

– Парите винаги са голямо събитие, Рей. – Сойър взе две чаши кафе от масата със закуски, подаде едната на Джаксън и се надигна на пръсти, за да види подиума.

– Търсите ли някого? – попита Франк Харди, който се появи зад гърба им.

Джаксън се усмихна.

– Аха. Търсим някой бедняк, само че май сме сгрешили мястото.

– Така е. Не можете да отречете обаче, че във въздуха витае някаква възбуда, нали?

Джаксън кимна и посочи репортерите.

– Наистина ли сливането на две компании е толкова интересна новина?

– Рей, в случая е нещо повече. В Америка едва ли има компания с по-голям потенциал от „Сайбърком“.

– Ако е така, защо се продават на „Трайтън“? – попита Джаксън.

– Защото „Трайтън“ разполага с милиардите, които са нужни за разработката, производството и маркетинга на новите им продукти. В

резултат след година-две „Трайтън“ ще доминира пазарите както някога „Дженерал Мотърс“ или „Ай Би Ем“. Дори в по-голяма степен. Деветдесет процента от световната информация ще минава през техните продукти.

Сойър поклати глава и отпи глътка кафе.

– По дяволите, Франк – каза той, – какво ще стане с конкуренцията?

Харди се усмихна кисело.

– Е, това е капитализмът. Оцеляването на най-силните е законът на джунглата. Сигурно си гледал поредицата на „Нашънъл Джографик“. Животните се изяждат едни други, за да оцелеят. Гледката не е приятна.

Харди погледна към малкия подиум, върху който беше поставена трибуна.

– Ще започват. Запазил съм места на предните редове. Елате.

Харди ги поведе през тълпата и след това минаха зад въжето, което ограждаше първите три реда пред трибуната. Сойър огледа насядалите. Куентин Роу също беше там. Днес беше облечен малко по-официално, но въпреки милионите си явно не си беше купил вратовръзка. Разговаряше оживено с трима мъже в строги сиви костюми, които вероятно бяха шефовете на „Сайбърком“.

Харди сякаш прочете мислите му.

– От ляво на дясно са изпълнителният директор, финансовият директор и директорът по производството на „Сайбърком“.

– Всички останали да вървят по дяволите – подхвърли Сойър.

Харди посочи към подиума. Появи се Нейтън Гембъл, елегантен и усмихнат, и зае мястото си зад трибуната. Залата притихна моментално, сякаш Мойсей бе слязъл от планината със скрижалите. Гембъл извади предварително написано слово и го зачете доста енергично. Сойър не чу по-голямата част. Наблюдаваше Куентин Роу. Младежът не откъсваше поглед от Гембъл. Изражението му, независимо дали го осъзнаваше, или не, не беше дружелюбно. Доколкото Сойър успя да улови същността на словото, ставаше дума за пари, много пари и още повече пари, които щяха да дойдат като следствие от разширяването на пазара. След блестящия финал – Сойър не можеше да не признае, че Гембъл го бива за речи – последваха бурни аплодисменти. След това на трибуната застана Куентин Роу. Двамата се разминаха и си размениха усмивки. Сойър не бе виждал нещо по-фалшиво дори и в третокласен филм.

За разлика от Гембъл, Роу говори повече за неограничения съзидателен потенциал на обединените компании. „Трайтън“ и „Сайбърком“

заедно биха могли да дадат много на планетата. Не спомена думата пари нито веднъж, но и без това Гембъл вече бе казал всичко по въпроса. Гембъл не гледаше Роу, докато слушаше речта му, а разговаряше тихо с босовете на „Сайбърком“. Роу явно ги чуваше, защото в един момент загуби нишката на мисълта си, обърна се към тях и едва след това продължи. Аплодисментите бяха по-скоро от любезност, както прецени Сойър. Добруването на света явно бе на втори план пред всемогъщите зелени банкноти. Поне за тази аудитория.

След като хората от „Сайбърком“ казаха по няколко думи, всички си стиснаха ръцете и се снимаха така. Сойър забеляза, че Гембъл и Роу нито за миг не се доближиха един до друг. Хората от „Сайбърком“ винаги се оказваха между тях. Може би пък затова толкова се радваха на сделката? Сега помежду си имаха буферна зона.

След това всички слязоха от подиума и се смесиха с тълпата, която ги заля с въпроси. Гембъл се усмихваше, отговаряше, явно тържествуваше. Шефовете на „Сайбърком“ го следваха по петите. Роу се отдели от тях и отиде до масата със закуските. Наля си чаша чай и се оттегли в един ъгъл.

Харди отиде да слуша поученията на Гембъл, а Сойър дръпна Джаксън за ръкава и двамата се насочиха към Роу.

– Хубава реч.

Роу вдигна очи и ги видя.

– Моля? О, благодаря.

– Това е партньорът ми Рей Джаксън.

Двамата си стиснаха ръцете.

Сойър кимна към групата около Гембъл и отбеляза:

– Изглежда, обича светлината на прожекторите.

Роу отпи глътка чай и деликатно избърса устните си със салфетка.

– Строго финансовият му подход към бизнеса и ограничените познания за това, което всъщност правим, му дават възможност да произнася чудесни речи – каза той презрително.

Джаксън седна до Роу и заговори:

– На мен лично ми хареса това, което казахте за бъдещето. Децата ми по цял ден стоят пред компютъра. Истина е, че по-добрите възможности за обучение за всеки, особено за бедните, означават повече и по-добри работни места, по-малко престъпност, по-добър свят. Убеден съм в това.

– Благодаря, аз също съм убеден. – Роу погледна Сойър и се усмихна. – Партньорът ви обаче не споделя този възглед.

Сойър се обърна към него.

– Не съм казал, че съм против тези неща. Просто не искам да ми отнемат химикалката и листа хартия. Толкова. – Сойър кимна към шефовете на „Сайбърком“. – Изглежда, се разбирате с тях без проблеми.

Роу се усмихна.

– Да, така е. Е, не са кой знае колко либерално настроени, но пък и не споделят възгледите на Гембъл, според които парите са всичко на този свят. Струва ми се, че ще бъдат добър баланс, когато най-после заработим... Адвокатите ще уреждат формалностите цели два месеца, за да спечелят хонорарите си.

– От „Тайлър, Стоун“ ли? – попита Сойър.

Роу кимна.

– Да.

– И след като приключат с всичко, ще им покажете пътя?

– Попитайте Гембъл. Това е в неговия ресор. Всъщност шеф на компанията е той. Извинете ме, господа, но трябва да тръгвам.

Роу стана и се отдалечи.

– Каква ли муха му жужи в главата? – поклати глава Джаксън.

Сойър сви рамене.

– По-скоро му жужи цяло гнездо оси. Ако си съдружник на Нейтън Гембъл, сигурно ще го разбереш.

– А сега какво?

– Рей, вземи си още едно кафе и поприказвай с този-онзи. Аз искам да поговоря с Роу още малко.

Сойър видя, че Куентин Роу се отправя към изхода. Тръгна след него, но някой го дръпна за ръкава.

– Откога правителствените бюрократи се интересуват от делата на ориентирания към печалби сектор? – попита Нейтън Гембъл.

Сойър хвърли поглед към изхода, но Роу вече беше изчезнал. Обърна се към Гембъл.

– Нямам нищо против печалбите. Между другото, дръпна хубава реч. Почувствах сърбежи навсякъде.

Гембъл се разсмя от сърце.

– Много се радвам! Искаш ли нещо по-силно? – Посочи пластмасовата му чашка.

– Съжалявам, но съм на работа. Освен това ми е малко рано.

– Имаме празник, човече! Току-що сключих сделката на живота си. Струва си да се напиеш, какво ще кажеш?

– Щом искаш... Но сделката не е моя.

– Кой знае – каза Гембъл. – Хайде да се поразходим.

Той поведе Сойър по тесен коридор зад подиума. Влязоха в малка стаичка. Нейтън Гембъл се настани на един стол и извади пура.

– След като не искаш да се напиеш с мен, поне изпуши една пура.

Сойър я взе и двамата запалиха. Гембъл се вторачи в него през облицовките дим.

– Харди ми каза, че може би ще отидеш да работиш при него.

– Честно казано, не съм мислил сериозно по въпроса.

– Е, можеш да отидеш и на по-лошо място от фирмата му.

– Гембъл, честно казано, не смятам че в момента съм на лошо място.

Гембъл се засмя.

– Дявол да го вземе, колко изкарваш на година?

– Не е твоя работа.

– Ей, богу, аз ти казах за себе си. Хайде, само приблизително?

Сойър стисна пурата със зъби и го погледна насмешливо.

– Защо те интересува колко изкарвам?

– Истината е, че не ме интересува. Като те гледам обаче и като знам как правителството си върши работата, мога да заключа, че не е много.

– Е? Дори и да не е, това не е твой проблем.

– Аз не се занимавам с проблеми, а с решаването им. Това е работата на шефа, Сойър. Да гледа нещата отвисоко и да вижда цялата картинка. Какво ще кажеш?

Гембъл дръпна от пурата и се усмихна. Сойър най-накрая разбра накъде бие.

– Да не би да ми предлагаш работа?

– Според Харди ти си най-добрият. При мен идват само най-добрите.

– И каква длъжност ми предлагаш?

– Шеф на сигурността, каква друга?

– Мислех, че това е службата на Лукас.

Гембъл сви рамене.

– Ще се погрижа за него. И без това той е по-скоро моя лична охрана. Между другото, умножих държавната му заплата по четири. За теб ще направя още повече.

– Да не би да обвиняваш Лукас за случилото се с Арчър?

– Все някой е отговорен, нали? Е?

– Ами Харди?

– Харди е голямо момче. Кой казва, че нямам право да наддавам за

услугите ти? Ако дойдеш при мен, може би няма да се нуждая от него толкова много.

– Франк ми е добър приятел и няма да извърша нищо, което би го прецакало. Така действам аз.

– Харди няма да стигне до просешка тояга, уверявам те. Вече е направил доста пари. Повечето са от мен. – Гембъл сви рамене. – Е, твоя работа.

Сойър стана.

– Честно казано, не съм сигурен, че аз и ти можем да работим заедно.

Гембъл го изгледа.

– Може би си прав.

Телефонът иззвъня минута след като влезе в кабинета си.

– Ало?

– Лий, обажда се Чарлс Тийдман – пропя секретарката.

– Свържи ме.

Натисна мигащия червен бутон и каза:

– Здравей, Чарлс.

Тийдман заговори бързо и делово.

– Лий, обаждам ти се във връзка с въпроса, който ми постави.

Сойър отвори бележника си и намери страницата.

– Трябваше да провериш на кои дати Либерман е повишил лихвите.

– Не исках да ти ги изпратя по факс или по пощата. Въпреки че са известни... Всъщност не бях сигурен кой освен теб ще ги види. Няма нужда да си създаваме допълнителни вълнения, нали?

– Разбирам – отвърна Сойър. Тези финансови босове винаги ще имат мания за секретност, помисли си. – Защо не ми ги продиктуваш сега?

Тийдман се прокашля и започна:

– Има пет случая. Деветнайсети декември деветдесета година е първата промяна. Другите са съответно на двацет и осми февруари следващата година, двацет и шести септември деветдесет и втора, петнайсети ноември същата година и най-накрая шестнайсети април деветдесет и трета.

Сойър ги записа.

– Какъв е бил ефектът от промените? След всичките пет?

– Ефектът е, че междубанковият лихвен процент се е покачил с

пункт и половина. Най-напред обаче се е понижил с един пункт. При последната промяна се е повишил с три четвърти.

– Да разбирам ли, че това е голяма промяна за един път?

– Ако позволиш сравнението, един пункт е нещо като атомна бомба.

– А ако някой научи за намеренията на Федералния резерв, може да спечели милиони, така ли е?

– Подобна предварителна информация е напълно безполезна.

Боже мой! Сойър се плесна по челото и се наклони толкова назад, че едва не падна. Може би просто трябваше да опре пистолета до слепочието си и да приклучи с този ужас.

– Добре, извини невежеството ми, но защо в такъв случай е цялата тази секретност?

– Не ме разбирай погрешно. Безскрупулните играчи могат да спечелят по безброй начини, ако разполагат с вътрешна информация за дебатите на борда. Казвам само, че предварителната информация за готвениите промени на лихвения процент не е сред тях. На пазара има цяла армия специалисти, които наблюдават Федералния резерв и могат да прогнозират съвсем точно с колко ще променим лихвата и в каква посока. Разбираш ли ме добре?

– Напълно. – Сойър въздъхна тежко и се сепна. – А какво става, ако пазарът сгреша?

По тона на Тийдман личеше, че въпросът му е доставил удоволствие.

– Това е нещо съвсем друго. Ако пазарът сгреша, финансовият пейзаж може да понесе мощни трусове.

– Значи ако някой е знаел предварително, че ще има неочаквана промяна, би могъл да спечели много, нали?

– Меко казано. Ако някой знае предварително, че ще има неочаквана промяна на лихвените равнища, може да спечели милиарди само за секунди след обявяването на решението. – Сойър за миг онемя. Избърса челото си с длан и подсвирна. – Лий, има безброй начини това да стане. Най-доходна е може би търговията с контрактите с евродолари на Чикагската борса. Можеш да спечелиш страшно много. Разбира се, можеш да спечелиш и на фондовата борса. Лихвите се покачват, пазарът се сви ва и обратно. Закономерността е проста. Ако не греша, можеш да спечелиш милиарди. Ако сгреша, ще загубиш милиарди. – Сойър все още мълчеше. – Лий, струва ми се, че искаш да ми зададеш още един въпрос.

Сойър закри слушалката с ръка и набързо записа нещо в бележника

си.

– Само още един? Та аз едва започвам.

– Имам чувството, че отговорът на този въпрос може да омаловажи всичко останало.

Сойър долови някаква мрачна ирония в тона му. Замисли се и изведнъж се сети.

– Тези дати, които ми даде, изненадаха ли пазара?

– Да – отговори Тийдман след кратка пауза. – Всъщност те се окажа сред най-големите изненади, поднасяни някога на пазара, защото промените не бяха правени на редовни съвещания на борда, а по решение на Артър в качеството му на председател.

– Значи е можел да променя лихвите еднолично?

– Да, бордът може да упълномощи председателя да го прави. Често се е случвало през годините. Артър настояваше и накрая получи това право. Съжалявам, че не ти го казах по-рано. Не смятах, че е важно.

– Няма значение – каза Сойър. – Някой спечели ли след тези промени?

– Да – отвърна Тийдман тихо. – Да. И винаги когато някой печели, друг губи.

– Тоест?

– Ако си прав, че някой е шантажирал Артър, за да манипулира лихвените проценти, фактът, че ги промени с цял пункт един път, ме кара да мисля, че целта е била да се навреди на някого.

– Защо? – попита Сойър.

– Защото, когато целта е само да се печели от промяна на лихвите, не е необходимо да се променят с много, стига посоката, нагоре или надолу, да изненада участниците на пазара. Ако обаче целиш да навредиш на инвестициите на човек, който очаква промяна в противоположната посока, един пункт може да се окаже катастрофален.

– Има ли начин да разберем кой е понесъл такъв удар?

– Лий, при сложното движение на парите в наши дни не би стигнал и един живот, за да се установи подобно нещо.

Тийдман замълча, а Сойър наистина не се сещаше какво друго да го попита. Когато банкерът най-накрая проговори, гласът му прозвуча ужасно уморено.

– Преди миналия ни разговор и през ум не ми беше минавало, че причина за действията на Артър може да е била връзката му със Стивън. Сега това ми се струва очевидно.

– Нали си даваш сметка, че не разполагаме с никакви доказателства

за шантаж?

– И може би никога няма да научим истината – отвърна Тийдман. – След като Стивън Пейдж е мъртъв.

– А знаеш ли дали Либерман се е срещал с Пейдж в апартамента му?

– Не вярвам. Артър веднъж спомена, че е наел къща в Кънектикът. Предупреди ме да не го споменавам пред жена му.

– Смяташ ли, че там се е срещал с Пейдж?

– Възможно е.

– Ще ти кажа какъв е резултатът от цялата работа. След смъртта си Пейдж е оставил сериозно състояние. Много пари.

Тийдман се стъписа.

– Не разбирам! Артър ми е казвал неведнъж, че Стивън вечно се оплаквал от липса на пари.

– Така или иначе, няма съмнение, че е умрял много богат. Питам се дали е възможно Либерман да е бил източник на богатството му?

– Малко вероятно. Както ти казах, Артър беше убеден, че Стивън Пейдж е беден. Освен това, струва ми се изключено да му е дал каквато и да било сума, защото жена му щеше да научи.

– Тогава защо е рискувал да наеме къщата? Защо не са се срещали в апартамента на Пейдж?

– Не казах, че не са, а само, че пред мен не е споменавал за такива срещи.

– Може би къщата е била идея на Пейдж?

– Защо мислиш така?

– Ако Либерман не е дал парите на Пейдж, трябва да му ги е дал някой друг. В такъв случай Либерман би се изненадал, ако види на стената да виси истински Пикасо, и би се поинтересувал откъде са дошли средствата.

– Точно така.

– Всъщност сигурен съм, че Пейдж не е шантажирал Либерман. Поне не пряко.

– Защо?

– В апартамента на Либерман намерихме снимка на Пейдж. Никой не би държал в апартамента си снимка на този, който го изнудва. Освен това имаше и писма. Неподписани, любовни по съдържание. Явно Либерман ги е ценял.

– А сигурен ли си, че ги е писал Пейдж?

– Има начин да го установя. Познавал си Пейдж. Имаш ли

случайно нещо, писано с неговия почерк?

– Пазя няколко негови писма от времето, когато работеше в Ню Йорк. Мога да ти ги изпратя. – Тийдман замълча и Сойър чу как си записва. – Лий, ти доста добре посочи начините, по които Пейдж не би могъл да спечели състоянието си. Можеш ли да кажеш как го е спечелил?

– Помисли. Ако Пейдж и Либерман са имали връзка, този факт би бил предостатъчен за шантаж, нали?

– Разбира се.

– Може би някой друг, трети човек, е подтикнал Пейдж към връзката с Либерман.

– Лий, аз лично ги запознах. Да не би да ме обвиняваш в подобна гадост?

– Може да си ги запознал, но това не означава, че Пейдж или този, който го е финансирал, не са помогнали това запознанство да се осъществи.

– Продължавай.

– Пейдж и Либерман са започнали връзката си. Третият е убеден, че Либерман един ден ще стане председател на борда, така че изчаква. Плаща на Пейдж, за да се среща с Либерман... предполагам, че срещите им са документирани много добре още от самото начало.

– Излиза, че Стивън Пейдж е част от капан и че не е давал пет пари за Артър... Не, не мога да повярвам такова нещо. – Гласът на Тийдман прозвуча потиснато.

– Тогава Пейдж се заразява със СПИН и уж се самоубива.

– Уж? Съмняваш ли се?

– Чарлс, аз съм ченге. Съмнявам се и в папата. Пейдж е покойник, но съучастникът му все още е жив. Либерман става шеф на борда и започва шантажът.

– А смъртта на Артър?

– Забележката ти, че е изглеждал едва ли не щастлив, когато е разбрал, че е болен от рак, ми подсказва нещо.

– Какво?

– Че може би е бил готов да прати изнудвача си по дяволите и да го изобличи публично.

– Звучи логично – обади се Тийдман.

Сойър сниши глас.

– Нали не си споменавал пред никого за разговора ни?

– Не, не съм.

– Продължавай в този дух и бъди нащрек.

– Какво всъщност намекваш?

– Просто ти препоръчвам горещо да бъдеш много внимателен и да не казваш на никого. На останалите членове на борда, включително на Уолтър Бърнс, на жена си, на секретарката си, на сътрудниците си... на абсолютно никого.

– Да не би да твърдиш, че по някакъв начин съм изложен на опасност? Трудно бих повярвал подобно нещо.

– Сигурен съм, че и Артър Либерман е разсъждавал така – каза Соуър мрачно.

Чарлс Тийдман грабна един молив от бюрото си и го счупи на две.

– Ще послушам съвета ти.

Затвори телефона. Беше уплашен.

Соуър се отпусна на стола и мозъкът му заработи на пълни обороти. Закопня за цигара. Вероятно някой беше плащал на Стивън Пейдж. Защо? За да хване натясно Либерман. Въпросът, който не му даваше покой, беше: Кой? И най-важният от всички въпроси: Кой беше убил Стивън Пейдж? Защото беше убеден, че Стивън Пейдж е бил убит. Вдигна телефона.

– Рей? Аз съм, Лий. Искам пак да поговориш с лекаря на Либерман.

53.

Бил Патерсън погледна часовника на таблото и протегна едрото си тяло. Вече два часа караше в южна посока. Жена му спеше на седалката до него. Пътуването до супермаркета се бе оказало доста по-дълго от очакваното. Сидни бе сгрещила. Не бяха спирали по пътя към Бел Харбър и бяха стигнали до вилата на брега буквално минути, преди да започне бурята. Струпаха багажа си в едната от спалните и тръгнаха да си купят нещо за ядене, преди времето да се е влошило още повече. Оказа се, че супермаркетът в Бел Харбър е затворен, и се наложи да продължат на север към Порт Виста. На връщане пътят бе станал непроходим и трябваше да прекарат една неприятна нощ в мотел.

Ейми също спеше на задната седалка. Патерсън се вгледа в гъстия снеговалеж и направи гримаса. Все още не беше чул последните новини, които обявяваха дъщеря му за укривачка се престъпница. Той и без това си имаше достатъчно тревоги. Гризеше нервно ноктите си, киселините в стомаха не му даваха покой. Искаше да защити Сидни както в детството ѝ. Тогава враговете ѝ бяха призраците и чудовищата. Сегашните бяха много по-страшни. Добре, че поне Ейми беше с него. Господ да е на помощ всекиму, който се осмелеше да ѝ стори нещо. *Господ да те пази и теб, Сидни!*

Рей Джаксън застана мълчаливо до вратата на тесния кабинет. Сойър седеше зад бюрото си и четеше някакви документи. Пред него имаше кафеварка с топло кафе и начената закуска. Джаксън не помнеше някога Сойър да се е провалял в работата си. Сега обаче го притискаха от много страни – шефовете във ФБР, журналистите, Белия дом, Конгреса. Джаксън се намръщи. След като си мислят, че е толкова лесно, защо не открият престъпника сами?

– Здравсти, Лий.

Сойър се сепна.

– Здравсти, Рей. Направих кафе. Налей си, ако искаш.

Джаксън напълни една чаша и седна.

– Говори се, че са започнали да те притискат отгоре.

– Нормално.

– Ще ми кажеш ли какво е положението?

Сойър сви рамене.

– Няма нищо за казване. Всички искат да разберат кой е свалил самолета. Аз също. Освен това искам да разбера и много други неща. Кой надупчи Джо Райкър, кой пречука Стив и Ед Пейдж? Кой видя сметката на ония тримата в лимузината? Къде е Джейсън Арчър?

– А Сидни Арчър?

– Да, и Сидни Арчър. Няма да науча нищо, ако седна да слушам всички, които само знаят да питат, но не и да отговарят. Между другото, ти носиш ли ми отговори?

Джаксън стана и затвори вратата.

– Според лекаря Артър Либерман не е бил заразен със СПИН.

Сойър избухна.

– Невъзможно! Това копеле лъже най-безсрамно!

– Не мисля, Лий.

– Защо?

– Защото видях медицинския му картон. – Сойър го погледна изумено. Джаксън продължи: – Когато отидох при него, мислех, че ще се наложи да гадая по физиономията му, защото без призовка няма да ми покаже никакви документи. Само че ми ги показа, Лий. Прецени, че няма нищо лошо, ако докаже, че пациентът му не е бил болен от СПИН. Либерман е бил маниак на тема здраве. Ежегодно си е правил профилактични прегледи, редовно се е изследвал за СПИН. Лекарят ми показа резултатите от деветдесета година досега. Отрицателни са, Лий. Видях ги с очите си.

Сидни се отпусна за миг върху леглото на родителите си и затвори зачервените си очи. Най-сетне реши какво да прави. Извади визитна картичка от чантата си и се загледа в нея. Изпитваше силна нужда да поговори с някого. Предпочиташе да е с него поради няколко причини. Слезе долу при ландроувъра и набра номера.

Сойър чу телефона, когато влизаше в апартамента си. Грабна слушалката, докато събличаше палтото си.

– Ало?

Сидни мълчеше нерешително, готова да затвори. Най-сетне проговори и когато чу гласа ѝ, Сойър изпусна палтото си на пода.

– Сидни?

– Да – отвърна тя тихо.

– Къде си? – Бе задал въпроса машинално и веднага съжали.

– Извинявай, Лий, но няма да ти изнасям урок по география.

– Добре, добре – каза той бързо и седна на кушетката. – Не искам да знам къде си. В безопасност ли си?

Тя едва не се разся.

– До известна степен. Вържана съм, ако това има някакво значение. – Замълча за момент и добави: – Гледах новините по телевизията.

– Знам, че не си ги убила ти, Сидни.

– А защо тогава...

– Вярвай ми, моля те.

Сидни въздъхна при спомена за кошмарната нощ.

– Съжалявам, че не ти казах, когато ти се обадох предния път... просто не бях в състояние.

– Каж ми какво се случи, Сидни.

Тя се колебаеше. Сойър долови нерешителността ѝ.

– Сидни, не съм в Бюрото. Няма начин да засека откъде се обаждаш. Освен това съм на твоя страна. Можеш да говориш свободно.

– Добре, мисля, че мога да се доверя само на теб. Какво искаш да знаеш?

– Всичко. Започни от самото начало.

Сидни му разказа какво се е случило.

– Не видя ли кой стреля?

– Беше с маска. Мисля, че беше същият, който се опита да ме убие по-късно. Поне се надявам да е така, защото не ми се ще да са двама. С такива очи...

– В Ню Йорк ли?

Тя потри чело.

– Да. В Ню Йорк.

– Мъж ли беше?

– Да. Ако се съди по телосложението. Под маската се виждаше врътът му. Не беше бръснат.

– Наблюдателна си.

– Когато си мислиш, че ще умреш, забелязваш и най-малката подробност.

– Знам какво имаш предвид. И аз съм бил в подобна ситуация. Сидни, намерихме записа.

Сидни се озърна в тъмния гараж.

– Значи всички знаят.

– Не се тревожи. Мъжът ти говори нервно, припряно. Избягва да ти отговаря.

– Да, звучеше разстроен. Изглежда, беше изплашен.

– А как ти се стори по телефона в Ню Орлиънс? По-различно ли звучеше?

Сидни присви очи.

– По-различно.

– В какъв смисъл? Опиши ми го възможно най-точно.

– Не беше изнервен. Говореше монотонно. Каза ми, че не бива да казвам нищо, защото полицията ме наблюдава. Каза ми какво да правя и затвори, нищо повече. Всъщност беше по-скоро монолог, а не разговор. Аз мълчах.

Сойър въздъхна.

– Куентин Роу е убеден, че си влизала в кабинета, на Джейсън в „Трайтън“ след изчезването му. Вярно ли е?

Сидни мълчеше.

– Сидни, не давам пет пари дали си била там, или не. Ако си била обаче, искам да те попитам нещо конкретно.

Сидни продължаваше да мълчи.

– Сидни? Слушай, ти ми се обади. Каза, че ми имаш доверие, макар че разбирам защо не искаш да се доверяваш на никого в този момент. Не ти го препоръчвам, но нищо не ти пречи да затвориш телефона и да продължиш нататък сама.

– Бях там – каза тя.

– Добре. Роу спомена някакъв микрофон. От компютъра на Джейсън.

Сидни въздъхна.

– Блъснах се в него, без да искам. Изкриви се и не успях да го изправа.

– Джейсън използваше ли този микрофон? Имаше ли микрофон у дома?

– Не. Предпочиташе да работи с клавиатурата.

– Тогава защо е имал микрофон на служебния си компютър?

Сидни се замисли за момент.

– Не знам. Струва ми се, че беше там отскоро. Няколко месеца, може би малко повече. Забелязах, че ги има и в други офиси на „Трайтън“. Защо?

– Ще ти кажа, Сидни, просто потърпи малко. Сигурна ли си, че разговаря с Джейсън и двата пъти?

– Разбира се. Познавам гласа на мъжа си.

Сойър говореше спокойно, сякаш за да й вдъхне увереност.

– Сидни, не те попитах дали си чула *гласа* на Джейсън. Питам те

дали според теб е бил *той*.

Сидни замръзна.

– Какво искаш да кажеш? – попита тя след малко.

– Прослушах записа на първия ви разговор. Права си. Джейсън е изнервен. Диша тежко, страхува се. Разговорът несъмнено е истински. Казваш обаче, че втория път ти се е сторил различен. Говорил е, ти си слушала. Бил е спокоен. В кабинета му е имало микрофон, който той не е използвал. Защо тогава е бил там?

– Аз... по каква друга причина може да е там?

– Сидни, микрофонът служи за записване на звуци... Гласове.

Сидни стисна телефона.

– Да не мислиш, че...

– Мисля, че и двата пъти си чула гласа на мъжа си. Само че втория път е било монтаж. Използвали са записи, направени с микрофона, защото съм сигурен, че е бил сложен за това.

– Не може да бъде! Защо ще го правят?

– Още не знам защо. Струва ми се обаче, че съм прав. Това обяснява защо вторият ти разговор е бил толкова различен. Предполагам, че изреченията са били съвсем кратки и прости. – Сидни не отговори. – Сидни?

– Значи смяташ, че... че Джейсън е мъртъв? – Беше преживяла смъртта на мъжа си веднъж, след това бе повярвала, че е жив. Не би пожелала да преживее повторно всичко това.

– Не знам, Сидни. Фактът, че са използвали запис, а не самия Джейсън, ме кара да мисля, че не е бил там. Защо? Не знам. Нека не гадаем, поне засега.

Сидни остави телефона и притисна слепоочията си с длани. Цялата трепереше.

– Сидни? – повика я Сойър разтревожен. – Сидни? Не затваряй, моля те! Сидни!

Линията прекъсна. Той стовари слушалката върху апарата. Изруга.

Мина минута. Сойър крачеше напред-назад ядосан. Телефонът извън пак и го стресна.

– Ало?

– Да не говорим повече за това дали Джейсън е жив, съгласен ли си? – Този път в гласа й нямаше емоции.

– Добре – отвърна Сойър тихо.

– Лий, защо някой в „Трайтън“ би записал гласа на Джейсън, за да имитира този разговор с мен?

– Сидни, ако знаех отговора на този въпрос, щях да правя цигански колела надолу по коридора. Ти спомена, че напоследък са инсталирали микрофони и в други кабинети. Това означава, че всеки от фирмата би могъл да включи записващо устройство към микрофона на Джейсън. А може да го е направил и някой от конкурентите на „Трайтън“. След като ти си знаела, че той не използва микрофон, вероятно са знаели и други. Аз знам само, че микрофонът вече не е в кабинета му. Може би това е свързано с информацията, която е продал на „Ар Ти Джи“.

Сойър се замисли над чутото, но Сидни го изпревари.

– Само че не е продал никаква информация, защото никой не би му платил.

Сойър стана.

– Защо?

– Защото Пол Брофи също работеше по сделката със „Сайбърком“. Присъстваше на всички разговори по стратегията. Когато стана всичко това, дори се опита да оглави екипа. Сега вече знам със сигурност, че Брофи е работел за „Ар Ти Джи“ заедно с Голдман и е бил готов да им даде цялата информация. Той имаше достъп до много повече данни, отколкото Джейсън. Параметрите на офертата се пазеха в „Тайлър, Стоун“, а не в „Трайтън“.

– Искаш да кажеш, че...

– Искам да кажа, че след като Брофи е работел за „Ар Ти Джи“, не биха имали нужда от Джейсън.

Сойър седна и изруга тихо. Досега това не му бе минало през ум.

– Сидни, и двамата гледахме видеозаписа. След като Джейсън не е предал информация по сделката, какво тогава е било?

– Не знам! Знам само, че когато отрязаха Брофи от последната фаза на преговорите, се опитаха да ме шантажират. Аз се съгласих да им дам информацията, но идеята ми беше да се свържа с властите. Тогава стана онова в лимузината. Знаеш останалото.

Сойър бръкна в джоба си и извади цигара. Закрепи слушалката на рамото си, докато запали.

– Научи ли нещо друго?

– Говорих с Кей Винсънт, секретарката на Джейсън. Тя ми каза, че освен другото, Джейсън е работел по унифицирането на архивиращата система на „Трайтън“.

– Архивираща система ли? Това важно ли е?

– Не знам, но Кей ми каза още, че финансовите данни на „Трайтън“ са били предадени на „Сайбърком“ в деня, когато се разби самолетът.

– Какво странно има в това?

– По същото време Нейтън Гембъл ми вдигна скандал в Ню Йорк, защото не искаше да предаде въпросните данни.

Сойър разтри челото си.

– Не разбирам. Гембъл знаел ли е, че данните са предадени?

– Нямам представа. Не мога да съм сигурна. – Студът започваше да става нетърпим. – Тогава ми мина през ум, че сделката може да се провали заради ината на Гембъл.

– Но не се провали и това вече е факт. Бях на пресконференцията, на която официално обявиха сливането. Гембъл беше на седмото небе.

– След като е лапнал „Сайбърком“, мога да го разбера.

– Не мога да кажа същото обаче за Куентин Роу.

– Определено са странна комбинация.

– Да. Като Ал Капоне и Махатма Ганди.

Сидни въздъхна, но не каза нищо.

– Сидни, знам, че няма да ти хареса, но все пак ще ти го кажа... Ще е много по-добре, ако дойдеш при нас. Можем да те защитим.

– Имаш предвид да ме арестувате, нали? – попита тя с горчивина.

– Сидни, знам, че не си убила никого.

– Можеш ли да го докажеш?

– Мисля, че мога.

– Мислиш? Съжалявам, Лий. Наистина ценя доверието ти, но за жалост то не е достатъчно. Знам какви улики има срещу мен, знам и как е настроено общественото мнение. Няма да ми се размине.

– Животът ти е в опасност, Сидни. – Сойър опипа служебната значка на колана си. – Слушай, кажи ми къде си и аз ще дойда. Сам. За да стигнат до теб, ще трябва да минат през мен. Междувременно можем да се опитаме да се справим със ситуацията заедно.

– Лий, ти си агент на ФБР. Има заповед за арестуването ми. Твой официален дълг е да ме арестуващ в момента, щом ме видиш. Отгоре на всичко веднъж вече ме прикри.

Сойър преглътна мъчително.

– Ще изпълня само неофициалния си дълг, Сидни.

– Ако научат, край на кариерата ти. Освен това самият ти ще се озовеш в затвора.

– Сидни, аз съм голямо момче и мога да преценя какъв риск поемам. Давам ти дума, че ще дойда сам. – Тя мълчеше. – Сидни, говоря ти съвсем открито... не искам да пострадаш, разбираш ли?

– Вярвам ти, Лий. Жестът ти означава много за мен, само че няма

да позволя да пострадаш и ти. Не мога да натоваря съвестта си с това.

– Сидни...

– Трябва да затворям, Лий.

– Чакай, недей!

– Ще опитам да ти се обадя пак.

– Кога?

Сидни се вторачи напред, през стъклото, и замръзна, очите ѝ се разшириха.

– Ами... не знам.

Линията прекъсна. Сойър остави слушалката и извади от джоба си пакета цигари, за да запали. Заразхожда се из стаята, като тръскаше пепелта в дланта си. После застана до прозореца и се вгледа в мразовитата декемврийска нощ.

Веднага щом Сидни Арчър влезе в къщата, Кенет Скейлс излезе от тъмната част на гаража и отвори вратата на джипа. Претърси го, но не откри нищо интересно. След това взе телефона и натисна бутона за повторно избиране. Лий Сойър се обади почти веднага. Скейлс се усмихна, когато чу изпълнения с напрежение глас – човекът отсреща явно смяташе, че е пак Сидни Арчър. Прекъсна линията, затвори тихо вратата и извади от канията на колана си ножа, с който бе убил Едуард Пейдж. Влезе в къщата.

Можеше да види сметката на Сидни още когато излизаше от колата, но не знаеше дали не е въоръжена. Вече бе виждал как дамата борави с оръжие.

Качи се на първия етаж и потърси с очи коженото яке, с което беше Сидни, но не го видя. Чантата ѝ беше на бара, но това, което търсеше, не беше там. Тръгна по стълбите към втория етаж. Ослуша се. Наред със свиренето на вятъра чу още нещо, което го накара да се усмихне – шум от течаща вода. В тази мразовита вечер обитателката на къщата се канеше да вземе гореща, успокояваща вана. Скейлс се изкачи догоре съвсем тихо. Вратата на спалнята беше затворена, но шумът от течаща вода се чуваше ясно откъм банята. След това водата спря. Изчака няколко секунди, за да даде време на Сидни Арчър да влезе във ваната, представи си как водата обгръща тялото ѝ. Отиде до вратата на банята. Най-напред трябваше да получи паролата, а после да се занимае и с домакията. Ако не откриеше паролата, щеше да ѝ предложи размяна – живота ѝ срещу листчето. За миг си помисли как ли изглежда привлекателната

адвокатка без дрехи. От това, което бе видял, можеше да съди, че няма да е никак зле. Пък и не бързаше. Пътуването дотук беше дълго и уморително, сега заслужаваше малко отпускане.

Залепи гръб до вратата и натисна дръжката почти безшумно. Изстрелът на ловната пушка направи вратата на трески и заби в ръката му няколко сачми. Скейлс изкрещя и се претърколи надолу по стълбите, като ловко се приземи на крака. Улови ранената си ръка и погледна нагоре. Сидни Арчър се появи на вратата напълно облечена, зареди пушката и стреля пак. Скейлс моментално отскочи встрани. Къщата беше съвсем тъмна и той не смееше да помръдне, защото тя щеше да се ориентира по шума. Приклекна зад канапето, готов да посрещне участта си. Рано или късно Сидни Арчър щеше да запали лампата и да приключи с него.

Той стисна ножа, стай дъх и зачака. Ръката го болеше ужасно – бе свикнал да причинява, но не и да понася болка. Чу стъпките ѝ, когато тя започна да слиза по стълбата. Надигна леко глава над канапето и я видя – беше по средата на стълбата. Беше толкова напрегната, че не видя треската от вратата, която бе паднала на следващото стъпало. Стъпи върху нея, подхлъзна се и полетя надолу. Скейлс скочи в същия миг и се хвърли върху нея. Затъркаляха се и той удари няколко пъти главата ѝ в пода. Тя се бореше отчаяно. В момента, когато той замахна с ножа, Сидни се изви встрани и острието срязва якето ѝ. От джоба му изпадна бял лист. Сидни успя да стовари приклада на пушката върху лицето на Скейлс, при което счупи носа му и изби няколко зъба. Той политна назад и изпусна ножа, но светкавично се съвзе и изтръгна пушката от ръцете ѝ. Насочи я към нея и Сидни се опита да се прикрие, но беше невъзможно. Скейлс натисна спусъка, но оръжието засече. Сидни хукна към вратата. Скейлс изръмжа злобно, захвърли безполезната пушка и пристъпи напред. Гърдите му бяха облени в кръв от разбития нос. Вдигна ножа и се хвърли към Сидни, но тя се обърна рязко – в ръката си стискаше деветмилиметровия автоматичен пистолет. Скейлс го зърна навреме и с акробатичен скок успя да се претърколи от другата страна на масата. Сидни натисна спусъка и куршумите надупчиха отсрещната стена. Той се блъсна тежко в долния край на един шкаф, тялото му счупи тънките крака, шкафът падна върху него и го затисна. Скейлс не помръдна.

Сидни хукна към кухнята, грабна чантата си от бара и се втурна към гаража. Минута по-късно джипът излетя на алеята и изчезна в тъмнината.

Тя си спомни бялото облаче пара от дъха на Скейлс, което бе

видяла в гаража, и потрепери. В огледалото видя фарове. Дъхът ѝ секна, защото големият кадилак сви по алеята към къщата. Тя пребледня. Родителите ѝ най-накрая пристигаха – в най-неподходящия възможен момент. Направи обратен завой и подкара назад. Пред себе си видя още едни фарове. Беше черна кола. Движеше се съвсем бавно към алеята. Вероятно беше проследила родителите ѝ от Вирджиния. Сидни просто беше забравила за нея. Включи четворното предаване и натисна педала на газта докрай. Мощната машина се понесе по заснежения път, покрай алеята към къщата. Когато наближи черната кола, видя шофьора ѝ – той бръкна с ръка под самото си, но закъсня с част от секундата. Ландроувърът се заби в предницата на по-леката кола и я изблъска в канавката край пътя. Предпазната възглавница на волана ѝ се наду. Сидни я скъса с рязко движение и включи на задна. Ударът беше неутрализиран поне временно онези от черната кола. Сидни се обърна и с удивление видя как кадилакът на баща ѝ излиза от алеята и се отдалечава към главния път. Сидни натисна газта и подкара след тях.

Шофьорът изпълзя от черната кола в канавката и се вторачи в отдалечаващия се джип.

Сидни настигна колата на родителите си. На това място шосето беше само с две платна. Тя натисна клаксона няколко пъти, но кадилакът веднага ускори. Баща ѝ вероятно беше толкова уплашен, че не би спрял и при полицейски сигнал. Сидни пое дъх и подкара с пълна газ, докато не застана успоредно на колата. Баща ѝ видя джипа и веднага реагира, като ускори и започна да кара на зиг-заг. Кадилакът беше по-пъргав от джипа и успя да се отдели. Застана в средата на пътя. Сидни излезе на банкета и продължи да натиска педала – добре, че снегът все още не беше разчистен, така че банкетът беше свободен. Караше с близо сто километра в час. Обзе я страх. Погледна напред. Наближаваха остър завой. Ако не направеше нещо, просто щеше да излети от пътя. Оставаха ѝ само няколко секунди.

Изкрещя на майка си с всички сили, после се наведе и отвори прозореца от другата страна, без да изпуска волана. Извика още веднъж.

Майка ѝ погледна към нея и я позна. Бутна баща ѝ, който бе вперил поглед в пътя, и той мигом намали скоростта и премести колата вдясно, за да може Сидни да се качи на пътя. Направи им знак да карат след нея. Продължиха напред.

След около час спряха пред един мотел. Сидни веднага изскочи от

джица, отвори вратата на колата и сграбчи дъщеря си. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Ейми никога нямаше да разбере колко малко е оставало да загуби майка си тази нощ.

След като излезе от колата, мъжът се окопити и хукна към къщата на Бил Патерсън. След още минута отмести падналия шкаф и Скейлс се надигна с мъка. Сидни Арчър имаше късмет, че не е наблизил, защото този път нямаше да ѝ се разминат – окървавеното лице на Скейлс не издаваше нищо друго, освен желание да я убие. Той отиде да вземе ножа си и видя падналия от джоба на Сидни Арчър лист. Взе го и го прочете. Паролата на Джейсън. След минута бяха при заседналата в канавката кола, Скейлс грабна клетъчния телефон и набра номера. Беше време да повика подкрепление.

54.

В два и половина следобед Лий Сойър подкара към централата на ФБР през сипещия се сняг, който скоро щеше да се превърне във виелица. Цялото източно крайбрежие беше обхванато от снеговалежи и до Коледа нямаше изгледи положението да се промени.

Влезе направо в заседателната зала, за да прегледа още веднъж всички аспекти на разследването и да систематизира известните факти. Трябваше да открие някаква логика в тях. Проблемът беше, че трудно можеше да обясни повечето събития, и то поради една основна причина – не знаеше дали има връзка между Либерман и Арчър. Хрумнаха му някои нови версии, но скоро се отказа от тях. Взе телефона, обади се в лабораторията и потърси Лиз Мартин.

– Лиз, искам да ти се извиня за онзи ден. Това разследване наистина ме изнервя и си го изкарах на теб. Съжалявам.

– Извинението ти се приема – засмя се Лиз. – Всички сме под напрежение. Какъв е проблемът?

– Имам нужда от познанията ти по компютри. Какво можеш да ми кажеш за архивирането на файлове върху лента?

– Изненадвам се, че именно за това питаш. Приятелят ми е адвокат и онзи ден ми каза, че в момента това е най-горещата тема в юридическия сектор.

– Защо?

– Защото чрез тях се запазват документи, които могат да служат за доказателство. Всичко, което напишеш на някой от компютрите в дадена фирма, се запазва на лентовите устройства, дори да го изтриеш. Можеш да си мислиш, че си, но всъщност документът е налице. Според законодателството противниковата страна по дадено дело има право да изиска и да получи копие от документа. Приятелят ми съветва клиентите си, ако искат никой да не чете документ, написан на компютър, просто да не го пишат.

– Хмм! – изсумтя Сойър и затършува из листата пред себе си. – Добре, че все още предпочитам невидимото мастило.

– Знам че си реликва, Лий, но поне си симпатична реликва.

– Добре, професорке, има и още нещо.

Прочете й паролата.

– Това е доста добра парола, не мислиш ли?

– Мисля, че не е парола.

– Какво е? – Сойър бе очаквал всичко друго, но не и това.

– Толкова е дълга, че като нищо можеш да я забравиш или да я напишеш неправилно. Ако пък я диктуваш на някого по телефона, той много лесно може да сгреша.

– Мислех, че дължината е най-ценното й качество. Нали така по-трудно можеш да я налучкаш?

– Разбира се. Само че не е нужно да е чак толкова дълга. Десет знака са достатъчни. Петнайсет са практически непреодолими.

– Нали има компютри, които могат да се справят с такива комбинации?

– При петнайсет знака имаме повече от трилион комбинации, а повечето шифроващи програми се изключват сами, ако не напишеш вярната парола примерно до третия път. Дори и най-бързият компютър на света не би могъл да се справи, ако в паролата има произволни букви или препинателни знаци, както точките тук. Възможните комбинации стават твърде много.

– Значи искаш да кажеш, че...

– Казвам, че този, който е използвал тази парола, е прекалил. Недостатъците й са доста повече от добрите страни. Просто е излишно да е такава. Може би този, който я е измислил, е аматьор?

Сойър поклати глава.

– Мисля, че е бил съвсем наясно какво прави.

– Значи не е го е направил само с цел защита.

– А с каква друга?

– Не знам, Лий. Досега не бях виждала такава парола.

Сойър не каза нищо.

– Това ли е всичко? – попита Лиз.

– Какво? А... да, Лиз, това е всичко. – Гласът му прозвуча доста потиснато.

– Съжалявам, че не можах да ти помогна.

– О, не, Лиз, помогна ми много. Даде ми богат материал за размисъл. Благодаря ти. – Изведнъж си спомни и извика: – Хей, дължа ти един обяд, какво ще кажеш?

– Добре, само че този път аз ще избера мястото.

– Не възразявам. Само гледай да не е много скъпо.

– Винаги си знаел как да забавляваш момичетата, Лий.

Сойър затвори и погледна отново паролата. Ако и половината от това, което бе чул за интелигентността на Джейсън Арчър, беше истина,

тогава сложността на паролата не беше случайност. Вгледа се в цифрите още веднъж. Влудявах го, но, от друга страна, му се струваха някак познати. Наля си още една чаша кафе, взе лист хартия и започна да драска по него – това му помагаше да мисли. Погледна датата, на която Джейсън беше изпратил електронното съобщение на жена си, и се сепна – 19/11/95. Надраска на листа 19/11/95. Усмихна се. Най-обикновени цифри. После се загледа в тях по-внимателно. Усмивката му изчезна. Записа ги по друг начин: 95/11/19 и най-накрая: 951119. Записа ги пак, сгрещи, задраска написаното и повтори. Резултатът беше 599111.

Лицето му пребледня като листа, върху който драскаше. *Наопаки*. Прочете съобщението още веднъж. Наопаки? Защо? След като Арчър е бързал толкова, че да сгрещи адреса и не е успял да завърши, защо бе отделил време, за да напише „всичко объркано“ и „наопаки“ при положение, че означаваха едно и също? Изведнъж разбра – не би ги написал, ако не означават две различни неща. Трябваше да вземе буквалните значения на думите. Погледна още веднъж цифрите, от които се състоеше паролата, и започна да пише бързо. След няколко грешки най-после свърши. Изпи последната глътка кафе и се вторачи в резултата: 12/19/90, 2/28/91, 9/26/92, 11/15/92 и 4/16/93. Арчър бе избрал тази парола не случайно. Всъщност в самата нея се съдържаха послание. Не беше нужно Сойър да гледа бележника си. Знаеше какво представляват тези числа. Пое дълбоко въздух.

Това бяха датите, на които Либерман бе променял лихвените проценти по свое усмотрение. Когато бе дал възможност на някого да спечели достатъчно пари, за да си купи държава.

Въпросът на Сойър най-накрая бе намерил отговор. Между Либерман и Джейсън имаше връзка. Но каква беше тя? Още нещо му мина през ум. Едуард Пейдж беше казал на Сидни, че не е бил на летището заради Джейсън Арчър. Другата възможност беше да е следял Либерман и случайно да е забелязал какво прави Арчър. А защо е трябвало да следи Либерман? Сойър се намръщи, бутна листчето с паролата настрана и погледът му спря върху видеокасетата, която беше на масата пред него. Размяната, която беше направил Джейсън Арчър. Замисли се. Ако Сидни казваше истината и Брофи наистина знаеше повече от Джейсън, тогава какво, по дяволите, бяха разменили в склада в Сиатъл? Това ли беше връзката с Артър Либерман? Реши да види записа отново.

Мушна касетата във видеоманетофона, наля си още кафе и натисна бутона. Изглежда целия запис два пъти. После още веднъж, забавено. Намръщи се. Когато го бе гледал за първи път в офиса на Харди, пак

нещо го бе накарало да се намръщи. Какво? Пренави касетата и пак я пусна. Джейсън и другият чакат. Куфарчето на Джейсън. На вратата се чука, влизат другите. Старият, двамата мъже, с тъмни очила. Страхотно! Вгледа се в двамата по-внимателно. Струваха му се някак познати, но... Поклати глава. Размяната. Джейсън, ужасно неспокоен. После ревът на самолета. Складът се намираше на трасето към летището, бяха го установили. Всички в стаята поглеждат към тавана. Сойър трепна и едва не разля кафето по ризата си. Само че този път не заради рева на самолета...

– По дяволите! – Стопира кадъра и се приближи на сантиметри до екрана. След миг грабна телефона.

– Лиз, имам нужда от магиите ти и този път, обещавам, ще бъде истинска вечеря.

Обясни й набързо какво иска.

След две минути беше в лабораторията. Лиз вече бе подготвила апаратурата и го очакваше с усмивка. Задъхан, Сойър й подаде касетата и тя я пусна. Екранът беше широк близо метър.

– Така, приготи се, Лиз – извика Сойър и се надигна на стола си. – Ето, сега!

Лиз стопира кадъра и натисна някакви бутони на пулта. Човешките фигури започнаха да се увеличават, докато изпълниха целия екран. Сойър бе впил поглед в едната от тях.

– Лиз, можеш ли да увеличиш този участък още повече? – Посочи с пръст. Лиз увеличи мястото.

Сойър поклати удивено глава. Лиз също беше изненадана.

– Беше прав, Лий. Какво означава това?

Сойър гледаше мъжа, който се бе представил на Джейсън като Антъни Да Паца. Всъщност интересуваше го само шията му, която се виждаше изцяло, защото онзи беше вдигнал глава нагоре, по посока на преминаващия над склада самолет. Там съвсем ясно се виждаше границата между истинската и фалшивата кожа.

– Не знам, Лиз. Питам се само, защо му е било нужно да променя физиономията си?

– В колежа и аз правех такива неща – отвърна Лиз.

– Какви неща?

– Костюми, маски, гримове... За театралните ни представления. Играла съм порочната лейди Макбет.

Сойър продължаваше да гледа втренчено екрана, а думата, която бе произнесла Лиз, прозвуча в главата му съвсем отчетливо:

представление?

Върна се в залата. Там го очакваше Рей Джаксън, който размаха някакви нови документи.

– Получиха се по факса. От Чарлс Тийдман. С почерка на Пейдж. А това са писмата, които намерихме в апартамента на Либерман. Не съм експерт, но мисля, че почерците съвпадат.

Сойър ги огледа и кимна.

– Съгласен съм, Рей, но все пак трябва да ги дадем за експертиза, за да сме абсолютно сигурни.

– Естествено. – Джаксън стана, за да ги занесе, но Сойър го спря. – Рей, почакай. Искам да погледна тези писма още веднъж.

Джаксън му ги подаде.

Всъщност искаше да погледне само едно от тях. Бланката вдъхваше респект – Асоциация на завършилите Колумбийския университет. Тийдман не беше споменал, че Стивън Пейдж е завършил там. Ставаше ясно, че известно време се е занимавал активно с делата на асоциацията. Сойър бързо пресметна годините. Стивън Пейдж беше умрял на двайсет и осем, преди пет години. Днес щеше да бъде на трийсет и три или трийсет и четири, в зависимост от рождената му дата. Вероятно беше завършил през 1984 година. Трябваше да провери нещо.

– Добре, Рей, можеш да тръгваш. Аз ще проведа няколко разговора по телефона.

След като Джаксън излезе с писмата, Сойър откри номера на информационния отдел на Колумбийския университет и набра. Свързаха го с когото трябва. След две минути му казаха, че Стивън Пейдж наистина е завършил Колумбийския университет през 1984 година с пълно отличие. Преди да зададе следващия си въпрос, Сойър погледна ръцете си. Пръстите му трепереха. Направи всичко възможно, за да го зададе, без да издава вълнението си. След малко отговориха утвърдително – човекът, от когото се интересуваше, също беше завършил Колумбийския университет през 1984 година, втори по успех. Впечатляващо, увериха го, за университет като Колумбийския. Той имаше още един въпрос, отговориха му, че ще го свържат с отдела по настаняване на студентите. Изчака. Нервите му бяха пред скъсване. Зададе въпроса си на човека от отдела и след минута получи отговор. Благодарил и затвори телефона. Ветеранът от ФБР скочи на крака и изрева:

– Уцелих! Този път десетката!

Куентин Роу също беше завършил Колумбийския университет през 1984 година и още по-съществено – беше живял в една стая със Стивън през последните две години от следването си.

Когато след още две минути Сойър осъзна защо двамата мъже с тъмни очила от видеозаписа му се струват познати, радостта му се изпари и бе заменена с изумление. Просто нямаше начин! Само че... да, беше логично. Особено ако си дадеш сметка за какво всъщност става дума. Представление. Фалшификат. Вдигна телефона. Трябваше да открие Сидни Арчър колкото е възможно по-бързо и знаеше откъде да започне издирването. *Света Дево, Исусе Христе, това разследване току-що направи завой на сто и осемдесет градуса!*

55.

Мисис Патерсън и Ейми потеглиха с кола под наем към Бостън, където щяха да прекарат няколко дни. Макар да положи всички усилия, Сидни не успя да убеди баща си, че е по-добре да тръгне с тях. Цяла нощ той чисти пушката си, ремингтън 12-и калибър, стиснал челюсти и впери поглед напред, а Сидни сновеше пред него и се опитваше да го придума.

– Татко, наистина си невъзможен – каза му тя, докато двамата пътуваха към Бел Харбър с кадилака. Бяха оставили роувъра в сервиз. Все пак Сидни изпитваше известно облекчение. В момента никак не ѝ се искаше да е сама.

Баща ѝ упорито гледаше през прозореца. Тези, които преследваха дъщеря му, трябваше да се справят с него, преди да се доберат до нея. На призраците и чудовищата нямаше да им е никак лесно.

Белият микробус беше на половин миля зад тях, но въпреки това следваше безпогрешно движението на кадилака. Единият от осемте мъже, които се возеха в него, не беше в добро настроение.

– Най-напред остави Джейсън Арчър да изпрати съобщението до жена си, а сега изпусна и нея. Не мога да повярвам! – Ричард Лукас поклати глава и изгледа ядосано Кенет Скейлс, който седеше до него. Ръката му беше превързана, а по лицето имаше лепенки.

– По-добре повярвай. – Каза го през зъби и гласът му прозвуча толкова заплашително, че дори Лукас премигна и реши да смени тактиката.

– Добре – рече той и се облегна. – Няма смисъл да говорим за миналото. – Джеф Фишер, компютърният гений на „Тайлър, Стоун“, беше запазил копие от дискетата на Сидни Арчър в компютъра си. Успяхме да установим, че е осъществил връзка с компютъра си, докато е бил в бара. Вероятно е копирал съдържанието на дискета. Размени няколко думи със сервитърката. Тя му даде плик за обикновена поща, адресиран до бащата на Сидни Арчър в Бел Харбър, Мейн. Сега пратката пътува по пощата и е много важно да се доберем до нея. Ясно ли е?

Шестимата кимнаха мрачно. На дланите си всички имаха татуирана звезда, прободена със стрела – знакът на групата наемници, към която принадлежаха. Бяха все ветерани от Студената война. Като бивш служител на ЦРУ за Лукас не бе трудно да възобнови старите връзки, още повече че разполагаше с долари за примамка.

– Ще оставим Патерсън да вземе пратката, ще ги изчакаме да останат сами и ще ударим светкавично. – Лукас ги погледна и добави: – По един милион премия на човек, ако се справим. Ясно ли се изразявам, Скейлс?

– Можеш да вземеш дискетата – процеди през зъби Кенет Скейлс. – Аз ще се погрижа за дамата. Ще добавя и стареца. Безплатно.

– Първо дискетата, после прави каквото щеш – каза гневно Лукас.

Скейлс не отговори. Гледаше право пред себе си. Лукас понечи да каже още нещо, но размисли и нервно зарови пръсти в косата си.

През двайсетте минути, които му бяха необходими, за да се добере до Александрия, Рей Джаксън три пъти се опита да се свърже с Джеф Фишер от телефона в колата си, но без успех.

– Значи смяташ, че този тип е помогнал на Сидни Арчър да разчете паролата?

Сойър се обърна към него.

– Според дневника от следенето Сидни Арчър е идвала тук след убийствата в гаража на „Тайлър, Стоун“. Фишер е компютърният магьосник на фирмата.

– Да, само че, изглежда, не си е у дома.

– Може пък у тях да открием нещо, и без той да си е у дома, Рей.

– Не помня да сме вземали заповед за обиск.

– Това са подробности, Рей. Винаги си склонен да си губиш времето с дреболии.

Спряха пред къщата на Джеф Фишер и бързо се изкачиха по стъпалата.

Някаква млада чернокоса жена излезе от колата си и им извика:

– Няма го.

Сойър се обърна към нея.

– Не знаете къде е, предполагам? – Слезе при нея, помогна ѝ да извади двата големи плика с продукти от задната седалка и се легитимира. Джаксън последва примера му.

Жената се стъписа.

– ФБР? Не знаех, че ФБР разследва кражбите с взлом.

– Кражби ли, мисис...

– Извинете ме. Казвам се Аманда. Аманда Рейнолдс. Живеем тук от две години и сега за първи път се наложи да дойде полиция. Откраднали са цялата компютърна техника на Джеф.

– Вече сте разговаряли с полицаите, както разбирам.

Жената го изгледа глуповато.

– Идваме от Ню Йорк. Там, ако не завържеш колата си за някой стълб, на сутринта няма да я намериш. Непрекъснато трябва да си нащрек. Но тук?

Тя поклати глава.

– Чувствам се като последна глупачка. Мислех си, че подобно нещо е невъзможно в този квартал.

– Кога видяхте мистър Фишер за последен път?

Жената сбърчи чело.

– Ами... преди три-четири дни. Времето е толкова ужасно, че всички си стоят въщи.

Благодариха ѝ и подкараха към полицейския участък. Попитаха за кражбата от дома на Фишер и дежурният сержант чукна няколко пъти по клавиатурата, а после погледна екрана на компютъра.

– Да, у Фишер е имало кражба. Бях дежурен, когато го докараха. – Сойър и Джаксън се спогледаха. – Арестуваха го за превишена скорост, а той взе да разправя, че някой го бил следил. Решихме, че е прекалил с алкохола. Проверихме го с апарата и се оказа, че не е пил, но, тъй или иначе, вонеше на бира. За всеки случай го оставихме да пренощува тук. На следващия ден го пуснаха под гаранция. Определиха му дата за съда и си отиде.

– Джеф Фишер е бил арестуван? – попита Сойър с изненада.

– Именно.

– А на следващия ден е имало обир в дома му?

Сержантът кимна.

– Като ти тръгне зле...

– А описа ли хората, които са го следили? – попита Сойър.

Сержантът го изгледа, сякаш искаше да провери дали и той не е пил.

– Никой не го е следил.

– Сигурно ли е?

Сержантът погледна отегчено към тавана и се усмихна.

– Добре, установили сте, че не е бил пиан, а въпреки това сте го държали в ареста цяла нощ. Защо?

– Защото при някои от тези типове апаратът не показва нищо, дори да са къркани до козирката. Фишер е шофирал като бесен и се е държал като пиан. Преценихме, че е най-добре да го оставим при нас, за да изрезнее, ако е пиан.

– И той не възрази?

– Не. Каза, че за първи път щял да ношува в арест, което било забавно. – Сержантът поклати плешивата си глава. – Ама че забавление!

– Не знаете ли къде е сега?

– Дори не можахме да го открием, за да му съобщим за обира. Както ви казах, плати си гаранцията, подписа се за датата на делото и изчезна. Ще стане наша грижа само ако не се яви пред съдията.

– Нещо друго случи ли се онази вечер? – попита Сойър разочаровано.

Сержантът забарабани с пръсти по бюрото. Сойър кимна на Джаксън и двамата си тръгнаха. Сержантът ги спря по средата на помещението.

– Онзи тип ми даде да пусна в пощата един плик. Вярно е, че нося униформа, само че приличам ли ви на пощальон?

– Плик ли? – мигом се завъртяха на пети и двамата.

Сержантът кимна.

– Обясних му, че има право на един телефонен разговор, а той каза, че ще се възползва, само че преди това ме молел да пусна плика в почтенската кутия на участъка. – Сержантът се засмя.

Сойър се вторачи в него.

– И ти пусна ли го?

Сержантът престана да се смее и премигна.

– Какво? А, да. Пуснах го. Кутията е ето там.

– Какъв беше пликът?

– Не точно като за писмо, а от онези, дебелите. Кафяв.

– Които отвътре имат найлон на мехурчета ли? – обади се Джаксън.

– Да, от тях.

– Колко голям?

– Не много. Около педя. Препоръчано писмо. С обратна разписка.

Сойър се опря с две ръце на бюрото и се вторачи в сержанта.

– Помниш ли адресите? На подателя или на получателя?

Сержантът пак забарабани с пръсти.

– Не помня подателя. Предположих, че е Фишер. Но беше за... Мейн. Да, за Мейн. Направи ми впечатление, защото миналата година ходихме там с жена ми. Ако имаш възможност, непременно иди. Вземи си и фотоапарата.

– Къде точно в Мейн? – Сойър полагаше неимоверни усилия да запази спокойствие.

Полицаят поклати глава.

– Някакъв Харбър... струва ми се.

Надеждата на Сойър се изпари. В щата Мейн имаше поне половин дузина градове, завършващи на Харбър.

– Хайде, помисли.

Сержантът изведнъж се облеши.

– Да не би в плика да е имало наркотици? Този Фишер наркотрафикант ли е? Имаше нещо странно в цялата работа. Затова ли ФБР се интересува от него?

– Не, не – отвърна Сойър с досада. – Няма нищо такова. Слушай, опитай се поне да си спомниш името на получателя.

Сержантът се замисли, но след малко поклати глава.

– Съжалявам, не мога.

– Не беше ли случайно Арчър? – обади се Джаксън.

– Не. Ако беше Арчър, щях да го запомня, защото един от колегите се казва така.

Джаксън му подаде визитката си.

– Добре. Ако си спомниш още нещо, каквото и да е, обади ми се. Много е важно.

– Разбира се. Веднага, можеш да разчиташ на мен.

Тръгнаха към изхода, сержантът седна пред компютъра. Изведнъж Сойър се извърна и насочи към него показалец, сякаш беше пистолет.

– Патерсън! – Бе си спомнил лепенката на кадилака пред къщата на Сидни.

Сержантът вдигна стреснато поглед.

– Името на получателя не беше ли Патерсън? – попита го Сойър.

Сержантът се усмихна и щракна с пръсти.

– Точно така. Бил Патерсън.

Усмивката му увисна във въздуха, защото двамата агенти се втурнаха презглава към изхода.

56.

Докато караха по заснежения път, Бил Патерсън хвърли поглед към дъщеря си.

– Значи онзи човек от твоята фирма е трябвало да ти изпрати пакет тук? Дискета от Джейсън? – Сидни кимна. – Но не знаеш какво има на нея, така ли?

– Файловете са шифровани, татко. Вече имам паролата, но трябва да получа дискетата.

– А тя не е дошла.

Сидни кимна.

– Обадих се във „Федерал Експрес“. Такава пратка не е регистрирана при тях. После се обадих в дома му, само че там имаше полицаи. Боже мой! – Сидни си представи какво може да е станало с Джеф и потрепери. – Ако е пострадал...

– А прослуша ли съобщенията на телефонния си секретар у дома? – попита баща ѝ. – Може да се е обаждал.

Челюстта на Сидни увисна.

– Господи! Защо не се сетих по-рано!?

– Защото от два дни се криеш и се бориш за живота си, ето защо.

Сидни отби в една бензиностанция и спря пред телефонната кабина. Снеговалежът беше толкова силен, че не забеляза белия микробус, който отмина нататък по шосето, сви в един разклон, обърна и зачака кадилака.

Сидни мушна електронната си карта и набра домашния си номер. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди машината да заработи. Имаше много обаждания – роднини, приятели, братята ѝ. Всички задаваха въпроси, съчувстваха ѝ, възмустваха се. Изчака всичките, докато накрая не чу познатия глас.

„Здравей, Сидни, обажда се чичо ти Джордж. Тази седмица с Марга заминаваме за Канада. Прекарваме си добре, въпреки че е много студено. Изпратих коледни подаръци за теб и Ейми с обикновена поща, защото проклетото бюро на «Федерал Експрес» беше затворено и не искахме да чакаме. Ще го получиш скоро. Препоръчано е, така че ще трябва да се подпишеш на разписката. Обичаме те и чакаме с нетърпение да се видим. Целуни Ейми.“

Сидни остави слушалката. Тя нямаше такъв чичо, но всичко ѝ беше ясно. Притича до колата и се качи.

Баща ѝ я погледна нетърпеливо.

– Е?

Сидни кимна и подкара с пълна газ, така че залепи баща си за седалката.

– Къде се разбърза толкова, по дяволите! – учуди се той.

– Към пощата.

Пощата се намиреше в центъра на Бел Харбър. Сидни спря край бордюра, а баща ѝ слезе и изтича вътре. След две минути се върна с празни ръце.

– Пощата за деня още не е пристигнала.

– Сигурен ли си? – попита Сидни.

Той кимна.

– Джером е началник на пощата от незапомнени времена. Каза да проверим към шест. Ще ни изчака и няма да затвори. Може и да не пристигне днес, щом е изпратена само преди два дни.

Сидни удари кормилото с юмрук и се отпусна уморено. Баща ѝ сложи ръка на рамото ѝ.

– Сидни, не се тревожи, ще пристигне. Само се надявам това, което е на нея, да сложи край на кошмара.

Сидни вдигна очи.

– Трябва, татко. Просто трябва.

Ами ако не сложеше край на кошмара? Не, не беше в състояние да мисли за това. Отмахна един кичур коса от лицето си, включи на скорост и потегли.

Белият микробус изчака две минути и също потегли.

– По дяволите, просто не мога да повярвам! – изрева Сойър.

Джаксън го изгледа объркано.

– Какво да ти кажа, Лий? Има снежна буря. Всички летища са затворени, включително и Дълес. В цялата страна няма полети, защото цялото Източно крайбрежие е заприличало на Сибир. Освен това Бюрото няма да ни отпусне самолет в такова време.

– Рей, трябва да стигнем до Бел Харбър. Вече трябваше да сме там. Влакът?

– Все още разчистват релсите. Освен това влакът не стига чак до там, проверих. Последната отсечка се изминава с автобус, а не знаем

дали пътят ще е разчистен. Магистралата не стига до града. Ще са ни нужни най-малко петнайсет часа.

Сойър не можеше да се побере в кожата си.

– Всички те могат да умрат след час!

– Излишно е да ми го казваш. Ако можех да разперя ръце и да полетя, щях да го направя, обаче не мога, по дяволите! – отвърна Джаксън троснато.

Сойър се поуспокои.

– Добре, Рей, извинявай. – Седна. – Успя ли да се свържеш с местните?

– Обаждах се. Най-близкият клон на ФБР е в Бостън, на повече от пет часа път. А при такова време... Кой знае? В Портланд и Огъста имаме наши хора. Оставих съобщения да се обадят, но още не са. Бихме могли да се обърнем към щатската полиция, но мисля, че те ще са прекалено заети с пътни катастрофи.

– По дяволите! – Сойър отчаяно поклати глава и забарабани с пръсти по масата. – Можем да стигнем само със самолет. Все някой ще се съгласи да лети в това време.

Рей се намръщи.

– Може би някой военен пилот. Познаваш ли такъв?

Сойър скочи.

– И още как!

Черният микробус спря пред хангара на малкото летище в окръг Манандас. Снеговалежът беше толкова обилен, че не се виждаше на повече от метър. От микробуса изскочиха шестима облечени в черно командоси от корпуса за спасяване на заложници, въоръжени с бойни карабини, и бързо се отправиха към самолета, турбовитлов СААБ, който ги очакваше на пистата със запалени двигатели. Сойър седна до пилота, а Джаксън и останалите насядаха отзад.

– Знаех си, че ще те видя пак, преди това да приключи, Лий – изкрещя Джордж Каплан, за да надвика рева на моторите, и се усмихна.

– Не забравям приятелите си, Джордж. А и наистина не познавам друг толкова побъркан, че да лети в такова време.

Сойър погледна през стъклото и видя бяла пелена. Самолетът започна да рулира. Един снегорин току-що бе разчистил асфалта, но снегът го затрупваше отново. Не се виждаха никакви други самолети, защото летището официално беше затворено. Всички разумни хора се

съобразяваха с това решение.

Рей Джаксън погледна през прозореца и стисна нервно подлакътниците на седалката.

– Ние сме абсолютно луди! – извика той.

Сойър се обърна назад и се засмя.

– Рей, знаеш, че можеш да останеш, ако искаш. Когато се върна, ще ти разкажа веселата част.

– Тогава кой ще се грижи за жалкия ти задник?

Сойър се обърна напред и погледна Каплан. Изведнъж доби разтревожен вид.

– Ще успееш ли да вдигнеш тази птичка над земята?

Каплан се усмихна.

– Виждал съм и по-лошо – отвърна той. – Летял ли си през горящ напалм?

Сойър се усмихна накриво, но забеляза съсредоточеното и напрегнато лице на Джордж. Забеляза и пулсиращата вена на слепоочието му. Въздъхна дълбоко, затегна колана си и стисна седалката. Каплан бутна един лост напред. Самолетът се затресе по неравната повърхност и бързо набра скорост. Сойър се вторачи навън. Светлините на машината осветяваха нивата, която започваше в края на пистата. Приближаваше към тях много бързо. Сойър обърна поглед към пилота. Очите на Каплан бяха приковани в предното стъкло и от време на време, само за миг, се насочваха към приборите на таблото. След това Сойър отново се обърна напред и стомахът му се сви. Бяха в самия край на пистата. Двата двигателя ревяха оглушително, но, изглежда, това не бе достатъчно.

Командосите и Рей Джаксън едновременно стиснаха очи. Партньорът на Сойър си спомни една друга нива, в която се бе разбил самолет заедно с всички пътници на борда, и започна безмълвно да се моли. Изведнъж обаче носът на самолета се издигна и колелата се отлепиха от земята. Каплан се усмихна и се обърна към Сойър, който беше побелял почти като снега навън.

– Нали ти казах, че няма да има проблеми.

Когато набраха известна височина, Сойър дръпна Каплан за ръкава.

– Въпросът ми може би е малко преждевременен, но все пак имаме ли къде да се приземим в Мейн?

Каплан кимна.

– Край Портсмут има малко летище, само на два часа с кола от Бел Харбър. Преди да съставя летателния план, прегледах картите. На десет минути от Бел Харбър пък има изоставено военно летище. От щатската

полиция обещаха да ни чакат с коли.

– Изоставено ли каза?

– Може да се използва, Лий. Хубаво е, че в това време няма въздушен трафик и ще летим спокойно.

– Искаш да кажеш, че няма други побъркани освен нас?

Каплан се засмя.

– Лошата новина е, че на онова летище няма кула за управление на полетите, така че ще трябва да разчитаме единствено на себе си. Все пак обещаха да обозначат пистата със светлини. Няма страшно, правил съм подобни неща много пъти.

– В такова време ли?

– Е, все трябва да има първи път, Лий. Не се безпокой. Тази машина е много устойчива, ще се справим.

– Щом казваш...

Самолетът се тресеше бясно и често пропадаше с по десетина метра. Изведнъж нещо сякаш го удари отпред и той застина. Всички в кабината изпъшкаха. Сойър погледна през прозореца и видя само бяла пустош. Бе загубил всякакво чувство за ориентация и посока. Струваше му се, че земята е на два метра отдолу и всеки момент ще се разбият.

– Времето наистина е много лошо – каза Каплан след малко и се обърна към Сойър. – Дръжте се, момчета, ще се издигнем над облаците. Бурята е силна, но не е чак толкова дълбока.

След малко друсането и пропадането престанаха и над тях се появи черно небе. Самолетът застана хоризонтално и продължи полета си на север.

От едно частно летище на около четирийсет мили западно от Вашингтон излетя друг самолет, с реактивни двигатели. Излетя двацет минути преди Сойър и щеше да стигне до Бел Харбър почти два пъти по-скоро от турбовитловия СААБ.

В шест часа и няколко минути Сидни и баща ѝ спряха пред пощата на Бел Харбър. Бил Патерсън влезе и след малко се появи с плик в ръка. Кадилакът потегли. Патерсън отвори плика и надникна вътре.

Сидни се обърна към него.

– Е?

– Дискета е.

Сидни видимо се успокои. Бръкна в джоба си, за да извади листа,

на който беше записала паролата. Напила голямата дупка, срязана от ножа, и пребледня. Спря колата и трескаво претърси всичките си джобове.

– Боже! Не мога да повярвам! По дяволите!

– Какво има, Сидни? – попита баща ѝ.

– Паролата беше в джоба ми. Сега я няма. Изпаднала е в къщата, когато онзи се опитваше да ме нареже на парчета.

– Не я ли помниш?

– Беше много дълга, татко. Само цифри.

– Знае ли я някой друг?

Сидни облиза нервно устни.

– Лий Сойър. – Погледна огледалото по навик и включи на скорост.

– Ще му се обадя.

– Сойър... не беше ли това едрият от ФБР, който дойде у вас?

– Да.

– Нали ФБР те търси? Не можеш да му се обадиш.

– Няма проблем. Той е на наша страна. Чакай малко.

Спря пред телефонната будка на бензиностанцията. Набра домашния номер на Сойър. Докато го чакаше да се обади, приближи бял микробус. Номерата му бяха от Роуд Айлънд. За миг тя го погледна подозрително, после забрави за него, защото видя полицейска кола. Единият полицаи слезе и се запъти към барчето на бензиностанцията. Сидни се обърна с гръб, вдигна яката си и след минута отново се качи в колата.

– Щях да получа удар, като видях полицаите – каза Бил Патерсън неспокойно.

Сидни бавно потегли. Полицаят остана в барчето.

– Свърза ли се със Сойър? – попита баща ѝ.

Сидни поклати глава.

– Какъв ужас! Най-напред имах дискетата, но нямах паролата. След това получих паролата, но пък дискетата не беше у мен. Сега е тук, но изгубих паролата. Ще полудея.

– Най-напред... откъде взе тази парола?

– От електронната поща на Джейсън в Америка Онлайн. О, боже!

– Какво?

– Мога да я взема пак... само че ми трябва компютър.

Баща ѝ се усмихна.

– Имаме.

Тя се обърна рязко към него.

– Какво?

– Купих си лаптоп и го взех със себе си. Джейсън ме запали. Записвам си сметките, инвестициите, имам игри, рецепти, дори медицински съвети. Аз също съм абонат на Америка Онлайн. Имам модем и всичко необходимо.

– Татко, ти си чудесен!

– Има обаче един проблем.

– Какъв?

– Остана в къщата заедно с другия багаж.

– По дяволите! – изруга Сидни.

– Да идем да го вземем.

Тя поклати глава.

– Твърде рисковано е, татко.

– Защо? Вържени сме добре. Отървахме се от преследвачите. Сигурно си мислят, че отдавна сме изчезнали от района. Ще вляза и ще взема компютъра, после ще идем в мотела, ще го включим и готово.

Сидни се колебаеше.

– Слушай, не знам какво мислиш – продължи баща ѝ, – но аз искам да видя какво пише на тази дискета. Ти не искаш ли?

Сидни прехапа устни, после даде мигач и подкара към къщата.

Реактивният самолет се промуши през ниската облачна покривка и кацна на частното летище. Тази част от крайбрежието на Мейн, сега курорт, посещаван от заможни хора, в миналото беше лятно убежище на големите гангстери. През декември там нямаше жива душа, ако не се броят хората от фирмата за поддръжка, които наминаваха веднъж седмично. Уединението на мястото беше едно от най-ценните му качества. Океанът бушуваше само на триста метра от пистата.

От самолета слезе група навъсени мъже. Качиха се в очакващата ги кола и потеглиха към близкия хотел. Самолетът заръмжа, придвижи се до другия край на пистата и отново спря. Слезе още един мъж и бързо тръгна към сградата.

Сидни едва удържаше кадилака по заснежения път. Снегорините бяха минали няколко пъти, но майката природа се мъчеше да надделее.

– Татко – обърна се тя към баща си, – не ми харесва тази работа. Хайде да продължим към Бостън. Ще стигнем след четири-пет часа. Ще отидем при мама и Ейми, а утре сутринта ще потърсим компютър.

Баща ѝ реши да прояви упорство.

– В тази виелица? Пътят вероятно е затрупан. По това време на годината по-голямата част от щата Мейн е затворен! Компютърът е под носа ни. Ще останеш в колата и няма да изключваш двигателя. Ще се върна, докато преброиш до три.

– Татко...

– Сидни, наоколо няма никой. Сами сме. Ще взема пушката. Просто ме чакай на улицата, защото колата може да забуксува по алеята.

– Добре татко, само побързай.

Проследи го с поглед, докато приближаваше къщата с пушка в ръка. После огледа улицата. Баща ѝ може би беше прав. Взе плика с дискетата и го мушна в чантата си. Не искаше да я загуби още веднъж. Прозорците на къщата светнаха и тя се стресна. Стаи дъх. Баща ѝ знаеше какво прави. Бяха съвсем близо до целта. След малко пак погледна нататък. Входната врата се затвори, в снега захрущяха стъпки. Баща ѝ бе свършил бързо.

– *Сидни!* – Вдигна рязко глава и с ужас видя баща си на терасата на втория етаж. – *Бягай!*

Видя, че някой го държи. Събориха го. Чу вика му още веднъж и после всичко притихна. В очите ѝ светнаха фарове на кола. Обърна се напред, белият микробус закова на сантиметри от бронята. Вероятно се беше движил с угасени светлини.

След това видя силуета до страничното стъкло, цевта на автомата, която се спусна надолу. С едно единствено движение натисна бутона за автоматично заключване на вратите, включи на задна и настъпи педала. Успя да се сниши миг преди откосът да натроши половината предно и страничното стъкло. Предницата на тежката кола поднесе и блъсна стрелящия в близката преспа. Най-накрая колелата зацепиха и кадилакът потегли. Сидни напрегна сили, за да удържи колата и видя как белият микробус приближава. Стигна кръстовището и леко го задмина, после включи на скорост и зави рязко. След още малко се носеше по шосето. През счупените стъкла нахлуваше вятър и сняг. Погледна в огледалото. Нищо. Защо не я преследваха? Отговори си веднага, щом като умът ѝ заработи отново – защото бяха хванали баща ѝ.

57.

– Дръжте се, момчета, пристигаме.

Каплан намали скоростта и тресящият се самолет се спусна под ниските облаци. На няколко мили напред се виждаха сигналните светлини, очертаващи пистата. Каплан се взря в светлините, водещи към безопасността, и извика гордо:

– Дявол да го вземе, бива си ме!

Минута след това самолетът кацна в снежната виелица и вратата се отвори още преди да спре окончателно. В кабината нахлу мразовит въздух и освежи замаяните глави на пътниците. Командосите слязоха, а няколко от тях седнаха на замръзналата земя и започнаха да дишат дълбоко.

Джаксън слезе последен. Сойър се приближи до него.

– По дяволите, Рей, бял си като снега.

Джаксън отвори уста, за да каже нещо, но вместо това посочи с треперещ пръст партньора си, закри лицето си с длан и тихо тръгна с командосите към джиपा, който ги очакваше. До него стоеше полицаи, който им правеше знаци със запалено фенерче.

Сойър надникна в самолета и извика:

– Благодаря за возенето, Джордж. Ще ни изчакаш ли? Не знам кога ще приключим.

Каплан се засмя.

– Шегуваш ли се? За нищо на света не бих пропуснал шанса да ви върна у дома. Ще ви чакам колкото трябва.

Сойър изсумтя в отговор, затвори вратата и изтича при другите. Когато видя раздрънкания джип за арестанти, замръзна на място.

– Съжалявам, момчета – обади се полицаят, – но само това може да събере осем души.

Сойър и Джаксън се качиха отзад. Предната седалка беше отделена с малко прозорче, на което беше изпъната мрежа. Джаксън се приближи и извика:

– Може ли да пуснеш някакво отопление при нас?

– Съжалявам – отговори полицаят. – Возиме един побеснял арестант и той счупи топлоотводите. Още не са поправени.

Сойър се сви на мястото си и се загледа в гъстите кълба пара, които се образуваха от дъха им. Опря карабината си на пода и разтри ръце, за

да ги стопли. Струя леден въздух, проникваща от някаква невидима дупка, го удряше право между плещите. Потрепери. Боже, помисли си, сякаш някой е пуснал климатика на най-студеното! Не беше чувствал такъв студ от убийството в гаража на „Тайлър, Стоун“. След това си спомни другата климатична инсталация и ефекта от нея – в апартамента на убития фалшив служител на фирмата, зареждаща самолетите с гориво. Направи връзката и изтръпна. *Боже господи!*

Сидни реши, че този, който е отвлякъл баща ѝ, има само един начин да се свърже с нея. Спря пред един магазин и влезе в телефонната кабина. Набра домашния си номер. Телефонният секретар започна да изрежда съобщенията. Напрегна се, за да разпознае гласа от последното, но не успя. Даваха ѝ телефонен номер, на който да позвъни. Беше клетъчен телефон. Пое дъх и го набра. Отговориха веднага. Гласът не беше онзи от телефонния секретар, но също ѝ беше непознат. Трябваше да шофира двацет минути северно от Бел Харбър и да свие към Порт Хейвън. След това подробно описаха как да стигне до едно изолирано място между Порт Хейвън и по-големия град Бат.

– Искам да говоря с баща си! – Отказаха ѝ. – Тогава няма да дойда. Откъде да знам, че не сте го убили?

Отвърнаха ѝ със странно мълчание. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. След това чу гласа на баща си и въздъхна дълбоко.

– Сидни, скъпа.

– Татко, добре ли си?

– Сид, махай се по най-бързия на...

– Татко? Татко? – изпищя Сидни в слушалката. Някакъв мъж излезе от магазина и я изгледа учудено, после видя надупчения кадилак и пак се обърна към нея. Сидни напипа инстинктивно пистолета и се вторачи в него. Мъжът забърза към пикапа си и подкара.

Отново чу гласа. Даде ѝ трийсет минути, за да стигне до мястото.

– Имам ли гаранция, че ако ви дам дискетата, ще го пуснете?

– Не. – Тонът не търпеше възражение.

На помощ ѝ се притече професионалният навик.

– В такъв случай няма да се споразумеем. Щом като тази дискета ви е необходима толкова много, ще трябва да постигнем споразумение.

– Сигурно се шегувах. Да не искаш да видиш баща си в чувал?

– Искате да се срещнем в пущинаците, да ви дам дискетата и да се надявам, че ще пуснете мен и баща ми, защото имате добро сърце?

Точно така! Ще вземете каквото искате и ще ме пуснете в океана, за да нахраня акулите, нали? Няма да стане, ако не предложите нещо по-добро.

Мъжът закри слушалката с ръка, но въпреки това се чуваха приглушени гласове.

– Или правиш каквото ти казваме, или губиш.

– Добре. В такъв случай тръгвам към полицията. Слушайте вечерните новини, за да не пропуснете нещо важно. Дочуване.

– Чакай!

Сидни мълчеше. След малко заговори със самоувереност, каквато не чувстваше.

– След трийсет минути ще съм на ъгъла на Чаплин и Мърчант в центъра на Бел Харбър. Ще седя в колата си. Няма да е трудно да я познаете, защото има допълнително проветрение. Ще запалите фаровете си два пъти. Ще пуснете баща ми. На отсрещната страна на улицата има закувалня. Когато го видя да влиза там, ще отворя вратата на колата и ще оставя дискетата на тротоара. След това потеглям. Имайте предвид, че имам оръжие и съм готова да изпратя директно в ада толкова от вас, колкото се наложи.

– Каква е гаранцията, че това е дискетата, която ни трябва?

– Искам да пуснете баща ми. Дискетата е тази, която ви трябва. Споразумяхме ли се? – Сега нейният тон не търпеше възражение.

Зачака отговор. Молеше се да не усетят, че блъфира.

– Трийсет минути – каза онзи накрая и Сидни въздъхна с облекчение.

Затвори телефона, качи се в колата и се замисли. Как, по дяволите, ги бяха проследили? Струваше й се невъзможно – сякаш ги бяха наблюдавали през цялото време. Белият микробус се бе появил на бензиностанцията. Може би щяха да ги нападнат още там, ако не се бе появил полицаят. Отвори чантата си, за да се увери, че дискетата е още там. Дискетата, която щеше да размени срещу баща си. Но след като им дадеше дискетата, до края на живота си щеше да се крие от полицията. Едва ли. Щяха да я хванат много по-рано. Голям избор, няма що. Всъщност нямаше никаква алтернатива.

Затвори чантата и си спомни нощта в гаража на „Тайлър, Стоун“, лимузината, кошмарното си спасение. Толкова много неща се бяха случили оттогава. Но всъщност онова не беше спасение. Убиецът я бе пуснал да си отиде и дори й бе върнал чантата. Истината е, че изобщо не би си спомнила за нея, ако не й я беше подхвърлил. Досега не се бе

замисляла защо онзи се бе загрижил толкова... Започна да рови в чантата си. Отне ѝ около две минути, но най-накрая го откри, на самото дъно, мушнато под подплатата. Извади го и го разгледа. Малко излъчващо устройство, по което можеха да установят местонахождението ѝ по всяко време.

Огледа се и потрепери. Включи на скорост и подкара. Малко понапред бе спрял камион за изхвърляне на боклук, приспособен за ринене на сняг. Погледна в огледалото. Отзад нямаше никой. Приблужи до камиона и свали стъклото, за да хвърли устройството в каросерията. След това размисли, прибра ръката си и вдигна стъклото. Подкара и остави камиона зад себе си. Погледна устройството, което ѝ бе правило компания през последните няколко дни. Какво имаше да губи? Трябваше да стигне до мястото на срещата колкото е възможно по-бързо. Най-напред обаче трябваше да купи нещо от магазина.

Закусвалнята, пред която трябваше да стане размяната, беше пълна с гладни посетители. Кадилакът беше паркиран на две пресечки от мястото, край голям бор, ограден с ниска декоративна ограда. Купето беше тъмно, а силуетът на шофьора едва се виждаше.

Двама мъже тръгнаха бързо по тротоара, други двама ги последваха по отсрещния тротоар. Единият от тях погледна малкия уред, който държеше в ръката си – дисплей с координатна мрежа, на който мигаше червена точка, указваща съвсем точно местоположението на кадилака. Единият от мъжете насочи пистолета си към десния преден прозорец, в същия момент друг с бързо движение отвори лявата врата. Дватамата се спогледаха с изумление – видяха метла с дръжка, наметната с кожено яке, и бейзболна шапка, дръзко накривена най-отгоре.

Белият микробус беше спрял на ъгъла на Чаплин и Мърчант, но двигателят му работеше. Шофьорът огледа улицата, погледна часовника си и премигна два пъти с фаровете. Бил Патерсън беше проснат отзад, със здраво завързани ръце и крака, с лепенка на устата.

Изведнъж дясната врата се отвори и шофьорът видя цев на девет-милиметров пистолет, насочена към главата му. Сидни се качи в микробуса, хвърли поглед назад, за да се увери, че баща ѝ е жив и здрав. Вече бе надникнала през задното стъкло и бе видяла, че е вързан – а би трябвало да не е, за да го пуснат в закусвалнята.

– Остави пистолета си на таблото. Дръж го за цевта. Ако видя

пръстът да се приближава до спусъка, ще ти пръсна мозъка. Хайде!

Шофьорът се подчини веднага.

– А сега излез.

– Какво?

Сидни заби пистолета в пулсиращата вена на врата му.

– Слизай!

Когато отвори вратата и се обърна с гръб към нея, тя вдигна крака, сви се като пружина и го изрита с все сила. Той се просна на снега. Сидни се премести зад волана, затръшна вратата и даде газ. Гумите избоксуваха за момент, зацепиха и микробусът полетя.

Десетина минути след като излезе от града, Сидни спря, скочи отзад и развърза баща си. Дватамата се прегърнаха, омаломощени от страх и облекчение.

– Трябва ни друга кола. Не бих се учудила, ако и тук са сложили устройство за следене.

– На около пет минути път има фирма, която дава коли под наем, но... Сидни, защо не се обадим на полицията?

Бил Патерсън разтри китките си. Очите му бяха отекли, а ръцете разранени. Явно се беше борил с похитителите си.

Сидни въздъхна и го погледна.

– Татко, не знам какво има на тази дискета. Ако се окаже, че не е достатъчно...

Баща ѝ поклати глава и си даде сметка, че може би е права.

– Не може да не е, Сидни. След като Джейсън си е направил труд да я изпрати...

Тя му се усмихна, но след това лицето ѝ помръкна.

– Трябва да се разделим, татко.

– Няма да те оставя сега.

– Фактът, че си с мен, те прави съучастник. Няма да допусна и двамата да попаднем в затвора.

– Не давам пет пари за това.

– Така ли? А мама? Какво ще стане с нея? А с Ейми? Кой ще се погрижи за тях?

Патерсън понечи да каже нещо, но се отказа. Погледна през прозореца и се намръщи. Най-накрая се обърна към дъщеря си.

– Ще отидем в Бостън и ще помислим какво да правим. Ако все още настояваш да се разделим, ще се разделим.

Сидни остана в микробуса, а баща ѝ влезе в офиса да наеме кола. Върна се след няколко минути и Сидни свали стъклото.

– Е, справи ли се? – попита го.

Той кимна.

– Ще е готова след пет минути. Взех доста голяма, с четири врати. Аз ще карам, а ти ще спиш отзад. Ще стигнем до Бостън за четири-пет часа.

– Обичам те, татко.

Сидни вдигна стъклото и подкара.

Стъписан, баща ѝ извика след нея, но беше късно.

– По дяволите! – изруга Сойър, втрещен в бялата пелена навън, и извика на шофьора: – Не можеш ли малко по-бързо? – Вече бяха видели пораженията в къщата на Патерсън и сега търсеха Сидни Арчър и семейството ѝ навсякъде.

– Ако карам по-бързо, ще свършим в някоя канавка – извика полицаят в отговор.

Ще свършим... Това ли бе станало със Сидни Арчър? Сойър погледна часовника си и потърси в джоба си цигара.

Джаксън го изглежда недоволно.

– По дяволите, Лий, недей да пушиш тук. И без това едва се диша.

Сойър напипа тънкия предмет в джоба си и леко отвори уста. Извади визитната картичка.

Докато се отдалечаваше от града, Сидни реши, че е крайно време да овладее емоциите си и да позволи на професионалните си навици да вземат връх. Досега бе реагирала на поредицата проблеми, без да ги обмисля задълбочено. Тя беше адвокат и трябваше да гледа на събитията логично, да систематизира подробностите и да си изгради цялостна картина. Вече знаеше доста. Джейсън се бе занимавал с архивите на „Трайтън“ във връзка с покупката на „Сайбърком“. Това беше факт. После бе изчезнал мистериозно и ѝ бе изпратил дискета с някаква информация. Това също беше факт. Джейсън не беше продал поверителна информация на „Ар Ти Жи“, защото за това се бяха погрижили Брофи и Голдман. И това беше ясно. Финансовите данни. Явно ги бяха предали на „Сайбърком“ в самото начало. Тогава защо беше онази сцена на срещата в Ню Йорк? Защо Гембъл бе поискал да говори с Джейсън за тези данни, след като вече му бе изпратил благодарствено писмо за отличната работа? Защо толкова държеше да се чуе с Джейсън по телефона? Защо я бе поставил в такова невъзможна ситуация?

Намали скоростта и отби край пътя. А може би целта му е била точно такава, да я постави в невъзможно положение? Да излезе, че тя лъже. Подозренията не я бяха напускали от самото начало. Какви бяха онези документи в склада? Нещо във връзка с тях ли съдържаше дискетата? Нещо, което Джейсън бе открил? Когато Гембъл изпрати лимузината си, за да я закара в имението му, явно бе искал тя да проговори. Може би се опитваше да разбере дали Джейсън е споделял с нея.

„Трайтън“ беше клиент на фирмата от няколко години. Голяма, мощна компания, с доста неясно минало. Какво общо имаше това с всичко останало? Смъртта на братята Пейдж. Реализираната сделка със „Сайбърком“ в полза на „Трайтън“. Спомни си кошмарния ден в Ню Йорк и нещо щракна в ума ѝ. В съзнанието ѝ изплува същата дума, която бе поразила и Сойър – *представление*.

Боже! Трябваше да се свърже със Сойър. Включи на скорост и отново подкара по шосето. Остро звънене прекъсна мислите ѝ. Огледа се, за да открие източника, и видя клетъчния телефон на поставката под таблото. Не го бе забелязала досега. Той ли звънеше? Протегна ръка към апарата, но веднага я дръпна. После го взе.

– Ало?

– Не мислех, че ще решиш да правиш номера – чу гневен глас.

– Аха. Ти пък забрави да споменеш, че в чантата ми има бръмбар и само чакаш да приближа, за да ме пипнеш.

– Добре, нека поговорим за бъдещето. Искаме дискетата и ти ще ни я донесеш. Веднага.

– Знаеш ли какво ще направя веднага? Ще затворя.

– На твоето място не бих постъпил така.

– Слушай, ако се опитваш да ме задържиш на телефона, за да засееш къде съм, няма да... – Гласът ѝ секна, а тялото ѝ омекна като пластелин, защото в слушалката чу познато тънко гласче:

– Мамо? Мамо?

Буца заседна в гърлото ѝ и в първия момент не можа да отговори. Ръцете ѝ вече не можеха да удържат волана. Микробусът намали скоростта си и хлътна в преспата на банкетата.

– Мамо? Татко? Елате! – Гласчето звучеше изплашено, жално.

Изведнъж конвулсии разтърсиха цялото ѝ тяло.

– Ейми? Детенцето ми!

– Мамо?

– Аз съм, миличко, мама – изплака тя.

После Сидни чу друг глас.

– Десет минути. Ще ти кажа къде.

– Нека да поговоря с нея.

– Остават ти девет минути и петдесет и пет секунди.

Изведнъж се сети нещо. Ами ако е запис?

– Откъде да знам, че е при вас? Може да е само запис.

– Нямам нищо против. Ако искаш да поемеш този риск, не идвай.

Прозвуча много уверено. Нямахше сила под слънцето, която да я накара да поеме този риск. Онзи също го знаеше.

– Ако й направите нещо...

– Детето не ни интересува. То не може да ни разпознае. След като всичко свърши, ще оставим дъщеря ти на безопасно място. – Замълча за момент и добави: – Само че ти няма да си при нея. За теб вече няма безопасни места.

– Пуснете я! Моля ви, пуснете я! – Сидни трепереше толкова силно, че едва държеше телефона до ухото си.

– Запиши си точно какво трябва да направиш, защото не бива да се загубиш. Ако не дойдеш навреме, няма да познаеш трупа на дъщеря си.

– Ще дойда – каза тя тихо и линията прекъсна. Даде на заден и излезе на пътя. Изведнъж й хрумна нещо. Майка й! Къде беше майка й? Стисна кормилото и почувства как кръвта пулсира във вените й. Отново се разнесе звън. Сидни грабна телефона с трепереща ръка, но не чу нищо. Осъзна, че този път звукът е друг. Погледът й най-накрая се спря върху седалката до нея. Бръкна в чантата си и извади пейджъра си. На дисплея бе изписан телефонен номер, който не й беше познат. Изключи звънеца. Вероятно беше грешка. Не можеше да допусне, че някой от фирмата или клиент се опитва да й се обади – вече не можеше да се занимава с право. Понечи да изтрие съобщението, но се отказа. Възможно ли беше да е Джейсън? Ако беше той, беше улучил най-лошия възможен момент от историята на света. Пръстът й спря над бутона за изтриване. Най-накрая сложи пейджъра в скута си, взе клетъчния телефон и набра номера. Гласът, който чу, накара дъхът й да секне. Явно чудеса все пак ставаха.

Голямата сграда в курорта беше тъмна, а редицата борове отпред я правеха още по-усамотена. Когато микробусът спря, от входа излязоха двама въоръжени мъже. През последните няколко минути валеше по-слабо. Зад сградата бушуваха тъмните, злокобни води на Атлантика.

Микробусът не спря. Двамата отскочиха, за да не ги удари.

– По дяволите! – изруга единият.

Микробусът мина покрай тях, блъсна се във входната врата и се закова. Минута по-късно седем тежковъоръжени мъже го наобиколиха и отвориха смачканата му врата. Вътре нямаше никой. Телефонът не беше на поставката си. Беше под предната седалка, а кабелът за зареждане едва се виждаше в полумрака. Решиха, че е паднал вследствие на удара. Не можеха да допуснат, че Сидни го е оставила там нарочно.

Тя влезе в сградата отзад. Когато гласът по телефона ѝ обясни, къде трябва да отиде, веднага си спомни мястото. С Джейсън бяха отседнали в хотела няколко пъти и тя познаваше вътрешното разпределение много добре. Беше минала по пряк път и бе дошла за половината от времето, което ѝ бяха дали похитителите на дъщеря ѝ. Използва ценните минути, за да завърже волана и педала за газта с въжетото, което беше намерила в багажника на микробуса. Стисна пистолета и се запромъкна безшумно през тъмните коридори на хотела. Беше деветдесет процента сигурна, че Ейми не е там. Десетте процента на съмнението я бяха накарали да използва микробуса за отвлечане на вниманието, така че да се опита да спаси дъщеря си, колкото и малко вероятно да беше това. Не хранеше илюзии, че тези мъже ще оставят Ейми сама.

Чу гласове и забързани стъпки откъм предния вход. В близкия коридор също чу стъпки. Този човек не тичаше. Крачеше бавно и отмерено. Дръпна се в тъмното и го изчака да се приближи. Когато я отмина, тя застана зад него и опря пистолета във врата му.

– Ако гъкнеш, ще умреш – каза тя с леден глас. – Ръцете зад тила.

Пленникът се подчини. Беше висок, широкоплещест. Тя го претърси и намери пистолет в кобур под мишницата. Мушна го в джоба си и блъсна мъжа да върви. Голямата стая отпред беше добре осветена. Сидни не чу никакъв шум, но знаеше, че тази тишина няма да продължи дълго. Скоро щяха да се досетят какво е намислила. Изтласка мъжа по друг тъмен коридор. Накара го да спре пред една врата и му нареди:

– Отвори и влез.

Той се подчини. Сидни опипа стената, намери електрическия ключ и запали лампата, после затвори и се втренчи в мъжа пред себе си.

Ричард Лукас също се втренчи в нея.

– Не изглеждаш изненадана – отбеляза той с равен и спокоен глас.

– Да приемем, че вече нищо не ме изненадва – отвърна Сидни. – Седни. – Посочи му с цевта един стол. – Къде са останалите?

Лукас сви рамене.

– Тук, там, навсякъде. Има много, Сидни.

– Къде е дъщеря ми? Къде е майка ми? – Лукас мълчеше. Сидни улови пистолета с две ръце и го насочи към гърдите му. – Не се шегувам, Лукас. Къде са?

– Веднъж, когато бях в ЦРУ, ме хванаха хора на КГБ и ме изтезаваха цели два месеца, докато успея да избягам. Не им казах нищо. Няма да кажа нищо и на теб – изрече той спокойно. – А ако мислиш, че ще можеш да ме замениш срещу дъщеря си, забрави го. Можеш да стреляш, щом искаш.

Показалецът ѝ се присви около спусъка. Вторачи се в очите на Лукас, но след малко тихо изруга и свали пистолета. Лукас се усмихна.

Умът на Сидни заработи бързо. *Добре, копеле мръсно!*

– Какъв цвят беше шапката на Ейми, Рич? Нали е при вас, би трябвало да знаеш.

Лукас престана да се усмихва. Замисли се за секунда и отговори.

– Бежова, мисля.

– Браво. Неутрален цвят, лесно може да се сбърка. – Замълча и почувства облекчение. – Само че Ейми не беше с шапка.

Лукас скочи от стола към нея, но тя се оказа част от секундата побърза от него и стовари пистолета върху главата му. Лукас се свлече на пода.

– Ти си истински гад! – надвеси се над него тя.

Излезе от стаята и тръгна по коридора. Отзад, откъдето беше влязла, чу стъпки. Смени посоката и тръгна към осветената стая, покрай която беше минала преди малко. Прекръсти се и се запромъкна през нея, приклепнала зад голямо канапе с дървена облегалка. Огледа се и видя големи френски прозорци, зад които се простираше брегът на океана. Стаята беше огромна, с висок таван. На едната стена имаше вътрешен балкон, а на другата библиотека с томове в красиви подвързии.

Нахълта група въоръжени мъже, облечени в черни униформи, и Сидни се сви зад канапето. Един от тях заговори по радиостанция. Явно знаеха, че е в сградата. Беше само въпрос на време да я открият. Пропълзя до вратата и успя да се измъкне, без да я забележат. Усещаше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ. Хукна към стаята, в която бе оставила Лукас – реши да го използва като пропуск за излизане. Може би онези нямаше да се поколебаят да го убият, за да се доберат до нея, но в момента просто не съществуваше друга възможност.

Разбра, че не може да осъществи плана си, защото се оказа, че Лукас не е там. Беше го ударила здраво и за миг се зачуди как така бързо се е свестил. Може би все пак онова с КГБ беше истина. Излезе и хукна

по коридора към задната врата. Лукас несъмнено щеше да ги насочи по петите ѝ. Може би ѝ оставаха само секунди, за да се измъкне. Беше само на няколко крачки от изхода, когато чу гласа на дъщеря си:

– Мамо! Мамо!

Обърна се рязко. Ейми продължаваше да пици някъде в края на коридора.

– О, боже!

Сидни се втурна по посока на писъците.

– Ейми! Ейми!

Вратата на голямата стая, откъдето излезе преди малко, беше затворена. Отвори я рязко и нахълта. Обезумяла, затърси с очи дъщеря си.

Нейтън Гембъл се вторачи в нея, а зад гърба му изникна Ричард Лукас. Не се усмихваше. На челото имаше голяма подутина. Хората на Гембъл мигом я обезоръжиха. Взеха дискетата от чантата ѝ и я връчиха на Гембъл.

Той вдигна към гърдите си един касетофон и пусна записа:

– Мамо! Мамо!

– Веднага щом разбрах, че мъжът ти се интересува от мен, се погрижих да сложа бръмбари в къщата ти – обясни Гембъл. – Така човек научава един куп много ценни неща.

– Кучи син – просъска Сидни и се втренчи в него. – Знаех си, че е номер.

– Трябваше да се вслушаш в инстинкта си, Сидни. Аз винаги го правя.

Гембъл изключи касетофона и отиде до едно бюро, опряно в стената. Едва сега Сидни забеляза, че отгоре има портативен компютър. Гембъл извади дискетата и я мушна в устройството, после извади от джоба си лист и се обърна към Сидни.

– Интересен подход към паролата е проявил Джейсън. Всичко наопаки. Интелигентна си, но се обзалагам, че не си се сетила. Прав ли съм? – Гембъл се усмихна. – Винаги съм си давал сметка, че той е голям ум.

Шефът на „Трайтън Глоубъл“ набра цифрите с един пръст и се вгледа в екрана. Запали пура. Удовлетворен от това, което видя, седна на близкия стол, скръсти ръце на гърдите си и изтърси пепелта от пурата на пода.

Сидни не го изпускаше от очи.

– Характерна черта на семейството ни, Гембъл. Знаем за какво говориш.

– Мисля, че не знаеш – отвърна той спокойно.

– Колко милиарда долара спечели от промяната на лихвените равнища? Достатъчно, за да създадеш „Трайтън Глоубъл“, нали?

– Интересно. И как ги спечелих?

– Знаел си всичко предварително. Шантажирал си Артър Либерман. Могъщият бизнесмен, който не може да спечели и цент, ако не прибегне до измама. – Очите на Гембъл заблестяха гневно. – След това Либерман заплаши, че ще изплюе камъчето, и самолетът му се разби.

Гембъл стана и бавно приближи към нея, свил ръка в гневен юмрук.

– Спечелих милиарди *сам*. След това няколко завистливи конкуренти подкупиха част от хората ми, за да ме измамят. Нямахме как да докажа каквото и да било, но е факт, че всички те си намериха чудесни местенца, а аз загубих всичко. Честно ли е това според теб? – Застана на едно място и въздъхна. – Но иначе си права. Добрах се до тайния живот на Либерман. Събрах достатъчно пари, за да може моят човек да живее в лукс, и започнах да чакам. Но не беше чак толкова просто. – Устните му се изкривиха в порочна усмивка. – Изчаквах тези, които ме бяха прецакали, да излязат на съответните позиции във връзка с очакваната промяна в лихвения процент, аз правех обратното и притисках Либерман да промени лихвите, както бе изгодно за мен. След като всичко свърши, отново бях на върха, а онези мошеници стигнаха до просешка тояга. Елегантно и много приятно.

Лицето му се озари при спомена за личната победа.

– Когато някой ми погажда номера, аз му се отплащам. Двойно и тройно. Като Либерман. Дадох му повече от сто милиона, за да направи трика с лихвите, а той как ми се отблагодари? Опита се да ме събори. Аз ли съм виновен, че се разболя от рак? Мислеше, че ще може да ме надхитри. Дори не подозираше, че знам за болестта му. Само че, когато правя бизнес с някого, научавам всичко за него, абсолютно всичко. – По физиономията на Гембъл за миг се изписа гняв. После се усмихна. – Единственото, за което съжалявам, е, че нямам снимка на муцуната му малко преди самолетът да се разбие.

– Не съм допускала, че си способен на геноцид, Нейтън. Мъже, жени, бебета...

Гембъл доби смутен вид и дръпна нервно от пурата.

– Да не мислиш, че съм *искал* да стане така? Работата ми е да печеля пари, а не да убивам хора. Искях да го направя по друг начин и щях да го направя. Само че се появи проблем. Либерман и мъжа ти. И

дватама знаеха истината, така че трябваше да се отърва от тях. Само чрез самолета можех да постигна целта си – да убия Либерман и да обвиня мъжа ти. Бих купил всички билети за онзи полет освен този на Либерман, нямаше да се поколебая, ако имаше как. – Погледна я и добави: – Ако това е някаква утеха за теб, ще ти кажа, че благотворителната ми фондация дари десет милиона долара на семействата на жертвите.

– Какво състрадание! Защо пък не? Така ще спечелиш точки в очите на обществото. И мислиш, че парите са отговор на всичко?

Гембъл изпусна дима.

– Много често са. Истината обаче е, че не бях длъжен да правя каквото и да е за онези хора. Както казах на приятелчето ти Уортън, когато подгоня някой, който ме е прецакал, мачкам всички, които се изпречат на пътя ми. Жалко за тях.

Сидни го изгледа с омраза.

– Като Джейсън ли? Къде е той? Къде е мъжът ми, копеле такова? – изкрещя бясно тя.

Гембъл застана пред нея и я удари по лицето.

– Млъкни!

Сидни се съвзе бързо, освободи ръката си с рязко движение и заби нокти в бузата на Гембъл.

– По дяволите! – изрева той. Притисна носната си кърпа към раната и я изгледа кръвнишки. После кимна на Лукас, който излезе и се върна с един човек.

Когато се появи Кенет Скейлс, Сидни инстинктивно се дръпна назад. Той й хвърли изпълнен с омраза поглед. Сидни се обърна към Гембъл, който наведе глава и прибра кърпата в джоба си. Въздъхна и каза:

– Просто си го заслужи. Нямах намерение да те убивам, но ти не се отказа. – Прокара ръка през косата си. – Не се тревожи, ще осигуря голям попечителски фонд за дъщеря ти. Трябва да си ми благодарна, че мисля за всичко.

Махна с ръка на Скейлс.

– Така ли? – изкрещя Сидни. – А не помисли ли, че след като аз съм стигнала до истината, Сойър също може да се добере до нея? – Гембъл я гледаше, без да трепне. – Например факта, че си изнудвал Артър Либерман чрез Стивън Пейдж, само че точно преди Либерман да стане председател на борда, Пейдж се е заразил със СПИН и е можел да провали всичко. Какво направи ти? Видя му сметката, нали? Уби Стивън Пейдж!

Отговорът на Гембъл я поразил.

– Защо, по дяволите, да убивам Пейдж? Той работеше за мен.

– Това е истината, Сидни.

Тя рязко се обърна по посока на гласа. Куентин Роу бе влязъл преди секунда, без да го забележи.

Гембъл го изгледа изненадано.

– Ти пък как попадна тук!?

Роу не го удостои с поглед.

– Забравяш, че имам моя лична кабина в самолета на корпорацията. Освен това обичам да довършвам работата си докрай.

– Права ли е тя? Истина ли е, че си убил любовника си?

Роу го погледна спокойно.

– Това не те засяга.

– Компанията е моя. Всичко в нея ме засяга.

– Твоя? Не мисля. Сега, след като придобихме „Сайбърком“, нямам нужда от теб. Кошмарът ми най-после свърши.

Лицето на Гембъл почервения. Той кимна на Ричард Лукас.

– Мисля, че е време да покажем на този задник какво значи уважение към по-висшестоящите.

Ричард Лукас извади пистолет.

Гембъл поклати глава.

– Не, не. Само го пообработи малко. – Каза го със злоба, но тя бързо се стопи, а пурата падна от устата му, когато шефът на сигурността на „Трайтън“ обърна пистолета срещу шефа си.

– По дяволите! Какво е това! Копеле! Предател!

– Млъкни – изкрещя Лукас в отговор. – Затваряй си устата, или ще ти пръсна черепа още сега. Не се шегувам. – Вторачи се в Гембъл и той бързо затвори уста.

– Защо, Куентин? Защо... – отекнаха последните му думи.

Роу се обърна и срещна погледа на Сидни. Въздъхна.

– Когато купи фирмата ми, Гембъл получи юридически права да контролира всичко, идеите ми, намеренията ми. С една дума, притежаваше ме. – Погледна за миг Гембъл с неприкрито отвращение, после пак се обърна към Сидни. Сякаш прочете мислите й: – Странна комбинация, знам.

Седна на бюрото пред компютъра и се вгледа в екрана, без да престава да говори. Близостта до техниката сякаш му вдъхна някакво спокойствие.

– След това обаче Гембъл загуби всичко. Моята фирма щеше да пропадне. Помолих го да развалим сделката, но той заяви, че ще ме съди с години, ако трябва. Нямаше какво да правя. След това Стивън се

запозна с Либерман и заговорът бе в ход.

– Ти си убил Пейдж. Защо?

Роу не отговори.

– Опита ли се изобщо да разбереш от кого се е заразил със СПИН?

Роу продължаваше да мълчи, вперил поглед в екрана на компютъра.

– Куентин?

– От мен. Аз го заразих! – Роу стана рязко, олюля се и пак се стовари върху стола. Продължи с болка в гласа: – Когато Стивън ми каза, че е серопозитивен, просто не можех да повярвам. Аз никога не съм му изневерявал, той се кълнеше в същото. Помислихме, че може да е от Либерман. Добрахме се до медицинския му картон, но се оказа, че е здрав. Тогава отидох на преглед. – Устните му затрепериха. – Казаха ми, че съм серопозитивен. Единствената възможна причина беше едно преливане на кръв след автомобилната катастрофа, която преживях. Проверих в болницата и се оказа, че по същото време са заразени още няколко пациенти. Казах на Стивън всичко. Той не ми беше безразличен. Никога през живота си не съм се чувствал толкова виновен. Помислих, че може би ще ме разбере. – Роу въздъхна. – Само че не разбра.

– И е заплашил да те компрометира? – обади се Сидни.

– Беше стигнал твърде далеч. Работеше много. Не беше в състояние да мисли както... – Роу поклати отчаяно глава. – Една вечер дойде в апартамента ми. Беше много пиан. Каза ми какво смята да прави. Щеше да издаде всичко за Либерман и шантажа. Всички щяхме да влезем в затвора. Аз му казах, че трябва да постъпи така, както смята за редно. – Гласът му затрепери. – Често аз лично му биех инжекциите с инсулин. Дори държах резервна доза у дома, защото беше разсеян и много забравяше. – Роу погледна сълзите, които капеха в дланите му. – Стивън заспа на канапето седнал. Аз му бих превишена доза инсулин, събудих го и го качих на такси да се прибере у дома. Там е умрял. Нашата връзка беше тайна. Полицията не дойде при мен, за да ме разпита. – Погледна Сидни. – Ти ме разбираш, нали? Трябваше да постъпя така. Мечтите ми, плановите ми за бъдещето... – Каза го почти умолително. Сидни мълчеше. Най-накрая Роу стана и избърса очи. – „Сайбърком“ беше последното, което исках да постигна. Всичко обаче си има цена. Тайните между мен и Гембъл ни обвързаха за цял живот. – Роу направи гримаса, после погледна към Гембъл и се усмихна. – За щастие, ще го надживея.

– Долен лъжец! – Гембъл се опита да се хвърли върху него, но Лукас го задържа.

– Само че Джейсън е научил всичко, докато се е занимавал с архивите в склада, нали? – обади се Сидни.

– Ти, идиот такъв! – избухна Роу и изля омразата си към Гембъл: – Никога не си се интересувал от техниката и това ти изяде главата! Така и не разбра, че писмата ти до Либерман по електронната поща остават записани в архива, дори и да ги изтриеш от твърдия диск! И тази идиотска педантичност винаги когато става дума за пари! Кретен! Защо трябваше да записваш приходите от операциите с Либерман? Всичко това беше в склада! – Роу се обърна към Сидни и добави: – Не исках това да се случи, повярвай ми, моля те.

– Куентин, ако помогнеш на полицията...

Роу избухна в смях и попари надеждите ѝ. Отиде до компютъра и извади дискетата.

– Сега аз съм шеф на „Трайтън Глоубъл“. Току-що придобих единствения актив, който би осигурил по-добър живот за всички нас. Нямам намерение да осъществя мечтата си в затворническа килия.

– Куентин... – Сидни замръзна, защото той се обърна към Кенет Скейлс.

– Направи го бързо. Не искам да се мъчи. Говоря сериозно. – Кимна към Гембъл. – Трупове да се изхвърлят в океана, колкото е възможно по-навътре. След шест месеца никой няма да те помни. – Каза го на бившия си шеф и очите му заблестяха.

Отведоха Гембъл, който не преставаше да ругае и да се дърпа.

– Куентин! – изпищя Сидни, когато Скейлс се приближи. Куентин Роу не реагира.

– Куентин, моля те! – Най-накрая той се обърна.

– Сидни, съжалявам. Наистина съжалявам.

Тръгна към вратата с дискетата в ръка, а когато мина край нея, я потупа леко по рамото.

Вцепенена от ужас, Сидни свде глава. Когато отново вдигна поглед, видя ледените сини очи, които приближаваха към нея, лишени от всякакви чувства. Огледа се. Всички в стаята наблюдаваха Скейлс и чакаха да видят как ще я убие. Сидни стисна зъби и заотстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. Затвори очи и се опита да си представи дъщеря си. Ейми беше в безопасност. Родителите ѝ бяха в безопасност. При тези обстоятелства не беше в състояние да направи нищо повече за тях. *Сбогом, скъпа, мама те обича. Сълзите бликнаха. Не ме забравяй, Ейми, любима!*

Скейлс вдигна ножа си и устните му се разтеглиха в усмивка,

когато видя блестящото острие. Светлината, която се отразяваше в него, придаваше на метала червеникав блясък. Усмивката му застина, когато видя червената светлина. Беше малка червена точка на гърдите му, с диаметър колкото молив.

Скейлс отстъпи назад, вперил очи в Лий Сойър, който бе насочил оръжието си с лазерен оптичен мерник право към него. Объркани, наемниците видяха карабините, насочени към тях от няколко места – Сойър, Джаксън, командосите, местните полицаи.

– Оставете оръжията, господа, или ще се наложи да търсите мозъците си по пода – изрева Сойър и стисна карабината си по-здраво. – Оръжията долу!

Направи няколко крачки навътре, готов за стрелба. С периферното си зрение видя как Куентин Роу се опитва да се измъкне и веднага насочи оръжието си към него.

– Няма да стане, мистър Роу. Седнете на онзи стол!

Изплашеният Роу се подчини, стиснал дискетата пред гърдите си.

Сойър кимна на Рей Джаксън и каза:

– Хайде, да приключваме. – Тръгна към Сидни, за да я освободи.

В този момент проехтя изстрел и един от командосите се свлече на пода. Хората на Роу се възползваха от момента, за да грабнат оръжията си, и откриха огън. Другите моментално потърсиха прикритие и отговориха. От десетина места затрещяха изстрели. Само след секунда изпочупиха електрическите крушки и стаята потъна в мрак.

Сидни се хвърли на пода и закри ушите си с длани.

Сойър запълзя към нея. От другата ѝ страна се промъкваше Скейлс, стиснал ножа със зъби. Сойър се добра първи и я улови за ръката, за да я изведе на безопасно място. Сидни изпищя, съзряла как острието на ножа разсича въздуха. Сойър вдигна ръка и посрещна удара, но ножът сряза дебелия плат на дрехата му и мускула под лакътя. Сойър изрева от болка, залитна и падна възнак. Скейлс скочи върху него и стовари ножа в гърдите му. Острието не можа да пробие последния модел защитна тefлонова броня и това поражение струваше на Скейлс страхотен юмрук в челюстта. В същото време Сидни заби лакът в гърба му. Скейлс изрева от болка и от разранената му уста отново рухна кръв. Побеснял, отгласна Сидни от гърба си и тя се блъсна в стената. После заби юмрук в лицето на Сойър и отново вдигна ножа. Този път го насочи към гърлото му. Ала Сойър успя да го сграбчи за китката и да се надигне. Скейлс почувства страхотната му сила и разбра, че няма шанс да се справи с нея. Беше свикнал жертвите му да умират, преди да помислят за

съпротива, а сега изведнъж откри, че акулата, която е хванал, е твърде голяма за него. Сойър заударя ръката му в пода, докато не изпусна ножа, после заби в лицето му страховит юмрук, който го запрати в средата на стаята с напълно размазан нос.

В ъгъла Рей Джаксън водеше престрелка с двама от хората на Гембъл. Трима от командосите бяха успели да се качат на вътрешния балкон и при това тактическо превъзходство скоро щяха да спечелят битката. Двама от наемниците вече бяха мъртви, трети береше душа с разкъсана артерия. И един от местните полицаи бе тежко ранен.

Джаксън се канеше да презареди, когато видя как Скейлс се изправя на крака и се втурва към Лий Сойър с вдигнат нож. С гръб към него, Лий се мъчеше да помогне на Сидни да се изправи. Джаксън беше в другия край на стаята. Нямаше време да презареди карабината, нямаше и пълнители за пистолета си.

Ако се опиташе да изкрещи, Сойър нямаше да го чуе сред трясъка от изстрелите. Скочи на крака. Във футболния отбор на Мичиганския университет бе спринтирал стотици пъти, за да улови топката. Сега трябваше да направи спринта на своя живот. Силните му крака го отхвърлиха като пружини и той полетя под свистящите куршуми.

Скейлс беше жилав, но поне с двайсет килограма по-лек от връхлитащото към него туловище. Джаксън го блъсна в гръдния кош, когато ножът беше на педя от гърба на Сойър. Ребрата на Скейлс изпращаха страховито. Тялото му се отдели от земята и се блъсна в дъбовата библиотека, която беше на два-три метра. Второто изпращяване не беше така силно, но то означава оттеглянето на Скейлс от света на живите – с прекършен врат. Тялото му се свлече безжизнено – беше дошъл и неговият ред да погледне към небето с мъртви очи.

Джаксън плати за храбростта си с една огнестрелна рана в ръката и втора в крака. Едва след това Сойър успя да укроти стрелеца с няколко куршума от пистолета си. Улови Сидни за ръката и я издърпа в един ъгъл, зад тежка маса. После се върна за Джаксън, който се бе свил до стената и дишаше тежко. Един куршум се заби в стената на сантиметри от главата му, втори го улучи в гърдите. Сойър изпусна пистолета си, падна назад и се разкашля. Изплю кръв. Предпазната жилетка отново бе спасила живота му, но при удара се бяха счупили няколко ребра. Опита се да стане и разбра, че е почти безпомощен.

Изведнъж откъм обърнатата маса, зад която беше Сидни, проехтяха изстрели. Този, който беше улучил Сойър, изрева от болка. Сойър се обърна към масата и очите му се разшириха от изненада, когато видя

Сидни Арчър да мушка все още димящия пистолет в колана си. После излезе от скривалището си и заедно със Сойър довякоха Джаксън зад масата.

– По дяволите, Рей, не трябваше да го правиш.

– За да не ми дадеш и минута покой от гроба си до края на живота ми ли? Не, Лий, нямаше начин.

Сойър разкъса ризата му и стегна крака над раната. Лицето на Джаксън се изкриви от болка. След това го накара да вдигне ранената си ръка, отпра ръкава и я превърза.

– Куршумът е излязъл, Рей. Ще се оправиш.

– Знам, усетих го. – По челото му се стичаше пот. – И ти си ранен, нали?

– Удари ме в жилетката, няма страшно.

Отпусна се на пода и от срязаната му ръка отново бликна кръв.

– Лий, боже мой! – възкликна Сидни и се вторачи в аленото петно.

– Ръката ти!

Свали шала си и го стегна малко над раната.

Сойър я погледна и каза:

– Благодаря. И не само за шала.

Сидни седна до него.

– Слава богу, че се обади. Иначе нямаше да подредим докрай мозайката. Забавлявах Гембъл с брилянтните си заключения, за да спечеля малко време, но бях почти сигурна, че няма да е достатъчно.

Той се отпусна до нея.

– За около две минути изгубихме сигнала от клетъчния телефон. Добре, че го хванахме пак. – Надигна се рязко и болката в ребрата го сряза. Погледна насиненото лице на Сидни. – За бога, ти добре ли си? Дори не се сетих да те попитам!

Тя разтри подутата си челюст.

– Не е нещо, което не може да се оправи с времето и малко грим. – Докосна подутата му буза и попита: – А ти как си?

Сойър изведнъж се стресна.

– Сидни, ами майка ти? Ейми?

Обясни му, че е било запис.

– Копелета – изсумтя Сойър.

Тя го погледна замислено.

– Не знам какво щеше да стане, ако не се бях обадила на повикването по пейджъра.

– Важното е, че го направи. Радвам се, че визитката ти беше у мен.

– Усмихна се. – Може би в края на краищата тези технологични боклучи имат някакъв смисъл.

В другия ъгъл на стаята Куентин Роу се криеше зад едно бюро. Беше затворил очи и бе запушил ушите си с длани, за да не чува трясъците, които отекваха навсякъде наоколо. До последния момент не забеляза мъжа, който се приближи зад него и го улови за опашката на тила, вдигна главата му нагоре и после рязко я завъртя настрани. Миг преди да се чуе смъртоносното пукване, видя злокобната физиономия на Нейтън Гембъл. Шефът на „Трайтън“ прескочи безжизненото му тяло. Бе осъществил последната си мечта. Взе компютъра от бюрото и с все сила го стовари върху главата на Роу.

След миг се обърна, за да се измъкне навън. Куршумите го улучиха в гърдите. Погледна убиецата си в очите и по лицето му се изписа изумление, после гняв. Успя да го улови за ръкава, но веднага се свлече на пода.

Убиецът взе дискетата, паднала до трупа на Куентин Роу, и излезе от стаята.

Куентин Роу и Нейтън Гембъл лежаха съвсем близо един до друг – бяха по-близо откогато и да било приживе.

Сойър надигна глава над прикритието си и огледа стаята. Останалите живи наемници бяха захвърлили оръжията си и излизаха с вдигнати ръце. Командосите изскочиха и след секунди ги проснаха на пода по очи, с белезници на китките. Сойър съгледа труповете на Роу и Гембъл. След това чу стъпки – някой тичаше по терасата пред френските прозорци. Обърна се към Сидни и извика:

– Погрижи се за Рей. Представлението още не е приключило.

Втурна се навън.

58.

Когато Сойър хукна по брега, вятърът, снегът и пръските морска вода го заблъскаха от всички страни. Лицето му беше окървавено и отекло. Ръката и гърдите го боляха, дишаше на пресекулки. Спря за малко, колкото да махне тежката защитна жилетка, притисна с ръка счупените си ребра и продължи. Пясъкът затрудняваше движенията му. На два пъти се спъна и падна. Успокояваше го фактът, че този, когото искаше да настигне, имаше същия проблем. Носеше електрическо фенерче, но не искаше да го използва, поне засега. Няколко пъти стъпи в ледената вода, защото тичаше досами вълните. Гледаше надолу и следваше стъпките по пясъка.

След малко стигна до висока скала. Такива имаше много по крайбрежието на Мейн. Докато се чудеше как да се изкатери, видя стръмна пътека, която се виеше нагоре по скалата. Заизкачва се по нея с изваден пистолет. Вълните се разбиваха някъде долу и го заливаха със ситни капчици. Дрехите му залепнаха за тялото. Продължаваше напред въпреки всичко. Пътеката ставаше все по-стръмна, вече едва дишаше. Погледна към океана – черен и безкраен. Насочи фенерчето си към ръба на скалата.

Лъчът освети мъжа изцяло. Той примижа и вдигна ръка, за да предпази очите си.

– Какво правиш тук? – Гласът на Сойър беше хрипкав, но отчетлив.

Франк Харди се вторачи в него. Неговите дрехи също бяха подгизнали, косата му беше разрошена от вятъра.

– Лий? Ти ли си?

– Не е Дядо Коледа, Франк – изсумтя Сойър. – Отговори на въпроса ми.

Харди пое дълбоко въздух.

– Дойдох с Гембъл за някаква среща. Каза ми да се кача горе, защото имал да урежда свои лични неща. След това започна пукотевицата. Махнах се оттам по най-бързия начин. Ще ми кажеш ли какво става?

Сойър поклати глава с възхищение.

– Винаги си умеел да мислиш бързо, Франк. Затова беше добър агент. Между другото, ти ли уби Гембъл и Роу или Гембъл те изпревари с Роу?

Харди го изгледа мрачно и присви очи.

– Франк, извади пистолета, много бавно. Хвани го за цевта и го хвърли в океана.

– Какъв пистолет, Лий? Нямам оръжие.

– Пистолетът, с който застреля един от хората ми и започна престрелката. Хайде, няма да повтарям, Франк.

Харди извади бавно оръжието си и го хвърли от скалата. Сойър измъкна от джоба си цигара и я мушна между зъбите си. След това извади запалка и я вдигна нагоре.

– Виждал ли си такава, Франк? Гори, ако ще и наоколо да има ураган. С подобна свалиха онзи самолет.

– Не знам нищо за онзи самолет – отвърна Харди ядосано.

Сойър запали цигарата си и дръпна продължително.

– *Не си знаел* за самолета, това е вярно. Но знаеше за всичко останало. Сигурен съм, че дори си получил от Нейтън Гембъл чудесна премийка. Дадоха ли нещо от милионите, за чието изчезване от банката обвини Джейсън Арчър? Подправил си подписа му много добре, не мога да отрека.

– Ти си луд! Защо му е на Гембъл да краде собствените си пари?

– Не ги е откраднал. Най-вероятно ги е пръснал по многото си банкови сметки из целия свят. Чудесно прикритие. Кой би заподозрял? Сигурен съм, че освен с банковия компютър Куентин Роу се е справил с номера на социалната осигуровка и отпечатъците на Райкър. Джейсън Арчър е имал доказателства за изнудването на Либерман. Искал е да каже на някого. На кого? На Ричард Лукас? Едва ли. Лукас е бил човек на Гембъл. Вътрешен копой.

– На кого е казал? – попита Харди и присви очи.

Сойър дръпна от цигарата и отговори:

– На теб, Франк.

– Точно така. Докажи го.

– Дошъл е при теб, „външния“ копой. Бившият агент от ФБР с десетки блестящи препоръки. Дошъл е при теб, за да извадиш на показ цялата гадост. Само че ти не би допуснал това да се случи, нали? „Трайтън Глоубъл“ е яслата, която те хранеше. Частни самолети, красиви дами, скъпи дрехи... как да се откажеш от тези неща? След това ми устройте цирк и за всичко накиснахте Джейсън. Сигурно сте се спугали от смях, когато ме изиграхте. Докато *си мислехте*, че сте ме изиграли. След това обаче ви стана ясно, че няма да се хвана на въдицата, и започнахте да се изнервяте. Ти ли посъветва Гембъл да ми предложи работа, или той сам се сети? Такова наддаване между него и теб... за малко да се възгордея.

– Харди мълчеше. – Но това не беше единственото ти представление, Франк.

Сойър бръкна в джоба си, извади чифт слънчеви очила и си ги сложи. В тъмнината с тях изглеждаше нелепо.

– Помниш ли ги, Франк? Имам предвид двамата от видеозаписа в склада в Сиатъл. И те бяха със слънчеви очила в тъмното. Защо?

– Не знам – отвърна Харди почти шепнешком.

– Знаеш. Джейсън е мислел, че предава доказателствата си на ФБР. Федералните агенти, поне във филмите, почти винаги са с тъмни очила, а тези, които си наел да изиграят ролята, явно често са ходили на кино. Не си можел просто да убиеш Джейсън. Трябвало е да спечелиш доверието му, за да си сигурен, че не е казал на никой друг. Най-важното е било да вземеш всички доказателства от него. Видеозаписът е трябвало да бъде много качествен, защото е трябвало да го предадеш на нас като доказателство за вината на Джейсън. Имал си само една възможност да го направиш както трябва. Въпреки всичко обаче Арчър е имал някакви подозрения и затова е запазил копие от дискетата, което е изпратил на жена си. Не му ли обеща голяма награда от името на властите? Обеща му, нали? Сигурно си му казал, че това е най-големият капан в историята на ФБР.

Харди мълчеше.

Сойър го погледна и продължи:

– Само че, Франк, без ти да знаеш, Гембъл е имал свой собствен проблем. Артър Либерман се е канел да пропее. Затова босът е наел Райкър, за да убие Либерман заедно с още двеста души на борда на самолета. Сигурен съм, че не си знаел за тази част от плана. Ти само си уредил Арчър да получи билет за Лос Анджелис и след това да смени самолета, така че да се окаже в Сиатъл, за да го снимаш с видеокамера. Рич Лукас е бивш служител на ЦРУ и вероятно познава много хора от Източна Европа, които нямат семейства, нито пък минало. Никой няма да скърби за този, който загина вместо Джейсън Арчър в самолета. Ти лично не си знаел, че Либерман се е качил на самолета за Лос Анджелис или пък че Гембъл е искал да го убие. Гембъл обаче е искал да прехвърли вината за самолета на Арчър и е знаел, че само така ще може да го направи. По този начин босът улучва с един куршум два заека, Арчър и Либерман. Ти ми донасяш видеозаписа и аз насочвам цялото си внимание към Джейсън Арчър, като забравям за Либерман. Ако не се бе появил Ед Пейдж, едва ли щях да се върна отново към него.

Да не забравяме и „Ар Ти Джи“, които бяха обвинени за всичко,

така че „Грайтън“ да лапне „Сайбърком“. Казах ти, че Брофи беше в Ню Орлиънс. Ти си разбрал, че е свързан с „Ар Ти Джи“, и си преценил, че той и Голдман могат да довършат това, в което обвинихте Джейсън – че е откраднал информацията и я е продал на „Ар Ти Джи“. Започнал си да следиш Брофи и Голдман, а в подходящия момент си им видял сметката, като си накиснал Сидни Арчър. Защо не? Вече си направил същото със съпруга ѝ. Това е голяма промяна, Франк. От агент на ФБР до участие в мащабен престъпен заговор. Може би трябва да те заведе да видиш останките от самолета. Искаш ли?

– Нямам нищо общо със самолета, кълна се! – извика Франк Харди.

– Знам. Но все пак имаш нещо общо, защото ти уби атентатора, нали?

– Можеш ли да го докажеш?

– Ти сам ми го каза, Франк. – Лицето на Харди замръзна. – В подземния паркинг на „Тайлър, Стоун“, след убийството на Голдман и Брофи. Беше много студено. Аз се обезпокоих, че ниската температура може да затрудни определянето на точния час на смъртта. Помниш ли какво ми каза тогава, Франк? Че проблемът бил както при атентатора. Че климатичната инсталация била изстудила апартамента както тогава, в подземния гараж.

– Е, и?

– Не бях споменававал пред теб, че климатичната инсталация е била включена, Франк. Аз лично я регулирах на нормална температура. Този факт не се споменава в нито един от докладите на ФБР, но дори и да беше, не си имал възможност да ги прочетеш. – Лицето на Харди стана пепеляво. – Франк, ти знаеше, защото тъкмо ти си я включил да изстудява. Когато си научил за самолета, си разбрал, че Гембъл те е използвал. Може би са щели да пречукат Райкър по друг начин, само че ти си изразил желание да свършиш работата. Дадох си сметка за това чак когато се друсаме насам с раздрънканата полицейска камионетка. – Сойър направи крачка напред. – Дванайсет изстрела, Франк. Признавам, че това наистина ме озадачи. Толкова си се ядосал за това, което е направил онзи, че си изпуснал нервите си и си изпразнил целия пълнител в него. Може би все още си запазил нещо от бившето ченге в себе си, а?

Харди преглътна с усилие. Опитваше се да се овладее.

– Лий, всички, които знаят, че съм замесен, са мъртви.

– А Джейсън Арчър?

Харди се засмя.

– Джейсън Арчър беше глупак. Той също искаше пари, както всеки

от нас, само че не му стигаше кураж. Не беше като теб и мен. Сънуваше кошмари. – Харди пристъпи напред. – Погледни от другата страна, Лий. Моля те само за това. Започваш работа във фирмата ми следващия месец. Един милион долара годишно. Избор на акции, всичко останало. Ще устроиш живота си.

Сойър захвърли цигарата.

– Франк, искам да ти изясня нещата много добре. Не обичам да поръчвам обяда си на чужди езици и не разбирам от акции. – Сойър вдигна пистолета. – Единственият ти вариант отсега нататък ще бъде между долния или горния нар.

– Не си познал, приятел. – Харди извади дискетата от джоба си. – Ако искаш това, махни пистолета.

– Сигурно се шегуваш.

– Махни го! – изкрещя Харди. – Или ще хвърля всичките ти доказателства в океана. Ако ме пуснеш, ще ти я изпратя оттам, където не можеш да ме настигнеш.

Сойър започна да спуска пистолета надолу, а Харди се усмихна. Сойър видя ухилената му физиономия и отново насочи оръжието.

– Най-напред искам да ми отговориш на един въпрос. Още сега.

– Е?

Сойър направи крачка напред, е пръст върху спусъка.

– Какво стана с Джейсън Арчър.

– Слушай, Лий, какво значение има...

– Къде е Джейсън Арчър? – изрева Сойър заедно с грохота на вълните. – Защото онази жена ще иска да научи точно това и ти ще ми го кажеш още сега. Между другото, не можеш да хвърлиш тази дискета толкова далеч, колкото ти се иска. Рич Лукас е жив. – Сойър лъжеше. Беше видял Лукас проснат в локва кръв. Мълчаливият страж беше онемял за вечни времена. – Искаш ли да се хванем на бас? Аз казвам, че го ри от нетърпение да те наикисне.

Лицето на Харди стана каменно, когато си даде сметка, че няма шанс да се оттегли незабелязано.

– Заведи ме в хотела, Лий. Искам да се обадя на адвокатата си.

Харди тръгна напред, но изведнъж закова на място, защото Сойър бе заел класическата стойка за стрелба.

– Веднага, Франк. Каж ми веднага.

– Върви по дяволите! Ако искаш, можеш да ми прочетеш правата, но не ми се мяркай пред очите.

В отговор Сойър премести пистолета малко вляво и изстреля един

куршум. Харди изрева и вдигна ръка към дясното си ухо, защото куршумът бе отнесъл горната му част. По лицето му потече кръв. Харди се свлече на земята.

– Полудя ли? – Сойър насочи пистолета право към главата му. – Това ще ти струва значката и пенсията, а задникът ти ще гние в затвора, докато пукнеш, копеле такова! – извика Харди. – Ще изгубиш всичко!

– Няма. Забравяш, че и аз знам как да фалшифицирам улики на местопрестъплението, *приятелю*. – Харди с изумление видя как Сойър извади от чантата на колана си още един пистолет. Показа му го. – Това е пистолетът, който си измъкнал от мен, докато сме се борили. Ще го намерят стиснат в ръката ти. С него ще са изстреляни няколко куршума, което ще докаже зловещите ти намерения. – Сойър посочи към океана. – Не е лесно да откриеш изстреляни куршуми във водата, нали? – Сойър вдигна другия пистолет. – Франк, навремето беше първокласен следовател. Досещаш ли се каква роля ще изиграе този пистолет?

– По дяволите, Лий, недей!

– С този пистолет ще те убия – продължи Сойър спокойно.

– Лий, за бога!

– Къде е Арчър?

– Лий, моля те, престани!

Сойър доближи пистолета на сантиметри от главата му Харди закри лицето си с длани и Сойър измъкна дискетата от треперещите му пръсти. Погледна я и отбеляза:

– Като се замисля, може да се окаже полезна. – Прибра я в джоба си и добави: – Сбогом, Франк.

– Чакай, Лий, ще ти кажа. Чакай! – Харди се задави и погледна мръчното лице на Сойър. – Джейсън е мъртъв.

Думите отекнаха в главата на Сойър като тътен на гръмотевица. Широките му рамене се отпуснаха, усети как и последните му сили го изоставят. Беше почти сигурен, че е истина, но въпреки всичко се надяваше на някакво чудо заради Сидни Арчър и малката ѝ дъщеря. Нещо го накара да се обърне.

Сидни Арчър стоеше на пътеката, на около два метра от него, подгизнала и трепереща от студ. Погледите им се срещнаха в меката лунна светлина, внезапно проникнала през разкъсаните облаци. Нямахше нужда да говорят. Тя беше чула ужасната истина – мъжът ѝ нямахше да се върне.

Изведнъж се разнесе вик. Сойър се обърна, готов да стреля, точно в момента, в който Харди полетя надолу от скалата. Сойър се надвеси

леко и видя как доскорошният му приятел и нов враг изчезва в бялата пяна на вълните.

Сойър остана за миг загледан в бездната, после замахна и хвърли пистолета си далеч навътре в океана. При движението гръдният му кош се изви рязко, но той не усети болката от счупените си ребра. Затвори за миг очи, после пак ги отвори и се вгледа в бушуващата стихия.

– По дяволите!

Сойър се наклони на една страна, за да облекчи дишането си. Ръката му отново започна да кърви.

Почувства на рамото си нечия длан и застина. При тези обстоятелства нямаше да се изненада, ако Сидни Арчър бе избягала от това място. Всъщност почти бе очаквал да го направи. Тя обаче го хвана през кръста и му помогна да се върне по пътеката.

59.

Истинското погребение на Джейсън Арчър се състоя през един ясен декемврийски ден, на тихо възвишение, недалеч от дома му. По време на службата Сойър стоеше отзад, зад множеството приятели и роднини, струпали се около скърбящата вдовица. Когато всички си отидоха, той остана известно време, загледан в новия надгробен камък, и се отпусна върху един от съгваемите столове, използвани за краткия ритуал. Сойър бе мислил за Джейсън Арчър близо месец, но не бе успял да се запознае с него. Беше приключил успешно един от най-тежките случаи в живота си, но имаше чувството, че се е провалил. Стана, нахлупи шапка и бавно тръгна към колата си. Изведнъж спря. Дългата черна лимузина се беше върнала. Сойър се вторачи в лицето, което се показваше през задния прозорец. Сидни не отделяше поглед от купчината прясна пръст. После стъклото на лимузината се вдигна и тя потегли.

Вечерта преди Коледа Лий Сойър мина бавно с колата си по Морган Лейн. Къщите по улицата бяха празнично украсени със светлинни гирлянди, венци, Дядо Коледа и неговите верни елени. Група деца пееха коледни песни. Кварталът беше в празнично настроение освен една от къщите – там светеше само една лампа, в една стая.

Сойър сви в алеята на Арчър и слезе от колата. Беше в нов костюм, косата му бе старателно пригладена. Извади красива кутийка и тръгна към вратата. Походката му беше някак вдървена – ребрата все още го наболяваха.

Отвори Сидни Арчър. Беше с тъмни панталони и бяла блуза, косата ѝ падаше свободно на раменете. Бе възвърнала част от килограмите си, но лицето ѝ все още изглеждаше изпито. Синините и раните обаче бяха изчезнали.

Седнаха пред камината във всекидневната. Сойър се съгласи да изпие чаша ябълков сок и се огледа, докато тя отиде да го донесе. На страничната масичка имаше кутия компютърни дискети, увита с червена панделка. Беше оставил своя подарък на масичката отпред, защото нямаше коледно дръвче.

– Ще отидеш някъде за Коледа, надявам се? – каза Сойър, когато Сидни седна срещу него. Двамата отпиха по глътка затоплен ябълков сок.

– При родителите ми. Подготвили са се. Има голяма елха, гирлянди... Баща ми ще е Дядо Коледа. Братята ми също ще дойдат заедно със семействата си. Добре ще е за Ейми.

Сойър погледна кутията с дискети.

– Някой си прави майтап ли?

Сидни проследи погледа му и се усмихна.

– Джеф Фишер. Благодарни ми, защото заради мен преживял най-възбуждащата нощ в живота си. Освен това ми предложи безплатни компютърни консултации за вечни времена.

Сойър забеляза малката кърпа, която бе оставила пред себе си. Избута към нея подаръка.

– Сложи го под елхата за Ейми. От мен и Рей. Кукла, която прави всевъзможни неща, говори, пишка и така нататък. Жена му я избра.

Млъкна смутен.

Сидни се усмихна.

– Много ти благодаря, Лий. Ще ѝ хареса. Бих ѝ я дала още сега, но вече спи.

– И без това подаръците трябва да се отварят на Коледа.

– Как е Рей?

– Нищо му няма. Вече остави патериците и...

Сидни пребледня, грабна кърпата, притисна устата си с нея и хукна навън от стаята. Сойър стана, но не я последва. Отново седна. Тя се върна след малко.

– Извинявай, нещо ми става.

– От колко време знаеш, че си бременна? – попита я той. Сидни го изгледа с удивление. – Имам четири деца, Сидни. Повярвай ми, знам за какво става дума.

– От близо две седмици – отговори Сидни сковано. – Сутринта, преди Джейсън да замине... – Сидни млъкна и закри лицето си с ръце. – Боже мой, още не мога да повярвам! Как е могъл да направи това? Защо не ми каза? Не трябваше да умре! Не трябваше!

– Сидни, опитал се е да постъпи правилно. Можеше да се престори, че не е видял нищо, както са направили повечето хора. Вместо това обаче е решил да реагира. Той е герой, Сидни. Поел е много рискове, но знам, че го е направил заради теб и Ейми. Нямах късмет да се срещна с него, но съм сигурен, че ви е обичал.

Сойър не смяташе да каже на Сидни, че надеждата да получи награда от властите бе повлияла сериозно на решението на Джейсън Арчър да събере доказателствата срещу „Трайтън“.

Тя го гледаше просълзена.

– Ако ни е обичал, защо е решил да се заеме с нещо толкова опасно, толкова... Безсмислено е! За бога, изгубих го два пъти. Знаеш ли как се чувствам?

Сойър се замисли, прокашля се и заговори много тихо:

– Имам един приятел, който е изтъкан от противоречия, така да се каже. Обичаше жена си и децата си толкова много, че наистина беше готов на всичко за тях. Наистина на всичко.

– Лий...

Той вдигна ръка.

– Сидни, моля те, нека довърша. Повярвай ми, не беше лесно да стигна дотук. – Тя се облегна назад и той продължи: – Обичаше ги толкова много, че непрекъснато полагаше усилия светът да стане по-безопасен, за да могат да живеят спокойно. Това му отнемаше толкова много време, че в крайна сметка причиняваше болка на тези, които обичаше толкова много. Но той не го разбра, докато не стана твърде късно. – Сойър отпи глътка сок, защото в гърлото му се бе образувала голяма буца. – Така че, както виждаш, понякога хората правят големи глупости в името на най-благородни цели. – Погледът му се премрежи. – Джейсън те е обичал, Сидни. В края на краищата това е единственото, което има значение.

Двамата мълчаливо наблюдаваха огъня.

Най-накрая Сойър я погледна.

– Какво ще правиш сега?

Сидни сви рамене.

– „Тайлър, Стоун“ загубиха най-големите си клиенти, „Трайтън“ и „Ар Ти Джи“. Хенри Уортън беше мил обаче. Предложи ми да се върна, само че аз не знам дали съм готова. Вероятно няма да имам избор. Застраховката на Джейсън не беше голяма. Спестяванията ни почти се стопиха. С новото бебе... – Тя поклати тъжно глава.

Сойър изчака малко, после бръкна в джоба на самото си и бавно извади един плик.

– Може би ще ти помогне.

Сидни избърса очите си.

– Какво е то?

– Отвори го.

Сидни извади отвътре продълговат лист.

– Какво е това?

– Чек на твоето име, за два милиона долара. Не мисля, че може да е

без покритие, защото е издаден от Министерството на финансите.

– Лий... не разбирам.

– Беше определена награда от два милиона за човека, който осигури информация за тези, които са причинили самолетната катастрофа.

– Но аз не съм направила нищо, за да ги заслужа!

– Всъщност ще ти кажа нещо, което, сигурен съм, няма да мога да кажа на никой друг, ако му връчвам чек за толкова много пари.

– Какво?

– Че това просто не е достатъчно. Всичките пари на света не са достатъчни.

– Лий, не мога да го приема.

– Вече си го приела. Самият чек е по-скоро част от церемонията. Парите вече са преведени по специална сметка на твое име. Чарлс Тийдман, директорът на банката на Федералния резерв в Сан Франциско, е ангажирал няколко висши финансови съветници, за да инвестират парите ти възможно най-добре. Безплатно. Тийдман беше най-добрият приятел на Либерман. Помоли ме да ти предам най-искрените му съболезнования и благодарности.

Първоначално не се бяха съгласили да дадат наградата на Сидни Арчър. Лий Сойър бе прекарал цял ден с различни представители на Конгреса и Белия дом, за да ги убеди, че трябва да го направят. Всички бяха категорични, че подробностите за най-големия финансов скандал в Америка не бива да стават публично достояние. Неприкритият намек на Сойър, че заедно със Сидни Арчър ще предложат дискетата на този, който даде най-много пари, ги накара да променят решението си.

– Парите са освободени от данъци – добави той. – Мисля, че животът ти е уреден до голяма степен.

Сидни избърса очите си и мушна чека обратно в плика. Известно време и двамата мълчаха. Огънят прашеше зад решетката. Най-накрая Сойър погледна часовника си и остави чашата на масата.

– Става късно. Сигурен съм, че имаш работа у дома. Аз пък трябва да свърша нещо в службата.

– Никога ли не почиваш?

– Не, ако успея да го избегна. Освен това, какво друго мога да правя?

Сидни също стана и преди Сойър да се сбогува с нея, го прегърна и се притисна до него.

– Благодаря ти.

Едва чу думите ѝ, но и нямаше нужда. Чувствата на Сидни Арчър

изпълваха пространството около нея като топлината от камината. Сойър я прегърна и двамата останаха така. Огънят в камината прашеше, песните на децата се чуваха по-ясно.

Когато най-накрая се отделиха един от друг, Сойър улови ръката ѝ и каза:

– Сидни, винаги когато имаш нужда, аз ще съм насреща.

– Знам – отвърна тя едва чуто.

Когато тръгна към вратата, тя го извика.

– Лий... този твой приятел... кажи му, че никога не е късно.

Лий Сойър подаря по улицата и видя пълната луна, кацнала на ясното черно небе. Затананика си коледна песничка. Нямахше да ходи в службата. Щеше да отиде при Рей Джаксън, за да му подосажда, може би да поиграе с хлапетата му и да изпие с него и жена му по чашка. На сутринта щеше да купи подаръци. Да похарчи малко пари, за да изненада децата си. Дявол да го вземе, беше Коледа. Откопча служебната значка от колана си и извади пистолета от кобура. Остави ги на седалката до себе си. Позволи си да се усмихне, макар и уморено. Следващото разследване чисто и просто щеше да почака.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Самолетът, за който става дума в романа, „Маринър L800“, е плод на въображението ми, макар че някои от общите му характеристики са взети от реално съществуващи самолета При това уточнение авиолюбителите могат да възразят че описаният атентат е нереален. „Грешките“ са допуснати съвсем умишлено – намерението ми не беше да напиша наричник с инструкции за болни умове.

По отношение на борда на федералния резерв е достатъчно да кажа следното: фактът, че икономическата съдба на страната действително е в ръцете на шепа хора, които заседават тайно и почти не подлежат на контрол ми се стори безкрайно интересен. Ако трябва да бъда искрен, най-вероятно съм подценил желязната хватка на тази институция, която ни държи в ръцете си. Справедливостта обаче изисква да изтъкна, че през годините федералният резерв е управлявал икономиката на страната удивително добре, понякога и при много трудни условия. Работата на тези хора не е лесна, а икономиката далеч не е точна наука. Макар резултатите от действията на федералния резерв нерядко да са болезнени за мнозина от нас, можем да бъдем сигурни, че тези действия са предприети с мисъл за благо на страната. Въпреки всичко при концентрирането на такава огромна власт изкушението за незаконни печалби не може да е далеч от повърхността.

Що се отнася до компютърните технологии, за които става дума в „Тотален контрол“, всички те, доколкото успях да проуча, са напълно правдоподобни, ако не и масово навлезли в практиката. Някои от тях (може да не повярвате) са дори остарели. Няма как да се отрече голямата полза от компютъра. Но при толкова много добри страни не може да няма и лоши. Когато все повече компютри по света се свързват в една мрежа, значително нараства опасността някой да реши да упражни „тотален контрол“ върху съществени аспекти от живота ни. Затова и ние като Лий Сойър задаваме въпроса: „Ами ако е от лошите?“

Дейвид Балдачи

Вашингтон, януари 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Дейвид Балдачи
© 1999 Владимир Германов, превод от английски

David Baldacci
Total Control, 1997

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2008

Издание:
Обсидиан, София 1999
ISBN 954-8240-51-3
Худ. оформление: Кръстьо Кръстев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10052>]